NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

JULIA QUINN

AŞKIN ON KANUNU

epsilon

AŞK MI AİLE Mİ?

Annabel Winslow zor durumdaydı. Londra'daki ilk sezonundaydı ve fazlasıyla göze çarpan bir görünüme sahipti ama ne yazık ki kaba ve yaşlı Newbury Kontu açıkça ona kur yapıyordu. Tabii ki Annabel onunla evlenmek istemiyordu ancak babası yakınlarda ölmüştü ve yedi kardeşiyle annesi beş kuruşsuz ortada kalmıştı.

Sonra katıldığı bir partide Annabel, Newbury Kontu'nun yeğeni Sebastian Grey'le tanıştı. Artık ona hem yaşlı Newbury Kontu hem de yakışıklı yeğeni kur yapıyordu. Annabel kalbini dinleyip sevdiği kişiyle mi evlenecekti yoksa kardeşlerini ve ailesini kurtarmak için iğrenç kontla mı?

/epsilonyayinevi

9 786051 735955

KDV'den muaftır.

₺ 32,50

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Julia Quinn ilk kitabını yazmaya üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra başladı ve yazarlığa o zamandan beri de devam ediyor. Onlarca dile çevrilmiş otuz altı romanı olan Quinn, ailesiyle beraber ABD'nin Kuzeybatı Kıyısı'nda yaşıyor.

Enfes.
Nora Roberts

Günümüzün Jane Austen'ı.
Jill Barnett

Julia Quinn çok katmanlı, çok boyutlu karakterleri canlı bir şekilde yansıtıyor.
Publishers Weekly

Akıllıca ve çok eğlenceli.
TIME

B&S

AŞKIN ON KANUNU

JULIA QUINN

Çeviri:
Nurhayat Karaman

Epsilon

Aşkın On Kanunu
Orijinal Adı: *Ten Things I Love About You*
Julia Quinn
Çeviri: Nurhayat Karaman

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Gamze Kulak
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Haziran 2019
ISBN: 978-605-173-595-5

© Julie Cotler Pottinger, 2010
Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi
Beylikdüzü O.S.B. Mah., Orkide Cad., No: 1/Z
Beylikdüzü/İstanbul
Tel: (212) 671 61 51 Faks: (212) 671 61 50
Sertifika No: 28640

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

Okurlarım için.
Sizsiz dünyadaki en havalı işe sahip olamazdım.

Ve tam olarak aynı sebepten dolayı Paul'e de.

GİRİŞ

Birkaç yıl önce

Uyuyamıyordu.

Bu yeni bir şey değildi. Şimdiye kadar alıştığını düşünebilirdiniz.

Ama hayır, alışamamıştı: Sebastian Grey her gece gözlerini uykuya dalmayı bekleyerek kapatırdı. Çünkü neden yapmasındı ki? Mükemmel derecede sağlıklı, mutlu ve aklı başında biriydi. Uyuyamaması için herhangi bir sebep yoktu.

Ama uyuyamıyordu.

Bu her zaman olmuyordu. Ara sıra –ve neden olduğu ya da olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu– kafasını yastığına koyar ve neredeyse anında keyifli bir uykuya dalardı. Geri kalan zamanlarda ise yatakta döner, okumak için kalkar, çay içer, biraz daha yatakta döner, oturur ve pencereden dışarı bakar, yatakta döner, dart oynar, yatakta döner ve en sonunda pes edip gündoğumunu seyrederdi.

Güneşin doğuşunu pek çok kez görmüştü. Aslında, Sebastian kendisini artık bir parça Britanya Adaları'nın gündoğumu uzmanı olarak görüyordu.

Kaçınılmaz olarak, yorgun düşer ve güneşin doğuşundan bir süre sonra yatağında veya sandalyesinde uyuyakalırdı. Birkaç kez de hoş olmayan bir şekilde yüzü cama yapışmış olarak uyuyakaldığı olmuştu. Bu durum her gün olmasa da ona uyuşuk ünü kazandıracak kadar sık yaşanmıştı ki Sebastian açıkçası bu tanımı eğlenceli bulurdu. Taze ve enerjik bir sabah kadar sevdiği bir şey yoktu ve kesinlikle hiçbir yemek kuvvetli bir İngiliz kahvaltısı kadar doyurucu olamazdı.

Ve böylece kendisini bu ıstırapla en iyi şekilde yaşayabilmek üzere eğitti. Kuzeni Harry'nin evinde kahvaltı etmeyi alışkanlık haline getirdi, bunun bir sebebi Harry'nin yardımcısının son derece harika sofra kurması olsa da, bir sebebi de artık Harry'nin onun çıkıp gelmesini beklemesiydi. Bu da her on seferden dokuzunda Sebastian'ın gitmek zorunda olması anlamına geliyordu. Bu da Harry'nin sabah yedi buçukta uykuya dalmasına müsaade etmeyeceği anlamına geliyordu. Bu da takip eden gece her zamankinden daha yorgun olacağı anlamına geliyordu. Bu da yatağa sürünerek girdiğinde ve gözlerini kapattığında daha kolay uykuya dalabileceği anlamına geliyordu.

Teoride.

Hayır, bu hiç adil değil, diye düşündü. Alaycılığını kendine yöneltmesine gerek yoktu. Büyük planı pek mükemmel işlemiyordu ama azıcık işe yarıyordu. Biraz daha iyi uyuyordu. Ne var ki geceleri değil.

Sebastian kalktı ve pencereye doğru ilerledi, alnını cama dayadı. Dışarısı soğuktu ve buz gibi soğuk camdan kendisine çarpıyordu. Bu his hoşuna gitti. Etkiliydi. Görkemliydi. Bu capcanlı an ona insanlığını hatırlattı. Üşüyordu, haliyle yaşıyor olmalıydı. Üşüyordu, haliyle yenilmez olamazdı. Üşüyordu, haliyle–

Geri çekildi ve bıkkın şekilde nefesini verdi. Üşüyordu, haliyle soğuktu. Bundan ötesi yoktu.

Yağmur yağmamasına şaşırmıştı. O akşam eve geldiğinde yağmur yağacakmış gibi gözüküyordu. Avrupa'dayken hava durumunu tahmin etmekte inanılmaz derecede iyi hale gelmişti.

Muhtemelen yakında yağmur yağmaya başlayacaktı.

Amaçsızca odasının ortasına kadar yürüdü ve esnedi. Belki de biraz okumalıydı. Bazen uykusunu getiriyordu. Tabii ki uykulu olmanın bir anlamı yoktu. Ölümüne uykulu olabilirdi ve yine uyuyamazdı. Gözlerini kapatır, tam istediği gibi yastığına gömülür ve yine de–

Hiçbir şey olmazdı.

Sadece yatardı, bekler, bekler ve beklerdi. Zihnini boşaltmayı denerdi çünkü kesinlikle ihtiyacı olan buydu. Boş bir tuval. Temiz bir sayfa. Eğer mutlak hiçliği kucaklayabilse uykuya dalabilirdi. Bundan emindi.

Ama işe yaramadı. Çünkü Sebastian Grey hiçliği kucaklamaya çalıştığı her seferinde savaş geri geliyor ve onu sarıyordu.

Bunu gördü. Hissetti. Bir daha. Bir zamanlar yaşadığı her şeyi, ki aslında bir kere yaşamış olmak bile fazlaydı.

Ve böylece gözlerini açtı. Çünkü o zaman gördüğü sadece sıradan yatak odası ve sıradan yatağıydı. Yorganı yeşildi, perdeleri altın rengi. Masası ahşaptı.

Çok da sessizdi. Gün içinde şehrin alışılmış sesleri vardı ancak gece şehrin bu bölümü hemen hemen her zaman sessizleşirdi. Gerçekten sessizliğin tadına varabilmek kesinlikle inanılmazdı. Rüzgârı ve kuşların şarkılarını, sürekli futbol veya silah sesine kulak kabartmadan dinleyebilmek çok güzeldi. Veya daha kötüsünü duymamak.

Bu kadar mutlu bir sessizlikte uyuyabilmesi gerektiğini düşünebilirdiniz.

Yeniden esnedi. Belki okuyabilirdi. Bugün öğleden sonra Harry'nin kütüphanesinden birkaç kitap almıştı. Pek seçenek yoktu; Harry Fransızca veya Rusça okumayı severdi ve Sebastian bu dillerin her ikisini de onun kadar iyi bilmesine rağmen (anne tarafından ortak büyükanneleri bu konuda ısrar etmiş-

ti) ona Harry'ye geldiği kadar doğal gelmiyordu. İngilizce dışındaki her türlü okuma onun için *görevden* farksızdı ve Seb sadece eğlenmek istiyordu.

Bir kitaptan bu kadarını beklemek fazla mıydı?

Eğer bir kitap *yazsaydı* içinde heyecan olurdu. Hayatlar kaybedilirdi ama çok fazla değil. Yine de asla ana karakterlerden herhangi birisinin hayatı değil. Bu fazlasıyla iç karartıcı olurdu.

Romantizm de olmalıydı. Ve tehlike. Tehlike iyiydi.

Belki birazcık da egzotik ama çok değil. Sebastian çoğu yazarın araştırmalarını düzgün bir şekilde yapmadıklarını düşünüyordu. Bir süre önce Arabistan'da bir haremde geçen bir roman okumuştu. Seb harem fikrini kesinlikle ilginç bulmuş olmasına rağmen –çok ilginç– yazarın hiçbir bir detayı doğru yakalayamadığını düşünüyordu. Hemen hemen herkes kadar macerayı sevmesine rağmen, cesur bir İngiliz kadın kahramanın pencereden aşağıya doğru bir yılan sarkıtıp güvenli şekilde aşağı kayıp kaçabilmesine pek inanmamıştı.

Üstüne üstlük yazar, kadının ne tür bir yılan kullandığını bile belirtmemişti.

Gerçekten, kendisi daha iyisini yapabilirdi.

Eğer bir kitap yazsaydı İngiltere'de kurgulardı. İçinde yılanlar olmazdı.

Ve kahraman sadece yeleğinin kesimiyle ilgilenen gösteriş düşkünü, küçük bir züppe de olmazdı. Eğer bir kitap yazsaydı kahramanı tıpkı bir kahraman gibi olurdu.

Kesinlikle gizemli bir geçmişi olurdu. Bu da sadece ilgi uyandırmak için.

Kadın kahraman olması da gerekirdi. Kadınlardan hoşlanırdı. Ona hangi ismi verirdi? Sıradan bir isim. Joan belki. Hayır, kulağa çok öfkeli geliyordu. Mary? Anne?

Evet, Anne. Anne ismini sevdi. Kulağa güzel ve kararlı geliyordu. Ama kimse ona Anne diye hitap etmezdi. Eğer bir kitap yazsaydı kadın kahramanı özgür ruhlu, ailesi ol-

mayan bir olurdu. İlk ismiyle hitap edecek kimsesi olmazdı. Sebastian iyi bir soyadı bulmalıydı. Telaffuz edilmesi kolay olmalıydı. Zevkli bir şeye ihtiyacı vardı.

Sainsbury.

Zihninde tartmak için duraksadı. Sainsbury. Nedense ona peyniri anımsattı.

Bu iyiydi. Peynir severdi.

Anne Sainsbury. İyi bir isimdi. Anne Sainsbury. Bayan Sainsbury. Bayan Sainsbury ve...

Ve ne?

Peki ya erkek kahraman nasıl biri olacaktı? Bir mesleği olmalı mıydı? Elbette Sebastian'ın üşengeç bir lordu tam olarak resmedebilmek için soyluların hayatı hakkında yeterince bilgisi vardı.

Ama bu sıkıcıydı. Eğer bir kitap yazacaksa müthiş bir hikâyesi olması şarttı.

Erkek kahramanı asker olabilirdi. Bu konu hakkında kesinlikle bilgisi vardı. Belki de Binbaşı? Bayan Sainsbury ve Gizemli Binbaşı?

Avare olmamalıydı. Kafiyeli olmamalıydı. O bile bunu biraz abartılı bulurdu.

Bir general? Hayır, generaller çok meşgul olurdu. Ve etrafta gerçekten pek de fazla yoktu. Eğer seçkin birilerini kullanacaksa dük veya benzeri birisini kullanmalıydı.

Peki ya albay? Yüksek rütbeli, üstelik yetkili ve güç sahibi. İyi bir aileden gelebilirdi, parası olan biri ama çok da değil. Ailenin küçük oğlu. Küçükler dünyada kendileri ilerlemek zorunda kalırlardı.

Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay. Evet, eğer bir kitap yazsaydı adı bu olurdu.

Ama bir kitap yazmayacaktı. Esnedi. Nasıl vakit bulabilirdi ki? Küçük masasına baktı, soğumuş bir fincan çay dışında tamamen boştu.

Güneş yükselmeye başlamıştı bile. Tekrar yatağa geri dönerse uyanıp Harry'ye kahvaltıya gitmeden önce muhtemelen birkaç saat uyuyabilirdi.

Günün eğimli ilk ışıklarının camdan çağladığı pencereye doğru baktı.

Duraksadı. Kulağa hoş geliyordu.

Günün eğimli ilk ışıkları camdan çağlıyordu.

Hayır, yeterince açık değildi. Anlaşılmayabilirdi, bir şişe konyaktan da bahsediyor olabilirdi.

Günün eğimli ilk ışıkları pencere camından çağlıyordu.

Bu iyiydi. Ama biraz bir şeylere daha ihtiyacı vardı.

Günün eğimli ilk ışıkları pencere camından çağlıyordu ve Bayan Sainsbury ince battaniyesinin altında kıvrılmış, sıklıkla yaptığı üzere, bir sonraki öğünü için nereden para bulacağını merak ediyordu.

Bu gerçekten iyiydi. Hatta kendisi bile Bayan Sainsbury'ye ne olduğunu bilmek istedi ve bu yüzden devam edecekti.

Sebastian altdudağını ısırdı. Belki de bunu not almalıydı. Ve ona bir köpek vermeliydi.

Masasına oturdu. Kâğıt. Kâğıda ihtiyacı vardı. Ve mürekkep. Masasının çekmecesinde bir miktar olmalıydı.

Günün eğimli ilk ışıkları pencere camından çağlıyordu ve Bayan Sainsbury ince battaniyesinin altında kıvrılmış, sıklıkla yaptığı üzere, bir sonraki öğünü için nereden para bulacağını merak ediyordu. Yatağının yanında, halının üstünde sessizce yatan koli cinsi sadık köpeğine baktı ve önemli bir karar verme zamanının geldiğini hissetti. Kardeşlerinin hayatı buna bağlıydı.

Şuna bakın. Bir paragraf olmuştu. Ve hiç zamanını almamıştı.

Sebastian tekrar pencereye baktı. Günün ilk ışıkları hâlâ camdan çağlıyordu.

Günün eğimli ilk ışıkları camdan çağlıyordu ve Sebastian Grey mutluydu.

BİR

Mayfair, Londra
İlkbahar 1822

"Başarılı bir evliliğin anahtarı bir eşin yolunuza çıkmamasına bağlıdır," diye ahkâm kesiyordu Lord Vickers.

Bu tür bir cümle normalde Bayan Annabel Winslow'un hayatı ve geleceği üzerinde çok az etki yaratırdı. Ancak aşağıda sayacağı on sebepten dolayı, Lord Vickers'ın sözleri kalbine acılı bir şekilde işliyordu.

Bir: Lord Vickers anne tarafından büyükbabasıydı ve bu nedenle **İki:** bahsedilen eş büyükannesiydi ki kendisi **Üç:** yakın zaman önce Annabel'i Gloucestershire'daki sessiz ve mutlu hayatından koparmaya karar vermiş ve kendi kelimeleriyle "aklayıp paklayıp evlendirelim" demişti.

Bundan sonrası da çok önemliydi. **Dört:** Lord Vickers, Lord Newbury'yle konuşuyordu. **Beş:** Lord Newbury bir kez evlenmiş ve belli ki mutlu da olmuştu, ancak **Altı:** eşi ölmüştü ve o artık bir duldu ve **Yedi:** oğlu da geçen sene ölmüştü, başka oğlu da yoktu.

Bunun anlamı **Yedi:** Lord Newbury'nin yeni bir eş arayışında olmasıydı ve **Sekiz:** Vickers'larla akraba olmayı özellik-

le istiyordu. Dokuz: Annabel'e gözünü dikmişti, çünkü On: genç kızın iri kalçaları vardı.

Kahretsin. İki tane mi yedi olmuştu?

Koltukta ancak bu kadar rahat oturmasına müsaade edildiğinden Annabel iç çekti. On yerine on bir madde olması gerçekten anlamsızdı. Kalçaları onun kalçalarıydı ve şu anda Lord Newbury bir sonraki varisini dokuz ay boyunca o kalçaların taşımasının uygun olup olmayacağına karar veriyordu.

"Sekiz kardeşin en büyüğü diyorsun," diye mırıldandı Lord Newbury, onu dikkatle incelerken.

Dikkatle? Doğru tanım bu değildi. Adam dudaklarını yalamaya hazır gibi görünüyordu.

Annabel rahatsız bir ifadeyle kuzeni Leydi Louisa McCann'e doğru baktı. Leydi Louisa öğleden sonra uğramıştı ve Lord Newbury'nin beklenmedik gelişinden önce hayli keyifli vakit geçiriyorlardı. Louisa'nın yüzü, sosyal ortamlarda hep olduğu gibi, kusursuz bir sakinlikteydi ancak Annabel onun gözlerinin kendisini anladığını gösterecek şekilde açıldığını fark etti.

Durum ne olursa olsun ortama uygun tavır ve duruşunu daima koruyan Louisa bile yüzündeki dehşete engel olamıyorsa, Annabel'in gerçekten büyük bir sorunu var demekti.

"Ve," dedi Lord Vickers gururla, "her biri sağlıklı ve güçlü doğdular." Kadehini sessiz bir kutlama için en büyük kızı, Annabel'ın annesi, doğurgan Frances Vickers Winslow şerefine kaldırdı. Annabel, büyükbabasının ondan genellikle O Lanet Olası Budala ile evlenen Budala diye bahsettiğini hatırladı.

Lord Vickers, Annabel'in annesinin kısıtlı imkânları olan taşralı bir erkekle evlenmesinden hiç memnun olmamıştı. Annabel'in bildiği kadarıyla da bu düşüncesini asla değiştirmemişti.

Diğer taraftan, Louisa'nm annesi Fenniwick Dükü'nün küçük oğluyla, büyük oğlunun kötü eğitilmiş bir atla aptal-

ca bir sıçrayış yapıp asil boynunu kırmasından sadece üç ay önce, evlenmişti. Lord Vickers'ın sözleriyle bu, "Son derece iyi bir zamanlama," olmuştu.

Elbette Louisa'nın annesi için; merhum varis için değil. Ya da atın.

Annabel ve Louisa'nın yollarının bu bahara kadar sadece nadiren kesişmiş olması şaşırtıcı değildi. Winslow'ların çok sayıdaki çocuklarıyla küçük bir eve sıkışmış olarak geçen yaşamlarının, Londra'daki saray yavrusu malikânelerinde ikamet etmedikleri zamanlarda İskoçya sınırındaki eski şatoda kalan McCann'larla pek ortak noktası yoktu.

"Annabel'in babası on kardeşti," dedi Lord Vickers.

Annabel daha dikkatle ona bakabilmek için kafasını çevirdi. Bu büyükbabasının, babasına, huzur içinde yatsın, gerçek bir iltifat etmeye en fazla yaklaştığı andı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Lord Newbury, Annabel'e hiç olmadığı kadar parıldayan gözlerle bakarken. Annabel dudaklarını ısırdı, ellerini dizinin üstünde sıkıca birleştirdi ve kısır olduğu havası yaratmak için ne yapabileceğini düşündü.

Lord Vickers, erkeklerin aslında alçakgönüllü olmadıkları zaman öyle gözüküyormuş gibi yaptıkları şekilde elini havada sallayarak, "Ve tabii ki bizde de yedi tane var," dedi.

"Demek ki Leydi Vickers'ın etrafında pek sık dolaşmışsın," dedi Lord Newbury kıkırdayarak.

Annabel yutkundu. Newbury kıkırdayarak güldüğünde ya da aslında, herhangi bir şekilde hareket ettiğinde gıdısı katlanıyor ve titriyordu. Korkunç bir görüntüydü, yardımcılarının hasta olduğu zaman zorla yedirmeye çalıştığı buzağı paçası jölesini hatırlatıyordu. Cidden, bu manzara genç bir hanımı yemekten soğutmaya yeterdi.

Bir insanın kalçalarının boyutunu yeterli derecede küçültmek için, tercihen çocuk doğuramayacak kadar, ne kadar aç kalması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

"Bu konuyu düşün," dedi Lord Vickers eski arkadaşının sırtına dostça vurarak.

"Oh, düşünüyorum," dedi Lord Newbury. Açık mavi gözleri ilgiyle ışıl ışıl bir halde Annabel'e döndü. "Kesinlikle düşünüyorum."

"Düşünmeyi abartmayalım," diye duyurdu Leydi Vickers. Bir kadeh şeriyi hızla şerefe kaldırdı ve içti.

"Orada olduğunu unutmuştum Margaret," dedi Lord Newbury.

"Ben asla unutmam," diye homurdandı Lord Vickers.

"Beyefendileri kastediyordum tabii ki," dedi Leydi Vickers, beyefendilerden hangisi önce davranıp tekrar doldurur diye kadehini uzatırken. "Bir leydi sürekli düşünmelidir."

"Bu konuda ayrılıyoruz işte," dedi Newbury. "Benim Margaret'ım düşüncelerini kendine saklardı. Harika bir birlikteliğimiz oldu."

"Senin yoluna hiç çıkmadı, öyle mi?" dedi Lord Vickers.

"Söylediğim gibi harika bir birliktelikti."

Annabel yanındaki sandalyede ondan beklendiği şekilde oturan Louisa'ya baktı. Kuzeni dar omuzları, açık kahverengi saçı ve oldukça açık yeşil gözleriyle ufak tefek bir şeydi. Annabel onun yanındayken her zaman biraz dev gibi göründüğünü düşünürdü. Kendi saçı koyuydu, cildi güneşte biraz kalsa bronzlaşacak türdendi ve vücut yapısı da on iki yaşına bastığı yazdan beri uygunsuz şekilde dikkat çekiyordu.

Ancak daha önce yaşadıkları, Lord Newbury'nin kendisine sanki lezzetli bir ikrammış gibi dik dik baktığı şu anla asla ve asla kıyaslanamazdı.

Annabel, Louisa'yı taklit ederek ve düşüncelerinin yüzünden okunmasına engel olmaya çalışarak sessizce oturdu. Büyükannesi fazlasıyla dışavurumcu olduğu için onu durmadan azarlıyordu. "Tanrı aşkına," duymaya aşina olduğu bir nakarattı. "Bir şey *biliyormuş* gibi gülümsemeyi bırak. Centilmenler bir şeyleri bilen leydi istemez. En azından eş olarak," derdi.

Bu noktada Leydi Vickers genellikle bir içki alır ve şu şekilde devam ederdi: "Evlendikten sonra bir sürü şey bilebilirsin. Ama tercihen eşinden başka bir beyefendiyle beraberken."

Keşke Annabel bir şeyleri önceden bilmeseydi ama bal gibi biliyordu. Bunlar en az üç Vickers çocuğunun muhtemelen Vickers olmadığı gibi gerçeklerdi. Annabel büyükannesinin dikkat çekici şekilde değerleri hiçe sayan kelime dağarcığına ek olarak, ahlak konusunda da oldukça değişken bir görüşe sahip olduğunu fark etmişti.

Gloucestershire rüya gibi gözükmeye başlamıştı. Londra'daki her şey ise çok... parlaktı. Tam olarak değil, tabii ki. Doğrusunu söylemek gerekirse Londra'daki her şey aslında griydi, parlak ince bir is ve kirle kaplanmıştı. Annabel neden "parlak" kelimesinin aklına geldiğine bir anlam verememişti. Muhtemelen hiçbir şey basit gözükmediği içindi. Kesinlikle anlaşılır değildi. Ve hatta belki biraz da kaygandı.

Kendisini büyük bir bardak süt hasreti çekerken buldu, sanki o kadar taze ve yararlı bir şey dengesini tekrar sağlayabilirmiş gibi geliyordu. Kendisini özellikle kurallara bağlı birisi olarak asla görmemişti, hatta Tanrı biliyor, bir Winslow olarak kilisede bile uyuyakalabilirdi ancak başkent her gün yine de yeni bir şok yaşatıyordu ona, her gün şaşkınlıktan ağzını açık bırakan ve kafasını karıştıran yeni bir an yaşayabiliyordu.

Buraya geleli bir ay olmuştu. Bir ay! Ve hâlâ parmak uçlarında yürüyormuş gibi hissediyordu, asla doğru şeyi yaptığından veya söylediğinden tam olarak emin olamıyordu.

Bundan *nefret* ediyordu.

Oysa evdeyken emindi. Her zaman haklı olmayabilirdi ama hemen hemen her zaman emindi. Londra'da kurallar farklıydı. Ve en kötüsü herkes herkesi tanıyordu. Eğer tanımıyorlarsa bile birbirleri *hakkında* bilgileri vardı. Sanki *hepsi* Annabel'in bilmediği bir çeşit gizli bir tarihi paylaşıyor gibiydiler. Her konuşmanın gizli bir gündemi vardı, daha derin ve

daha üstü kapalı bir anlamı. Ve Annabel kilisede rahatlıkla uyuyakalabilecek Winslow olarak tanınmasına ek olarak, aynı zamanda aklındakini söyleyebilecek Winslow olarak da bilinirdi. Ancak burada birini gücendirebileceği endişesiyle söyleyemeyecekmiş gibi hissediyordu.

Veya mahcup olacağı için.

Ya da başka birisini utandıracağı için.

Bu düşünceye dayanamıyordu. Büyükbabasına, annesiyle babasının gerçekten budala olduğunu ve kendisinin de aralarındaki en budala kişi olduğunu bir şekilde göstermek zorunda kalacağı düşüncesine dayanamıyordu.

İnsanın kendisini aptal durumuna düşürebileceği binlerce yol vardı, her gün karşısına yeni bir tehlike çıkıyordu. Bunlardan uzak durmaya çalışmak çok yorucuydu.

Annabel, gözlerinin dekoltesine takılıp kalmasını fark etmemeye çalışarak, Newbury Kontu giderken ayağa kalktı ve reverans yaptı. Büyükbabası onu büyükannesi, Louisa ve bir sürahi şeriyle yalnız bırakarak lordla birlikte odadan çıktı.

"Annen mutlu olacak," diye duyurdu Leydi Vickers.

"Hangi konuda efendim?" diye sordu Annabel.

Büyükannesi biraz şaşırmış ve canı sıkılmış halde bezgin bir bakış attı. "Kont hakkında. Seni almaya razı olduğum zaman barondan daha yukarısını tutturabileceğimizi hayal etmemiştim. Senin en büyük şansın onun çaresiz olması."

Annabel alaycı şekilde gülümsedi. Çaresiz birisinin hedefi olmak ne kadar hoştu.

"Şeri?" diye sordu büyükannesi.

Annabel başını hayır anlamında salladı.

"Louisa?" diyerek Leydi Vickers başını diğer torununa doğru eğdi ve Louisa istemediğini belirtir biçimde başını salladı.

"Pek bakılacak bir tarafı yok doğrusu ama gençken oldukça yakışıklıydı, yani çocukların çirkin olmayacak," dedi Leydi Vickers.

"Bu iyi," dedi Annabel, bıkkın şekilde.

"Arkadaşlarımdan birkaç tanesi onu kapmak istedi ama adamın gözü Margaret Kitson'daydı."

"Senin arkadaşların," diye homurdandı Annabel. Büyükannesinin yaşıtları Lord Newbury'yle evlenmek istemişlerdi. *Büyükannesinin* yaşıtları büyük olasılıkla onunla evlenmek isteyen adamla evlenmek istemişlerdi.

Yüce Tanrı.

"Yakında ölür," diye devam etti büyükannesi. "Daha iyisi can sağlığı."

"Sanırım o şeriyi şimdi içebilirim," diye itiraf etti Annabel.

"Annabel," dedi Louisa heyecanla, sen ne yapıyorsun dercesine bakıyordu.

Leydi Vickers onaylayarak başını salladı ve onun için bir kadeh doldurdu. "Büyükbabanıza söylemeyin," dedi uzatırken. "Otuz yaş altındaki hanımların alkol kullanmasını uygun bulmuyor."

Annabel büyük bir yudum aldı. İçki boğazından yakarak aşağı indi ama nedense tıkanmadı. Evde ona hiç şeri verilmemişti, en azından yemekten önce. Ama burada, *şimdi*, desteğe ihtiyacı vardı.

"Leydi Vickers," diyen uşağın sesi duyuldu, "Bayan Marston'un toplantısı için gitme zamanı geldiğinde hatırlatmamı istemiştiniz."

"Ah, tamam," diye inledi Leydi Vickers ayağa kalkarken. "O kadın yaşlı bir geveze ama çok iyi masa hazırlıyor."

Büyükanneleri odadan çıkarken Annabel ile Louisa ayağa kalktılar ve o gider gitmez de tekrar oturdular. "Ben yokken neler *oldu?*" diye sordu Louisa.

Annabel bitkin şekilde iç geçirdi. "Sanırım Lord Newbury'yi kastediyorsun," dedi.

"Sadece dört gün Brighton'daydım." Louisa kimsenin olmadığından emin olmak için kapıya hızlıca bir göz attı ve sonra aceleyle fısıldadı: "Ve şimdi seninle mi *evlenmek* istiyor?"

"Tam öyle söylemedi," diye cevap verdi Annabel, daha çok iyi niyetli bir temenniydi bu. Geçen dört gün boyunca

Lord Newbury'nin gösterdiği ilgi düşünülünce, hafta sonuna kadar özel evlenme iznini almak için Canterbury'e gidebilirdi.

"Geçmişini biliyor musun?" diye sordu Louisa.

"Sanırım," diye yanıtladı Annabel. "Bir kısmını." Kesinlikle Louisa kadar bilmiyordu. Louisa ikinci Londra sezonundaydı ve daha da önemlisi bu dünyaya doğmuştu. Annabel'in soyunda vikont bir büyükbaba olsa da neticede o taşralı birinin kızıydı. Diğer taraftan Louisa ise hayatı boyunca her ilkbahar ve yazını Londra'da geçirmişti. Annesi –Annabel'in Joan teyzesi– birkaç sene önce ölmüştü. Ancak Dük Fenniwick'in toplumda seçkin konumda birkaç kız kardeşi vardı. Louisa utangaç olabilirdi, birisinin bir dedikoduyu yaymasını bekleyeceği en son kişi olabilirdi ancak her şeyi *bilirdi.*

"Bir eş için çok istekli," dedi Louisa.

Annabel alçakgönüllü görünmesini umarak omuz silkti. "Ben de aslında bir koca için çok istekliyim."

"*Onun* kadar değil," dedi Louisa.

Annabel karşı çıkmadı ama gerçek şöyleydi: Yakında iyi bir evlilik yapmazsa ailesine ne olacağını sadece Tanrı bilebilirdi. Hiçbir zaman çok zengin olmasalar da babası sağken daima var olanla idare edebiliyorlardı. Dört erkek kardeşinin okul ücretlerini nasıl karşılayabildiklerini çözebilmiş değildi ama hepsi de olmaları gereken yerdeydi: Eaton'da centilmenlik eğitimi alıyorlardı. Annabel okuldan ayrılmak zorunda kalmalarından sorumlu *olmayacaktı.*

"Eşi vefat etti, oh, kaç yıl önce olduğundan emin değilim," dedi Louisa. "Ama son derecede sağlıklı bir oğlu olduğu için bu önemli değildi. Oğlunun da iki tane kızı vardı, yani belli ki kısır değildi."

Annabel neden her zaman kısır olanın kadın olduğunu merak ederek başını onaylarcasına salladı. Sorun erkekte olamaz mıydı?

"Ama sonra oğlu öldü. Sanırım hummadan."

Annabel bu kısmı zaten biliyordu ama Louisa'nın daha fazlasını bildiğinden emin olduğundan, "Varisi olacak kimse yok mu? Muhakkak bir kardeşi veya kuzeni vardır," diye sordu.

"Yeğeni," diye teyit etti Louisa. "Sebastian Grey. Ama Lord Newbury ondan *nefret* eder."

"Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Louisa omuz silkerek. "Hiç kimse bilmiyor. Kıskançlık belki? Bay Grey korkunç yakışıklıdır. Bütün hanımlar üstüne atlıyor."

"Bunu görmek isterdim," dedi Annabel sahneyi hayalinde canlandırarak düşüncelere dalarken. Kasları yeleğinden fırlayan sarışın bir Adonis'i, bir yığın şuursuz kadının arasından güçlükle yürümeye çalışırken hayal etti. Birkaçının içgüdüleriyle hareket ederek bacaklarına asılıp dengesini bozması iyi olabilirdi–

"Annabel!"

Annabel dikkatini topladı. Louisa beklenmedik telaşla ona sesleniyordu ve dinlese iyi olurdu.

"Annabel bu önemli," dedi Louisa.

Annabel başını onaylarcasına salladı ve içini tuhaf bir his kapladı; belki biraz minnet ama kesinlikle sevgi. Kuzenini yeni tanımaya başlamıştı ama şimdiden aralarında derin bir bağ kurulmuştu ve mutsuz bir evlilik yapmasını engellemek için Louisa'nın elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordu.

Ne yazık ki Louisa'nın elinden gelenler böyle bir durum için oldukça kısıtlıydı. Ve fakirleşen bir ailenin en büyük kızı olmanın baskısını anlamıyordu. Hayır, *anlayamıyordu.*

"Beni dinle," diye ısrar etti Louisa. "Lord Newbury'nin oğlu öldü, sanırım bir seneden biraz daha uzun zaman önceydi. Lord da oğlunun bedeni daha soğumadan eş aramaya başladı."

"O zaman şimdiye kadar birisini bulmuş olması gerekmez miydi?"

Louisa başını onaylarcasına salladı. "Neredeyse Mariel Willingham'la evleniyorlardı."

Annabel ismi anlamaya çalışarak gözlerini kıstı. "Kim?"

"Kesinlikle. Onun adını daha evvel duymadın çünkü öldü."

Annabel kaşlarının kavislendiğini hissetti. Böylesine trajik bir haberi gerçekten çok duygusuzca vermişti.

"Düğünden iki gün önce üşüttü."

"Sadece iki gün içinde mi öldü?" diye sordu Annabel. Korkunç bir soruydu ama ne yapabilirdi, bilmesi gerekiyordu.

"Hayır. Lord Newbury töreni erteleme konusunda ısrarcı oldu. Kendi iyiliği için kilisede ayakta duramayacak kadar hasta olduğunu söyledi ama herkes gerçekte sadece kendisine bir erkek çocuk verebilecek kadar sağlıklı olduğundan emin olmak için bunu istediğini biliyordu."

"Ve sonra?"

"Şey ve sonra öldü. Yaklaşık iki hafta dayanabildi. Gerçekten çok üzücüydü. Bana karşı her zaman nazikti." Louisa başını hafifçe salladı ve devam etti. "Lord Newbury kıl payı kurtuldu. Eğer evlenmiş olsaydı yas tutması gerekecekti. Zaten oğlunun ölümünden kısa süre sonra şaşırtıcı bir şekilde evlenmeye kalkışmıştı. Eğer Bayan Willingham düğünden önce ölmemiş olsaydı, bir yıl daha yas tutması gerekecekti."

"Birisini aramaya başlamadan önce ne kadar bekledi?" diye sordu Annabel cevaptan çekinerek.

"İki haftadan daha uzun değildi. Dürüst olmak gerekirse, eğer sıyrılabileceğini düşünseydi o kadar bile beklemezdi." Louisa gözleri Annabel'in şerisine takılarak etrafa baktı ve "Çay içmem gerekiyor," dedi.

Annabel ayağa kalktı ve zili çaldı, Louisa'nın hikâyeye ara vermesini istemiyordu.

"Londra'ya döndükten sonra," dedi Louisa, "Leydi Frances Sefton'la flört etmeye başladı."

"Sefton," diye mırıldandı Annabel. Bu ismi biliyordu ama nereden bildiğini çıkaramadı.

"Evet," dedi Louisa neşeli bir şekilde. "Kesinlikle. Babası Brompton Kontu." Öne doğru eğildi. "Leydi Frances dokuz kardeşten üçüncüsüdür."

"Tanrı adına."

"Bayan Willingham sadece dört kardeşin en büyüğüydü ama o..." dedi Louisa ve sesi bunu kibarca nasıl ifade edeceğini bilemediğinden giderek alçaldı.

"Vücut yapısı benim gibi miydi?" diye yardımcı oldu Annabel.

Louisa neşesi kaçmış halde başını onaylarcasına salladı.

Annabel alaycı şekilde yüzünü buruşturdu. "Sanırım senden tarafa ikinci kez bakmadı bile."

Louisa kendi vücudunu inceledi, kırk altı kiloluk bedeninin hepsini. "Asla." Ve sonra ona yakışmayan bir şekilde lanet okumamak için, "Çok şükür," diye ekledi.

"Leydi Frances'e ne oldu?" diye sordu Annabel.

"Âşığıyla kaçtı. Bir uşakla."

"Yüce Tanrı adına. Ama ilişkileri daha eskiye dayanıyor olmalı, öyle düşünmez misin? Sadece bir kontla evlenmemek için birisi durduk yere bir uşakla kaçmaz."

"Öyle olamaz mı?"

"Şey, hayır," dedi Annabel. "Hiç mantıklı değil."

"Mantıklı düşündüğünü sanmıyorum. Sanırım evlenmeyi düşünüyordu o şeyle... şeyle..."

"Yalvarıyorum sana, o cümleyi tamamlama."

Louisa nazikçe boyun eğdi.

"Birisi Lord Newbury'yle evlenmekten kaçınıyorsa," diye devam etti Annabel, "bir uşakla evlenmekten daha iyi yöntemler olması gerektiğini düşünüyorum. Tabii eğer uşağa âşık değilse. Bu her şeyi değiştirir."

"Neyse, önemi yok. Telaşla İskoçya'ya gitti ve sonra kimse ondan haber alamadı. O zamana kadar sezon sona ermişti. Eminim Lord Newbury o zamandan beri bir gelin arıyordur ama bence herkes bir aradayken sezon sırasında daha ko-

lay oluyor." Louisa sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Ayrıca eğer başka bir hanımın peşindeyse bunu duymam zor. O Hampshire'da yaşıyor."

Oysa Louisa tüm kışı İskoçya'daki şatosunda titreyerek geçiriyordu.

"Ve şimdi geri geldi," diye belirtti Annabel.

"Evet ve şimdi tam bir yıl kaybettiği için hızlıca birisini bulmak isteyecektir." Louisa onu biraz acıma, biraz kabullenme içeren dehşet dolu bir ifadeyle inceledi. "Eğer seninle ilgileniyorsa kur yaparak vakit harcamayacaktır."

Annabel bunun doğru olduğunu biliyordu ve eğer Lord Newbury evlenme teklifi ederse reddetmesi çok zor olacaktı. Büyükannesi ve büyükbabası bu evliliği desteklediklerini zaten belirtmişlerdi. Annesi reddetmesine izin verebilirdi ama o yüzlerce kilometre uzaktaydı. Ve Annabel annesinin gözlerinde göreceği "kontla evlenmek zorunda değilsin" ifadesini tam olarak hayal edebiliyordu.

Sevgi olurdu ama aynı zamanda endişe olurdu. Son zamanlarda annesinin gözlerinde hep endişe vardı. Babasının ölümünden sonraki ilk yıl keder vardı ama şimdi sadece endişe yer alıyordu. Annabel, annesinin ailesine nasıl bakacağı konusunda hissettiği endişeden dolayı artık yas tutacak zamanı olmadığını düşünüyordu.

Lord Newbury'yle evlenirse bu kesinlikle annesinin sıkıntılarını gidermek için yeterli finansal desteği sağlardı ona. Lord, erkek kardeşlerinin okul ücretlerini ödeyebilirdi. Ve kız kardeşlerinin çeyizlerini sağlayabilirdi.

Lord bu şekilde davranmayı kabul etmediği takdirde Annabel onunla evlenmeye razı olmayacaktı. Bunu yazılı olarak isteyecekti.

Ancak fazla aceleci davranıyordu. Lord evlenme teklifi etmemişti. Ve evet demeye karar vermemişti. Yoksa vermiş miydi?

İKİ

Ertesi sabah

"Newbury yeni birisine göz koymuş."

Sebastian Grey, karşısında oturmuş odanın diğer tarafından bile iğrenç kokan, turta benzeri bir şey yiyen kuzeni Edward'a bakmak için tek gözünü açtı. Başı zonkluyordu, önceki geceki şampanyadan olmalıydı ve bu nedenle odanın karanlığını daha çok sevdiğine karar verdi.

Gözlerini kapattı.

"Sanırım bu sefer ciddi," dedi Edward.

"Son üç seferde de ciddiydi," diye cevap verdi Sebastian, yorumunu gözlerini açmadan yapmıştı.

"Hımm evet," dedi Edward. "Şanssızdı. Ölüm, kaçma ve üçüncüye ne olmuştu?"

"Kadın kiliseye çocukla gelmişti."

Edward kıkırdadı. "Belki de onu almalıydı. En azından doğurgan olduğu kesindi."

"Sanırım," dedi Sebastian, kanepede uzun bacaklarını daha iyi yerleştirebilmek için pozisyonunu değiştirirken, "başka bir adamın piçine beni tercih edebilir." Rahat bir pozisyon bulmaya çalışmaktan vazgeçti ve ayakları yan tarafa

sallanacak şekilde koltuğun kolundan her iki bacağını sallandırdı. "Zor olsa da hayali bile güzel."

Birkaç saniyeliğine amcasını düşündü, sonra zihninden uzaklaştırmaya çabaladı. Newbury Kontu moralini her zaman bozardı ve zaten şu durumda bile başı yeterince ağrıyordu. Amca ve yeğen olarak araları hep açıktı ancak Sebastian'ın kuzeni Geoffrey bir buçuk sene önce ölene kadar, bu gerçekten önemli olmamıştı. Geoffrey'nin dul eşinin doğurmayacağı ve Sebastian'ın kontluğun yeni varisi olduğu belli olur olmaz, Newbury yeğeni Sebastian'ın mirasa konmasına izin vermektense ölmeyi tercih edeceğini beyan ederek, kendine yeni bir eş bulmak için aceleyle Londra'ya gitmişti.

Görünen o ki amcası bu durumdaki planlama sorunlarını fark etmemişti.

Sebastian böylece kendini tuhaf ve riskli bir pozisyonda bulmuştu. Eğer Kont evlenir ve bir kez daha erkek çocuk babası olursa –ve Tanrı biliyor bunu deniyordu– o zaman Sebastian Londra'nın şık ancak isimsiz centilmenlerinden biri haline gelecekti. Diğer taraftan, eğer Newbury üremeyi beceremezse veya daha kötüsü, sadece kız çocukla yetinirse o zaman Sebastian'a dört ev, öbek öbek para ve ülkedeki sekizinci en eski kontluk miras kalacaktı.

Tüm bunların anlamı şuydu: Kimse tam olarak onunla ne yapacağını bilemiyordu. Evlilik yarışındaki en büyük ödül müydü yoksa sadece bir servet avcısı mıydı? Bilmek mümkün değildi.

Her şey tam anlamıyla çok eğlenceliydi. En azından Sebastian için.

Kont *olamayacağı* ihtimali yüzünden kimse risk almak istemiyordu ve böylece her yere davet ediliyordu. İyi yemeklerden, iyi müzikten ve iyi sohbetten hoşlanan birisi için her zaman mükemmel bir durumdu bu. Sosyeteye ilk kez takdim edilen kızlar sınırsız bir eğlence sunarak etrafında çırpınıyor ve titriyorlardı. Ve daha olgun leydilere gelince, zevklerini belli bir noktaya taşıyabilecek özgürlükte olanlar...

Şey, çoğunlukla onu *seçiyorlardı*. Yakışıklı olması bir lütuftu. Mükemmel bir âşık oluşu harikaydı. Nihayetinde Newbury Kontu olabileceği...

Onu karşı koyulmaz yapıyordu.

Ancak şu anda ağrıyan başı ve bulanan midesiyle Sebastian kendisini fazlasıyla karşı koyulabilir hissediyordu. Hatta *dirençli*. Afrodit olgunlaşmış birkaç çiçek dışında çıplak bir halde lanet olası bir istiridye kabuğunun içinde tavandan sarksa, Sebastian muhtemelen ayaklarına kusardı.

Hayır, hayır tamamıyla çıplak olmalıydı. Eğer burada odasında bir tanrıçanın varlığını hayal edecekse en azından kesinlikle çıplak olmalıydı.

Yine de ayaklarına kusardı.

Ağırlığını biraz daha fazla sol kalçasına doğru vererek esnedi. Uykuya dalıp dalamayacağını düşündü. Bir gece önce (şampanya yüzünden) iyi uyuyamamıştı ya da ondan bir önceki gece (belirli bir nedeni yoktu) ve kuzeninin kanepesi herhangi bir yer kadar iyi gözüküyordu. Gözlerini kapalı tuttuğu sürece oda çok aydınlık değildi ve tek gürültü Edward'ın çiğneme sesiydi.

Çiğneme.

Şimdi durup düşündüğünde bu kadar gürültülü gelmesi dikkat çekiciydi.

Kötü kokusu da cabasıydı. Etli turta. Bu durumdaki birinin önünde kim etli turta yerdi ki?

Sebastian ağzından bir inlemenin çıkmasına izin verdi.

"Pardon?" dedi Edward.

"Yediklerin," diye homurdandı Seb.

"Biraz ister misin?"

"Tanrı aşkına, hayır."

Sebastian gözlerini kapattı ama kuzeninin omuz silktiğini neredeyse duyabilmişti. Bu sabah hiç kimse ona karşı insaflı değildi.

Yani Newbury başka bir damızlık kısrak için can atıyordu. Sebastian şaşırmaması gerektiğini kabul etti. Lanet olsun, şaşırmıyordu. Sadece–

Sadece–

Lanet olsun, işte. Ne olduğunu bilmiyordu. Ama bir şey vardı.

"Bu sefer kim?" diye sordu, çünkü *tamamen* ilgilenmediği söylenemezdi.

Bir duraksama oldu, muhtemelen Edward yediklerini yutabilsin diyeydi ve sonra, "Vickers'ların torunu," dedi.

Sebastian düşünmeye başladı. Lord Vickers'ın pek çok torunu vardı. Bu oldukça mantıklıydı, zira o ve Leydi Vickers'ın neredeyse on beşe yakın çocuğu bulunuyordu. "İyi, aferin ona," diye homurdandı.

"Kızı gördün mü?" diye sordu Edward.

"Sen?" diye sordu Seb. Sezon için şehre geç denebilecek bir zamanda gelmişti. Eğer kız bu sene yeni geldiyse, onu tanımıyor olabilirdi.

"Taşra yavrusu diye duydum ve öyle doğurganmış ki yaklaştığında kuşlar ötüyormuş."

Şimdi *bunun* için gözünü açabilirdi. İki gözünü de aslında. "Kuşlar," diye tekrar etti Sebastian, kısık bir sesle. "Gerçekten mi?"

"Zekice bir benzetme olduğunu düşünmüştüm," dedi Edward, kendini savunur şekilde.

Küçük bir inlemeyle Sebastian oturur pozisyona geçti. Aslında daha önceki pozisyonuna göre oturmaya yakın bir duruma. "Pekâlâ, eğer genç leydi el değmemiş bir bakireyse ki eminim Newbury bu konuda ısrarcıdır, ne kadar doğurgan olduğunu nasıl ölçebilir?"

Edward omuz silkti. "Belli oluyor. Kalçaları..." Elleri havada garip bir şekil aldı ve gözleri parladı. "Ve memeleri..." Bunu söylerken neredeyse titredi ve zavallı oğlanın salyaları akmaya başlasa Sebastian hiç şaşırmazdı.

"Kendini kontrol et Edward," dedi Sebastian. "Olivia'nın yeni döşenmiş kanepesindesin, hatırlatayım."

Edward ona hırçın bir bakış attı ve yemeğine geri döndü. Sör Harry ve Leydi Olivia'nın misafir odasında oturuyorlardı,

iki erkek burada sıklıkla vakit geçirirlerdi. Edward, Harry'nin erkek kardeşiydi ve dolayısıyla burada yaşıyordu. Sebastian kahvaltıya gelmişti. Harry'nin aşçısı yakın zamanda yumurta tarifini lezzetli sonuçları olacak şekilde değiştirmişti. (Sebastian daha fazla tereyağı koyduğundan şüpheleniyordu; daha fazla tereyağıyla her şeyin tadı daha güzel oluyordu.) La Casa de Valentine'de* hafta boyunca hiçbir kahvaltıyı kaçırmamıştı.

Ayrıca buradaki kalabalıktan da hoşlanıyordu.

Harry ve Olivia –bu arada İspanyol değillerdi; sadece Sebastian buraya "La Casa de Valentine" demekten hoşlanıyordu– iki haftadır şehirde değillerdi, büyük ihtimalle Sebastian ile Edward'dan kaçınmaya çalışıyorlardı. Onlar yokken iki adam hiç vakit kaybetmeden öğleden sonrasına kadar uyumak, misafir odasında yemek yemek ve ikinci misafir odasının kapısının arkasına dart tahtası asmak gibi bekârlık huylarına geri dönmüşlerdi.

Halihazırda Sebastian on dörde üç öndeydi.

Aslında durum on altıya birdi. Turnuvanın yarısına geldiklerinde Edward'a acımıştı. Ve bu olayları daha da ilginç bir hale *dönüştürdü*. Gerçekçi olmak gerekirse kaybetmek, kazanmaya çalışmaktan daha zordu. Ama bunu başardı. Edward hiçbir şeyden şüphelenmedi.

On sekizinci oyun bu gece oynanacaktı. Elbette Sebastian burada olacaktı. Gerçekten neredeyse bu eve taşınmış gibiydi. Kendi kendine bunun sebebinin birilerinin Edward'a göz kulak olması gerektiği için olduğunu söylüyordu ama gerçek...

Seb kendine gelmek için zihnini sarstı. Gerçek tamamıyla buydu.

Esnedi. Tanrı aşkına, yorgundu. Neden gece bu kadar çok içtiğini bilmiyordu. Böyle yapmayalı asırlar olmuştu. Ama erkenden yatmıştı, sonra da uyuyamayıp kalkmıştı. Yine de yazamamıştı çünkü–

* İsp. Sevgililer Evi (e.n.)

Çünküsü yoktu. Kahrolası derecede rahatsız edici bir durumdu bu. Bir türlü yazamıyordu. Zavallı kadın kahramanını yatağın altında saklanmış halde bırakmış olmasına rağmen kelimeleri bulamıyordu. Hem de erkek kahraman yatağın *içindeyken*. Şimdiye kadarki en müstehcen sahnesiydi. Kitabın türü yüzünden bunun kolay olduğunu düşünülebilirdiniz.

Ama değildi. Bayan Spencer hâlâ yatağın altındaydı ve İskoçyalı erkeği yatağın üstündeydi ama Sebastian on ikinci bölümün sonuna geçen hafta olduğundan daha yakın değildi.

Masasındaki boş kâğıt parçasına bakarak iki saat oturduktan sonra sonunda vazgeçmişti. Ne uyuyabiliyor ne de yazabiliyordu ve başka herhangi bir şeyden ziyade daha çok bu sebeple inadına kalktı giyindi, kulübe gitmek üzere çıktı.

Şampanya içiliyordu. Birisi bir şeyi kutluyordu ve katılmamak kabalık olurdu. Birkaç tane çok güzel kız da vardı, aslında Sebastian neden kulüpte olduklarından pek emin değildi.

Belki de kulüpte değillerdi. Sonra başka bir yere mi gitmişti?

Tanrı aşkına, bu tür saçmalıklar için yaşlanmaya başlamıştı.

"Belki hayır der," dedi Edward. Durup dururken.

"Ne?"

"Vickers'ların kızı. Belki Newbury'ye hayır der."

Sebastian parmaklarıyla şakaklarına bastırarak arkasına yaslandı. "Hayır demeyecek."

"Onu tanımadığını sanıyordum."

"Tanımıyorum. Ama Vickers onun Newbury'yle evlenmesini isteyecektir. O adamlar arkadaşlar ve Newbury'nin parası var. Kızın fazlasıyla hoşgörülü bir babası yoksa, büyükbabası ne derse onu kabul etmek zorunda kalacaktır. Oh, bekle." Kaşları kavislendi ve alnında oluşan kırışıklıklar miskin zihninde bir şeyler döndüğü anlamına geliyordu. "Eğer bu kız Fenniwick'lerin kızı olsaydı hayır derdi."

"Tüm bunları nereden *biliyorsun*?"

Seb omuz silkti. "Bir şeyler biliyorum." Genelde gözlemlediği şeylerdi. Birisinin sırf gözlemleyerek başka bir insan hakkında söyleyebilecekleri inanılmazdı. Ve dinleyerek de. Ve insanlara bir beyni olduğunu unutturacak kadar yakışıklı görünerek de.

Sebastian çok nadiren ciddiye alınırdı ve bu şekilde olmasını da tercih ediyordu.

"Hayır, bekle," dedi, o küçücük şeyi zihninde canlandırarak; kız o kadar inceydi ki yan döndüğünde yok oluyordu. "Fenniwick'lerin kızı olamaz. Onun memeleri tahta gibi."

Edward etli turtasını sonunda bitirdi. Kokusu ise maalesef hemen yok olmadı. "Sanırım ilk elden aldığın bilgilerle konuşuyorsun," dedi.

"Uzaktan bile olsa kadın vücudunu mükemmel şekilde değerlendirebilirim." Sebastian alkolsüz bir içecek bulmak için odanın içine göz attı. Çay. Çay iyi gelebilirdi. Büyükannesi her zaman votka kadar iyi olduğunu söylerdi.

"Şey," dedi Edward, Sebastian'ın kendini kanepeden kaldırıp uşak zilini çalmak için odanın diğer tarafına doğru ilerlemesini seyrederken, "eğer kız kabul ederse kontluğu neredeyse kaybettin demektir."

Sebastian kendini kanepeye sertçe tekrar bıraktı. "Zaten hiç benim olmamıştı."

"Ama olabilir," dedi Edward, öne doğru eğilerek. "Senin olabilir. Ben muhtemelen kayda değer bir unvan için otuz dokuzuncu sıradayım ama sen... Newbury olabilirsin."

Sebastian boğazında yükselen ekşi tadı geri gönderdi. *Newbury* amcasıydı, iri ve gürültülü, ağzı kokan ve aksi. "Doğrusu Edward," dedi kuzenine olabildiğince içten bir şekilde bakarak, "gerçekten öyle ya da böyle hiç umurumda değil."

"Ciddi olamazsın."

"Ama ciddiyim," diye mırıldandı Seb.

Edward ona çıldırdığını düşünüyormuş gibi baktı. Sebastian buna kanepedeki yatay pozisyonuna geri dönerek yanıt vermeye karar verdi. Gözlerini kapattı ve çay gelene kadar o şekilde tutmaya karar verdi. "Bu konforu takdir etmediğimi söylemiyorum," dedi, "ama bu olmadan otuz yıl yaşadım ve hatta hiç ihtimali bile olmadan yirmi dokuz yıl."

"Konfor," diye tekrar etti Edward, belli ki kelimeye takılmıştı. "*Konfor* mu?"

Seb omuz silkti. "Parayı inanılmaz derecede konforlu buluyorum."

"Konfor," dedi Edward şaşkınlık içinde. "Sadece konfor olarak mı nitelendiriyorsun."

Sebastian tekrar omuz silkti ve kestirmeye niyetlendi. Uykusunun çoğunu bu şekilde alabiliyordu: Küçük parçalar halinde, kanepelerde, sandalyelerde kaçamaklar ve aslında kendi yatağı haricinde nerede olursa. Ancak zihni inat ediyordu, amcası hakkındaki son dedikodunun peşini bırakmayı reddediyordu.

Kontluğun varisi olup olmamasını gerçekten *umursamıyordu*. İnsanlar buna inanmakta güçlük çekiyorlardı ama bu gerçekti. Amcası Vickers'ların kızıyla evlenebilir ve ondan da bir oğlu olabilirdi... Pekâlâ, istediğini yapabilirdi. Yani unvanı almayacaktı. Sebastian en baştan beri gerçekte hiç sahip olmadığı bir şeyin kaybından dolayı canını sıkamazdı.

"Çoğu insan," dedi Sebastian yüksek sesle, odada sadece Edward vardı ve bu yüzden sonuçlarını düşünmeden biraz bununla eğlenebilirdi, "eğer bir kontluğun varisi olacaksa bunu bilir. Varis oldukları kesindir. Bellidir. Birisi seni öncesinde öldürmediği takdirde, varis olursun."

"Efendim?"

"Aslında bu duruma *açık* varis denebilir," diye söylendi Sebastian.

"Çok fazla içtiğinde hep dilbilgisi dersi verir misin?"

"Genç adam." Bu Seb'in Edward için kullandığı en sevdiği lakaptı ve aile arasında tuttuğu sürece de genç adam bunu pek umursamıyor gibi gözüküyordu.

Edward kıkırdadı.

"Monoloğum kesintiye uğradı," dedi Sebastian ve devam etti: "*Muhtemel* varisle her şey sadece varsayımsaldır."

"Bana bilmediğim bir şey mi söylüyorsun?" dedi Edward ciddi bir şekilde. Bu aslında daha ziyade dikkatini vermesinin gerekip gerekmediğini anlamak içindi.

Sebastian onu duymazdan geldi. "Velev ki ve tabii ki birisi muhtemel varis olarak kabul edilmişse elbette. Benim durumumda ise Newbury, doğurgan kalçaları ve iri memeleri olan zavallı bir kıza kendini kakalamaya çalışıyor."

Edward yine iç geçirdi.

"*Kapat* çeneni," dedi Seb.

"O memeleri ve kalçaları görsen ne demek istediğimi anlardın."

Tonlaması o kadar şehvetliydi ki Sebastian gözlerini açıp ona bakmak zorunda kaldı. "Sana bir kadın lazım."

Edward omuz silkti. "Bana bir tane gönder. Senden arta kalanlar da olur."

Çok daha iyisini hak ediyordu ama Sebastian bu konuya girmeye hazır değildi, en azından bir şeyler yemeden evvel. "O çaya ihtiyacım var."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

Seb bir kaşını merakla kaldırdı.

"Durumunun belirsizliği yüzünden canın hayli sıkkın gözüküyorsun," diye açıkladı Edward.

Sebastian bunu şöyle bir düşündü. "Hayır, canım sıkılmıyor. Ama hafiften kızdığımı söyleyebiliriz."

Edward gazeteyi aldı ve huzurlu bir sessizliğe büründüler. Sebastian odanın karşısına, pencereden dışarıya baktı. Görüşü daima mükemmel olmuştu ve şimdi de güzel leydilerin caddenin diğer tarafında gezindiklerini görebiliyordu. Keyifle,

önemli hiçbir şey düşünmeyerek bir süre seyretti. Görünüşe göre bu sezon gök mavisi moda renkti. İyi bir seçim olduğunu düşündü; çoğu kişide iyi duruyordu. Eteklerden ise pek emin değildi; biraz kaskatı ve fazla konik görünüyorlardı. Çekiciydiler, evet ama onların altındakini hayal eden adam için çok zorlayıcılardı.

"Çay," diye seslendi Edward, düşüncelerini bölerek. Hizmetkâr ikisinin ortasındaki masanın üstüne bir tepsi bıraktı ve bir saniyeliğine gözlerini sadece tepsiye dikip baktılar, kocaman elleri olan iki koca adam narin çaydanlığı seyrediyorlardı.

"İhtiyacımız olduğunda sevgili Olivia'mız nerede?" dedi Sebastian.

"Çay servis etme tekniklerine değer verdiğini ona mutlaka söyleyeceğim," dedi Edward sırıtarak.

"Büyük ihtimalle birisinin eş edinmesi için en mantıklı sebep," diyerek öne eğildi Sebastian ve küçük sütlüğü bulmaya çalışarak tepsiyi inceledi. "Biraz ister misin?"

Edward başını iki yana salladı.

Sebastian fincanına bir miktar süt koydu ve sonra demlenmesini bekleyemeyecek kadar şiddetle çaya ihtiyacı olduğuna karar verdi. Buharla havaya süzülen aromasını içine çekerken çayını doldurdu. Midesini bu kadar rahatlatabilmesi inanılmazdı.

Belki Hindistan'a gitmeliydi. Umut diyarı. Çay ülkesi.

Bir yudum aldı, sıcaklık boğazından midesine doğru indi. Mükemmeldi, sadece mükemmel. "Hiç Hindistan'a gitmeyi düşündün mü?" diye sordu Edward'a.

Edward kaşlarını hafifçe kaldırarak baktı. Konu aniden değişmişti, diğer yandan Sebastian'ın bu kadar şaşırtıcı olmasına fazlasıyla alışıktı. "Hayır," dedi. "Çok sıcak."

Seb bunu düşündü. "Sanırım haklısın."

"Ve sıtma," diye ekledi Edward. "Bir kere sıtmalı bir adamla tanışmıştım." Omuz silkti. "İstemezdin."

Sebastian 18. Süvari Birliği ile Portekiz ve İspanya'da savaşırken yeterince sıtma vakası görmüştü. *İstemezdin* oldukça yetersiz kalan bir ifadeydi.

Ayrıca, gizli yazarlık kariyerine uzaktan devam etmesi zor olurdu. İlk romanı *Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay* muhteşem bir başarı elde etmişti. Öyle ki Sebastian, *Bayan Davenport ve Karanlık Markiz, Bayan Truesdale ve Sessiz Centilmen*'le içlerindeki en başarılı liste başı kitabı olan *Bayan Butterworth ve Çılgın Baron*'u kaleme almıştı.

Hepsi tabii ki takma bir isimle basılmıştı. Gotik romanlar yazdığı bir duyulsa...

Bunu bir saniyeliğine düşündü. Duyulsa ne *olurdu*? Sosyetenin resmi üyeleri onu çarmıha gererdi ama bu aslında onun için bir lütuf olurdu. Geriye kalanlar içinse bu durum tadına doyulmaz hale gelirdi. Haftalarca onu tebrik ederlerdi.

Ama tabii ki sorular olurdu. Ve insanlar ondan *kendi* hikâyelerini yazmasını isterdi. Bu da çok yorucu olurdu.

Bir sırrı olmasını seviyordu. Ailesi bile bilmiyordu. Birileri parayı nereden bulduğunu merak etse bile asla bu sayede olduğunu anlayamazdı. Muhtemelen Harry annesinden harçlık aldığını düşünüyordu. Ve tasarruf etmek amacıyla her gün kahvaltısına ortak olduğunu.

Ayrıca Harry yazdığı kitaplarını sevmiyordu. Onları Rusçaya çeviriyordu (ve bu sayede bir servet kazanıyordu, muhtemelen Sebastian'ın orijinalini İngilizce olarak yazdığından daha fazlasını) ama onları sevmiyordu. Saçma olduklarını düşünüyordu. O kadar sıklıkla söylüyordu ki bunu. Sebastian Grey, yazar Sarah Gorely'nin aslında kendisi olduğunu kuzenine söylemeye cesaret edemiyordu.

Bu, Harry'nin kendisini huzursuz hissetmesine sebep olurdu.

Sebastian çayını içti ve Edward'ın gazeteyi okumasını izledi. Biraz öne doğru eğilse kendine dönük olan sayfayı okuyabilirdi. Görme yeteneği daima garip şekilde keskin olmuştu.

Ama görünen o ki yeterince de keskin değildi. *London Times* gazetesi saçma şekilde küçük basılıyordu. Yine de denedi. En azından manşetler okunabiliyordu.

Edward gazeteyi bıraktı ve ona bir bakış attı. "Çok mu *sıkıldın*?" diye sordu.

Seb çayının dibini içti. "Hem de nasıl. Ya sen?"

"Oldukça, ama sen gözlerini dikmiş bana bakarken gazeteyi okuyamadığımdan."

"O kadar çok mu dikkatini dağıtıyorum?" Seb gülümsedi. "Harika."

Edward kafasını iki yana salladı ve gazeteyi uzattı. "Kendin okumak ister misin?"

"Hayır tabii ki. Dün gece Lord Worth konuşurken beni esir aldı, yeni tüketim vergisinden bahsediyordu. Bu konu hakkında okumanın neredeyse ayak tırnaklarımı sökmek kadar zevkli olduğunu düşünüyorum."

Edward ona dik dik baktı. "Hayal gücün ürkütücü olma sınırında."

"Sınırında mı?" diye mırıldandı Seb.

"Kibar olmaya çalışıyordum."

"Oh, benim için öyle bir zahmete girmene gerek yok."

"Muhakkak."

Seb, Edward'ın konuşmaktan vazgeçtiğini düşünmesine sebep olacak kadar uzun süre bekleyip, "Yaşlandıkça sıkıcı oluyorsun genç adam," dedi.

Edward bir kaşını kaldırdı. "Ve sen de..."

"Müzelik ama ilginç," dedi Sebastian gülümseyerek. Çayın etkisi mi yoksa kuzenini kızdırdığı için mi bilemiyordu ama kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Başı hâlâ ağrıyordu, fakat en azından artık halıyı mahvedeceğini düşünmüyordu. "Leydi Trowbridge'in bu akşamki buluşmasına katılmayı planlıyor musun?"

"Hampstead'da mı?" diye sordu Edward.

Seb kendisine bir çay daha koyarken başını onaylarcasına salladı.

"Sanırım. Yapacak daha iyi bir işim yok. Ya sen?"

"Sanırım benim sevimli Leydi Cellars'la bir kır randevum var."

"*Kır* randevusu mu?"

"Vahşi doğadan her zaman hoşlanmışımdır," diye mırıldandı Sebastian. "Sadece partiye çaktırmadan bir battaniye sokmayı bulmam gerekiyor."

"Görünen o ki vahşi doğanın her güzelliğinden hoşlanmıyorsun."

"Sadece temiz hava ve macerayla ilgili küçük kısımlar. Çalılar ve çim yanıkları olmadan da yaşayabilirim."

Edward ayağa kalktı. "Yani, bunu becerebilecek birisi varsa o da sensin."

Seb şaşırmış ve belki de biraz da hayal kırıklığına uğramış halde yukarı baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Hoby'yle bir randevum var."

"Ya." O zaman onu tutamazdı. Kimse Bay Hoby'yi hayal kırıklığına uğratamaz ve kimse kesinlikle bir beyefendiyle çizmeleri arasına giremezdi.

"Döndüğümde burada olur musun?" diye sordu Edward kapıdan. "Yoksa eve gitmeyi mi planlıyorsun?"

Sebastian kanepeye tekrar uzanmadan önce çayından son bir yudum aldı ve "Muhtemelen hâlâ burada olurum," diye yanıtladı. Daha yeni öğlen olmuştu ve Leydi Trowbridge ile Cellars için hazırlanmak üzere eve gitmesine saatler vardı.

Edward başıyla selam verip çıktı. Sebastian gözlerini kapattı ve uyumaya çalıştı ancak on dakika sonra vazgeçti ve gazeteyi eline aldı.

Yalnız olduğu zaman uyumak son derece zordu.

ÜÇ

O gece daha geç saatte

O adamla evlenemezdi. Yüce Tanrı adına, bunu yapamazdı.

Annabel nereye gittiğini umursamadan karanlık koridorda hızla koşuyordu. Görevini yapmaya çalışmıştı. Davranması gerektiği gibi davranmaya çalışmıştı. Ama şu anda kendisini hasta ve iğrenç hissediyordu, midesi bulanıyordu ve her şeyin ötesinde hava almaya ihtiyacı vardı.

Büyükannesi, Leydi Trowbridge'in yıllık organizasyonuna katılmaları konusunda ısrar etmişti ve Louisa bunun şehir dışında, Hampstead'da yapılacağını anlatınca Annabel gitmek için can atmıştı. Leydi Trowbridge, Hampstead ormanlarına açılan muhteşem bir bahçeye sahipti ve hava iyi olursa diye partinin dışarıda devam edebilmesi için bahçeye meşaleler ve süslemeler koydurmuştu.

Ancak Annabel henüz balo odasını bile keşfedemeden Lord Newbury onu bulmuştu. Lord'un ilgisinden onur duyuyormuş gibi onu reverans yaparak selamlamış ve gülümsemişti. Onunla dans etmiş –iki kere– ve adam ayağına bastığı zaman yorum yapmamıştı.

Eli kalçasına doğru kayarken de yorum yapmamıştı.

Lord ile bir köşede limonata içmiş, bir şeylerin –herhangi bir şeyin– memelerinden daha fazla ilgisini çekmesi için umut ve dua ederek sohbet etmeye çalışmıştı.

Ama sonra, her nasılsa, adam onu bir şekilde koridora doğru yönlendirmişti. Annabel tam olarak bunu nasıl yaptığını anlayamamıştı. Bir arkadaş ve iletilmesi gereken bir mesaj hakkında bir şey söylemiş ama sonra Annabel ne olduğunu anlayamadan adam onu karanlık bir köşede duvara sıkıştırmıştı.

"Yüce Tanrı," diye inledi adam, memelerinden bir tanesini etli eliyle avuçlarken. "Parmaklarım kavramaya bile yetmiyor."

"Lord Newbury," diye haykırdı Annabel, kendisini kurtarmaya çalışırken. "Durun lütfen– "

"Bacaklarını etrafıma sar," diye talimat verdi adam, dudaklarını hızla kendi dudaklarıyla kapatırken.

"*Ne?*" demeye çalıştı Annabel, bağırmayı denedi ama baskı altındaki ağzını ancak güçlükle hareket ettirebiliyordu.

Lord homurdandı ve uyarılmış sertliğini sinirle genç kadının karnına doğru itti. Ellerinden birini onun kalçasına koyup bacağını istediği yöne doğru hareket ettirmeye çalıştı. "Gerekiyorsa eteğini kaldır. Ne kadar geniş açabildiğini görmek istiyorum," dedi.

"Hayır," dedi Annabel, zorlukla nefes alarak. "Lütfen, yapamam."

"Bir leydinin ahlakı ve bir fahişenin vücudu," diyerek pis pis güldü Lord ve elbisenin ince kumaşının üstünden onun meme ucunu sıktı. "Mükemmel kombinasyon."

Annabel'in göğsünde panik yükseliyordu. Daha önce nahoş asılmalarla başa çıkmıştı ancak bunu yapan kraliyet kanından birisi hiç olmamıştı. Ve asla ondan evlenmesi beklenen bir erkek de olmamıştı.

Bu lordun ondan tavizler vermesini beklediği anlamına mı geliyordu? Hatta evlenme teklif etmeden bile önce?

Hayır, muhtemelen yapamazdı. Kont olabilirdi, her talimatına riayet edilmesine alışmış olabilirdi ama bu kesinlikle

saygıdeğer genç bir leydiyi tehlikeye atabileceğini düşünebileceği anlamına gelemezdi.

"Lord Newbury," dedi Annabel, sert gözükmeye çalışarak. "Bırakın beni. Hemen."

Lord sadece gülümsedi ve onu tekrar öpmeye çalıştı.

Adam balık gibi kokuyordu, elleri kocaman ve pörsümüştü; Annabel kesinlikle tahammül edemiyordu. Böyle olmaması gerekiyordu. Romantizm veya gerçek aşkı beklemiyordu ya da... Tanrı aşkına, ne beklediğini bilmiyordu. Ama bu değildi. Yabancı bir evde duvara dayanmış şekilde bu korkunç adam değildi.

Hayatı böyle olamazdı. Hayatı gerçekten bu olamazdı.

Annabel nasıl güç bulabildiğini bilmiyordu, çünkü adam neredeyse yüz otuz kilo olmalıydı ama aralarına iki elini de sıkıştırmayı başardı ve kuvvetle onu itti.

Lord geriye doğru sendeledi, bir masaya çarptı ve neredeyse dengesini tamamen kaybederken lanet okudu. Annabel'in ancak eteğini bileğine kadar hızla çekebilecek ve koşacak kadar vakti oldu. Lord Newbury'nin peşinde olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu; çift kanatlı kapıdan geçene kadar arkasına bakmak için durmadı ve kendisini yan bahçe olması gereken bir yerde buldu.

Dış taş duvara yaslandı ve nefesini dengelemeye çalıştı. Kalbi sıkışıyordu ve cildi serin havada titremesine sebep olacak şekilde ince bir ter tabakasıyla kaplanmış halde parlıyordu.

Annabel kendisini kirlenmiş hissediyordu. Ama bu içsel değildi. Lord Newbury kendi değerlerinden ve vicdanından şüphe etmesine asla sebep olamazdı. Ama dışı, adamın dokunduğu teni...

Banyo yapmak istiyordu. Bir bezle kocaman bir kalıp sabun almak ve adama ait her anıyı son zerresine kadar silmek istiyordu. Şimdi bile adamın avuçladığı sağ memesinde bir gariplik vardı. Bu sızı değildi. Sadece *yanlış* hissediyordu. Tüm vücudu öyle hissediyordu. Hiçbir yeri ağrımıyordu. Tanımlanamaz bir yanlışlık vardı.

Uzaktan arka bahçedeki meşalelerin ışığını görebiliyordu ama bulunduğu yer neredeyse karanlıktı. Evin bu bölümünün parti katılımcıları için düşünülmediği açıkça görülebiliyordu. Burada olmamalıydı, bu kadarı gün gibi ortadaydı ama partiye geri dönmeye hazır değildi. Henüz yapamazdı.

Çimlerle kaplı alanın ortasında taş bir bank vardı. Oraya doğru yürüdü ve duyulabilir şekilde, "Off!" diyerek kendini külçe gibi üstüne bıraktı. Zarif olmayan bir harekete eşlik eden ve pek de kadınsı olmayan bir sesti, Londra'da sergilememesi gereken türden bir davranıştı.

Gloucesteshire'da erkek ve kız kardeşleriyle oynarken çıkardığı türden bir sesti.

Evini özledi. Yatağını özledi, köpeğini ve pişirdikleri erikli turtaları.

Annesini özledi, babasını gerçekten özledi ama hepsinden fazla ayaklarının altındaki sağlam toprakları özledi. Kendisini Gloucersteshire'da tanıyordu. Kendisinden beklenenleri biliyordu. Başka insanlardan ne beklemesi gerektiğini biliyordu.

Ne yaptığını bildiğini hissetmek istemesi çok mu fazlaydı? Bu kesinlikle mantıksız bir istek değildi.

Takımyıldızlarını bulmaya çalışarak yukarı baktı. Partiden gelen ışık gökyüzünü net bir şekilde görebilmesini engelliyordu ama yine de birkaç yıldız parlıyordu.

Annabel, parlayabilmek için mücadele etmek zorundalar, diye düşündü. Işık ve parlaklık kirliliği vardı.

Bu bir şekilde oldukça yanlış geliyordu.

"Beş dakika," dedi yüksek sesle. Beş dakika içinde partiye dönecekti. Beş dakika içinde dengesini tekrar kazanmış olacaktı. Beş dakika içinde gülümsemesini tekrar yüzüne yerleştirebilmeyi başaracak ve biraz önce onu hırpalamış olan erkeğe reverans yapabilecekti.

Beş dakika içinde kendisine onunla evlenebileceğini söyleyecekti.

Ve şanslı ise on dakika içinde buna gerçekten inanabilirdi.

Ancak bu sırada, kendisine ayrılmış dört dakikası vardı.

Dört dakika.

Veya yoktu.

Annabel fısıltı seslerine kulak kesildi ve kaşlarını çatarak oturduğu yerde döndü, arkaya, eve doğru baktı. Çift kanatlı kapıdan iki kişinin çıktığını görebiliyordu, siluetlerine bakılırsa bir erkek ve bir kadındı. Kendi kendine sızlandı. Bir buluşma için gizlice dışarı çıkıyorlardı. Başka bir açıklaması olamazdı. Eğer bahçenin bu tarafını buldularsa ve bu kapıyı seçtilerse o zaman fark edilmemeye çalışıyorlardı.

Annabel onların planlarını bozan kişi olmak istemedi.

Eve giden başka bir yol bulma niyetiyle ayağa kalktı, ancak çift hızla yaklaşıyordu ve onlardan kaçmak istiyorsa gölgelerin içine doğru daha da ilerlemek dışında gidebileceği başka bir yer yoktu. Mülkün sınırını kesin bir şekilde belirten çitlere ulaşana kadar hızla ilerledi, koşmuyordu ama kesinlikle yürümekten daha fazlasını yapıyordu. Böğürtlen çalılarına takılma düşüncesinden pek hoşlanmadı, bu nedenle çitte muhtemelen fundalığa açıldığını düşündüğü bir açıklık görünce sol tarafına doğru aceleyle gitti.

Fundalık. Devasa, harika, muhteşem bir alandı. Londra'da olmayan her şeydi.

Burası kesinlikle bulunması gereken yer değildi. Kesinlikle, kesinlikle değildi. Louisa olsa dehşete düşerdi. Büyükbabası çok öfkelenirdi. Ve büyükannesi...

Şey, büyükannesi muhtemelen gülerdi ancak Annabel ahlaki değerlerini büyükannesinin davranışlarına göre şekillendirmemesi gerektiğini uzun zaman önce fark etmişti.

Fundalıktan Trowbridge bahçesine geri dönebilmek için bir yol bulup bulamayacağını anlamaya çalıştı. Devasa bir mülktü ve elbette çitte birkaç açıklık olmalıydı. Ama şimdilik...

Geniş açık alana doğru baktı. Şehre böylesine yakınken vahşi doğaya şahit olmak ne kadar şaşırtıcıydı. Vahşi ve karanlıktı, havanın şu âna kadar özlediğini fark etmediği bir

tazeliği vardı. Sadece temiz ve taze değildi, Londra'da hava olarak adlandırılan hafif gazı solumaya başladığı ilk günden beri özlediğini *fark ettiği* şeydi bu. Burada havanın rahatsız edici bir tarafı vardı, soğuk ve keskindi. Her nefes ciğerlerini titretiyordu.

Cennet gibiydi.

Yıldızların burada daha görünür olup olmadığını merak ederek yukarı baktı. Değillerdi, en azından pek görünür değillerdi ama yine de yüzünü yukarıda tuttu ve ağaçların üstünde keyifle duran ince, uzun aya bakarak yavaşça geriye doğru yürüdü.

Büyülü olması beklenen bir geceydi. Öyle de olacaktı, eğer büyükbabası yaşındaki bir adam tarafından orası burası ellenmeseydi ve eğer ten rengine bu uçuk şakayık pembesinden daha fazla yakışacak kırmızı renkte bir elbise giymesine izin verilseydi.

Eğer rüzgâr valsle uyumlu olarak esseydi büyülü olabilirdi. Eğer yaprakların hışırtısı İspanyol kastanyetleri olsaydı ve sisin içinde bekleyen yakışıklı bir prens olsaydı...

Tabii ki sis çökmemişti ama zaten prens de yoktu. Sadece ona korkunç şeyler yapmak isteyen yaşlı bir adam vardı. Ve eninde sonunda ona izin vermek zorunda kalacaktı.

Annabel hayatında üç kez öpülmüştü. İlki artık kendisine John denilmesi için ısrar eden Johnny Metham tarafından verilmişti; dudaklarını şapırtıyla onunkine yapıştırdığında sekiz yaşından fazla değildi ve kesinlikle önemsiz bir öpücüktü.

İkincisi üç yıl önce Bahar Bayramı'nda ondan bir öpücük çalan Lawrence Fenstone olmuştu. Karanlıktı, birisi her iki içki kâsesine de rom koymuştu ve kasabada kimse bunu fark etmemişti. Annabel şaşırmıştı ama kızmamıştı, hatta adam ağzının içine dilini sokmaya çalıştığında gülmüştü.

Kesinlikle komik bir şey gibi gelmişti.

Lawrence bundan memnun olmamıştı ve kibirle uzaklaşmıştı, görünüşe göre erkeksi gururu daha fazla devam edeme-

yecek kadar aşağılanmıştı. Tüm yıl boyunca, ta ki Bristol'den utangaç geliniyle –sarışın, minyon ve beyinsiz– geri dönene kadar onunla hiç konuşmamıştı. Bu kız Annabel'in olmadığı her şeydi ve bunu hiç de önemsemediğini fark etmek içini rahatlatmıştı.

Üçüncü öpüşme, Lord Newbury vücudunu vücuduna dayadığında ve aynı şeyi de ağzıyla yaptığında, bu gece gerçekleşmişti.

Bir anda Lawrence Fenstone'un diliyle yaşadığı hadise artık o kadar da eğlenceli gelmedi.

Lord Newbury dilini onun dudaklarının arasına sokmaya çalışarak aynı şeyi yapmıştı ama Annabel dişlerini o kadar sert kenetlemişti ki çenesinin kırılacağını sanmıştı. Ve sonra kaçmıştı. Kaçmayı her zaman korkaklıkla özdeşleştirmişti ancak şimdi bizzat kaçınca bazen yapılabilecek tek sağduyulu davranışın bu olduğuna karar verdi. Hatta bu, şimdi olduğu gibi, balo salonuna geri dönüşünün şehvetli bir çift tarafından engellendiği için kendisini tek başına bir fundalıkta bulmasına sebep olsa bile. Âdeta bir komediydi.

Âdeta.

Hâlâ yavaşça geri geri yürürken yanaklarını havayla şişirdi, sonra yavaşça dışarı verdi. Acayip bir gece olmuştu. Kesinlikle büyülü değildi. Kesinlikle–

"Oh!"

Ayağı bir şeye çarptı... Tanrı'm, bir bacak mıydı? Hızla geri sendeledi. Ve tek düşünebildiği –dış görünüşünün mahvolmuş olmasının yanında– bir ölüye takılıp düştüğüydü.

Veya en azından Annabel onun ölü olmasını diledi. Bir ölü itibarına bir canlıdan kesinlikle daha az zarar verirdi.

Sebastian sabırlı bir erkekti. Bu nedenle balo salonuna saygıdeğer biçimde Elizabeth'le ayrı ayrı geri dönmeleri için yirmi dakika beklemeyi umursamadı. Kendisinin olmasa bile

sevimli Leydi Cellars'ın koruması gereken bir itibarı vardı. İlişkilerinin pek de gizli olduğu söylenemezdi. Elizabeth genç ve güzeldi, kocasına zaten iki erkek çocuk vermişti ve eğer Sebastian doğru biliyorsa Lord Cellars yakışıklı kâtibiyle karısından daha fazla ilgileniyordu.

Kimse Leydi Cellars'ın sadık kalmasını beklemiyordu. Hiç kimse.

Ancak dışarıdan nasıl göründüklerine dikkat etmeliydiler ve bu nedenle Sebastian mutlu bir şekilde battaniyenin (girişken bir uşak tarafından içeri gizlice sokulan) üstünde kaldı, gökyüzüne bakarak düşüncelere daldı.

Rüzgârla partiden taşman uğultuları duyabilmesine rağmen fundalık olağanüstü huzurluydu. Trowbridge mülkünün sınırının çok da fazla dışına çıkmamıştı; Elizabeth söylendiği kadar maceracı değildi. Yine de kendini oldukça yalnız hissetti.

Tuhaf olan bu durum hoşuna gitmişti.

Genellikle yalnızlıktan keyif almazdı. Aslında, neredeyse hiç keyif almazdı. Ancak dışarıda fundalıkta olmakla ilgili büyüleyici bir şey vardı. Dışarıda, açıklıkta olmak büyüleyiciydi. Ona savaşı hatırlattı, başının üstünde onu örten ağaçlar dışında hiçbir şey olmadan harpte geçen tüm o geceleri.

O gecelerden nefret etmişti.

Savaşın anılarını geri getiren bir şeyin şu anda ona bu şekilde mutluluk vermesi çok da mantıklı değildi ama kafasından geçen şeylerin çoğu zaten mantıksızdı. Sorgulamanın pek bir anlamı yoktu.

Gözlerini kapattı. Gözkapaklarının iç tarafı kahverengimsi siyahtı, gecenin yoğun mor rengiyle benzerliği yoktu. Karanlığın bir sürü rengi vardı. Tuhaftı ve belki de biraz rahatsız ediciydi. Ama–

"Oh!"

Bir ayak, baldırına çarptı ve gözlerini tam da kadının arkaya yuvarlanmasını görebileceği anda açtı.

Tam battaniyesinin üstüne düştü.

Sebastian gülümsedi. Tanrı onu hâlâ seviyordu.

"İyi akşamlar," dedi dirseklerinin üzerinde doğrulurken. Kadın cevap vermedi, şaşılacak bir durum değildi zira hâlâ nasıl popo üstü düştüğünü anlamaya çalışmakla meşguldü. Tekrar ayağa kalkmaya uğraşmasını seyretti. Genç kadın pek kolay zamanlar geçirmiyordu. Battaniyenin altındaki yer düz değildi ve ani nefes alıp verişine bakılırsa kesinlikle dengesini kaybetmişti.

Sebastian onun da bir buluşması olup olmadığını merak etti. Belki de karanlık fundalıkta arka plana gizlenmiş saldırmayı bekleyen başka bir adam vardı.

Başını yana eğdi, genç kadın elbisesini temizlerken onu gözetledi ve sonra karar verdi: Muhtemelen arkada gizlenmiş bir adam yoktu. Kaçamak yapacak birisine benzemiyordu. Ayrıca beyaz giymişti ya da açık pembe veya başka bir bakire rengi. Sosyeteye ilk kez tanıtılan kızlar ayartılabilirdi ama Sebastian daha önce böyle bir şey yapmış değildi; ahlaki görüşü bunun sebebiydi, gerçi hiç kimse onu bunun için takdir etmiyordu. Ancak gözlemlediği kadarıyla bakirelere kendi doğal ortamlarında kur yapılması gerekiyordu. Birini bahçeden fundalığa kendi felaketine yürümeye kesinlikle ikna edemezdiniz. Hatta en aptal kızın bile fundalığa ulaşmadan önce aklı başına gelirdi.

Tabii, eğer...

İşte şimdi bu ilginç olabilirdi. Belki de sakar leydinin çoktan kanma girilmişti. Belki de âşığıyla buluşmaya gidiyordu. Eğer tekrar bir randevu koparmışsa uyanık beyefendi ilk seferinde *çok* iyi iş çıkarmış olmalıydı. Sebastian, ilk seferde keyif alan bir kızın ender rastlanır bir durum olduğu konusunda yorum yapabilecek konumdaydı.

Yine de onun bilimsel verileri hatalı olabilirdi. Son zamanlarda yattığı kadınların hepsinin ilk seferi kocalarıyla olmuştu. Bu tanım gereği, bu adamların hepsinin yatakta kötü olmaları gerekiyordu. Aksi takdirde eşleri neden Sebastian'ın ilgisine başvursundu ki?

Her neyse, düşüncesi ne kadar güzel olsa da bu genç leydinin sevgilisiyle buluşmaya gitme ihtimali hayli düşüktü. Bekâret hemen hemen tüm genç ve bekâr dişilerin sahip oldukları tek kozdu ve genellikle de bunu boşa harcamazlardı.

O zaman dışarıda ne yapıyordu? Tek başına? Sebastian gülümsedi. Güzel, gizemli olayları severdi. Aslında neredeyse iyi bir melodram kadar severdi.

Daha önceki selamlaşmasına yanıt alamadığından, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi genç kadın, kafasını hızlıca sallayarak. "Affedersiniz. Yoluma devam edeyim. Gerçekten yapamam– " Sonra yeniden dönüp baktı ve yutkundu.

Bu kız onu tanıyor muydu? Kesinlikle tanıyormuş gibi bakmıştı. Belki de kim olduğunu, yalnız kalmak istemeyeceği türde bir çapkın olduğunu anlamıştı.

Bu tepkisinden dolayı onu suçlayamazdı.

Sebastian *onu* tanımıyordu, bu kadarından emindi. Bir yüzü çok nadir unuturdu ve kesinlikle bu kızınkini unutmuş olamazdı. Vahşi denilebilecek türde bir sevimliliği vardı, neredeyse fundalığa ait gibiydi. Saçları koyu renkti ve muhtemelen oldukça kıvırcıktı; nedimesinin gözünden kaçan birkaç tel boynunun etrafında gevşek bukleler oluşturmuştu. Muzip bir görünüşü vardı ve kolay gülen biri gibi görünüyordu, hatta kesinlikle kızgın ve mahcup olduğu şu an bile.

En önemlisi... *sıcak* gözüküyordu.

Sebastian neden bu sıfatları seçtiğini merak etti. Daha önce kullandığını hatırlamıyordu, en azından tamamıyla yabancı birisi hakkında. Ama genç kadın sıcak gözüküyordu, sanki kişiliği ve gülümsemesi sıcak gibiydi, arkadaşlığı da.

Ve yatakta... orada da sıcak olurdu tabii.

Böyle bir şeyi düşündüğünden *değil*. Sonuçta âdeta bakireyim diye parlıyordu.

Bu da onun fazlasıyla yasak bölgede olduğu anlamına geliyordu.

Genç kadın hiç ilgi duymayacağı birisiydi. Asla. Bakirelerle arkadaş bile olamıyordu çünkü şüphesiz ki biri yanlış anlayacak veya yanlış yorumlayacak, sonra karşılıklı suçlamalar ya da daha kötüsü beklentiler olacak ve devamında kendisini sadece tüm bunlardan kaçmak için İskoçya'da bir av kulübesinde bulacaktı.

Ne yapması gerektiğini biliyordu. Her zaman ne yapması gerektiğini bilirdi. Zor olan, en azından onun zorlandığı hayata geçirmeyle ilgili kısımdı.

Bir centilmen gibi ayağa kalkabilirdi ki öyleydi zaten, genç kadını eve doğru yönlendirebilir ve yoluna devam etmesine izin verebilirdi.

Yapabilirdi ama bunun neresi eğlenceliydi ki?

DÖRT

Cansız beden, "İyi akşamlar," dediğinde Annabel onun ümit ettiği kadar ölü olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı.

Yaşadığı için onun adına elbette mutluydu ama kendisi için ölü olmaması son derece uygunsuzdu.

Yüce Tanrı, diye inlemek istedi, *bu gece ihtiyacı olan son şey buydu.*

Adamın yardım teklifini geri çevirdi, oldukça nazikçe yapılmıştı ve kendisini daha fazla utandırmadan ayaklarının üstünde durmayı başardı.

"Seni buralara, fundalığa kadar getiren nedir?" diye sordu ölü olmayan kişi, sanki tamamen uygun bir ortamda, bir kilise bahçesinde çene çalıyorlarmış gibi sohbet havasında konuşuyordu.

Annabel gözlerini dikip ona doğru baktı. Adam hâlâ battaniyeye yaslanmış durumdaydı, bir battaniyeye! Battaniyesi mi vardı?

Bundan iyi bir şey çıkmazdı.

"Neden bilmek istiyorsunuz?" dediğini fark etti birden Annabel. Bu akıl sağlığını tamamen kaybetmiş olduğunun kanıtı gibi geldi. Şüphesiz adamın etrafından dolanıp eve doğru koşmalıydı. Veya üstünden atlamalıydı. Ya da üstüne

basmalıydı. Ama hepsinden önemlisi sohbet etmemeliydi. İtibarı açısından, bahçedeki çiftle karşılaşması bile fundalıkta yalnız başına hiç tanımadığı bir adamla yakalanmış olmasından daha az tehlikeliydi.

Adam saldırmayı ve tecavüz etmeyi planlıyorsa bile bunun için acele ettiğine dair bir belirti göstermedi. Sadece omuz silkti ve "Meraklıyım," dedi.

Annabel ona bir anlığına baktı. Tanıdık gelmiyordu ama etraf *karanlıktı*. Ve sanki tanıştırılmışlar gibi konuşuyordu. "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu Annabel.

Adam gizemli biçimde gülümsedi. "Sanmıyorum," dedi.

"Tanımalı mıyım?"

Adam bu soruya güldü ve sonra kararlı şekilde, "Kesinlikle hayır. Ama bu keyifli bir sohbet edemeyeceğimiz anlamına gelmez," dedi.

Bu konuşmadan onun bir hovarda ve bunun son derece farkında olduğu sonucunu çıkardı, kesinlikle bekâr bir leydi için uygun bir arkadaş değildi. Eve doğru göz attı. Gitmeliydi. Gerçekten gitmeliydi.

"Isırmam," diyerek ikna etmeye çalıştı adam. "Ya da endişelenmeni gerektiren herhangi başka bir şey yapmam." Dik oturdu ve battaniyenin üstünde yan tarafındaki boşluğa hafifçe vurdu. "Otursana."

"Ayakta durayım," dedi Annabel. Çünkü sağduyusunu tamamen kaybetmemişti. En azından öyle olduğunu ümit ediyordu.

"Emin misin?" diyerek keyifle gülümsedi adam. "Burası çok rahat."

Örümcek de sineğe böyle der. Annabel gergin bir kahkaha atmamak için kendisine güçlükle engel olabildi.

"Birinden mi kaçıyorsun?" diye sordu adam.

Annabel yine geriye, eve doğru bakıyordu ancak bunu duyunca başını hızla çevirdi.

"Hepimizin başına gelebilir," dedi adam, neredeyse özür dileyen bir tonda.

"O zaman, *siz de* mi birinden kaçıyorsunuz?"

"Tam olarak değil," dedi adam kafasını kaldırarak. "Daha ziyade sıramı bekliyorum."

Annabel gerçekten umursamaz gözükmek istedi ancak kaşlarının yükseldiğini hissediyordu.

Adam dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrılmış şekilde ona baktı. İfadesinde hiçbir kötülük olmamasına rağmen, Annabel hem sezgisel bir titreme hem de tüm vücudunu saran bir heyecan hissetti.

"Sana detayları verebilirim," diye mırıldandı adam, "ancak sanırım bu doğru olmaz."

Bu akşam hiçbir şey olması gerektiği biçimde ilerlemiyordu. Gerçi daha kötüsü de olamazdı.

"Varsayımlarda bulunmak istemiyorum," diye devam etti adam, "ancak elbisenin rengine bakılırsa sadece bekâr olduğun sonucuna varıyorum."

Annabel hızlıca başını onaylarcasına salladı.

"Bu da sana hiçbir koşulda burada eşim olmayan bir kadınla olduğumu söylememem gerektiği anlamına gelir."

Oh, Annabel *utanmalıydı*. Gerçekten utanmalıydı. Ama pek beceremedi. Sadece adam o kadar *çekiciydi ki*. Sanki ışıldıyordu. Şimdi de ona gülümsüyordu, âdeta gizli bir şakayı paylaşıyorlarmış gibi ve kendine engel olamıyordu, bu şakanın parçası olmak istiyordu. Onun cemiyetinin, grubunun, herhangi bir şeyinin parçası olmak istiyordu. Bu adamda bir şey vardı –karizma, çekicilik– ve Annabel biliyordu, eğer zamanda geriye gidebilse adamın daha önceki yıllarını geçirmiş olduğu yer her neresiyse orada, Eton diye tahmin ediyordu, herkesin onun etrafında bulunmak istediğinden emindi.

Bazıları böyle doğuyordu işte.

"Kimden kaçıyorsun?" diye merakla sordu adam. "En olası aday gereğinden fazla hevesli bir talip olurdu ama bu ta buralara kadar kaçışını açıklamaz. Birisinin kendisini kalabalıkta kaybetmesi daha kolaydır ve itibarı açısından da çok daha az tehlikelidir."

"Tam olarak öyle değil," diye mırıldandı.

"Hayır, tabii ki değil," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti adam. "Düşüncesiz bir davranış olurdu. Ama yaparsan da çok eğlenceli olurdu."

Annabel gülmemek için dudaklarını ısırdı.

"Yokluğunu fark eden olacak mı?" diye sordu adam.

"Eninde sonunda."

Adam başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Kaçtığın kişi mi?"

Lord Newbury'yi ve can sıkıcı gururunu düşündü. "Sanırım beni aramaya başlamadan önce birazcık daha vaktim var."

"Bir *erkek* mi?" dedi adam. "Hikâye heyecanlı hale geliyor."

"Hikâye?" dedi Annabel yüzünü buruşturarak. "Yanlış kelime seçimi. Kimsenin okumak isteyeceği bir hikâye olmazdı bu. İnan bana."

Adam bu durum karşısında kendi kendine güldü, sonra tekrar battaniyeye hafifçe vurdu. "Lütfen otur. Centilmenlik prensiplerim açısından ben burada otururken senin ayakta kalman rahatsız edici."

Annabel kendinden emin, en kibirli tavrını sergilemeye çalıştı. "Belki de siz ayakta durmalısınız."

"Hayır, bunu yapmam mümkün değil. Bu her şeyi oldukça resmileştirir, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Tanıştırılmadığımızı düşünürsek normali resmi olmamız."

"Oh, *hayır*," diye itiraz etti adam. "Sen tamamıyla yanlış anladın."

"O zaman size kendimi tanıtmalı mıyım?"

"*Bunu* yapma," dedi adam oldukça doğal bir şekilde. "Ne yaparsan yap ama bana ismini söyleme. Büyük ihtimalle vicdanımı uyandıracaktır ve en son istediğimiz şey bu olur."

"Vicdan sahibisiniz o zaman?"

"Ne yazık ki evet."

İşte bu rahatlatıcıydı. Bu adam onu karanlığın içine doğru çekmeyecekti ve Lord Newbury'nin yaptığı gibi hırpalamayacaktı. Yine de partiye dönmeliydi. Vicdanlı veya değil, bekâr bir leydinin yalnız kalabileceği türden bir beyefendi değildi. Bundan kesinlikle emindi.

Tekrar Lord Newbury'yi düşündü, oysa yalnız kalabileceği türdeki adam oydu.

Annabel hemen onun yanına, yere oturdu.

"Harika bir tercih," diyerek takdir etti adam.

"Sadece kısa bir süre için," diye mırıldandı.

"Elbette."

"Sizinle alakası yok," dedi Annabel, küstahça davrandığını hissettiğinden. Ama onun için kaldığını da düşünmesini istemiyordu.

"Yok mu?"

"Orada." Genç kadın bileğini hafifçe yan bahçeyi işaret edecek şekilde salladı. "Bir erkek ve bir kadın var, şey..."

"Beraber güzel vakit mi geçiriyorlar?"

"Kesinlikle."

"Ve sen de partiye geri dönemiyorsun."

"Aslında onları bölmemeyi tercih ederim."

Adam derdini anlıyormuşçasına başını salladı. "Uygunsuz olur."

"Hem de çok."

Adam düşünceli şekilde kaşlarını çattı. "Sanırım iki erkek daha uygunsuz olurdu."

Annabel yutkundu, yine de hissetmesi gerektiği biçimde kızgın değildi. Ona yakın olmak fazlasıyla sarhoş ediciydi, esprilerine dahil olduğunu hissetmek.

"Veya iki kadın. Gerçi bunu seyretmekten rahatsız olmazdım."

Yüzünün kızarmasını saklama isteğiyle içgüdüsel olarak başka tarafa döndü, sonra fazlasıyla karanlık olduğunu fark edip saçmaladığını hissetti.

Belki de adam görebilirdi. Rüzgârdaki kokusundan veya yıldızların dizilişinden bir kadının yüzünün kızardığını anlayabilecek türden bir erkeğe benziyordu.

Kadınları tanıyan bir erkeğe.

"Onlara pek iyi baktığını düşünmüyorum, değil mi?" diye sordu adam. "Âşık arkadaşlarımıza yani," diye ekledi.

Annabel başını onaylarcasına salladı. "Aslında oradan uzaklaşmakla çok meşguldüm."

"Tabii ki. Ne kadar duyarlı davranmışsın. Çok kötü, yine de. Eğer kim olduklarını bilseydim ne kadar kalacakları konusunda daha iyi bir fikrim olabilirdi."

"Gerçekten mi?"

"Bütün erkeklerin aynı yaratılmadığını biliyorsun," dedi adam mütevazı şekilde.

"Sanırım bu cümlenin anlamını merak etmemeliyim," dedi cesaretle.

"Eğer gerçekten aklın başındaysa etmemelisin." Adam ona tekrar gülümsedi ve Annabel'in nefesini kesildi.

Bu adam her kimse diş perisi tarafından birçok kez ziyaret edilmiş olmalıydı. Dişleri beyaz ve düzgündü, gülümsemesi kocaman ve bulaşıcıydı.

Bu hiç adil değildi. Kendi alt dişleri karmakarışıktı, tüm kardeşlerinin de öyleydi. Bir cerrah düzeltebileceğini söylemişti ama bir çift kerpetenle ona yaklaştığında Annabel koşarak kaçmıştı.

Ama bu adam kulaklarına kadar gülümsüyordu ve gülümseyince yüzü aydınlanıyordu, tüm odayı aydınlatıyordu. Komik bir cümle olmuştu çünkü dışarıdaydılar. Ve karanlıktı. Yine de çevrelerindeki havanın ışıldamaya başladığına yemin edebilirdi.

Ya öyleydi ya da kokteylini yanlış kâseden içmişti. Bir kâse genç leydiler için vardı ve bir tane de diğerleri için. Annabel oldukça emindi... ya da en azından emin olduğunu düşünüyordu. Sağ taraftaki kâseden içmişti. Louisa sağ taraftaki demişti, yoksa öyle dememiş miydi?

Her neyse, yarı yarıya şansı vardı.

"Herkesi tanıyor musunuz?" diye sordu, çünkü bunu gerçekten *yapmalıydı.*

Adam anlayamadığını belli ederek kaşlarını kaldırdı. "Efendim?"

"Çiftin tarifini sormuştunuz," diye açıkladı. "Herkesi mi tanıyorsunuz yoksa sadece uygunsuz davrananları mı?"

Adam yüksek sesle güldü. "Hayır, herkesi tanımıyorum. Ancak ne yazık ki, hatta vicdanımın varoluşundan bile daha fazla, *hemen hemen* herkesi tanıyorum."

Genç kadın son birkaç hafta içinde tanıştığı insanları düşündü ve alaycı şekilde gülümsedi. "Ne açıdan moral bozucu bulduğunuzu anlayabiliyorum."

"Zekâ ve muhakeme yeteneğine sahip bir leydisin," dedi adam. "En sevdiğim tip."

Onunla *flört* ediyordu. Annabel teninde dolaşan haz ürpertisine karşı savaşmaya çalıştı. Bu adam gerçekten çok tatlıydı. Saçları koyu renkti, muhtemelen kahverengi ve çikolata arasında bir şeydi. Ayrıca tüm genç beyefendilerin sahip olmak için saatlerce uğraştıkları biçimde gösterişli ve asiydi. Yüzü... pekâlâ, Annabel sanatçı falan değildi ve bir yüzü nasıl tarif edebileceğini asla öğrenememişti ama bu adamınki hem muntazam değil hem de mükemmeldi.

"Vicdan sahibi olduğunuz için çok mutluyum," diye fısıldadı Annabel.

Adam gözleri keyiften ışıl ışıl parlayarak ona doğru baktı ve hatta birbirlerine değebilecekleri kadar öne doğru eğildi. "Ne dedin?"

Annabel kızardığını hissetti ve bu sefer onun bunu görebildiğini *biliyordu.* Şimdi ne demesi gerekiyordu? *Vicdanlı olduğun için çok mutluyum çünkü beni öpmek isteseydin eminim ki buna izin verirdim mi?*

O Lord Newbury'nin olmadığı her şeydi. Genç, yakışıklı, zarif. Biraz cesur, fazlasıyla tehlikeli. Genç leydilerin uzak

durmak için yemin edecekleri ama gizliden hayalini kuracakları türden biri. Ve bir süre için tamamıyla onundu.

Sadece birkaç dakika daha. Kendisine birkaç dakikalığına daha müsaade edecekti. Hepsi bu.

Adam onun söylediğini tekrarlamayacağını farkına varmış olmalıydı ki (yine sanki bu sıradan bir konuşmaymış gibi), "Bu senin ilk sezonun mu?" diye sordu.

"Öyle."

"Peki iyi vakit geçiriyor musun?"

"Bunun cevabı bana soruyu ne zaman sorduğunuza bağlı olarak değişir."

Adam alaycı şekilde gülümsedi. "Bu su götürmez bir gerçek, eminim. Şu anda iyi vakit geçiriyor musun?"

Annabel'in kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. "Hem de çok," dedi sesinin çıkabilmesine şaşırarak. Kasabada sohbet etmek adı verilen rol yapma konusunda kendini geliştirmeliydi.

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum." Adam başını yana doğru alçakgönüllü bir şekilde eğdi ve ona doğru oldukça hafifçe eğildi. "Mükemmel bir ev sahibi olma konusunda kendimle gurur duyarım."

Annabel battaniyeye doğru hızlı bir bakış attı, sonra şüpheli gözlerle ona baktı.

Adam onu sıcak bir bakışla seyretti. "Ortam ne kadar mütevazı olursa olsun insan iyi bir ev sahibi olmalı."

"Eminim Hampstead Fundalığı'nı eviniz olarak gördüğünüzü söylemeye çalışmıyorsunuz."

"Tabii ki hayır. Bunun için rahatıma fazlasıyla düşkünümdür. Ama birkaç gün için eğlenceli olabilirdi, sence de öyle değil mi?"

"Nedense sabahın ilk ışıklarıyla tüm orijinalliğinin yok olacağını düşünüyorum."

"Hayır," dedi adam ve bir anlığına düşüncelere daldı. "Muhtemelen ondan bir süre sonra ama kesinlikle sabah aydınlığıyla değil," diye ekledi.

Annabel ona ne demek istediğini sormak istiyordu ancak bunu tam olarak nasıl yapacağını bilmiyordu. Adam kendi düşünceleri içinde o kadar kaybolmuş gözüküyordu ki araya girmek sanki kabalık olacakmış gibi geldi. Ve böylece Annabel onu meraklı bir yüz ifadesiyle seyrederek bekledi, biliyordu ki eğer adam dönüp baksa gözlerindeki soru işaretlerini görebilirdi.

Ne var ki ona doğru hiç dönmedi ancak birkaç dakika kadar sonra, "Sabah farklıdır," dedi. "Işık daha durgundur. Daha kırmızıdır. Havadaki sisi yakalar, neredeyse alttan süzülür gibidir. Her şey tazedir." Sonra usulca tekrar etti. "Her şey."

Annabel nefesini tuttu. Adam o kadar hüzünlü konuşuyordu ki güneş ufukta yükselmeye başlayana kadar onun yanında, battaniyenin üstünde kalmak istedi. Fundalığı sabah ışığında görmek istedi. Adamın *onu* sabah ışığında görmesini istedi.

"İçinde yıkanmak isterdim," diye mırıldandı adam. "Sabah aydınlığının."

Şoke ediciydi ancak kendisiyle konuşmadığını hissetti. Adam tüm konuşmaları boyunca Annabel bir namus timsali gibi koşarak kaçmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini anlamaya çalışarak onu kışkırtmıştı. Ama bu... Muhtemelen bu söylediği en davetkâr şeydi ve yine de biliyordu ki...

Onun için söylenmemişti.

"Sanırım şairsiniz," dedi Annabel ve gülümsüyordu, çünkü her nedense bu onu mutlu etmişti.

Adam küçük bir kahkaha patlattı. "Eğer doğru olsaydı güzel olurdu." Ona doğru döndü ve Annabel o ânın kaybolduğunu biliyordu. Adam, gizlediği tarafı her ne ise onu gözden geçirecek, tekrar gizli yerine koyacak, hızla saklayacak ve yeniden tüm kızların birlikte olmak isteyeceği, düşüncesiz ama baştan çıkarıcı erkeğe dönüşecekti.

Tüm erkeklerin o olmak isteyeceği erkek.

Ve daha onun ismini bile bilmiyordu.

Gerçi, bu şekilde olması en iyisiydi. Eninde sonunda adamı adını öğrenecekti ve diğerleri gibi yapıp ona acıyacaktı: Lord Newbury'yle zorla evlendirilen zavallı kız. Belki de bunun yerine her şeyi para için yaptığını düşünüp onu hor görecekti, ki aslında haklıydı.

Annabel bacaklarını altına topladı, diz çökmedi ancak daha ziyade sağ kalçası üzerine ağırlığını verdi. En sevdiği oturma şekliydi bu, Londra için tamamen uygunsuzdu ama şüphesiz ki vücudu kendisini bu şekle sokmayı seviyordu. Bakışlarını ileri doğru yöneltti ve evden tam tersi yöne doğru baktığını fark etti. Bunda uygun bir şeyler vardı. Pusulanın ne tarafı göstereceğinden emin değildi; batıya evine doğru mu bakıyordu veya doğuya Anakara'ya doğru, hiç gitmediği ve büyük ihtimalle asla gitmeyeceği yere doğru mu? Lord Newbury seyahat etmekten hoşlanan birine benzemiyordu ve adamın sadece çocuk doğurma becerileriyle ilgilendiğini bildiği için onsuz bir maceraya atılmasına izin vereceğinden şüpheliydi Annabel.

Her zaman Roma'yı görmek istemişti. Geniş, doğurgan kalçalarını arzulayan Lord Newbury olmasa bile asla göremezdi ama en azından bir şansı olurdu.

Gözlerini bir anlığına kapattı, neredeyse ağlayacaktı. Şimdiden sanki evlilik işi *olmuş bitmiş* gibi düşünüyordu. Kendi kendine hâlâ reddedebileceğini söylese de bu sadece beyninin çaresiz bir köşesinin kendisini savunmaya çalışmasıydı. Gerçekçi kısmı ise çoktan kabullenmişti.

Yani bu kadardı. Eğer teklif ederse gerçekten Lord Newbury'yle evlenecekti. Ne kadar itici ve korkunç olursa olsun, bunu yapacaktı.

Annabel iç çekti, tamamen yenilgiye uğramış hissediyordu. Onun için Roma yoktu, romantizm yoktu, şu anda hakkında düşünmeyi beceremediği yüzlerce başka şey de yoktu. Ancak ailesine bakılıyor olacaktı ve büyükannesinin söylediği gibi, belki de Lord Newbury yakında ölürdü. Kötü, ahlaksız bir

düşünceydi ancak bu fikre kurtuluşu olarak sarılmazsa evlenebileceğini sanmıyordu.

"Oldukça düşünceli görünüyorsun," diyen sıcak bir ses geldi.

Yavaşça başını aşağı yukarı salladı.

"Bir şeyler düşünüyorsun."

Annabel hüzünle gülümsedi. "Sadece düşünüyorum."

"Yapman gereken şeyleri," diye tahmin yürüttü adam.

"Hayır." Annabel bir an sustu. "Yapamayacağım şeylerin tümünü," dedi.

"Anladım." Adam kısa bir süre sessiz kaldı ve "Üzüldüm," dedi.

Aniden dönerek gözlerindeki pustan kurtuldu ve adamın yüzüne samimi bir şekilde bakmaya başladı. "Hiç Roma'ya gittin mi? Çılgınca bir soru, biliyorum çünkü adınızı bile bilmiyorum ve bilmek de *istemiyorum,* en azından bu akşam için. Yine de hiç Roma'ya gittiniz mi?"

Adam başını onaylayarak salladı. "Sen?"

"Hayır."

"Paris'e gittim," dedi adam. "Ve Madrid'e."

"Askerdiniz yani," diye belirtti. Başka türlü böyle bir zamanda bu şehirlerde nasıl bulunabilir, oraları nasıl görebilirdi?

Adam hafifçe omuz silkti. "Dünyayı görmek için en iyi yöntem değil ama görüyorsun işte."

"Ben evden en uzak buraya gelebildim," dedi.

"Buraya mı?" Adam ona bakıp göz kırptı, sonra parmağıyla etrafı işaret etti. "Bu fundalığa mı?"

"Bu fundalığa," diye onayladı Annabel. "Sanırım Hampstead evime Londra'dan daha uzak. Ya da belki de değildir."

"Fark eder mi?

"Eder aslında," dedi Annabel verdiği cevaba kendisi bile şaşırarak, aslında pek fark *etmiyordu.*

Ve yine de fark etmeliymiş gibi hissediyordu.

"Bu kadar emin olunca tartışmaya gerek yok," diye mırıldandı adam gülümseyerek.

Annabel gülümsediğini hissetti. "Emin olmaktan çok hoşlanırım," dedi.

"Bu hepimiz için geçerli değil mi?"

"Muhtemelen en iyilerimiz için," dedi Annabel, oyunlarının heyecanına kendini kaptırarak cilveli bir şekilde.

"Bazıları daima oldukça emin olmanın çılgınlık olduğunu söyler."

"Bazıları?"

"Oh, ben değil," diyerek ona güvence verdi adam, "ama bazıları."

Annabel güldü, içten ve gerçek, tamamıyla, ta karnından geliyordu. Gürültülüydü ve uygunsuzdu ama *harika* hissediyordu.

Adam da kahkaha attı. "Roma, sanırım senin asla yapamayacağın şeyler listesinde yer alıyor?" diye sordu.

"Evet," dedi, ciğerleri hâlâ neşeden titrer halde. Roma'yı hiç göremeyecek olması artık o kadar üzücü gelmiyordu. Bu kadar içten ve güzel güldükten sonra değil.

"Tozlu olduğunu duydum."

İkisi de ileri doğru bakıyorlardı, Annabel profili adamın omzuyla aynı hizada olacak şekilde döndü. "Gerçekten mi?"

Adam da döndü, böylece artık birbirlerine bakıyorlardı. "Yağmur yağmadığı zamanlarda," dedi.

"Bu sizin duyduğunuz," diye belirtti.

Adam gülümsedi ama sadece hafifçe ve hatta ağzıyla bile değildi. "Bu benim duyduğum," dedi.

Adamın gözleri... ah, gözleri. Gözleri heyecan verici bir dürüstlükle buluştu. Ve Annebel'in orada gördüğü... Tutku değildi, çünkü neden tutku olsundu ki? Ama hâlâ akıllara zarar bir şeydi, sıcak bir şey ve şüpheli ve...

İç parçalayıcı. Kesinlikle iç parçalayıcıydı. Çünkü ona, belki de idealindeki bu güzel adama bakarken, Lord Newbury'nin kırmızı ve sarkık yüzünü görüyordu ve alaycı sesi

gülerek, dalga geçerek kulaklarında çınlıyordu. Annabel bir anda dayanılmaz bir üzüntüyle sarsıldı.

Bu an... buna benzer herhangi bir an...

Ona ait değildi.

"Geri dönmeliyim," dedi genç kadın usulca.

"Eminim dönmelisin," dedi adam aynı ciddiyetle.

Annabel hareket etmedi. Bedenini bir şekilde harekete geçiremiyordu.

Böylece adam ayağa kalktı, çünkü tıpkı tahmin ettiği gibi o bir centilmendi. Sadece lafta değil, gerçekte de. Elini ona doğru uzattı, Annabel kabul etti ve sonra –âdeta süzülerek– ayağa kalktı, çenesini hafifçe eğdi ve gözlerini onunkine doğru kaldırdı, sonra ise önünde uzanan hayatı gördü.

Sahip olamayacağı şeyleri.

"Beni öper misin?" diye fısıldadı Annabel.

BEŞ

Sebastian'ın genç leydinin talep ettiği şeyi yapmaması için bin tane sebep vardı ve yapması içinse tek bir sebebi: arzu.

O arzuyu seçti.

Sebastian onu arzuladığını fark etmemişti bile. Oh, sevimli olduğunu fark etmişti, hatta şehvetliydi ama farkında olmadan hoş bir şekilde. Ancak kadınlarla alakalı bu tür şeyleri daima fark ederdi. Onun için hava durumunu anlamak kadar doğaldı. *Lydia Smithstone'un altdudağının olağanüstü çekici olması şu ilerdeki bulutun biraz sonra yağacakmış gibi gözükmesinden* pek de farklı değildi.

En azından onun zihni açısından.

Ancak onun elini tuttuğunda ve tenleri temas ettiğinde, içinde birden bir şeyler alevlendi. Kalbi hopladı ve nefesi kesiliyor gibi oldu. Genç kadın ayağa kalktığında sanki rüzgârla birlikte kollarına doğru hareket eden mucizevi ve huzurlu bir varlığa dönüştü.

Tek fark ayağa kalktığında onun kollarında olmamasıydı. Önünde duruyordu. Yakındı ama yeterince yakın değildi.

Sebastian kendini yoksun kalmış hissetti.

"Öp beni," diye fısıldadı genç kadın ve Sebastian tıpkı kendi kalp atışı gibi bu isteğini görmezden gelemezdi. Par-

maklarını dudaklarına götürdü, sonra yanağına dokundu. Genç kadının gözleri onunkilerle buluştu, derin ve özlem dolu bir buluşmaydı bu.

Ve o da özlemle doldu. Genç kadının gözlerinde gördüğü şey de onun içine işledi, oldukça yumuşak ve tatlıydı. Hatta hüzünlüydü.

Hüzünlü. En son ne zaman hüzün benzeri bir şey hissettiğini hatırlamıyordu.

Bu öpüşmeyi istemesine sebep –*onu* istemesine– oldu, hem de oldukça tuhaf bir yoğunlukla.

Sebastian sıcak hissetmiyordu. Ateşli hissetmiyordu. Ama içinde bir şeyler –belki vicdanı, belki ruhu– yanıyordu.

Genç kadının adını bilmiyordu, hakkında Roma'yı düşlediği ve menekşe koktuğu dışında hiçbir şey bilmiyordu.

Artık bir de vanilya kreması tadında olduğunu biliyordu. Bunu şimdi öğrenmişti. Bunu dili genç kadının üstdudağının yumuşak iç kısmına hafifçe dokunduğunda fark etmişti ve asla unutmayacaktı.

Kaç kadını öpmüştü? Sayamayacağı kadar çok. Onlarla başka şeyler de yapılabileceğini öğrenmeden çok uzun zaman öncesinden beri kızları öpüyordu ve hiçbir zaman da ara vermemişti. Hampshire'da genç bir delikanlı olarak, İspanya'da bir asker olarak, Londra'da bir çapkın olarak... kadınları her zaman ilgi çekici bulmuştu. Ve hepsini hatırlıyordu. Gerçekten hatırlıyordu. Karşı cinse, hafızasının sisli köşelerinde yok olmalarına izin vermeyecek kadar fazla saygı duyuyordu.

Ama bu farklıydı. Unutmayacağı sadece kadın değildi, bu anı da unutmayacaktı. Kollarında onu hissedişini, teninin kokusunu, tadını, dokunuşunu ve nefesinin iniltiye dönüşürken çıkardığı şaşırtıcı derecede mükemmel sesi...

Havanın ısısını, rüzgârın yönünü, kesin olarak ay ışığının çimlere yayılan gümüş rengi gölgesini bile hatırlayacaktı.

Onu çok içten öpmeye cesaret edememişti. Genç kadın çok masumdu. Akıllı ve düşünceliydi ama masumdu ve daha ev-

vel iki kezden daha fazla öpüldüyse eğer Sebastian şapkasını yerdi. Ve böylece ona genç kızların hayalini kurduğu o ilk öpücüğü verdi. Yumuşak. Nazik. Dudaklara hafifçe dokunuş, sürtünmenin yarattığı gıdıklanma, dilin en açık ve en şeytani dokunuşu.

Ve hepsi bu kadar olmalıydı. Bir centilmenin yapamayacağı bazı şeyler söz konusuydu, ortam ne kadar büyülü olursa olsun. Ve böylece büyük bir isteksizlikle Sebastian geri çekildi.

Ama sadece burnu genç kadının burnuna değecek kadar uzaklaştı.

Sebastian gülümsedi.

Mutlu hissediyordu.

Ve sonra genç kadın konuştu. "Bu kadar mı?"

Birden dondu kaldı. "Pardon?"

"Daha fazlasının olabileceğini sanmıştım," dedi ama kaba bir şekilde söylememişti. Aslında her şeyden daha çok kafası karışmış gibiydi.

Sebastian gülmemeye çalıştı. Gülmemesi gerektiğini biliyordu. Genç kadın o kadar ciddi görünüyordu ki, bu durumda gülmek aşağılamaktan beter olurdu. İçinde bir yerlerde zıplayan, tamamıyla zevkten kaynaklı baloncukları tutmaya çalışarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"İyiydi," dedi genç kadın ve öyle bir söylemişti ki sanki onun güvenini tazelemeye çalışıyordu.

Sebastian dilini ısırmak zorunda kaldı. Ancak bu şekilde kendisine engel olabilmişti.

"Sorun değil," dedi genç kadın, oyun oynamakta iyi olmayan bir çocuğa gülümseyeceği türden sempatik bir gülümsemeyle.

Sebastian ona ismiyle hitap etmek için ağzını açtı ama sonra bunu bilmediğini hatırladı. Sonra bir elini kaldırdı. Bir parmağını tam olarak. Basit, kısa bir talimat. *Dur*, dedi açık bir şekilde. *Başka bir şey söyleme.*

Genç kadın sorgulayıcı şekilde kaşlarını kaldırdı.

"Dahası var," dedi adam.

Genç kadın bir şeyler söylemeye başladı.

Parmağını onun ağzına bastırdı. "Oh, dahası var."

Ve bu sefer, onu *gerçekten* öptü. Dudaklarını dudaklarıyla kavradı, keşfetti, silip süpürdü. Sebastian kollarıyla genç kadını sardı, onu kendisine bastırdı, sertçe ve vücudunun çekici kıvrımlarının her birini hissederek.

Çekiciydi. Hayır, lezzetliydi. Yetişkin bir kadının vücuduna sahipti, yuvarlak ve sıcak, okşanmak ve sıkıştırılmak için yalvaran yumuşak kıvrımlı. Bir erkeğin kendini içinde kaybedebileceği türden bir kadındı, tüm hislerini ve aklını mutluluk içinde teslim edebileceği türden bir kadındı. Bir erkeğin gecenin ortasında terk etmeyeceği türden bir kadındı. Sıcak ve yumuşak, bir yastık ve battaniyeyle tembellik edeceği, birbirine karışmış halde.

Büyüleyici bir kadındı. Bir şekilde tamamıyla masum olan, muhteşem egzotiklikte baştan çıkarıcı bir kadın. Genç kadının ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Kahretsin, muhtemelen *ona* ne yaptığı konusunda da hiçbir fikri yoktu. Oysa tek yaptığı basit bir gülümseme, ufak bir iç çekiş olmuştu ve Sebastian kaybolmuştu.

Onu istiyordu. Onu *tanımayı* istiyordu. Her yerini. Kanı kaynıyordu, vücudu çağlıyordu ve evin olduğu taraftan aniden bir bağırma sesi gelmemiş olsaydı, ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi.

Genç kadın da kaskatı kesildi, başını birazcık sağa doğru eğerek kulağını kargaşanın olduğu tarafa doğru çevirdi.

Bu Sebastian'ın aklını yeniden toplayabilmesi için yeterli olmuştu ya da en azından küçük bir kısmını. Genç kadını planladığından daha hoyratça kendinden uzaklaştırdı ve ellerini beline koyarak sertçe nefes aldı.

"Bu biraz fazlaydı," dedi genç kadın, sersemlemiş halde.

Sebastian ona doğru baktı. Saçı çok da bozulmamıştı ama topuzu kesinlikle daha önce olduğundan daha gevşekti. Ve dudakları... önceden dolgun ve etli olduklarını düşünmüştü ancak şu anda kesinlikle arı sokmuş gibi duruyordu.

Daha önce öpüşmüş herhangi birisi *onun* henüz öpülmüş olduğunu anlayabilirdi. Kesinlikle.

"Saçını düzeltmek isteyebilirsin," dedi ve bunun öpüşme sonrası yaptığı yorumlar arasında en uygunsuzu olduğundan oldukça emindi. Ama her zamanki doğal yeteneğini toparlayamıyordu. Görünen o ki tarz ve zarafet için aklının başında olması gerekiyordu.

Kimin aklına gelirdi ki?

Genç kadın saçma hafifçe dokunarak başarısız şekilde eliyle düzeltmeye çalışırken, "Oh, affedersin," dedi birden.

Özür dilemesini gerektiren herhangi bir durum yoktu ama Sebastian kendi beynine ulaşmakla meşgul olduğu için bunu ona söyleyemedi. "Bu olmamalıydı," dedi sonunda. Çünkü gerçek buydu. Ve doğrusunu biliyordu. Masum kızlarla oynaşmazdı, hem de (neredeyse) ağzına kadar dolu bir balo salonundan rahatlıkla görülebilecek bir yerde.

O kontrolünü kaybetmezdi. Açıkça bu tarzı değildi.

Kendisine çok kızgındı. Kızgın. Bu alışılmadık ve tamamıyla nahoş bir histi. Kendisine acıdı ve fazlasıyla alay etti, hafif kızgınlık hakkında bir kitap yazabilirdi. Ama ya hiddet?

Bu, parçası olmak isteyeceği bir şey değildi. Başkalarına karşı da ve kesinlikle kendisine karşı da.

Eğer genç kadın ondan istemeseydi... Eğer o kocaman, dipsiz gözlerle yukarı doğru bakmasaydı ve "Öp beni," diye fısıldamasaydı asla yapmazdı. Bu berbat bir mazeretti, biliyordu ancak kendisinin başlatmadığını bilmek biraz teselli sağlıyordu.

Birazcık ama çok da fazla değil. Tüm günahlarına rağmen o kadar da iyi bir yalancı değildi.

"Bunu istediğim için üzgünüm," dedi genç kadın gergince.

Şimdi kendini aşağılık biri gibi hissediyordu. "Yapmak zorunda değildim," diye cevapladı ama bunu pek de olması gerektiği kadar zarifçe söylemedi.

"Kesinlikle karşı konulmazım," diye mırıldandı genç kadın.

Sebastian ona keskin bir bakış attı. Çünkü öyleydi. Bir tanrıçanın vücuduna ve büyüleyici bir kadının gülümseyişine sahipti. Şimdi bile onun üstüne atlamamak için iradesinin her bir zerresini kullanmak zorunda kalıyordu. Onu yere yatırmak istiyordu. Tekrar öpmek istiyordu... ve tekrar...

Sebastian ürperdi. Bu iyi *değildi.*

"Gitmelisin," dedi genç kadın.

Centilmence bir hareketle kolunu ileri doğru uzatarak, "Önce siz," dedi.

Genç kadının gözleri açıldı. "Oraya önce ben gidemem," dedi.

"Seni fundalıkta tek başına bırakacağımı ve oraya gideceğimi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

"İsmimi öğrenmeden beni *öptün*," dedi genç kadın, ellerini beline koyarak.

"Sen de aynısı yaptın," diyerek karşılık verdi.

Genç kadın hiddetle iç çekerek ağzını açtı ve böylece Sebastian onu mağlup ettiği için telaşlı bir memnuniyet hissetti. Aslında bu daha da rahatsız ediciydi. İyi bir atışmaya bayılırdı ama bu bir oyundu Tanrı aşkına, kahrolası bir *rekabet* değildi.

Uzunca bir süre boyunca birbirlerini bakışlarıyla yenmeye çalıştılar ve Sebastian ne istediğinden emin değildi; onun dudaklarından kendi adını duymayı mı yoksa kendi adını açıklamasını mı, bilemiyordu.

Aslında onun da aynı şeyi merak ettiğini düşündü.

Ne var ki genç kadın hiçbir şey söylemedi, sadece ters ters baktı.

İçlerinden biri olgun davranmalıydı ve Sebastian bunun kendisi olması gerektiğini düşündüğünden, "Son davranış-

larımın aksine ben bir centilmenim. Ve bu nedenle vicdanım seni vahşi doğada terk etmeye izin vermez," dedi.

Genç kadın kaşlarını kaldırdı ve sağa sola bakındı. "Buna vahşi doğa mı diyorsun?"

Bu kızla ilgili neyin kendisini bu kadar çıldırttığını merak etmeye başladı. Zira istediğinde çok can sıkıcı olabiliyordu.

"Affedersin," dedi Sebastian, biraz daha fazla kendisi gibi hissetmesine yetecek kadar görgülü ve düşünceli biçimde. "Kesinlikle yanlış ifade ettim." Genç kadına sıcak bir şekilde gülümsedi.

"Peki ya eğer o çift hâlâ..." Genç kadın elini yan bahçeye doğru sallarken sesi duyulmaz oldu.

Sebastian sinirle nefesini verdi. Eğer yalnız olsaydı –ki öyle olması gerekiyordu– bahçeye doğru neşeli şekilde sendeleyerek yürürken, "Dikkatli olan, geliyorum! Yasal bağı bulunmadığı halde birlikte olanlar kendinizi nazikçe görünmez kılar mısınız!" derdi.

Hoş bir sahne olurdu bu. Ve tam olarak toplumun kendisinden beklediği şeydi.

Ancak peşinde bekâr bir leydiyle bunu yapması imkânsızdı.

Sebastian çitteki açıklığa yaklaştı ve etrafa dikkatle bakarak, "Bence gitmişlerdir," dedi. Geri dönerek ekledi: "Ve eğer gitmemişlerse onlar da senin gibi görülmüş olmayı istemeyeceklerdir. Başını önüne eğ ve hızlıca devam et."

"Bu tür konularda hayli fazla deneyimin var gibi," diye belirtti genç kadın.

"Hayli fazla." Kesinlikle öyleydi.

"Anladım." Genç kadın dişlerini sıktı ve Sebastian eğer kendisine daha yakın olsa dişlerinin gıcırdadığını duyabileceğini düşündü. "Ne kadar şanslıyım, bir usta tarafından eğitildim."

"Ne mutlu sana."

"Kadınlara karşı her zaman böyle kaba mısın?"

"Neredeyse hiçbir zaman," dedi duraksamadan.

Genç kadının dudakları aralandı ve Sebastian kendine bir tekme atmak istedi. Hislerini iyi gizlemişti, kesinlikle hızlı duygusal refleksleri olan genç bir hanımdı ancak şaşkınlığı öfkeye dönüşmeden önce bir anlığına hissettiği saf acıyı gördü.

"Söylemek istediğim," diye başladı Sebastian, ıstırabını gizlemeyi pek de beceremeyerek, "ben şey... Hayır. *Sen* şey..."

Genç kadın beklenti içinde baktı ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ve orada bir budala gibi dururken bu senaryonun kesinlikle kabul edilemez olduğuyla ilgili en az on sebep bulabileceğini fark etti.

Bir: Ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tekrara düşmüş gibi gözükebilirdi ama **İki:** her zaman ne söyleyeceğini bilirdi ve **Üç:** özellikle de kadınlara.

Bu oldukça uygun şekilde sonraki maddeye geçmesini sağladı. **Dört:** Akıcı konuşmasının mutluluk veren doğal bir sonucu olarak **Beş:** hayatında hiçbir zaman bir kadına hakaret etmemişti, tabii ki gerçekten hak etmediği sürece ki **Altı:** bu kadın hak etmiyordu. Bunun anlamı **Yedi:** özür dilemesi gerekiyordu ancak **Sekiz:** nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Özür dileme becerisi istekli davranmayı gerektirirdi. Sebastian öyle biri değildi. Hayatıyla ilgili son derece gurur duyduğu birkaç şeyden biri de buydu.

Ancak bu onu yeni bir sebebe götürdü. **Dokuz:** Ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikri yoktu ve **On:** bu kızdaki bir şey onu kesinlikle aptala çevirmişti.

Aptal.

İnsanlığın geri kalanı buna nasıl dayanabiliyordu, bir kadın karşısında böylesine tuhaf şekilde sessiz kalmaya? Bunun dayanılmaz olduğunu düşündü.

"Öpüşmemizi sen istedin," dedi Sebastian. Aklına gelen ilk şey bu değildi, ancak ikinci şey buydu.

Kızın şaşkınlıkla iç çekmesinden –ki olayın seyrini değiştirecek kadar derin olduğunu fark etti– Sebastian en azından yedinci maddeye kadar beklemesi gerektiğini hissetti.

"Beni şeyle suçluyorsun..." diyerek araya girdi genç kadın, dudakları kızgın ve sinirli bir çizgi oluşturacak şekilde birleşirken. "Pekâlâ, beni suçladığın... şey..." Ve sonra tam da vazgeçmiş olduğunu düşündüğü anda genç kadın, "Her neyse," diyerek bitirdi.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum," dedi Sebastian. "Sadece öpüşmek istediğini ve benim de itaat ettiğimi belirtiyorum ve..."

Ve ne? *Başka ne?* Hem aklı nereye gitmişti? Konuşmak şöyle dursun, bir cümleyi tam olarak bir araya getiremiyordu bile.

"Senden faydalanabilirdim," dedi sertçe. Tanrı aşkına, bir hödük gibi konuşmuştu.

"Faydalanmadığını mı söylüyorsun?"

Bu kadar masum olması *mümkün müydü?* Sebastian gözleriyle onun gözlerini delerken aşağı doğru eğildi. "Senden hangi şekillerde *faydalanmadığım* konusunda hiçbir fikrin yok," dedi. "Yapabileceğim o kadar çok şey varken. O kadar çok– "

"Ne?" diye öfkeyle parladı genç kadın. "Ne?"

Sebastian dilini tuttu, aslında lanet olası şeyi ısırıp koparsa yeriydi. Kesinlikle ona kaç farklı şekilde ondan faydalanmak *istediğini* söylemesinin yolu yoktu.

Ona. Bayan İsimsiz'e.

Bu şekilde daha iyiydi, kesinlikle.

"Oh, Tanrı aşkına," dedi birden Sebastian. "Kahretsin, ismin ne senin?"

"Öğrenmek için ne kadar hevesli olduğunu görebiliyorum," diye çıkıştı genç kadın.

"*İsmin*," diye kestirip attı.

"Önce sen söyler misin?"

Sebastian sinirli, uzun bir ıslık sesi çıkararak nefesini verdi ve sonra elini kafasında gezdirdi. "Ben hayal mi görüyordum, on dakikadan kısa bir süre önce oldukça medeni bir şekilde konuşmuyor muyduk?"

Genç kadın konuşmak için ağzını açtı ancak buna izin vermedi. "Hayır, hayır," diye devam etti Sebastian belki de biraz abartılı şekilde, "medeniden çok daha fazlaydı. Hatta hoş olduğunu söyleme cüretini bile gösterebilirim."

Genç kadının gözleri yumuşadı, gerçi onu yumuşak başlı olarak değerlendireceği kadar değildi – oh tamam, pekâlâ, ona *yakın* bile değildi ama yine de yumuşamışlardı.

"Beni öpmeni istememeliydim," dedi.

Ancak Sebastian onun bundan dolayı özür dilemediğini fark etti. Ve özür dilememesinden dolayı mutlu olduğunu fark etti.

"Eminim," diye devam etti genç kadın sakince, "benim senin adını öğrenmemin senin benim adımı öğrenmenden çok daha önemli olduğunu anlayabiliyorsundur."

Aşağı, onun ellerine baktı. Sıkılmamış, yumruk yapılmamış ya da tırmalamaya hazır halde beklemiyorlardı. Eller daima kişiyi ele verirdi. Gerilirler ya da titrerler veya birbirlerine öyle kenetlenirlerdi, sanki kendilerini –bir çeşit imkânsız bir sihir sayesinde– bekleyen karanlık gelecek ne ise ondan koruyor gibi.

Bu kız eteğini tutuyordu. Sıkıca. Gergindi. Buna rağmen, yine de olağanüstü bir asaletle davranıyordu. Ve haklı olduğunu biliyordu. Genç kadının yapacağı hiçbir şey Sebastian'ı mahvedemezdi, buna karşın onun söyleyeceği özensiz veya yanlış bir kelime genç kadını sonsuza dek mahvedebilirdi. Kadın olarak doğmadığı için aşırı mutlu hissettiği ilk sefer değildi bu, ancak ilk kez, erkekler için bir şeylerin daha kolay olduğunun kanıtıyla bu kadar net bir şekilde yüz yüze gelmişti.

"Benim ismim Sebastian Grey," dedi başını saygıyla eğerek, "sizinle tanıştığım için çok memnun oldum Bayan– "

Ancak devam etmesi mümkün değildi, çünkü genç kadın zorlukla nefes alabiliyordu. Sonra rengi soldu ve artık kesinlikle hasta gözüküyordu.

"Seni temin ederim ki," dedi Sebastian, sesinin sert tonunun eğlenceli mi yoksa rahatsızlık verici mi olduğundan emin olamayarak, "şöhretim o kadar da kötü değildir."

"Burada sizinle olmamalıyım," dedi genç kadın telaş içinde.

"Bunu zaten biliyoruz."

"Sebastian Grey. Tanrı aşkına, *Sebastian Grey*."

Sebastian onu dikkatle izledi. Biraz da rahatsız olarak ama bunu bekliyor olmalıydı. Yine de o kadar da kötü biri değildi. "Seni temin ederim ki," dedi cümleye bu şekilde başlaması gereken durumların çoğalmasından rahatsız olmaya başlayarak, "benimle olan münasebetinden dolayı itibarının mahvolmasına sebep olmak gibi bir niyetim yok."

"Hayır, tabii ki yok," dedi genç kadın ve sonra her şeyi paniğe kapılmış halde bastıramadığı bir kahkahayla mahvetti. "Onu yapmazsınız. Sebastian Grey." Gökyüzüne baktı ve Sebastian neredeyse onun Tanrılara yumruğunu sallayacağını düşündü. "Sebastian Grey," dedi. *Tekrar*.

"Bundan benim hakkımda uyarılmış olduğunu mu çıkarmalıyım?"

"Oh, evet," dedi genç kadın hızlı bir şekilde. Ve sonra dikkatini toplayıp doğruca gözlerinin içine baktı. "Gitmeliyim. Hemen."

"Hatırlarsan bunu sana söyleyip duruyordum," diye mırıldandı.

Genç kadın âşıkların yanından geçecek olmanın düşüncesiyle yüzünü buruşturarak yan bahçeye doğru baktı. "Başını eğ," dedi kendine. "Çok hızlı ilerle."

"Bazıları tüm hayatını bu düsturla yaşar," dedi Sebastian neşeyle.

Genç kadın sertçe baktı, son birkaç saniye içinde onun çıldırmış olabileceğini düşündüğü belliydi. Sebastian omuz silkti,

özür dilemeye niyeti yoktu. Sonunda tekrar kendi gibi hissetmeye başlıyordu. Neşeli hissetmeye her türlü hakkı vardı.

"Peki ya sen?" diye sordu genç kadın.

"Kesinlikle hayır. Hayatın bir tarzının olmasını tercih ederim. Her şey detaylarda gizlidir, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Genç kadın ona gözlerini dikti. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Gitmeliyim," dedi.

Ve sonra da gitti. Başını önüne eğdi ve hızla ilerledi.

Sebastian'a ismini söylemeden.

ALTI

Ertesi gün öğleden sonra

"Bugün oldukça sessizsin," dedi Louisa.

Annabel kuzenine hafifçe tebessüm etti. Hyde Park'ta Louisa'nın köpeğini –güya– Louisa'nın halasının nezaretinde gezdiriyorlardı. Ancak Leydi Cosgrove oldukça geniş tanıdık çevresinden birisine rastladığı için hâlâ görüş mesafesinde olsa da konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydı.

"Sadece yorgunum," dedi Annabel. "Partinin tüm heyecanından sonra uyumakta güçlük çektim." Gerçeğin hepsi bu değildi ama yalan da değildi. Bir gece önce gözkapaklarının içini ayrıntılarıyla inceleyerek saatlerce uyanık yatmıştı.

Tavana gözlerini dikip bakmayı reddetmişti. Prensip meselesiydi. Her zaman bu şekilde hissetmişti. Ona göre uyku arayışında gözlerin açık olması yenilginin bariz bir şekilde kabul edilmesiydi.

Yine de nereye bakarsa baksın yaptığı şeyin büyüklüğünden kaçması imkânsızdı.

Sebastian Grey.

Sebastian Grey.

Kelimeler kulaklarında mutsuz bir inleme şeklinde çınlıyordu. Öpmemesi gereken erkekler listesinde Kral, Lord Liverpool ve baca temizleyicisiyle birlikte en üst sırada olmalıydı.

Ve açıkçası Annabel onun listede baca temizleyicisinden daha üstte yer alması gerektiğini bile düşünüyordu.

Annabel, Bay Grey hakkında Trowbridge partisinden önce Lord Newbury'nin varisi olduğu ve iki erkeğin birbirlerinden çok da hoşlanmadıkları dışında fazla bir şey bilmiyordu. Ancak Lord Newbury'nin onun peşinde olduğu haberi yayılmaya başlayınca, herkesin kont ve yeğeni hakkında ona anlatacağı bir şeyleri olduğu ortaya çıkmıştı.

Oh, pekâlâ herkesin yoktu, zira sosyetenin büyük bölümü onunla neredeyse hiç ilgilenmiyordu ancak *tanıdığı* herkesin bir görüşü vardı.

Yakışıklıydı. (Yeğen, kont değil.)

Çapkındı. (Yine yeğen.)

Muhtemelen çulsuzdu ve ailesinin diğer tarafından olan kuzenleriyle epeyce vakit geçiriyordu. (Kesinlikle yeğen ve aslında yeğenin olması en iyisiydi, çünkü eğer Annabel, Lord Newbury'yle evlenirse ve o çulsuz çıkarsa, Annabel öfkeden *mosmor* olurdu.)

Annabel fundalıktaki felaketten sonra balodan hemen ayrılmıştı ancak görünen o ki Bay Grey öyle yapmamıştı. Louisa'nın üzerinde epey bir etki bırakmış olmalıydı, zira bu sabah, Tanrı aşkına, tek konuştuğu konu o olmuştu.

Bay Grey şöyle, Bay Grey böyle ve Annabel onu partide nasıl görmemişti? Annabel omuz silkmiş ve *bu kadarı da olmaz* türden bir yorum yapmıştı, ancak değişen bir şey olmamıştı çünkü Louisa hâlâ gülümseyişi ve *gri* gözleri hakkında gevezelik etmeye devam ediyordu. Oh, ne kadar harika bir tesadüf olmamış mıydı ve oh evet, evli bir kadının kolları arasında gidişini de herkes fark etmişti!

Bu son kısma hiç şaşırmamıştı. Annabel ona çarpıp tökezlemeden önce evli bir kadınla oynaştığını oldukça açık şekilde belirtmişti.

Ancak Annabel bunun *farklı* bir evli kadın olduğunu hissetti. Battaniyenin üstündeki kadın oradan Bay Grey'den oldukça önce ayrılarak itibarı konusunda dikkatli davranmıştı. Bu kadar tedbirli davranan kimse partiden onun kolunda ayrılacak kadar pişkin olamazdı. Bunun anlamı da başka birisi daha var demekti, yani *iki* tane evli kadınla birlikte olmuştu. Tanrı aşkına, bu adam herkesin anlattığından daha kötüydü.

Annabel parmaklarıyla şakaklarına bastırdı. Başının ağrısına şaşmaması gerekiyordu. Çok fazla düşünüyordu. Çok fazla ve oldukça mânâsız konular hakkında. Eğer bir takıntı geliştirecekse bu zahmete değecek bir şey hakkında olamaz mıydı? Büyükbaş hayvanlara acımasız ve uygunsuz davranılmasıyla ilgili yeni yasa oldukça iyi olurdu. Ya da fakirlerin fena durumu. Büyükbabası bu konu hakkında bütün hafta atıp tuttuğu için Annabel'in ilgilenmesi son derece normal olabilirdi.

"Başındaki ağrı seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Louisa. Ancak çok da önemsemiyor gibi görünüyordu. Komik şekilde şişman olan tazı cinsi av köpeği Frederick, uzakta bir köpek arkadaş fark etmişti ve ona ulaşmak için onlara öncülük etmeye çalışıyordu. Louisa dengesini sağlamakta zorlandığı için birkaç adım tökezledikten sonra, "Frederick," diye bağırdı.

Frederick durdu, aslında Louisa'nın kontrolü ele geçirmesinden mi yoksa tamamen yorulduğu için mi durmuştu, pek belli değildi. Frederick derin bir iç geçirdi ve açıkçası Annabel köpeğin bayılıp kalmamasına şaşırmıştı.

"Sanırım birileri ona yine gizlice sosis veriyor," diye homurdandı Louisa.

Annabel başka tarafa baktı.

"Annabel!"

"Çok *aç* görünüyordu," diyerek yaptığını haklı çıkarmaya çalıştı.

Louisa göbeği çimleri süpüren köpeğine doğru ilerledi. "*Bu mu* aç görünüyor?"

"Gözleri aç bakıyordu."

Louisa ona kuşkuyla baktı.

"Köpeğin çok iyi bir yalancı."

Louisa başını aşağı yukarı salladı. Muhtemelen gözlerini de deviriyordu ancak Annabel sıkılmış halde esneyen Frederick'i seyrettiği için bunu göremedi.

"Kâğıt oyunlarında usta olabilirdi," dedi Annabel dalgınca. "Eğer konuşabilseydi. Ya da başparmakları olsaydı."

Louisa ona malum bakışlardan birini daha attı. Bu bakışları sadece aile üyeleri için kullanıyor olsa da onun bu konuda çok başarılı olduğunu düşündü.

"*Seni* yendi," dedi Annabel.

"Bu bir iltifat sayılmaz," diye yanıtladı Louisa.

Bu doğruydu. Louisa kâğıt oyunlarında çok kötüydü. Annabel her şeyi denemişti: piket, vist, yirmi bir. Toplum içinde hissetiklerini yüzüne yansıtmama konusunda çok iyi olan Louisa, söz konusu kâğıt oyunları olduğunda bir felakete dönüşüyordu. Yine de oynarlardı ama genellikle Louisa'nın çok kötü olması olayı daha da eğlenceli hale getirdiği için.

Kuzeni şaka kaldırabilen birisiydi.

Annabel poposunu yere koymadan yaklaşık otuz saniyeden daha uzun süre duramayan Frederick'e doğru baktı ve "Köpeğimi özledim," dedi.

Louisa omzunun üstünden hâlâ sohbet eden halasına baktı. "Adı neydi tekrar eder misin?"

"Fare."

"Çok kabasın."

"Adını Fare koyduğum için mi?"

"O bir tazı değil mi?"

"Ona Kaplumbağa da diyebilirdim."

Louisa köpeğin ağzındaki her neyse onu çıkarmak için acele ederken, "Frederick!" diye cıyak cıyak bağırdı ama açık söylemek gerekirse Annabel ne olduğunu bilmemeyi tercih ederdi.

"Frederick'ten çok daha iyi," dedi Annabel. "Tanrı aşkına, o benim erkek kardeşimin ismi."

"Bırak Frederick," diye söylendi Louisa. Ama ağzındaki her neyse Frederick hâlâ bırakmamıştı. Louisa arkaya, Annabel'e doğru bakarak, "Saygın bir ismi hak ediyordu," dedi.

"Çünkü o öyle asil bir köpek ki."

Louisa her tavrıyla bir dükün kızına yakışır şekilde bir kaşını kaldırdı. "Köpekler düzgün isimleri hak ederler," dedi.

"Ya kediler?"

Louisa önemsemez şekilde nefesini verdi. "Kediler tamamen farklıdır. Onlar *fare* yakalar."

Annabel tam olarak bunun düzgün bir isme sahip olmakla nasıl bir alakası olduğunu sormak için ağzını açtığı anda, herhangi bir şey söyleyemeden Louisa onun adını fısıldayarak kolundan tuttu.

"Off!" Annabel onun parmaklarından kurtulmak için kolunu çekti. "Ne oldu?"

"Orada," diye fısıldadı Louisa aceleyle. Fark ettirmemeye çalışarak başını sola doğru salladı ettirdi. Ama beceremedi. Hem de hiç. "*Sebastian Grey*," diye tısladı Louisa.

Annabel daha önce "kalbinin yerinden fırlaması" deyimini duymuştu ve kendisi de sıkça kullanmıştı, ancak şu anda ilk kez bunu gerçekten yaşıyordu. Tüm organları yer değiştirmiş gibi tüm vücudunu tuhaf hissediyordu, sanki kalbi midesinde, ciğerleri kulağında ve beyni Fransa'nın doğusunda bir yerlerde gibiydi.

"Hadi gidelim, lütfen," dedi Annabel.

Louisa şaşırmıştı. "Onunla tanışmak istemiyor musun?" diye sordu.

"*Hayır.*" Annabel sesinin çaresiz çıkmış olmasını hiç umursamadı. Sadece gitmek istiyordu.

"Şaka yapıyorsun değil mi? Merak ediyor olmalısın."

"Etmiyorum. Seni temin ederim. Yani evet, tabii ki merak ediyorum ama bu beyefendiyle tanışacaksam eğer bu şekilde olmasını istemiyorum."

Louisa gözlerini kırpıştırdı. "Ne şekilde?" diye sordu.

"Ben sadece hazırlıklı değilim, ben– "

"Sanırım haklısın," dedi Louisa, düşünceli şekilde.

Çok şükür.

"Amcasıyla ilgilendiğinden seni bu yüzden önyargıyla değerlendirecektir."

"Kesinlikle," dedi Annabel, bu yoruma canı pahasına sımsıkı tutunarak.

"Veya seni vazgeçirmeye çalışacaktır."

Annabel, Lousia'nın Bay Grey'i gördüğü noktaya doğru telaşlı bir bakış attı. Tabii ki tam olarak o tarafa dönmeden ve fark ettirmemeye çalışarak. Sadece o görmeden kaçmayı becerebilse...

"Tabii vazgeçmen için de ikna *edilmelisin,*" diye devam etti Louisa. "Lord Newbury'nin ne kadar çok parası olduğu umurumda değil, hiçbir genç hanım böyle bir şey için zorlanmamalı..."

"Hiçbir şeyi kabul etmiş değilim henüz," diye neredeyse haykırdı Annabel. "Lütfen sadece *gitmemiz* mümkün mü?"

"Halamı beklemeliyiz," dedi Louisa kaşlarını çatarak. "Nereye gittiğini gördün mü?"

"*Louisa.*"

"*Neyin* var senin?"

Annabel aşağı doğru baktı. Elleri titriyordu. Bunu yapamazdı. Şu anda olmazdı. Öpmek istemediği ama muhtemelen evleneceği adamın varisi olan öptüğü adamla yüz yüze gelemezdi. Oh, evet ve eğer öpmek istemediği adamla evlenirse

ona büyük ihtimalle yeni bir varis vermesi gerekecekti, böylece öpmek istediği adamı mirastan yoksun bırakmış olacaktı.

Oh, adam ondan kesinlikle *hiç* hoşlanmayacaktı.

Eninde sonunda Bay Grey'le tanıştırılmak zorunda kalacaktı, bundan kaçışı yoktu. Ama şimdi olmak zorunda mıydı? Kuşkusuz hazırlanmak için biraz zamanı hak ediyordu.

Bu kadar korkak olduğunu düşünmemişti. Hayır, o korkak değildi. Aklı başında her insan böyle bir durumda gözden kaybolmak isterdi ve muhtemelen delilerin bile yarısı böyle yapardı.

"Annabel," dedi Louisa gergince. "Gitmemiz neden bu kadar önemli?"

Annabel bir neden düşünmeye çalıştı. Gerçekten yaptı. Ama ortada sadece gerçek vardı ve bunu paylaşmaya hazır değildi. Bu nedenle orada sadece aptal gibi durup bu şeyi nasıl çözebileceğini düşünmeye başladı.

Ama ne yazık ki bu panik havası kısa sürdü. Ve yerini çok, çok daha büyük, korkunç bir panik havasına bıraktı. Çünkü yakında anlaşılacağı üzere bu güç durumdan *kurtulamayacaktı*. Bay Grey'in koluna girmiş olan leydinin Louisa'yı fark ettiği ortaya çıktı ve Louisa da selamlaşmak için çoktan el sallamıştı bile.

"Louisa," diye inledi Annabel.

"Onu görmezden gelemem," diye fısıldadı Louisa. "Bu Leydi Olivia Valentine. Babası Rudland Kontu. Bay Grey'in kuzeni onunla geçen yıl evlendi."

Annabel inledi.

"Şehir dışında olduğunu sanıyordum," dedi Louisa kaşlarını çatarak. "Yeni gelmiş olmalı." Sonra ağırbaşlı bir ifadeyle Annabel'e döndü. "Görünüşü seni yanıltmasın. Çok naziktir."

Annabel korksun mu yoksa şaşırsın mı bilemiyordu. Görünüşü seni yanıltmasın mı? Bu ne anlama geliyordu şimdi?

"Oldukça güzeldir," diye belirtti Louisa.

"Bunun– "

"Hayır, demek istediğim– " Louisa, Leydi Valentine'ın cazibesinin boyutunu anlatma becerisinden hiç memnun kalmayarak kendi kendini susturdu. "Kendin göreceksin zaten."

Neyse ki son derece güzel Leydi Valentine pek hızlı yürüyor gibi görünmüyordu. Yine de Annabel'in tahminlerine göre iki grubun buluşmasına on beş saniyeden daha kısa süre vardı. Louisa'nın kolunu tuttu. "Onlara Lord Newbury'den bahsetme," diye tısladı.

Louisa'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Sence zaten bilmiyorlar mıdır?"

"Bilmiyorum. Belki bilmiyorlardır. Henüz herkesin bildiğini düşünmüyorum."

"Tabii ki herkes bilmiyor ama eğer birisi biliyorsa sence o Bay Grey değil midir?"

"Belki de ismen değil. Herkes bana 'Vickers'ların kızı' diyor."

Bu doğruydu. Annabel, Lord ve Leydi Vickers tarafından takdim edilmişti, kimse babasının ailesi hakkında bir şey duymamıştı çünkü büyükbabası böyle olması gerektiğini kesin bir dille belirtmişti. Büyükbabasına göre, eğer kızı bir Winslow olmasaydı çok daha iyi durumda olurdu.

Louisa gergin bir şekilde kaşlarını çattı. "Eminim benim de Vickers'ların torunu olduğumu biliyorlardır," dedi.

Annabel onun elini tamamen paniklemiş halde tuttu. "O zaman onlara kuzenin olduğumu söyleme."

"Bunu yapamam!"

"Neden?"

Louisa gözlerini kırpıştırdı. "Bilmiyorum. Ama bu uygun olmaz."

"Uygun olup olmamasını boş ver. Lütfen sadece benim için bunu yap."

"Peki o zaman. Ama hâlâ biraz tuhaflaştığını düşünüyorum."

Annabel itiraz edemezdi. Bir gün önce öyle şeyler yapmıştı ki tuhaf yanında hiç kalırdı.

YEDİ

Beş dakika önce

"Kuzenimle evlenmiş olman çok kötü," diye söylendi Sebastian, Olivia'yı birilerinin temizlemeyi unuttuğu koca bir yığın at pisliğinden uzaklaştırarak. "Mükemmel kadının sen olabileceğini düşünüyorum."

Olivia yay gibi olan mükemmel kaşlarının altından baktı. "Her sabah evimde kahvaltı etmene izin verdiğim için mi?"

"Bu şekilde ifade etmen gerekmezdi," dedi Sebastian hafifçe gülümseyerek. "Sen devreye girmeden önce bu alışkanlığı çoktan edinmiştim."

"Misafir yatak odasının kapısının arkasındaki onlarca dart deliği için seni azarlamadığım için mi?"

"Hepsi Edward'ın suçu. Ben kusursuz nişan alıyorum."

"Yine de Sebastian, orası kiralık bir ev."

"Biliyorum, biliyorum. Bu sene de orayı tutman tuhaf. Ebeveynlerinden biraz bile uzak olmak istemiyor musun?"

Olivia, Sebastian'ın kuzeni Harry'yle evlendiği zaman, kendi ailesinin Londra'daki evinin hemen yan tarafındaki onun evine taşınmıştı. Zaten birbirlerine evlerinin pencerelerinde kur yapmışlardı. Sebastian bu hikâyeyi oldukça sevimli buluyordu.

"Ebeveynlerimi seviyorum," dedi Olivia.

Sebastian hafifçe gözlerini kıstı. "Buna oldukça yabancıyım."

Olivia ona doğru şaşkınlıkla döndü. "Harry'nin ebeveynlerinin biraz şey olduğunu biliyorum– " Başını hafifçe iki yana salladı. "Neyse boş ver. Ama seninkilerin de o kadar kötü olduklarını düşünmemiştim."

"Değiller. Ama onlarla vakit geçirmeyi *tercih* etmiyorum," diyerek düşüncesini belirtti Sebastian. "Özellikle babamla. Zira kendisi öldü."

Olivia gözlerini devirdi. "Böyle konuştuğun için kiliseden aforoz edilmelisin," dedi.

"Bunun için artık çok geç," diye mırıldandı Seb.

"Bence senin bir eşe ihtiyacın var," dedi Olivia kısılmış gözlerle ona bakarak.

"Mükemmel kadın statünü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyasın," diye onu uyardı Sebastian.

"Bunu hak etmek için ne yaptığımı bana hiç söylemedin."

"İlk ve en önemlisi şimdiye kadar bana evlenmem konusunda dırdır etmekten uzak durmandı."

"Özür dilemeyeceğim."

Sebastian onaylarcasına başını salladı. "Ayrıca benim söylediğim hiçbir şeye şaşırmama eğilimin de var."

"Oh, şaşırıyorum," dedi Olivia. "Sadece çok iyi gizliyorum."

"O da olur," dedi Seb.

Bir süre yürüdüler ve sonra Olivia yeniden konuştu. "*Evlenmelisin,* biliyorsun değil mi?"

"Evlenmekten kaçındığımı belirten bir şey mi yaptım?"

"Şey," dedi Olivia yavaşça, "bir eş seçmedin..."

"Sadece mükemmel kadını bulamadığım için." Olivia'ya mahzun gözlerle bakarak, "Çok yazık, önce Harry buldu seni," dedi.

"Amcanın kendisine başka bir varis peydahlamasından önce evlenmenin iyi olacağından bahsetmiyorum bile."

Sebastian tamamen sahte bir şokla ona doğru döndü. "Bak sen, Olivia Valentine nasıl da çıkarcısın."

"Bu gerçek."

"Âdeta bir bahis gibiyim," dedi Sebastian iç geçirerek.

"Öylesin!" dedi Olivia heyecanla ve Sebastian bir an için korktu. "Tam olarak öylesin! Sen bir kumarsın. Bir risksin. Bir– "

"Beni iltifatlara boğuyorsun."

Olivia onu dikkate almadı. "Sana tüm genç leydilerin amcan yerine seni tercih edeceklerini söylediğimde bana inan."

"Yine iltifatlar."

"Ama onun bir varisi olursa sen hiçbir şey alamazsın. Bu nedenle seni seçerek risk alırlar mı? Mirasa konabilecek yakışıklı çapkın ya da zaten o unvana sahip olan heybetli kont?"

"Bu amcam için duyduğum neredeyse en nazik tanımlama."

"Birçoğu eldeki kuşu tercih eder ama bazıları 'sabredersem hem yakışıklı çapkına hem de unvana sahip olabilirim' diye düşünebilir."

"Hemcinslerini ne kadar da hoş gösteriyorsun."

"Hepimiz aşk evliliği yapamayız," dedi Olivia omuz silkerek. Sebastian bunun kendisini mutsuz etmesi gerektiğine karar vermişken, Olivia birden onun koluna dokundu ve "Ama sen aşk evliliği yapmalısın. Öyle yapmamak için fazlasıyla sevimlisin," dedi.

"Tekrar ediyorum, ikna oldum," diye mırıldandı Seb. "Sen mükemmel kadınsın."

Olivia ona hafifçe gülümsedi.

"Söyle bakalım," dedi Sebastian, onu bu sefer köpek türünden başka bir iğrenç yığından uzaklaştırmak için yönlendirirken, "mükemmel kadının mükemmel kocası nerede? Ya da başka şekilde ifade etmem gerekirse, bu sabah neden benim hizmetime ihtiyaç duydun acaba? Elbette çöpçatanlık becerilerini geliştirmek dışında."

"Harry şu anki projesine gömülmüş durumda. En azından bir hafta daha güneş ışığını göremeyecek ve benim..." Hamileliğini henüz belli edecek kadar yuvarlaklaşmış göbeğine hafifçe dokunarak, "Benim hava almaya ihtiyacım var," dedi.

"Hâlâ Sarah Gorely romanları üzerinde mi çalışıyor?" diye umursamazca sordu Sebastian.

Olivia konuşmak için ağzını açtı ama bir şey diyemeden havada bir silah sesi yankılandı.

"Bu lanet olası şey de neydi?" dedi Sebastian neredeyse bağırarak. Tanrı aşkına, kahrolası *parktaydılar*. Kafasının sanki kutu içindeki kuklalar gibi hızla ileri geri salladığının farkında olarak etrafına baktı. Ancak kalbi yerinden çıkacak gibiydi ve lanet olası silah sesi hâlâ beyninde yankılanıyordu ve– "

"Sebastian," dedi Olivia yumuşak şekilde. Ve sonra yeniden: "*Sebastian.*"

"Ne?"

"Kolum," dedi Olivia.

Sebastian onun yutkunduğunu gördü, sonra aşağı doğru baktı. Olivia'nın kolunu sıkıca kavramıştı. Hemen serbest bıraktı. "Affedersin," diye mırıldandı. "Fark etmedim."

Olivia hafifçe gülümsedi ve diğer eliyle kolunu ovarken, "Önemli değil," dedi.

Önemliydi ama Sebastian uzatmak istemedi. "Kim parkta ateş ediyor?" diye sordu sinirle.

"Sanırım bir çeşit turnuva var," dedi Olivia. "Edward bana bu sabah bahsetmişti."

Sebastian başıyla onayladı. Günün en kalabalık saatinde Hyde Park'ta bir atış turnuvası. Hemcinslerinin saçmalıkları onu şaşırtmaya devam ediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Olivia.

Sebastian ne dediğini anlamak için ona döndü.

"Ses," diye açıkladı Olivia.

"Önemli değil."

"O– "

"Önemli değil," dedi Sebastian terslenerek. Ve sonra böyle bir ses tonu kullandığı için kendisini kötü hissederek ekledi: "Hazırlıksız yakalandım."

Doğruydu. Eğer atış yapılacağını bilse bütün gün oturup silah seslerini dinleyebilirdi. Lanet olsun, hatta muhtemelen tüm gürültü patırtı sırasında uyuyabilirdi, tabii uykuya dalabilirse. Sadece ne olacağını beklediği zaman. Hazırlıksız yakalanmaktan *nefret* ediyordu.

"Sebastian?"

Onu hâlâ biraz endişeyle izleyen Olivia'ya doğru baktı. Harry'nin de bu şekilde tepkiler verip vermediğini merak etti; beklenmedik sesler karşısında kalbi tavşan kadar hızlı atıyor muydu? Harry bu konuda hiçbir şey söylememişti ama zaten Seb de bir şey söylemiyordu.

Üzerinde konuşulmasına gerek olmayan aptalca bir şeydi.

"İyiyim," dedi Olivia'ya ama bu sefer belirgin şekilde daha normal bir ses tonuyla. "Söylediğim gibi sadece hazırlıksız yakalandım."

Uzaktan başka bir silah sesi duyuldu ve Seb irkilmedi bile. "Gördün mü?" dedi. "Sorun yok. Pekâlâ, ne hakkında konuşuyorduk biz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Olivia.

Seb bir an düşündü. O da hatırlamıyordu.

"Oh, Gorely kitapları," dedi Olivia heyecanla. "Bana Harry'nin onlar üstünde çalışmasını sormuştun."

"Doğru." Bunu unutmuş olması komikti. "Nasıl gidiyor?"

"Oldukça iyi sanırım." Olivia hafifçe omuz silkti. "Sürekli şikâyet ediyor ama ben gizliden gizliye hayran olduğunu düşünüyorum."

Sebastian birden canlandı. "Gerçekten mi?"

"Peki, belki tam olarak *hayran* olmayabilir. Hâlâ korkunç olduklarını düşünüyor. Ama onları çevirmeyi çok seviyor. Savaş Bakanlığı evraklarını tercüme etmekten çok daha eğlenceli."

Bu etkileyici bir iltifat sayılmazdı ama Seb alınganlık gösteremezdi. "Belki de bitirdikten sonra Harry onları Fransızcaya da çevirmeli."

Olivia düşünceli şekilde kaşlarını çattı. "Belki de yapar. Bir şeyi hiç iki farklı dile çevirdiğini bilmiyorum. Zorlu ve yeni bir şey yapmaktan keyif alacağını sanıyorum."

"Güçlü bir matematik zekâsı var," diye mırıldandı Sebastian.

"Biliyorum." Olivia başını onaylarcasına salladı. "Konuşacak bir şeylerimizin olması mucize. Ben- Oh! Hemen bakma ama birisi seni işaret ediyor."

"Umarım bir kadındır?"

Olivia gözlerini devirdi. "Her zaman bir kadındır Sebastian. Bu..." Gözlerini kıstı. "Bu sanırım Leydi Louisa McCann."

"Kim?"

"Fenniwick Dükü'nün kızı. Çok tatlıdır."

Sebastian bir an düşündü. "Pek konuşmayan zayıf olan mı?"

"Kelimeleri o kadar güzel kullanıyorsun ki."

Seb hafifçe gülümsedi. "Öyle yapıyorum değil mi?"

"Korkutma onu Sebastian," diye azarladı Olivia.

Sebastian sahte bir alınganlıkla ona doğru döndü. "Onu korkutmak mı? Ben mi?"

"Caziben korkutucu olabiliyor."

"Sanırım ifade ediş şeklinden bunu bir iltifat olarak değerlendirmekten başka çarem yok."

Olivia ona buz gibi gülümsedi.

"Şimdi bakabilir miyim?" diye sordu Sebastian. Çünkü işaret edildiğini fark etmiyormuş gibi yapmak sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Hımm? Oh evet, ben zaten el salladım bile. Gerçi yanındakini tanımıyorum."

Sebastian'ın sırtı yaklaşan ikiliye tamamen dönük değildi ve onları görebilmek için kırk beş derece dönmesi yeterli oldu. Bu hareketiyle Olivia'dan diğer tarafa döndüğü için

çok mutlu olmuştu, çünkü onlara doğru kimin yürüdüğünü gördüğü zaman–

Kendisini soğukkanlı yüz ifadesini koruma konusunda uzman olarak görürdü ama onun bile sınırları vardı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Olivia.

Sebastian kıvırcık saçlı, pembe ağızlı tanrıçasını seyrederken başını sağa sola salladı. "Kesinlikle hayır," diye mırıldandı.

"Yeni biri olmalı," dedi Olivia hafifçe omuz silkerek. Sabırla iki leydinin mesafeyi katetmesini bekledi, sonra gülümsedi ve "Ah, Leydi Louisa size yeniden görmek ne hoş," dedi.

Leydi Louisa karşılık verdi, ancak Sebastian onunla ilgilenmiyordu. Bilinçli olarak kendisiyle göz teması kurmamaya çalışan diğer leydiyi seyretmekle daha çok ilgiliydi.

Sebastian her şeyi daha da zorlaştırmak için bakışlarını onun yüzünden ayırmadı.

"Sevgili kuzenim Bay Grey'le tanıştınız mı?" diye sordu Olivia, Leydi Louisa'ya.

"Eee sanırım tanıştırılmıştık," diye yanıtladı Leydi Louisa.

"Sormam bile saçma," dedi Olivia. Sebastian'a gözlerinde hafif bir kurnazlık ışıltısıyla döndü ve "Herkesle tanıştırılmışsın Sebastian, öyle değil mi?" dedi.

"Hemen hemen," dedi Sebastian soğuk bir şekilde.

"Oh, lütfen affedin beni," dedi Leydi Louisa. "Size takdim edeyim, benim– " Birden öksürdü. "Affedersiniz. Üzgünüm. Boğazıma toz kaçmış olmalı," dedikten sonra yanındaki kadına doğru döndü. "Leydi Olivia, Bay Grey ve bu da Bayan Winslow," diyerek tanıştırma faslını tamamladı.

"Bayan Winslow," dedi Olivia. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Şehirde yeni misiniz?"

Bayan Winslow nazikçe reverans yaptı. "Öyleyim. Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Sebastian gülümsedi ve ismini mırıldandı, sonra onu şaşırtacağını bilmesine rağmen elini tuttu ve öptü. Özellikle bu tür

zamanlarda şöhretine minnettar oluyordu. Olivia çapkınlığı üstüne ikinci kez düşünmezdi bile.

Ancak Bayan Winslow en sevimli pembe tonuna büründü. Sebastian onun gün ışığında daha büyüleyici olduğuna karar verdi. Gözleri yeşilimsi grinin oldukça güzel bir tonundaydı. Ten rengi düşünüldüğünde neredeyse bir parça İspanyol gibi gözüküyordu. Ve burun kemiğinin üstündeki hafif çiller oldukça hoşuna gitti. Ona masumiyet katıyordu. Çiller olmadan fazlasıyla şehvetli görünürdü.

Aynı zamanda zümrüt yeşili yürüyüş kıyafetinin rengini de uygun buldu. Bir gece önce giydiği pastel renk her neyse, ondan daha fazla yakışmıştı.

Ancak Sebastian incelemeye devam edemezdi. Genç kadın bundan başka anlamlar çıkarabilirdi ve ayrıca yanındaki arkadaşını da ihmal etmemeliydi. Hiç oyalanmadan Bayan Winslow'dan diğer tarafa döndü. "Leydi Louisa," dedi başıyla nazik bir selam vererek. "Sizi yeniden görmek ne güzel. Bu sezon şu âna kadar yollarımız kesişmediği için sizden mahrum kalmıştım."

"Bu sene alışılmışın dışında büyük bir kalabalık var," dedi Olivia. "Hiç kimse hiçbir şey kaçırmak istememiş anlaşılan." Leydi Louisa'ya döndü ve "Ben birkaç haftadır uzaktım bu nedenle fazlasıyla geri kaldım," dedi.

"Siz kırsalda mıydınız?" diye sordu Louisa kibarca.

"Evet, Hampshire'daydım. Eşimin bazı önemli işleri vardı ve şehirdeyken konsantre olmakta zorlanıyor."

"Benim suçum," diyerek araya girdi Sebastian.

"İtiraz etmediğimi belirtmek isterim," dedi Olivia umursamazca. Başını eğerek Sebastian'a doğru baktı. "İnanılmaz derecede dikkat dağıtır."

Sebastian buna kayıtsız kalamazdı. "En iyi özelliklerimden bir tanesidir," dedi.

"Söylediklerini dikkate almayın," dedi Olivia başını iki yana sallayarak. Tekrar genç leydilere doğru döndü ve hava-

dan sudan sohbet etmeye başladı. Sebastian hiç alışık olmadığı bir rahatsızlık hissiyle baş başa kaldı. Olivia'nın *söylediklerini dikkate almayın* yorumunu ne kadar çok yaptığını saymakla bitiremezdi.

Ancak bu kendisini ilk kez rahatsız ediyordu.

"Londra'da iyi vakit geçiriyor musunuz Bayan Winslow?" diye sordu Olivia.

Sebastian, Bayan Winslow'a doğru döndü ve uysal bir gülümsemeyle onu izledi. Cevabını fazlasıyla merak ediyordu.

"Ee, evet," dedi Bayan Winslow kekeleyerek. "Oldukça eğlendirici."

"Eğlendirici," diye mırıldandı Sebastian. "Ne kadar ilginç bir kelime."

Genç kadın ona telaşla baktı. O da belli belirsiz gülümsedi.

"Sezonun geri kalanında şehirde mi kalacaksınız Leydi Olivia?" diye sordu Leydi Louisa.

"Sanırım. Ama eşimin konsantre olup olamayacağına bağlı."

Olivia bir türlü Harry'nin hangi romanı tercüme ettiğini söylemediği için Sebastian, "Sör Harry *ne* üzerinde çalışıyor?" diye sordu. "Bu sabah ona takılmaya çalıştım ama beni uzaklaştırdı." Bayan Winslow ile Leydi Louisa'ya baktı ve "İnsanlar beni sevmediğini düşünebilir," dedi.

Leydi Louisa kıkırdadı. Bayan Winslow ise duygusuz ifadesini korudu.

"Eşim çevirmendir," dedi Olivia leydilere, gözlerini devirerek Sebastian'ı görmezden geldi. "Şu anda bir romanı Rusçaya çeviriyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu Bayan Winslow ve Sebastian kabul etmeliydi ki konuşurken samimi şekilde ilgileniyormuş gibi bir ton kullanmıştı. "Hangi romanı?" diye sordu.

"*Bayan Truesdale ve Sessiz Centilmen*. Yazarı Sarah Gorely. Okudunuz mu?"

Bayan Winslow başını iki yana salladı, ancak Leydi Louisa neredeyse ileri atılarak, "Hayır!" diye haykırdı.

Olivia gözlerini kırpıştırdı. "Ee... hiç mi?"

"Hayır, onu okumadım demek istedim," diye açıkladı Louisa. "Yazarın diğer tüm kitaplarını okudum tabii ki. Nasıl kaçırabilirim."

"O zaman hayranı mısınız?" diye sordu Sebastian. Böyle olduğunda çok hoşuna gidiyordu.

"Oh, evet," dedi. "Hepsini okuduğumu sanıyorum. Bir kitabı daha olduğunu öğrendiğim için ne kadar heyecanlandığımı anlatamam."

"İtiraf etmeliyim ki anlamakta zorlanıyorum," dedi Olivia.

"Gerçekten mi?" diye sordu Sebastian.

Olivia'nın dudakları hoş gören bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sebastian da büyük hayranıdır," diye açıkladı diğer genç hanımlara.

"Bayan Gorely'nin mi?" diye sordu Louisa. "En büyüleyici hikâyeleri o yazıyor."

"Kimi mantıksızlıklara katlanabilirseniz şayet," diye düşüncesini belirtti Olivia.

"Ama o kadar eğlenceli olmasının sebebi de bu," dedi Louisa.

"Neden *Bayan Truesdale*'de zorlanıyorsun?" diye sordu Sebastian, Olivia'ya. Israr etmemesi gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamamıştı. *Mânâ* kelimesini yanlış kullandığını söylediğinden beri Olivia'nın kitaplarını sevmesini sağlamaya çalışıyordu.

Olivia'nın kitapları gerçekte kimin yazdığından haberi yoktu zaten.

Ve üstelik *mânâ* gülünç bir kelimeydi. Kelime haznesinden çıkarmayı planlıyordu.

Olivia olağanüstü sevimli omuz silkmelerinden birini yaptı. "Çok yavaş ilerliyor. Alışılmadık betimlemeler var."

Sebastian düşünceli şekilde başını onaylarcasına salladı. "Ben de Bayan Gorely'nin en iyi eseri olduğunu düşünmüyorum," dedi. Son kitabından tam anlamıyla memnun kalmamıştı ama buna rağmen Olivia'nın eleştirilerinin haklı olduğunu düşünmüyordu.

Anlaması zormuş. Hah.

Olivia kafasına düşse bile iyi bir kitabı anlayamazdı.

SEKİZ

Annabel'in, Louisa'nın Leydi Olivia Valentine ve etkileyici güzelliği hakkında şaka yapmadığını fark etmesi bir saniyeden daha kısa sürdü. Dönüp gülümsediğinde onun göz kamaştırıcı görünüşü karşısında Annabel gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Yeni evli leydi nefes kesici güzellikteydi, doğal sarışındı; muhteşem mavilikte gözlere ve süt gibi bir tene, belirgin elmacık kemiklere sahipti.

Annabel'in ondan nefret etmemesi için yapabileceği tek şey onu beğenmekti.

Ve ardından, sanki karşılaşmış olmaları yeterince kötü değilmiş gibi (ve gerçekten doğrusunu söylemek gerekirse Bay Grey'le karşılaşmaları zaten yeterince kötüydü) adam elini tutup öpmüştü.

Felaket.

Annabel telaşlanmıştı, konuşmanın icat edilmediği toplumlarda selamlaşma olarak kabul edilebilecek şekilde bir şeyler kekeledi. Gözlerini bir anlığına kaldırdı, çünkü kendisi bile tüm tanıştırma boyunca yere bakılmaması gerektiğini biliyordu. Ama bu bir hata olmuştu. Büyük bir hata. Ay ışığında oldukça yakışıklı görünen Bay Grey, gün ışığında daha da yakışıklıydı.

Tanrı aşkına, Leydi Olivia'yla dolaşmasına izin verilmemeliydi. İkisinin güzelliği birleşince Londra'nın zavallı insanlarının kör olması kaçınılmazdı.

Ya öyle olurdu ya da insanlığın geri kalanı hıçkırıklar içinde yataktan çıkamazdı, çünkü gerçekten bununla kim rekabet edebilirdi ki?

Annabel konuşmaları takip etmeye çalıştı ama kendi paniği aklını fazlasıyla karıştırıyordu. Bir de Bay Grey'in bacağının üzerinde yumuşakça dinlenen sağ eli. Ve bakmamak için büyük çaba sarf etmesine rağmen, yine de bir şekilde yan taraftan görüş alanı içinde olan ağzının muzip kıvrımı. Sesinin tonundan bahsetmeye bile gerek yoktu, bir şey hakkında konuşuyorlardı... şey... her neyse.

Kitaplar. Kitaplar hakkında konuşuyorlardı.

Annabel sessiz kaldı. Bahsedilen kitapları okumamıştı ve ayrıca en iyisinin kendisinin konuşmaya mümkün olduğunca az katılması olduğunu düşünüyordu. Bay Grey hâlâ ona doğru ara sıra kaçamak bakışlar atıyordu ve ona bunu açık bir şekilde yapması için sebep yaratmak aptalca geliyordu.

Tabii ki en sonunda adam tamamen ona doğru şeytansı gri gözlerle döndü ve "Peki ya siz Bayan Winslow? Gorely'nin kitaplarından hiç okuduklarınız var mı?" diye sordu.

"Korkarım hayır."

"Oh, okumalısın Annabel," dedi Louisa heyecanla. "Bayılacaksın. Kitapçıya gitmeliyiz bugün. Sana kendiminkini ödünç verebilirdim ama hepsi Fenniwick'te."

"Tüm set var mı sizde Leydi Louisa?" diye sordu Bay Grey.

"Oh, evet. Tabii ki *Bayan Truesdale ve Sessiz Centilmen* hariç. Ama onu da hemen alacağım." Tekrar Annabel'e döndü. "Bu akşam için programımız ne? Umarım atlayabileceğimiz bir şeydir. Bir fincan çay eşliğinde yeni kitabımdan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

"Sanırım operaya gitmemiz gerekiyor," dedi Annabel. Louisa'nın ailesi tiyatroda en iyi localardan birine sahipti ve Annabel haftalardır bu performansı izlemeyi iple çekiyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu Louisa, son derece isteksizce.

"Evde oturup kitap okumayı mı tercih edersiniz?" diye sordu Bay Grey.

"Oh, kesinlikle. Siz etmez miydiniz?"

Annabel kuzenini şaşkınlık ve şüphe arasında kalmış halde izledi. Louisa genelde oldukça utangaçtı ve buna rağmen neşeyle, Londra'nın en adı çıkmış bekârlarından biriyle bir roman hakkında tartışıyordu.

"Sanırım operaya bağlı," dedi Bay Grey düşünceli şekilde. "Ve de romana."

"*Sihirli Flüt*," diye bilgi verdi Louisa. "Ve *Bayan Truesdale*."

"*Sihirli Flüt* mü?" diye haykırdı Leydi Olivia. "Geçen sene kaçırmıştım. İzlemek için plan yapmalıyım."

"*Bayan Truesdale*'i *Figaro'nun Düğünü*'ne tercih ederdim," dedi Bay Grey, "ama muhtemelen *Sihirli Flüt*'e etmem. İnsanın kalbini cehennem gibi kaynatacak kadar neşeli."

"Kalp ısıtıcı belki de," diye mırıldandı Annabel.

"Ne dediniz Bayan Winslow?" diye sordu adam.

Annabel yutkundu. Adam yumuşak şekilde gülümsüyordu ama sesindeki küçük iğnelemeyi hissedebilmişti ve açıkçası bu yüzden dehşete düşmüştü. Onunla bir savaşa girse kazanamazdı. Bundan emindi.

"*Sihirli Flüt*'ü hiç izlemedim," diye belirtti.

"Hiç mi?" dedi Leydi Olivia. "Ama bu nasıl mümkün olabilir?"

"Korkarım Gloucestershire'da opera çok nadiren sahneleniyor."

"Gidip görmelisin," dedi Leydi Olivia. "Kesinlikle görmelisin."

"Bu akşam izlemeyi planlıyordum," dedi Annabel. "Leydi Louisa'nın ailesi beni davet etti."

"Ama eğer evde oturup kitap okursa gidemezsin," diye tamamladı Leydi Olivia kurnazca. Louisa'ya döndü. "*Bayan Truesdale ve Sessiz Centilmen*'i yarına kadar bekletmen gerekecek. Bayan Winslow'un operayı kaçırmasına müsaade edemezsin."

"Neden sen de bize katılmıyorsun?" diye sordu Louisa.

Annabel birden kuzenini öldürebileceğini düşündü.

"Geçen sene kaçırdığını söyledin," diye devam etti Louisa. "Büyük bir locamız var. Asla dolu olmaz."

Leydi Olivia'nın yüzü sevinçle aydınlandı. "Çok naziksiniz. Gelmekten mutluluk duyarım."

"Ve elbette siz de davetlisiniz Bay Grey," dedi Louisa.

Annabel onu kesinlikle öldürecekti. Mümkün olan en acı verici şekilde.

"Çok sevinirim," dedi adam. "Ancak bu onur karşılığında size *Bayan Truesdale ve Sessiz Centilemen*'in bir kopyasını vermeme müsaade etmelisiniz."

"Teşekkür ederim" dedi Louisa ama Annabel onun hayal kırıklığına uğradığına yemin edebilirdi. "Bu– "

"Bugün öğleden sonra evinize teslim edilmesini sağlayacağım," dedi adam ve tatlılıkla devam etti, "böylece hemen okumaya başlayabilirsiniz."

"Fazlasıyla düşüncelisiniz Bay Grey," diye mırıldandı Louisa. Ve kızardı. Kızardı!

Annabel şaşırmıştı.

Ayrıca kıskanmıştı ama üstünde durmamayı tercih etti.

"Eşim için de yer olacak mı?" diye sordu Leydi Olivia. "Son zamanlarda inzivaya çekildi ama sanırım opera için dışarı çıkmaya ikna edebiliriz. 'Gece Kraliçesi' aryasının özellikle favorisi olduğunu biliyorum."

"Tüm o cehennem gibi kaynama," dedi Bay Grey. "Karşı koymak ne mümkün."

"Tabii ki," diye yanıtladı Louisa, Leydi Olivia'yı. "Onunla tanışmaktan onur duyarım. Yaptığı iş çok etkileyici."

"Ben şahsen çılgınca kıskanıyorum," diye mırıldandı Bay Grey.

"Harry'yi mi?" diye sordu Leydi Olivia ona şaşırmış halde dönerek.

"Tüm gün roman okumak konusunda yalan söylemek; daha büyük bir mutluluk hayal edemiyorum."

"Aynı zamanda çok iyi romanlar," diye ilave etti Louisa.

Leydi Olivia güldü ama yine de "Okumaktan biraz fazlasını yapıyor. Küçük bir çeviri durumu söz konusu," dedi.

"*Hah.*" Bay Grey bunu elini sallayarak geçiştirdi. "Sadece oyalanıyor."

"Rusçaya çevirerek mi?" diye sordu Annabel şüpheyle.

Adam küçümseyen bir yüz ifadesiyle ona döndü. "Abartma sanatını kullanıyorum."

Usulca konuşmuştu, bu nedenle Annabel ne Louisa'nın ne de Leydi Olivia'nın duyduğunu düşünüyordu. Onlar havadan sudan konularla ilgili gevezelik ediyorlardı ve biraz sağa doğru kayıp Annabel'i Bay Grey'le birlikte bırakmışlardı. Yalnız değillerdi, hatta yalnız olmaya yakın bile değillerdi ama bir şekilde yine de öyle hissettiler.

"Bir isminiz var mı Bayan Winslow?" diye sordu hafifçe.

"Annabel," diye yanıtladı ama sesi resmi ve oldukça tatsızdı.

"Annabel," diye tekrar etti adam. "Size çok uygun derdim ama tabii ki bunu nasıl bilebilirim ki?"

Annabel dudaklarını birbirine kenetledi, ama ayak parmakları botlarının içinde kıpır kıpırdı.

"Hiç karşılaşmadığımız için," dedi adam muzip şekilde gülümseyerek.

Annabel hâlâ ağzını açmıyordu. Konuşursa ağzından çıkabileceklere güvenemiyordu.

Bu sadece adamı daha da fazla eğlendiriyor gibiydi. Başını ona doğru, kibar bir İngiliz beyefendisi edasıyla eğdi. "Sizi bu akşam yeniden görmekten mutluluk duyacağım."

"Öyle mi?"

Adam kıkırdadı. "Ne kadar iğneleyici! Kesinlikle limonisin."

"Limoni," dedi düz bir tonda. "Gerçekten."

Adam öne doğru eğildi. "Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun merak ediyorum?"

Annabel kuzenine öfkeli bir bakış attı.

"O beni duyamaz," dedi.

"Bunu bilmiyorsun."

Bay Grey şu anda Frederick'in yanında diz çökmüş olan Louisa ve Leydi Olivia'ya doğru baktı. "Köpekle fazlasıyla meşguller. Gerçi..." Kaşlarını çattı. "Olivia şu haliyle tekrar ayağa nasıl kalkacak anlamış değilim."

"Sorun olmaz," dedi Annabel düşünmeden.

Adam kaşları kalkmış halde ona doğru döndü.

"Hamileliği o kadar da ilerlememiş henüz."

"Normalde böyle bir cümlenin tecrübeyle kurulacağını varsayardım, ancak bildiğim kadarıyla senin hiç deneyimin yok ve benim de yok. Ben– "

"Ben sekiz çocuğun en büyüğüyüm," diyerek araya girdi Annabel. "Çocukluğum boyunca annem hamileydi."

"Beklemediğim bir açıklama," diye itiraf etti adam. "Böyle olduğunda nefret ederim."

Annabel ondan nefret etmek istedi. Gerçekten istedi. Ancak yarım gülümsemesi ve ağırbaşlı cazibesi bunu zorlaştırıyordu. "Louisa'nın opera davetini neden kabul ettin?"

Bay Grey ona boş boş baktı, ancak buna rağmen Annabel onun beyninin üç katı hızla çalıştığını biliyordu. "Fenniwick locası," dedi, sanki başka bir açıklaması olamazmış gibi. "Bir daha bu kadar iyi bir yer bulma ihtimalim yok."

Doğruydu. Louisa'nın halası yerlerinden övgüyle bahsetmişti.

"Ve tabii ki sen çok mutsuz bakıyordun," diye ekledi adam. "Karşı koymak güçtü."

Annabel ona kötü bir bakış attı.

"Her konuda dürüstlük," diye espri yaptı. "Yeni tarzım bu."

"Yeni mi?"

Adam omuz silkti. "En azından bugün öğleden sonradan beri."

"Ve akşama kadar mı?"

"Kesinlikle opera binasına varana kadar," dedi yaramaz bir gülümsemeyle. İfadesine karşılık almayınca, "Yapmayın Bayan Winslow, espri anlayışınız olduğunu biliyorum," diye ekledi.

Annabel neredeyse inledi. Bu konuşmanın komik olmamasıyla ilgili bir sürü sebep vardı ve nereden başlayacağı konusunda zorlanıyordu. Yine de komik olmaması için o kadar çok sebep vardı ki bu neredeyse komikti.

"Endişelenmene gerek yok," dedi adam sessizce.

Annabel onun bir şekilde doğru söylediğini biliyordu. "Teşekkür ederim."

Adam eğildi ve elini tekrar öptü. "Bugünün, salı gününün, genç bir leydiyle tanışmak için harika bir zaman olduğunu düşünüyorum."

"Bugün çarşamba," dedi Annabel.

"Öyle mi? Takvimle aram çok kötüdür. Tek kusurum bu."

Annabel gerçekten gülmek istedi. Ancak dikkat çekmeyi göze alamadı. Louisa ile Leydi Olivia hâlâ uzakta laflıyorlardı ve ne kadar uzun süre başka şeylerle meşgul olurlarsa o kadar iyiydi.

"Gülümsüyorsun," dedi adam.

"Hayır, gülmüyorum."

"Gülmek istiyorsun. Ağzının kenarları kıvrılıyor."

"Kıvrılmıyor!"

Bay Grey ona muzip şekilde gülümsedi. "Şimdi kıvrılıyorlar."

Haklıydı, şeytan. Annabel'i güldürmeyi başarmıştı –en azından gülmemek için mücadele ederken gülümsetmeyi– hem de bir dakikadan daha kısa sürede.

Annabel kendisini öpmesini istemekte haksız mıydı?

"Annabel!"

Louisa'nın sesini duyunca rahatlayarak ona doğru döndü.

"Halam bizi çağırıyor," dedi Louisa ve gerçekten Leydi Cosgrove onlara doğru çimlerde yürümeye çalışıyordu, hem de oldukça aksi görünüyordu.

"Sanırım senin benimle konuşmanı onaylamıyor," dedi Bay Grey, "Olivia'nın bulunmasının beni yeterince makul göstereceğini düşünmeme rağmen."

"Ben o kadar da saygın değilim," dedi Leydi Olivia.

Annabel'in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Louisa hemen, "Tamamıyla saygındır," diye fısıldadı Annabel'e. "O sadece, oh, boş ver."

Bir kez daha herkes, diğer herkes hakkında her şeyi biliyordu. Annabel hariç.

Annabel sadece iç geçirdi. Ya da tam olarak geçirmedi. Diğerlerine bu kadar yakınken iç geçiremezdi; korkunç derecede kabalık olurdu. Ama iç geçirmek istedi. İçinde bir şeyler iç geçirmiş gibi hissettirdi.

Leydi Cosgrove yanlarına ulaştı ve hemen Louisa'nın koluna girdi. İçten bir şekilde başıyla selam vererek, "Leydi Olivia," dedi. "Bay Grey."

Selamlaşmaya Bay Grey ustaca bir baş selamı ve Leydi Olivia da zarif şekilde dizlerini büküp reverans yaparak karşılık verdi.

"Leydi Olivia ve Bay Grey'i bu akşam operada bize eşlik etmeleri için davet ettim," dedi Louisa.

"Tabii," dedi Leydi Cosgrove nazikçe. "Leydi Olivia lütfen annene saygılarımı ilet. Onu yıllardır görmedim."

"Hafif bir soğuk algınlığı vardı," diye yanıtladı Leydi Olivia, "ancak tamamen iyileşti sayılır. Eminim ziyaret ederseniz çok mutlu olacaktır.

"Belki de öyle yapmalıyım."

Annabel konuşmaları ilgiyle izledi. Leydi Cosgrove, Bay Grey'i dışlamamıştı ama ilk selamlaşmalarının ardından ona bir daha tek kelime etmedi. Bu ilginçti. Onun bu kadar istenmeyen biri olabileceğini düşünmemişti. Sonuç olarak Newbury kontluğunun varisiydi, sadece muhtemel bir varis olsa bile.

Bu konuyu Louisa'ya sorması gerekiyordu. Opera davetinden dolayı onu öldürdükten hemen sonra.

Bir süre daha karşılıklı olarak hoş sözler sarf edildi, ancak Leydi Cosgrove'un beraberindekileri toparlayıp gitmeyi istediği oldukça açıktı. Çalılıkta tamamlaması gereken bir işi var gibi görünen Frederick ise halinden memnundu.

"Akşam görüşmek üzere Bayan Winslow," dedi Bay Grey, bir kez daha elini öperek.

Annabel dudaklarının eline dokunuşunun kolunda yarattığı ürpertiye tepki vermemeye çalıştı. "Akşam görüşmek üzere," diye tekrar etti.

Ve onun uzaklaşmasını izlerken bir şeyi en son ne zaman bu kadar istediğini hatırlayamadı.

DOKUZ

Sebastian bu akşam operaya gitmeye bu kadar hevesli olmasına oldukça şaşırmıştı. Opera sevmediğinden değil, *Sihirli Flüt*'ü "Gece Kraliçesi" aryasını ezbere söyleyebilecek kadar çok kez görmüş olmasına rağmen öyleydi.

İşe yaramaz yeteneklerine ekleyebileceği bir özellik daha.

Büyük Britanya'nın tiyatro çevrelerinin aynı operayı neden tekrar tekrar sahneye koyma konusunda ısrarcı davrandıklarına anlam veremiyordu. Yabancı bir lisan öğrenme konusunda inat eden birçok İngiliz erkeğin faydalanması amacıyla olduğunu düşünüyordu. Seb'e göre, trajediden ziyade komediyi takip etmek daha kolaydı. En azından ne zaman gülüneceğini biliyordunuz.

Ancak operayı haşmetli Fenniwick locasından seyretmeyi çok istemesine rağmen *onu* görmeyi daha çok istiyordu.

Bayan Winslow.

Bayan Annabel Winslow.

Annabel.

Bu ismi severdi. Pastoral bir tarafı vardı, sanki temiz kokan bir şey gibi, çimen gibi.

Kaç kadının bu şekilde bir karşılaştırmayı iltifat olarak değerlendireceğinden emin değildi ama nedense Bayan Winslow'un hoşuna gidebileceğini düşünüyordu.

Bunun dışında onun hakkında çok az şey biliyordu, bir dükün kızıyla arkadaş olmasının dışında. Sosyetede seviyesini yükseltmek isteyen genç bir leydi için zekice bir davranıştı. Bayan Winslow ile Leydi Louisa gerçekten birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlar gibi görünüyordu.

Bayan Winslow'un lehine başka bir husus daha. Sebastian kendi pozisyonlarını geliştirmek için sahte arkadaşlık kuranlara asla tahammül etmezdi.

Ayrıca istemediği bir talibinin olduğunu da biliyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi; kabul edilebilir güzelliğe ve/veya servete sahip çoğu genç leydinin bir ya da iki tane istemediği talibinin olması sıradan bir durumdu. Enteresan *olan* adamdan uzak durmak için muhtemelen partiden kaçmıştı. Bu adamın çirkin biri olduğu anlamına gelebilirdi.

Ya da adam saçma şekilde davranmış olabilirdi.

Ya da bu bahsi geçen istenmeyen talip istenmeyen bir hareket yapmıştı.

Ya da abartılı bir davranış sergilemişti.

Sebastian opera binasına doğru giderken olasılıkları değerlendirdi. Eğer bir hikâye yazıyor olsaydı (ve bunu yazabilme olasılığını da aklının bir köşesinde tuttu; Gorely romanlarında yer alması muhtemel bir durum gibi *gözüküyordu*) nasıl *yapardı*?

Talip kötü birisi olmak zorundaydı. Çok zengin, muhtemelen unvanı olan biri, onun fakir, çulsuz ailesi üzerinde baskı kurabilecek biri. Bayan Winslow'un ailesinin fakir olup olmadığı konusunda en ufak bir fikri yoktu, sadece hikâye kurgusu kulağa bu şekilde daha iyi geliyordu.

Ona partiden uzakta, karanlık bir köşede saldırmış olmalıydı. Hayır, böyle olamazdı. Hikâyenin akışında bu şekilde bir drama için çok erkendi ve muhtemelen kendi okur kitlesi için çok korkunç olurdu. Okuyucuları aslında bir kadının istenmeyen bir davranıştan kurtuluşunu değil, bunun yerine gerçekleştikten sonraki dedikoduları okumak isterlerdi.

Ya da en azından yayıncısı kendisine böyle diyordu.

Peki tamam, eğer saldırıya uğramadıysa o zaman belki de ona şantaj yapılmıştı. Sebastian canlandığını hissetti. Şantaj *her zaman* için iyi bir hikâye konusuydu. Neredeyse her seferinde kullanırdı.

"Beyefendi!"

Sebastian gözlerini kırpıştırdı ve kafasını kaldırdı. Opera binasına geldiklerini fark etmemişti bile. Pek hoşuna gitmemesine rağmen kiralık araba kullanmıştı. Kendisine ait bir arabası yoktu ve Olivia'ya, Harry'yle birlikte giderlerken onu almalarına gerek olmadığını söylemişti. Biraz eskimiş olsa da yeni sayılabilecek evlileri azıcık yalnız bırakmakta fayda vardı.

Harry daha sonra kendisine bunun için teşekkür edecekti, Seb bundan emindi.

Araçtan aşağı atladı, sürücüye ücretini ödedi ve içeri doğru ilerledi. Biraz erken gelmişti ancak yine de epey bir insan parlak süslü giysileri görmek ve ortada görünmek için boş boş dolaşıyordu.

Tanıdıklarıyla sohbet ederek ve hep yaptığı gibi beklentisi çok düşük olan genç leydilere gülümseyerek, kalabalığın arasında yavaşça ilerledi. Gece hayli keyifli geçecek gibi görünüyordu ve sonra neredeyse tam olarak merdivenlere ulaşmak üzereyken–

Amcası.

Sebastian memnuniyetsizliğini güçlükle saklayarak kaskatı kesildi. Neden şaşırdığını bilmiyordu; Newbury Kontu'nun opera izlemesi son derece mantıklıydı, özellikle yeni bir eş arayışındayken. Yine de bugün keyfi o kadar yerindeydi ki bunu mahvetmek için amcasının burada olması neredeyse bir suç sayılabilirdi.

Normalde onu görmemek için yolunu değiştirirdi. Seb korkak değildi, o zaman neden yolunu bu sevimsiz durumla karşılaşmamak için değiştirmeye çalışsındı ki?

Maalesef bu sefer ondan kaçış yoktu. Newbury onu görmüştü ve Sebastian, onun kendisini gördüğünü bildiğini biliyordu. Daha da önemlisi onların birbirlerini gördüğünü yaklaşık dört başka centilmen de görmüştü. Seb, amcasıyla karşılaşmamak için yolunu değiştirmesini korkaklık olarak görmese de diğerlerinin öyle düşünebileceğinin farkındaydı.

Diğerlerinin ne düşündüğünü umursamıyormuş gibi düşünerek kendisini kandırmayacaktı. Londra'nın yarısının amcasından korktuğunu fısıldaşmasına izin vermesi için aklını kaçırmış olması gerekiyordu.

Bu nedenle, görmezden gelmek mümkün olmayacağı için tam tersi taktiği uyguladı ve doğrudan Newbury'nin yanına gitme yolunu seçti.

"Amca," dedi, onun kendisini incelemesi için hafifçe duraksayarak.

Amcası kaşlarını çattı ama doğrudan yanına gelmesine o kadar çok şaşırmıştı ki iğneleyici bir cevap planlayacak vakit bulamamıştı. Bunun yerine homurdanarak sertçe başını iki yana salladı, belli ki Sebastian'ın ismini bile ağzına almak istemiyordu.

"Her zamanki gibi seni gördüğüme sevindim," dedi Sebastian, kocaman bir gülümsemeyle. "Müzikten keyif aldığını bilmiyordum." Sonra Newbury dişlerini sıkmanın ötesinde hiçbir şey yapamadan veda etmek için başını salladı ve uzaklaştı.

Sonuçta başarılı bir karşılaşma olmuştu. Kont, yeğeninin Fenniwick locasında oturduğunu fark ettiğinde işler daha da iyi olacaktı. Newbury korkunç züppe biriydi ve yeğeninin daha iyi bir yerde oturduğunu gördüğü zaman kesinlikle küplere binecekti.

Leydi Louisa'nın davetini kabul ettiği zaman niyeti bu değildi ama gerçekten bu beklenmedik lütfu kim reddedebilirdi ki?

Sebastian locaya ulaştığı zaman, Leydi Louisa ve Bayan Winslow'un, eğer yanlış hatırlamıyorsa Fenniwick Dükü'nün kız kardeşleri olan, Leydi Cogrove ve Leydi Wimbledon'la

birlikte çoktan gelmiş olduklarını gördü. Fenniwick Dükü locanın sahibi olsa da ortada yoktu.

Sebastian, Leydi Louisa'nın her iki halası tarafından kuşatılmış olduğunu gördü. Diğer taraftan Bayan Winslow ise en ön sırada tek başına sıkıcı şekilde terk edilmiş gibi gözüküyordu. Hiç kuşkusuz, Leydi C ve Leydi W sorumlulukları altındaki kişiyi onun fırsatçı etkisinden korumak adına bu şekilde davranıyorlardı.

Gülümsedi. Bayan Winslow'u etkilemek için oldukça iyi bir fırsattı, ayrıca elma yeşili gece elbisesi içinde bariz biçimde güzel gözüktüğünü fark etmişti.

"Bay Grey," diye seslendi Leydi Louisa selam vermek için.

Sebastian reverans yaptı. "Leydi Louisa, Leydi Cosgrove, Leydi Wimbledon," diyerek üçünü de selamladı. Sonra hafifçe döndü ve daha farklı şekilde gülümseyerek, "Bayan Winslow," dedi.

"Bay Grey," dedi genç kadın. Yanakları hafifçe pembeleşti, yine de mum ışığında pek de fark edilir değildi. Ancak Sebastian'ın içinden gülümsemesi için yeterliydi.

Sebastian oturma düzenini gözden geçirdi. Erken ve yalnız gelmeyi tercih ettiği için bir an mutlu oldu. Seçenekleri arasında Bayan Winslow'la birlikte ön sıra, somurtan Leydi Wimbledon'ın yanındaki orta sıradaki son koltuk ya da başka kim gelecek diye bekleyebileceği arka taraf yer alıyordu.

"Bayan Winslow'un yalnız başına oturmasına müsaade edemem," diye belirtti ve hemen yanma oturdu.

"Bay Grey," dedi genç kadın yeniden. "Kuzenlerinizin de geleceğini sanıyordum."

"Geliyorlar. Ancak gelirken beni almaları onlar için uygun değildi." Leydi Louisa'yı da konuşmaya dahil etmek için koltuğunda döndü. "Tam olarak yol üzerinde oturuyor sayılmam."

"Bu konuda ısrarcı olmamanız çok düşünceli bir davranış," dedi Leydi Louisa.

"Düşünceli olmakla ilgisi yok," diye yalan söyledi. "Onlardan önce arabayı kullanmam için gönderme konusunda ısrarcı olacaklardı, bu nedenle ben de tam tamına bir saat öncesinden hazır olmak zorunda kalacaktım."

Leydi Louisa gülerken aklına bir anda bir şey gelmiş gibi durarak, "Oh, size kitap için teşekkür etmeliyim," dedi.

"O şeref bana ait," diye mırıldandı Sebastian.

"Ne kitabı?" diye sordu halalardan biri.

Leydi Louisa halasına açıklama yaparken Sebastian da Bayan Winslow'a dönerek, "Size de bir tane gönderirdim ancak adresinizi bilmiyorum," dedi,

Bayan Winslow rahatsız olmuş şekilde yutkundu. "Ee, hiç sorun değil. Eminim bitirdiği zaman Leydi Louisa'nınkini okuyabilirim," dedi.

"Oh, hayır," dedi Leydi Louisa, öne doğru eğilerek. "Bunu asla ödünç veremem. Yazar tarafından imzalanmış."

"Yazar mı imzalamış?" diye haykırdı Leydi Cosgrove. "Yoksa imzalanmış bir kopya mı buldunuz?"

Seb omuz silkti. "Geçen sene rastlamıştım. Leydi Louisa'nın hoşuna gidebileceğini düşündüm."

"Oh, kesinlikle," dedi Leydi Louisa. "Kesinlikle şu ana kadar aldığım en düşünceli hediye."

"Görmeme izin vermelisin," dedi Leydi Wimbledon ona. "Bayan Gorely en sevdiğim yazarlardan biridir. İnanılmaz bir hayal gücü var!"

Seb inandırıcı olması için kaç tane imzalı Gorely kitabına rastlamış olabileceğini düşündü. Kesinlikle parasının yetebileceği herhangi bir şeyden daha iyi bir hediyeydi. Hikâyesini şu anda kurgulamasının en iyisi olduğuna karar verdi.

"Geçen sonbahar bir kitapçıda imzalanmış tam bir set buldum," dedi yaratıcılığından memnun hissederek. Artık imzalı hediyeler için üç fırsatı daha vardı. Ne zaman işine yarayabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Gerçekten sizden setinizi bozmanızı isteyemem," diye mırıldandı Leydi Louisa, belli ki *içten içe* sorun olmayacağını söylemesini umut ediyordu.

"Sorun değil," diyerek onu rahatlattı Sebastian. "Operada böylesine harika bir yer karşılığında en azından bu kadarını yapabilirim." Bayan Winslow'u da sohbete dahil etmek için bu fırsatı kullandı. "İlk operanızda burada oturuyor olduğunuz için çok şanslısınız."

"Heyecanla bekliyorum," dedi genç kadın.

"Benim yanımda oturmaya aldırmayacak kadar heyecanla mı?" dedi Sebastian usulca.

Genç kadının gülümsemesini bastırmaya çalıştığını gördü. "Kesinlikle."

"Oldukça çekici olduğumu söylerler," dedi Sebastian ona.

"Doğru mu?"

"Çekici olmam mı?"

"Hayır," dedi genç kadın gülümsemesini bastırarak. "Öyle olduğunu söylemeleri."

"Ah. Ara sıra. Ailem tarafından değil tabii."

Bayan Winslow bu sefer gülümsedi. Sebastian tuhaf şekilde memnun hissetti.

"Doğal olarak onları sinirlendirmek için elimden geleni yapıyorum," dedi Sebastian.

Genç kadın güldü. "O zaman ailenin en büyük çocuğu olamazsın."

"Neden böyle söyledin?"

"Çünkü biz en büyük çocuklar sinirlendirmekten nefret ederiz."

"Oh, öyle mi yaparız?"

Bayan Winslow şaşkın halde gözlerini kırpıştırdı. "Sen en *büyüksün*."

"Ne yazık ki tek çocuğum. Ebeveynlerim için oldukça büyük bir hayal kırıklığı."

"Ah, işte açıklaması bu."

Sebastian'ın direnemeyeceği kadar kaçamak bir cevaptı. "Yalvarırım söyle."

Genç kadın açık şekilde kendini sohbete kaptırmış halde ona doğru döndü. İfadesi belki biraz kibir içeriyor olabilirdi ama Sebastian onun gözlerindeki bu kurnaz bakıştan hoşlandığını fark etti.

"Pekâlâ," dedi genç kadın, Sebastian daha evvel onun evin en büyük çocuğu olduğunu bilmese şu anda bundan emin olacağı kadar ukalaca. "Tek çocuk olduğun, etrafında birileri olmadan büyüdüğün için yaşıtlarınla düzgün şekilde nasıl ilişki kuracağını öğrenememişsindir."

"Okula gittim," dedi Sebastian kibarca.

Genç kadın ona eliyle dur işareti yaptı. "Buna rağmen."

Sebastian bir an bekledi ve sonra tekrar etti. "Buna rağmen?"

Bayan Winslow gözlerini kırpıştırdı.

"Bu iddianı destekleyecek bir şeyler kesin vardır."

Genç kadın bir süre düşündü. "Hayır."

Sebastian biraz daha bekledi ve bu sefer genç kadın ekledi: "Olmalı mı?"

"Eğer en büyük çocuksan ve kardeşlerini posalarını çıkarana kadar dövebiliyorsan, hayır, olmasına gerek yok."

Bayan Winslow'un gözleri kocaman açıldı ve kahkaha attı. Gülüşü hiç de müzikal olmayan, gırtlaktan gelen sevimli bir sesti. O hiç de narin şekilde gülmüyordu.

Sebastian bunu çok sevdi.

"Hak etmeyen hiç kimseyi dövmem," dedi genç kadın, kendini toparladıktan sonra.

Sebastian onun gülüşüne eşlik etti. "Ama Bayan Winslow," dedi samimi bir ifadeyle, "sizinle henüz tanıştım. Bu konudaki beyanınıza nasıl güvenebilirim?"

Genç kadın ona şeytani şekilde sırıttı. "Güvenemezsiniz."

Sebastian'ın kalbi tehlikeli biçimde tekledi. Gözlerini onun ağzının kenarında gamze oluşturan ve kıvrılan o küçük noktadan bir türlü alamıyordu. Harika dudakları vardı, dolgun

ve pembe. Artık onu gün ışığında da görebildiği için tekrar öpmek istediğini düşündü. Zihninde mükemmel şekilde renklendirilmiş bir portresiyle onu öpse farklı hissettirip hissettirmeyeceğini hayal etti.

Adını bilerek öpseydi farklı hissedip hissetmeyeceğini merak etti.

Onu daha iyi görmesini sağlayabilecek şekilde başını eğdi. Bir şekilde oluverdi ve evet, farklı hissedeceğini gördü.

Daha iyi.

Kuzenlerinin gelmesiyle bunun ne anlama geldiği üzerine düşünmekten kendini kurtardı. Harry ile Olivia pembe yanakları ve hafifçe karışmış saçlarıyla geldiler, selamlaşmalardan sonra çok da yeni olmayan yeni evliler arka sıraya oturdular.

Sebastian oturduğu yere keyifle yerleşti. Bayan Winslow'la yalnız değillerdi; aşağıda opera salonundaki yüzlerce insan dışında locada altı kişi vardı ama kendi sıralarında yalnızdılar ve şimdilik bu kadarı yeterliymiş gibi geldi.

Ona bakmak için döndü. Genç kadın gözleri heyecanla parlayarak locanın kenarından etrafa bakıyordu. Sebastian en son ne zaman bu kadar beklenti ve umut dolu hissettiğini hatırlamaya çalıştı. Savaştan döndüğünden beri Londra'daydı ve bunların –partiler, operalar, gizli ilişkiler– hepsi rutini olmuştu. Hepsinden keyif alıyordu tabii ki, ancak gerçekten bu kadar heyecan duyabileceği bir şey olduğunu sanmıyordu.

Ardından Bayan Winslow ona döndü, baktı ve gülümsedi.

Ta ki şu âna kadar.

ON

Kraliyet Opera Binası'nın ışıkları sönerken Annabel nefesini tuttu. Şehre geldiğinden beri bu geceyi iple çekiyordu, tüm detayları kız kardeşlerine uzun bir mektupla anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ancak şu anda tuhaf şekilde boş sahneyi ortaya sererek perdeler açıldığında, bu performansın sadece nefes kesici olmasını istemiyordu, buna *ihtiyaç* da duyuyordu.

Çünkü ya muhteşem değilse, ya hayal ettiği gibi bir şey değilse, ya yanında oturan her hareketiyle bir şekilde tenini ürpertecek derecede havayı dağıtan beyefendiden ilgisini uzaklaştıramazsa.

Ürpermesi için adamın ona dokunmasına bile gerek yoktu. Bu çok, çok kötü bir haberdi.

"Hikâyeyi biliyor musun?" dedi sıcak bir ses kulağına.

Annabel opera metni hakkında sadece üstünkörü bilgisi olmasına rağmen başını onaylarcasına salladı. Programında özeti vardı ve Louisa Almanca bilmeyen herkesin okumasının zorunlu olduğunu söylemişti, fakat Bay Grey gelmeden evvel Annabel'in dikkatlice okuyacak kadar zamanı olmamıştı. "Biraz biliyorum," diye fısıldadı. "Çok az."

"O Tamino," dedi adam, sahneye giriş yapan genç adamı işaret ederek. "Kahramanımız."

Annabel başını yavaşça onaylarcasına salladı, sonra kıvranarak ve tıslayarak korkunç bir iblis sahne aldığında nefesini tuttu. "Bunu nasıl *yaptılar*?" diye mırıldanmasına engel olamadı.

Ancak Bay Grey aklındakini söyleyemeden Tamino korkudan bayıldı.

"Kendisini hiçbir zaman pek de cesur bulmamışımdır," dedi Bay Grey.

Annabel ona doğru baktı.

Adam hafifçe omzunu silkti. "Gerçek bir kahraman ilk sayfada bayılmamalı."

"İlk sayfa mı?"

"İlk sahne," diye düzeltti.

Annabel hakkını vermek zorunda hissetti. Yılanı bir anda öldüren üç kadından çok, onlarla birlikte sahneye çıkan tuhaf tüylerle kaplı adam ilgisini çekmişti. "Onlar korkak değiller," diye kendi kendine mırıldandı.

Bay Grey'in yanında gülümsediğini duydu. Gülümsediğini *duydu*. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu ama yandan kaçamak şekilde baktığında bunun doğru olduğunu gördü. Adam aşağıdaki kalabalığa doğru bakarken çenesi hafifçe yukarı kalkmış ve dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmış olarak şarkı söyleyenleri seyrediyordu.

Annabel derin bir nefes aldı. Şu anda tiyatronun loş ışığında karanlık fundalıkta onu ilk gördüğü zamanı hatırlamıştı. Bu sadece bir gece önce mi olmuştu? Kazara karşılaşmalarının üstünden tam olarak yirmi dört saat geçmiş olması tuhaf geldi. İçten içe farklı hissediyordu, bir günde haddinden fazla şey değişmişti.

Gözlerinin adamın dudaklarına kaymasına izin verdi. Şimdi gülüşü kaybolmuştu ve sahnede yaşananlara konsantre olmuş, ilgiyle izliyordu. Ve sonra...

Bay Grey ona doğru döndü.

Annabel neredeyse bakışlarını kaçıracaktı. Ama yapamadı. Gülümsedi. Sadece hafifçe.

Adam da ona gülümsedi.

Annabel bir sürü acayip hareket yapan kıpır kıpır olan ellerini karnına bastırdı. Bu adamla flört etmemeliydi. Sonu olmayan tehlikeli bir oyundu bu ve yapmaması gerektiğini biliyordu, kesinlikle biliyordu. Ancak kendisine engel olamıyordu. Oldukça etkileyici ve insana sirayet eden bir yanı vardı. İnsanı peşinden sürüklüyordu ve Annabel ona ne zaman yakın olsa...

Farklı hissediyordu. Özel. Bilhassa bu sıralar büyükannesi ve büyükbabası tarafından seçilen uygun bir koca bulmak ve bebek yapmak dışında var olabilmesi için başka bir neden mümkünmüş gibi ve–

Tekrar sahneye döndü. Bunları şu anda düşünmek istemiyordu. Bu güzel bir gece olmalıydı. *Harika* bir gece olmalıydı.

"Şimdi âşık olacak," diye fısıldadı Bay Grey kulağına.

Annabel ona bakmadı. Kendisine güvenemiyordu. "Tamino mu?" diye mırıldandı.

"Leydiler ona Gece Kraliçesi'nin kızı Pamina'nın portresini gösterecekler. O da anında âşık olacak."

Locadan portreyi görmesi mümkün olmasa bile Annabel öne doğru eğildi. Hikâyenin hayal ürünü olduğunu biliyordu, ancak portreyi yapan kişi gerçekten fevkalade bir yetenek olmalıydı.

"Portreyi yapan kişiyi hep merak etmişimdir," dedi Bay Grey. "Akıl almaz derecede yetenekli olmalı."

Annabel aniden ona döndü ve gözlerini kırpıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu adam.

"Hiçbir şey," dedi, hafifçe sersemlemiş hissederek. "Sadece... ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Adam yine gülümsedi, ancak bu sefer farklıydı. Neredeyse sanki... Hayır, öyle olamazdı. Onu kafa dengi bulduğu için

ona gülümsüyor olamazdı. Çünkü kafa dengi olamazlardı. Buna izin veremezdi. Bu dayanılmaz olurdu.

Bay Grey'in kesintili anlatımlarından çok operadan keyif almaya karar verdi ve kendisini hikâyeye bırakarak dikkatini tekrar sahneye yöneltti. Aslında izlediği şey saçmaydı gerçekten ama müzik o kadar harikaydı ki bunu umursamadı bile.

Bay Grey kısa aralıklarla anlatımlarına devam etti, Annabel itiraf etmeliydi ki bu anlamasına çok yardımcı oluyordu. Sözleri hem hikâyeye hem de gözleme dayanıyordu ve Annabel eğlenmekten kendini alamıyordu. Eğildiği zaman kıyafetinin hışırtısını duyuyor, dudakları kulağına yaklaştığında teninin sıcaklığını hissediyordu. Ardından kelimeleri geliyordu, daima zekice, sıklıkla eğlendirici, kulağını gıdıklayan ve kalbinin teklemesine sebep olan sözler.

Operayı deneyimlemenin en harika yolu bu olmalıydı.

Sahnede bir çeşit yargılama hazırlıkları başladığında, "Bu final sahnesi," diye fısıldadı.

"Oyunun mu?" diye şaşkınlıkla sordu Annabel. Erkek ve kadın kahraman henüz birbirleriyle tanışmamışlardı bile.

"İlk perdenin," dedi adam.

"Ya." Tabii ki. Annabel tekrar önüne döndü ve birkaç dakika içinde nihayet Tamino ile Pamina'nın gözleri birbirine kenetlendi ve anında sarıldılar...

Sonra da ayrıldılar.

"Şey," dedi Annabel perde inerken, "sahnenin sonunda birbirlerinden zorla ayrılmasalardı sanırım ikinci perdeye pek bir şey kalmazdı."

"Romantizm konusunda şüpheli görünüyorsun," dedi Bay Grey.

"Kabul etmelisin ki onun portresine âşık olması biraz zorlama ve kızın da ona âşık olması için onun..." Annabel alnının kırıştığını hissetti. "Kız neden ona âşık *oldu*?"

"Çünkü Papageno kıza onu kurtarmaya geleceğini söyledi," dedi Louisa öne doğru eğilerek.

"Ah, tabii," dedi Annabel gözlerini devirerek. "Âşık oldu, çünkü tüylerle kaplı adam ona hiç tanımadığı bir adam tarafından kurtarılacağını söylemişti."

"İlk görüşte aşka inanmaz mısınız Bayan Winslow?" dedi Bay Grey.

"Öyle demedim."

"Yani inanıyor *musun*?"

"İnanmıyorum ya da inanamıyorum," dedi Annabel, onun gözlerindeki ışıltıya güvenmeyerek. "Ben hiç tanık olmadım ama bu var olmadığı anlamına gelmez. Ve bu da ilk görüşte aşk değildi. Eğer kız onu hiç görmediyse nasıl ilk görüşte aşk olabilir ki?"

"Bu türden bir mantığa karşı itiraz etmek zor," diye mırıldandı adam.

"Umarım öyledir."

Adam bu yorum karşısında kendi kendine güldü, sonra arka sıraya bakarken kaşlarını çattı. "Harry ve Olivia yok olmuşlar gibi gözüküyor."

Annabel döndü ve omzunun üstünden baktı. "Umarım herhangi bir sorun yoktur."

"Oh, seni temin ederim hiçbir *sorun* yoktur," dedi Bay Grey gizemli bir şekilde.

Annabel kızardı, ne demek istediğinden tam olarak emin olmasa da uygunsuz bir şey söylediğinden emindi.

Kızardığını görmüş olmalıydı, çünkü adam kendi kendine güldü ve sonra gözlerinde yaramaz bir pırıltıyla ona doğru eğildi. İfadesinde tehlikeli bir ima vardı, sanki onu *tanıyormuş* gibi ya da onu tanıyabilse veya onu tanımayı istese–

"Annabel," dedi Louisa yüksek sesle, "benimle tuvalete gelir misin?"

"Tabii ki." Annabel'in "tuvalete gitmek" için belirgin bir sebebi yoktu, ancak eğer Londra'da tek bir şey öğrendiyse o da bir başka leydinin tuvalete kadar eşlik etme davetini asla

reddedemeyeceğiydi. Neden böyle, emin değildi fakat bir kere geri çevirmişti ve çok kötü bir davranış olduğu söylenmişti.

"Dönüşünü bekliyor olacağım," dedi Bay Grey ayağa kalkarak.

Annabel başıyla onayladı ve kuzenini takip etti. Locadan dışarı iki adım atmıştı ki Louisa kolunu kavradı ve aceleyle, "Ne hakkında konuşuyordunuz?" diye fısıldadı.

"Bay Grey'le mi?"

"Elbette Bay Grey'le. Tüm performans boyunca ikinizin kafaları neredeyse birbirine değiyordu."

"Bu doğru değil."

"Seni temin ederim doğru. Ve önde oturuyordunuz. Herkes görmüştür."

Annabel endişelenmeye başladı. "Herkes derken ne demek istiyorsun?"

Louisa etrafa kaçamak bir bakış attı. İzleyiciler en iyi kıyafetleri içinde localardan dışarı çıkıyorlardı. "Lord Newbury burada mı bilmiyorum," diye fısıldadı, "ama buradaysa bile yakında kesinlikle bunu duyacaktır."

Annabel gergin şekilde yutkundu. Kont ile yaklaşan evliliğini tehlikeye atmak istemiyordu ama aynı zamanda...

Çaresizce istiyordu.

"Beni endişelendiren Lord Newbury değil," dedi Louisa yakınlaşmak için onun koluna girerek, "biliyorsun bu birlikteliğin olmaması için dua ediyorum."

"O zaman– "

"Büyükanne Vickers," diyerek araya girdi Louisa, "ve Lord Vickers. Senin bilinçli olarak bu evliliği sabote ettiğini düşünürlerse çok öfkelenirler."

"Ama ben– "

"Başka bir şey düşünmeleri mümkün değil." Birinin onlara doğru merakla dönüp baktığını görünce Louisa yutkundu ve sesini alçalttı. "*Sebastian Grey*, Annabel."

"Biliyorum!" diye çıkıştı Annabel, sonunda araya bir kelime sıkıştırabildiği için müteşekkir olarak. "Senin konuşmaya hiç hakkın yok. Tüm gece onunla flört ettin."

Louisa şaşkına döndü, ancak kısa sürdü. "Oh, Tanrı aşkına," dedi. "Kıskanıyorsun."

"Kıskanmıyorum."

"Kıskanıyorsun." Louisa'nın gözleri parladı. "Bu harika bir şey. Hem de felaket," diye ekledi, sanki sonradan aklına gelmiş gibi. "Harika bir felaket."

"Louisa." Annabel onun gözlerini elleriyle ovuşturmak istedi. Aniden tükenmişti. Bu çokbilmiş leydinin utangaç kuzeni olduğuna inanmıyordu.

"Dur. Dinle." Louisa etrafa baktı ve sinirle inledi. Annabel'i bir cumbaya çekti ve biraz yalnız kalabilmeleri için çevrelerini hızla kadife bir perdeyle kapattı. "Eve gitmelisin."

"Ne? Neden?"

"Şu anda eve gitmen gerekiyor. Bu şekliyle bile yeterince skandal olacak."

"Tek yaptığım onunla konuşmaktı.

Louisa ellerini Annabel'in omzuna koydu ve sertçe gözlerinin içine baktı. "Bu kadarı bile yeter. İnan bana."

Annabel kuzeninin ciddi ifadesini görünce başını onaylarcasına salladı. Eğer Louisa eve gitmesi gerektiğini söylüyorsa, o zaman eve gitmeliydi. Bu camiayı ondan daha iyi biliyordu. Londra sosyetesinin bulanık sularında yolunu nasıl bulacağını biliyordu.

"Biraz şansımız varsa ikinci perdede başka birileri olay yaratır ve seninle ilgili kısmı tamamen unuturlar. Herkese rahatsızlandığını söyleyeceğim ve sonra–" Louisa'nın gözleri telaşla açıldı.

"Ne?"

Kuzeni başını aşağı yukarı salladı. "Sadece Bay Grey'in tüm performans boyunca kaldığından emin olmalıyım. Eğer o da erken ayrılırsa herkes beraber gittiğinizi düşünecektir."

Annabel'in yüzünden kan çekildi.

Louisa çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Ben hallederim. Endişelenme."

"Emin misin?" Çünkü Annabel hiç değildi. Louisa'nın kendine güveniyle tanınmazdı.

"Evet, yapabilirim," dedi Louisa onu olduğu kadar kendisini de ikna etmeye çalışan bir ses tonuyla. "Onunla konuşmak birçok erkekle konuşmaktan daha kolay."

"Fark ettim," dedi Annabel zayıf bir şekilde.

Kuzeni iç geçirdi. "Evet, fark ettiğini biliyorum. Çok iyi, sen eve gitmelisin ve ben de..."

Annabel bekledi.

"Ben de seninle geleceğim," diye bitirdi Louisa kararlı şekilde. "Bu çok daha iyi bir fikir."

Annabel sadece gözlerini kırpıştırabildi.

"Eğer ben de seninle birlikte gidersem kimse bir şeyden şüphe etmez, hatta Bay Grey ikinci perdede kalmasa bile." Mahcup şekilde omuz silkti. "Değerli bir itibarın avantajı."

Annabel onun itibar hakkında söylediği şeyin anlamını sorgulayamadan önce Louisa araya girdi, "Sen tanınmıyorsun. Ama ben... Kimse benimle ilgili bir şeyden şüphe duymaz," dedi.

"Etmeleri gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu dikkatle.

"Hayır," derken Louisa başını neredeyse keşke der gibi sallamıştı. "Ben yanlış hiçbir şey yapmam."

Ancak perdeyle gizlendikleri yerden çıkarken Annabel kuzeninin, "Ne yazık ki," dediğini duyduğuna yemin edebilirdi.

Üç saat sonra Sebastian kulübe girerken gecenin bitiş şeklinden hâlâ oldukça rahatsızdı. Bayan Winslow, ona söylenildiğine göre, ara sırasında rahatsızlanmış ve kendisine eşlik etmek için ısrar eden Leydi Louisa'yla birlikte ayrılmıştı.

Bunun tek kelimesine bile inanmamıştı. Bayan Winslow sağlık timsali gibiydi, rahatsızlanması için tek yol merdiven boşluğunda bir cüzamlının saldırısına uğraması olabilirdi.

Leydi Cosgrove ile Leydi Wimbledon refakatçilik görevlerinden azledilince onlar da gitmişler ve locada misafirlerini yalnız bırakmışlardı. Olivia hemen ön sıraya geçmiş ve fuayeye giden Harry için yanındaki koltuğa bir program koymuştu.

Sebastian ikinci perdeye daha çok Olivia ısrar ettiği için kalmıştı. Eve dönmek ve yazmak için hazırlanmıştı (merdiven boşluğundaki cüzamlı ona değişik bir sürü fikir vermişti) ancak Leydi Olivia onu yanındaki koltuğa hızla çekmiş ve "Eğer gidersen herkes Bayan Winslow'la birlikte gittiğini düşünecek ve ben zavallı kızın ilk sezonunu mahvetmene müsaade etmeyeceğim," diye tıslamıştı.

"Leydi Louisa'yla birlikte gitti," diye itiraz etti Sebastian. "Gerçekten onunla üçlü bir ilişkiye girecek kadar umursamaz olduğum mu düşünülüyor?"

"*Onunla?*"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi kaşlarını çatarak.

"Herkes bir dolap döndüğünü düşünecek," diye açıkladı Olivia. "Leydi Louisa'nın itibarı lekesiz olabilir ama seninki değil. Hem ilk perde sırasında Bayan Winslow'la yaptıkların..."

"Onunla *konuşuyordum.*"

"Ne hakkında konuşuyordunuz?" Bu Harry'ydi, fuayeden dönmüş yerine oturmak için onların yanından geçiyordu.

Onun geçmesine izin verecek şekilde bacaklarını düzeltirlerken ikisi de aynı anda, "Hiçbir şey," diye çıkıştı.

Harry kaşlarını kaldırdı ancak sadece esnedi. "Herkes nereye gitti?" diye sordu otururken.

"Bayan Winslow hastalandı," dedi Olivia, "ve Leydi Louisa da ona eşlik etti. Halalar da gitti."

Genelde dedikodudan daha çok operayla ilgilendiği için Harry omuz silkti ve programını eline aldı.

Sebastian yine ona ters ters bakmaya başlayan Olivia'ya döndü. "Beni yine azarlayacak mısın?"

"Daha dikkatli olabilirdin," dedi Olivia fısıldar gibi.

Sebastian, Harry'ye doğru baktı. Kendini operaya kaptırmıştı, konuşmalardan habersiz görünüyordu.

Ancak eğer Harry'yi tanıyorsa bu her kelimeyi duyduğu anlamına geliyordu.

Sebastian onun umursamadığına karar verdi. "Ne zamandan beri Bayan Winslow'u savunuyorsun?" diye sordu.

"Öyle yapmıyorum," dedi Olivia, zarif omuzlarını silkerken. "Ama şehirde yeni olduğu ve yönlendirilmeye ihtiyacı olduğu çok belli. Leydi Louisa'yı onu eve götürdüğü için takdir ettim."

"Leydi Louisa'nın onu eve götürdüğünü nereden biliyorsun?"

"Oh, Sebastian," dedi Olivia ona tahammülsüz bir bakış atarak. "Bunu nasıl sorabilirsin?"

Ve konu bu şekilde kapandı. Ta ki kulübe varana kadar.

İşte orada kıyamet koptu.

ON BİR

"Seni piç!"

Sebastian normalde hızlı reflekslerle donatılmış, etrafı iyi gözlemleyebilen ve kendisini koruma güdüsü gelişmiş biriydi. Ancak ondan beklenmeyecek biçimde kulübe girerken çevresine pek fazla dikkat etmemişti, çünkü zihni tek bir konuya saplanıp kalmıştı: Bayan Winslow'un dudaklarının kıvrımı.

Bu nedenle amcasını görmemişti.

Ya da onun yumruğunu.

"Ne oluyor be?"

Darbenin etkisiyle Sebastian duvara çarptı ve bu da omzunun gözünden biraz daha az acımasına sebep oldu, ki gözü muhtemelen çoktan morarmaya başlamıştı.

"Daha doğduğun anda," dedi amcası köpürerek, "ahlaki değerlerinin ve disiplininin olmayacağını biliyordum ama *bu–* "

Bu? *Bu* ne?

"Bu," dedi amcası sesi sinirden titreyerek, "senin için bile aşağılık bir durum."

Doğduğum an, Seb neredeyse kızgınlık içinde düşündü. *Daha doğduğum anda.* Şey, amcası en azından bu konuda haklıydı. Eski anılarını anımsadığında amcası her zaman si-

nirli ve zor bir adam olmuştu, daima hakaret eder ve her zaman onu küçük düşürmek için yeni yöntemler bulurdu. Sebastian daha sonra kin gütmenin kaçınılmaz olduğunun farkına varmıştı. Newbury kendisinden sadece on bir ay küçük olan Sebastian'ın babasını asla sevmemişti. Adolphus Grey ağabeyinden daha uzun boylu, daha atletik ve daha yakışıklıydı. Muhtemelen daha zekiydi, yine de Sebastian babasının aslında hiçbir zaman kitaplara düşkün olmadığını itiraf etmeliydi.

Annesine gelince, Lord Newbury onun ailenin seviyesinin inanılmaz derecede altında olduğunu düşünmüştü.

Sebastian'ı da şeytanın yavrusu olarak görmüştü.

Bununla yaşamayı öğrenmişti Seb. Ve ara sıra da buna uygun yaşamıştı. Aslında pek umursamamıştı. Amcası tam bir baş belasıydı, daha ziyade sinir bozucuydu ve aslında kocaman bir böcekti. Bu konuda planı hep aynıydı: Uzak dur ve eğer bu mümkün değilse ez.

Ancak bunu söylemedi. Çünkü gerçekten ne anlamı vardı ki? Bunun yerine sendeleyerek ayağa kalktı, etrafında bir kalabalığın toplandığını hayal meyal görebiliyordu. "Lanet olsun, sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Bayan Vickers," diye tısladı Newbury.

"Kim?" diye sordu Seb, şaşkın halde. Amcasının ne saçmaladığına muhtemelen daha fazla dikkat etmeliydi ama gözü *gerçekten* acıyordu. Lanet morluk bir hafta kalacaktı. Yaşlı çuvalın ona ne hazırladığını kim bilebilirdi?

"İsmi Vickers değil," dedi birisi.

Sebastian elini gözünden çekti, dikkatli şekilde kırpıştırdı. Kahretsin. Hâlâ bulanık görüyordu. Amcası kaslarındaki eksiği ağırlığıyla kapatmış ve anlaşılan hepsini yumruğunun ardına gizlemişti.

Birkaç centilmen yakınlarında ayakta duruyorlardı, büyük ihtimal kavga çıkmasını umarak ama tabii ki öyle bir şey olmayacaktı. Sebastian asla amcasına vurmazdı, ne kadar

çok hak ederse etsin. Eğer Newbury'ye vururşa bu kesinlikle karşı koyulmaz derece harika bir his olurdu ve sonra Seb onu posasını çıkarana kadar dövmek zorunda kalırdı. Bu oldukça nahoş bir davranış olurdu.

Ayrıca o kendini kaybetmezdi. Asla. Bunu herkes bilirdi ve eğer bilmiyorlarsa da bilmeliydiler.

"Bayan Vickers kim, yalvarırım söyle?" dedi Sebastian vücudunu küstahça kamburlaştırarak.

"O Vickers değil," dedi birisi. "Annesi bir Vickers'tı. Babası başka bir ailedendi."

"Winslow," diye haykırdı Kont. "Kızın adı Winslow."

Seb parmaklarının karıncalandığını hissetmeye başladı. Sağ elini yumruk yapmış olabilirdi. "Ne olmuş Bayan Winslow'a?"

"Bilmiyormuş numarası mı yapacaksın?"

Seb omuz silkti, bu doğal davranışla birlikte tüm konsantrasyonu dağıldı. "Kesinlikle numara yapmıyorum."

Amcasının gözleri keyifle parıldadı. "Yakında yengen olacak sevgili yeğenim."

Sebastian nefessiz kaldı ve yan tarafında omzunu yaslayabilecek bir duvar olmasını sağlayan her kimse, Tanrı ya da mimar, ona şükretti.

Annabel Winslow, Lord Vickers'ın torunuydu. Newbury'nin peşinden nefes nefese dolaştığı bereketli, cazibeli yaratık oydu, kuşları ötme krizine sokacak kadar doğurgan olan.

Şimdi her şey yerine oturmuştu. Taşralı bir kızın, dükün kızıyla nasıl bu kadar yakın arkadaş olduğunu merak edip durmuştu. O ve Leydi Louisa kuzendiler. Tabii ki arkadaş olacaklardı.

Zihni kendi *kuzeniyle* yaptığı konuşmaya kaydı, doğurgan kalçalar ve öten kuşlarla ilgili kısma. Bayan Winslow'un vücudu her şeyiyle Edward'ın tanımladığı kadar dikkat çekiciydi. Edward'ın gözlerinin onun memelerini tarif ederken nasıl parladığını anımsadığında...

Seb ağzında asit tadı aldı. Edward'a vurmak zorunda kalabilirdi. Yaşından dolayı amcası dokunulmazdı ama Edward uygun bir hısımdı.

Bayan Annabel Winslow gerçekten olgun bir meyveydi. Ve amcası onunla evlenmeyi planlıyordu.

"Ondan uzak duracaksın," dedi amcası alçak sesle.

Sebastian konuşmadı. Hazır bir şakası veya pat diye verebileceği bir cevabı yoktu, bu nedenle hiçbir şey söylemedi.

"Gerçi Tanrı bilir, bu davranışından sonra onu hâlâ istiyor muyum emin değilim."

Sebastian tehlikeli şekilde hızlanan nefesine odaklandı.

"Sen yakışıklı ve genç olabilirsin," diye devam etti Newbury, "ama benim de unvanım var. Ve eğer açgözlü ellerini bir daha ona sürdüğünü görürsem tepem atar."

Seb omuz silkti. "İstemiyorum."

"Tabii ki istiyorsun," diye alay etti Newbury.

"İstemiyorum," dedi Sebastian umursamazca. Kendine gelmeye başlıyordu. Biraz küstahlık ve kötü davranışın bir adamı kendine getirmede bu kadar etkili olması inanılmazdı. "Umarım acele eder ve kendine yeni bir varis doğurtursun. Olanların hepsi oldukça rahatsız edici."

Newbury'nin yüzü daha da kızardı, Sebastian daha fazla kızabileceğini sanmıyordu. "Rahatsız edici. Newbury Kontu'na rahatsız edici demeye nasıl cüret edersin?"

Seb tekrar omuz silkmeye karar verdi ama sonra tırnaklarını incelemesinin daha iyi olacağını düşündü. Bir süre sonra tekrar yukarı baktı. "Ederim. Ve *sen* bir belasın," dedi.

Sanki çizgiyi biraz aşmıştı. Pekâlâ, çizgiyi epey aşmıştı ve açıkçası Newbury de öyle düşünüyordu, zira havaya tükürük ve Tanrı bilir daha neler saçarak tutarsız şekilde küstahça konuşmaya başladı ve en sonunda da içkisini Sebastian'ın yüzüne savurdu. İçinde pek bir şey yoktu; muhtemelen daha önce Seb'i yumrukladığı zaman yarısını dökmüştü. Ama insanın gözünü yakacak ve burnundan damlayacak kadar vardı. Ve

Sebastian orada mendile ihtiyacı olan sümüklü bir çocuk gibi dururken içinden öfkenin yükseldiğini hissetti. Daha önce hiç deneyimlemediği türde bir öfkenin. Savaşta bile, kana susamışlığını engelleyebilmişti. O bir nişancıydı, soğukkanlı ve sakin olmak için eğitilmişti, düşmanı uzaktan vurmak için.

Hazırlandı ama saldırmadı.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi, kan beynine hücum etmişti ama hâlâ kalabalığın nefesini tutup beklediğini duyabiliyordu, hâlâ adamların çevresinde toplandığını görebiliyordu. Hepsi onun karşılık vermesini bekliyordu.

Ve verdi. Ama yumruğuyla değil. Bunu asla yapmazdı.

Bunun yerine sözleriyle yaptı. "Yaşına ve kırılganlığına olan saygımdan sana vurmayacağım," dedi. Bir adım uzaklaştı ama tüm sinirini pek de kontrol altında tutamayarak geri döndü ve her zamanki kaba ses tonuyla, "Ayrıca biliyorum ki bir oğlun olsun istiyorsun. Eğer seni yere serersem ve hepimiz bunu yapabileceğimi biliyoruz..." diye ekledi. Sebastian çok üzücü bir hikâyenin yasını tutuyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Şey, erkekliğinin bu darbenin etkisine dayanabileceğinden emin değilim."

Ölüm sessizliğini Newbury'nin ipe sapa gelmez konuşmaları ve atıp tutmaları takip etti, ancak Sebastian bunların hiçbirini dinlemedi. O topuklarının üstünde döndü ve gitti.

Böylesi daha kolaydı.

Ertesi sabaha kadar hadise tüm şehre yayılmıştı. İlk akbabalar Vickers'ların evine münasebetsiz şekilde saat onda geldi. Annabel yataktan kalkmıştı; taşradaki alıştığı saatlerde uyanmayı bir türlü bırakamıyordu. İki kontesin kendisini ziyarete geldiğini duyduğunda o kadar şaşırdı ki kâhyaya kabul etmek istemediğini söyleme fırsatı bile olamadı.

"Bayan Winslow," dedi Leydi Westfield çokbilmiş bir edayla.

Annabel hemen ayağa kalktı ve reverans yaptı, sonra aynı hareketi Leydi Challis'e doğru tekrarladı.

"Büyükannen nerelerde?" diye sordu Leydi Westfield. Misafir odasına doğru tek bir amaçla geçmişti. Ağzı memnuniyetsiz bir çizgi halinde dümdüzdü ve duruşu kötü bir koku aldığını ima eder gibiydi.

"Hâlâ yatakta," dedi Annabel, Leydi Westfield ve Leydi Vickers'ın iyi arkadaş olduğunu hatırlayarak. Belki de sadece arkadaşlardı. Ya da öyle değildi ama sıkça konuşurlardı.

Bu da bir şey, diye düşündü.

"O zaman bilmediği için hâlâ uyuduğunu düşünebiliriz," dedi Leydi Challis.

Annabel, yanındaki arkadaşından en az yirmi beş yaş daha genç olan ama yine de gergin ve huysuz bir ifadeye sahip Leydi Challis'e döndü.

"Neyi bilmiyor leydim?"

"Utangaçlık yapma kızım."

"Yapmıyorum." Annabel bakışlarını bir yüzden diğer kibirli yüze çevirdi. Neden bahsediyorlardı? Bay Grey'le önemsiz bir sohbet bu şekilde bir suçlamayı haklı çıkarmazdı. Hem perde arasında ayrılmıştı, tıpkı Louisa'nın yapması konusunda ısrarcı olduğu gibi.

"Sen cesur bir kızsın," dedi Leydi Challis, "amca ile yeğeni birbirine düşürdün."

"Ben- ben ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye kekeledi Annabel. Tabii ki biliyordu.

"Buna hemen son ver," diye araya girdi Leydi Westfield. "Annenin evlenmiş olduğu o korkunç adama rağmen sen bir Vickers'sın ve bu işten sıyrılmak için böyle kalın kafalı rolü yapmak için fazlasıyla zekisin."

Annabel yutkundu.

"Lord Newbury çok öfkelenmiş," diye tısladı Leydi Westfield. "Öfkelenmiş. Ve bunun için onu suçlayamam."

"Ben ona söz vermedim," dedi Annabel sesinin biraz daha sert çıkmış olmasını dileyerek. "Ve bilmiyorum– "

"Sırf seni beğenmekle sana bahşetmiş olduğu şeref hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

Annabel ağzının açılıp kapandığını hissetti. Açtı ve kapadı. Kendini bir aptal gibi hissetti. Balık suratlı sessiz bir katır gibi. Eğer evde olsaydı kendini hızlıca savunabilirdi, hem de ustalıkla gerekli cevapları ustalıkla toparlayarak. Ancak evde buz gibi sert bakan gözleri ve zarif burunlarıyla ona tepeden bakan iki kızgın kontes tarafından hiç sindirilmeye çalışılmamıştı.

Bir kızın oturmayı isteyeceği bir durumdu, ayakta duran iki kontesin yanında oturmasına izin verilir miydi acaba...

"Doğal olarak," dedi Leydi Challis, "kendi itibarını korumak için önlem aldı."

"Lord Newbury mi?" diye sordu Annabel.

"Tabii ki Lord Newbury'den bahsediyorum. Diğeri itibarını umursamaz ve asla umursamamıştır."

Ancak nedense Annabel bunun doğru olmadığını düşündü. Bay Grey tanınmış bir çapkındı ama aslında bundan daha fazlasıydı. Onur duygusu gelişmiş birisiydi ve buna oldukça fazla değer verdiğini düşünüyordu.

Ya da hayalperest davranıyordu, onu zihninde romantik biri olarak canlandırıyordu. O adamı ne kadar iyi tanıyordu ki zaten?

Hiç. Onlarınki iki günlük ahbaplıktı. İki gün! Tekrar sağduyusuna kavuşmalıydı. Hemen.

"Lord Newbury ne yaptı?" diye sordu Annabel temkinli şekilde.

"Şerefini korudu, yapması gerekeni yaptı," dedi Leydi Westfield, Annabel'in yetersiz ve şüpheli olarak değerlendirdiği bir açıklamayla. "Büyükannen nerede?" diye tekrarladı ve sanki onu bir sandalyenin arkasına saklanmış halde bulabilecekmiş gibi odaya dikkatle baktı. "Birisi onu uyandırsın. Bu önemsiz bir durum değil."

Annabel, Londra'da yaşamaya başladığı bir ay boyunca büyükannesini sadece iki durumda on ikiden önce görmüştü. İkisi de iyi sonuçlanmamıştı.

"Onu sadece acil durumlarda uyandırıyoruz," dedi.

"Bu durumun ne olduğunu düşünüyorsun, seni nankör çocuk," dedi Leydi Westfield neredeyse bağırarak.

Annabel sanki bir şey çarpmış gibi sendeledi ve ağzında kelimelerin oluştuğunu hisseti: *Evet, tabii ki leydim. Hemen leydim.* Ama sonra yukarı, Leydi Westfield'in gözlerinin içine baktı ve orada çirkin bir şeyler gördü, o kadar *kötüydü ki* sanki omurgasına elektrik verilmiş gibi hissetti.

"Büyükannemi uyandırmayacağım," dedi sertçe. "Ve umarım bağrışmalarınızla siz zaten uyandırmamışsınızdır."

Leydi Westfield geri çekildi. "Benimle nasıl konuştuğunuza dikkat edin Bayan Winslow," dedi.

"Size saygısızlık etmek istemem leydim. Tam tersine, sizi temin ederim. Büyükannem öğleden önce kendisine gelemiyor ve eminim arkadaşı olarak siz de onu rahatsız etmek istemezsiniz."

Kontes gözlerini kıstı ve Annabel'in söyledikleri karşısında en az kendisi kadar kararsız olan arkadaşına baktı.

En sonunda Leydi Westfield sert ve vurgulu biçimde konuştu. "Bizim uğradığımızı söyle."

"Söyleyeceğim," diye temin etti Annabel ve yağcılıktan ziyade saygıdan reverans yaptı.

Reverans yapmanın inceliklerini ne zaman öğrenmişti? Londra'da farkına vardığından daha fazla seçkin bilgiyi sindirmiş olmalıydı.

İki leydi sinirle yürüdüler ancak kâhya başka bir grup ziyaretçinin geldiğini bildirmeden önce Annabel'in kanepeye kendini bırakacak kadar vakti oldu: Leydi Twombley ve Bay Grimston.

Annabel korkudan kusmak üzereydi. Bu çiftle sadece ayaküstü tanıştırılmıştı fakat onları çok iyi tanıyordu. Louisa korkunç dedikoducu olduklarını söylemişti. Sinsi ve zalimdiler.

Annabel onları kabul etmeden önce kâhyayı yakalayabilmek için ayağa fırladı ama geç kalmıştı. Zaten bir grup misafiri şimdi kabul etmişti, yine de Annebel'in herkes için "evde" olduğunu farz etmesi kâhyanın suçu değildi. Her koşulda pek önemi yoktu, ön kapıdan misafir odası oldukça iyi gözüküyordu ve halihazırda Leydi Twombley ile Bay Grimston'nın ilerlediğini görebiliyordu.

"Bayan Winslow," dedi Leydi Twombley, hışırtılı ve zarif pembe musliniyle giriş yaparken. Bal rengi saçları ve yeşil gözleriyle inanılmaz derecede sevimli genç bir hanımefendiydi, ancak nezaket ve neşe saçan güzel Leydi Olivia Valentine'dan farklı olarak Leydi Twombley sadece kurnaz gözüküyordu. Ve bu iyi mânâda değildi.

Annabel reverans yaptı. "Leydi Twombley. Nazik ziyaretiniz için teşekkür ederiz."

Leydi Twombley yanındaki adama doğru eliyle işaret etti. "Sevgili arkadaşım Bay Grimston'la tanıştınız değil mi?"

Annabel başını onaylarcasına salladı. "Şeyde– "

"Mottram balosu," diye tamamladı Bay Grimston.

"Elbette," diye mırıldandı Annabel ama hatırlamış olmasına şaşırmıştı. Kendisi kesinlikle hatırlamıyordu.

"Konu genç hanımlar olunca Basil oldukça etkileyici bir hafızaya sahiptir," dedi Leydi Twombley hafifçe gülerek. "Muhtemelen bu nedenle moda konusunda da bu kadar uzman."

"Kadın modası mı?" diye sordu Annabel.

"Her türlü moda," dedi Bay Grimston odanın içine hor gören bir bakış atarak.

Annabel bu ifadeden dolayı ona sinirlenmeyi arzu ederdi ama onunla aynı fikirdeydi: Odadaki her şey bunaltıcı derecede leylak rengindeydi.

"Görüyorum ki sağlığınız iyi durumda," dedi Leydi Twombley ve yer gösterilmesini beklemeden kendini koltuğa bıraktı.

Annabel anında yanıt verdi. "Evet, tabii ki neden olmayayım?"

Leydi Twombley ellerinden birini kalbinin üstüne yerleştirdi ve gözlerini asil bir şekilde şokla açtı. "Oh, Tanrı aşkına," dedi. "Sen duymadın. Oh, Basil duymamış."

Annabel aslında gerçeği söylemek gerekirse bilmek istediğinden pek de emin değildi. Zoraki biçimde, "Neyi *duymamışım?*" diye sordu. Eğer Leydi Twombley'ye bu kadar keyif veriyorsa bu iyi bir şey olamazdı.

"Eğer benim başıma gelmiş olsaydı," diye devam etti Leydi Twombley, "yatağa düşerdim."

Leydi Twombley'nin neden bahsettiğini gerçekten söylemeye niyeti olup olmadığını anlamak için Bay Grimston'a doğru baktı, ancak o da sıkılmış görünmekle meşguldü.

"Oldukça aşağılayıcı," diye mırıldandı Leydi Twombley. "Oldukça aşağılayıcı."

Benim için mi? diye sormak istedi Annabel. Ne var ki cesaret edemedi.

"Basil her şeyi görmüş," dedi Leydi Twombley, arkadaşına doğru elini sallayarak.

Annabel panik içinde derin bir nefes aldı ve "Epey bir patırtı oldu," diyen centilmene doğru döndü.

"Ne oldu?" dedi Annabel en sonunda.

Nihayet Annabel'in endişe düzeyinden tatmin olan Leydi Twombley, "Lord Newbury dün gece Bay Grey'e saldırmış," dedi.

Annabel yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Ne? Hayır. Bu mümkün olamaz." Bay Grey genç ve fevkalade zinde durumdaydı. Ama Lord Newbury öyle... değildi.

"Yüzünün tam ortasına yumruk attı," dedi Bay Grimston sanki son derece sıradan bir şeymiş gibi.

"Oh, o iyi mi?" dedi Annabel eliyle ağzını kapatarak

"Öyle tahmin ediyoruz," dedi Bay Grimston.

Bir Leydi Twombley'ye bir Bay Grimston'a baktı ve tekrar Leydi Twombley'e döndü. Kahretsin *tekrar* sormasını bekliyorlardı. "Sonra ne oldu?" dedi, hiç rahatsız hissetmeden.

"Birbirlerine ithamlarda bulundular," dedi Bay Grimston kibar bir esnemeyle, "sonra Lord Newbury, Bay Grey'in yüzüne içkisini fırlattı."

"Orada olmayı isterdim," diye mırıldandı Leydi Twombley. Annabel ona dehşete kapılmış şekilde baktı, genç kadın ise sadece omuz silkti. "Engel olamıyorsak en azından izleyelim," dedi.

"Bay Grey karşılık verip vurdu mu?" diye sordu Annabel ve biraz heyecanlandığını fark edince dehşete düştü. Bir kişinin bir başkasına acı vermesini istememeliydi ama yine de–

Lord Newbury'nin yere serilmiş olma düşüncesi... o gece yapmaya çalıştığı şeyi düşününce...

Cevabı duymak için sabırsızlandığının yüzüne yansımaması için hayli çaba harcaması gerekti.

"Vurmadı," dedi Bay Grimston. "Diğerleri karşılık vermemesine şaşırmıştı ama ben şaşırmadım."

"Oldukça çapkındır," dedi Leydi gözlerinde anlamlı bir parıltıyla öne doğru eğilerek, "ama aceleci bir tip değildir, bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Hayır," diye parladı Annabel, üstü kapalı yorumlardan dolayı sabrını tamamen yitirmiş şekilde. "Anlamıyorum."

"Onu mahvetti," dedi Bay Grimston. "Gerçek anlamda değil. Sanırım o bile buna cesaret edemezdi. Ancak lord hazretlerinin erkekliğini sorgulayacak söylemlerde bulundu."

Annabel nefesini tuttu.

Leydi Twombley güldü.

"Bana kalırsa," diye devam Bay Grimston etti, "iki şeyden bir tanesinin olma ihtimali var."

Bir kereliğine anlatması için teşvik etmek zorunda kalmayacağım, diye düşündü Annabel. Bay Grimston'ın gözündeki açgözlü parıltıya bakılırsa düşüncelerini kendisine saklaması mümkün değildi.

"Büyük ihtimalle," dedi Bay Grimston, odayı dolduran sessizlikte söyleyeceği her kelimeye kulak kesilmiş olmala-

rından bariz şekilde memnun hissederek, "Lord Newbury seninle hemen evlenecektir. Şerefini korumak zorunda ve kabul etmelisin ki bunu yapmanın en hızlı yolu sana sahip olması."

Annabel geri çekildi, sonra Bay Grimston onu yukarıdan aşağı doğru süzünce daha da kötü hissetti.

"Hızlı doğuracak türde birine benziyorsun," dedi.

"Kesinlikle," dedi Leydi Twombley zarif bir bilek hareketiyle.

"Efendim," dedi Annabel sertçe.

"Ya da," diye ekledi Bay Grimston, "Bay Grey seni baştan çıkaracak."

"Ne?"

Bu anında Leydi Twombley'nin ilgisini çekti. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun Basil?"

Bay Grimston tamamen arkadaşına dönerek ona doğru baktı. "Oh, kesinlikle. Amcasından öcünü alabilmesi için daha iyi bir yol düşünebiliyor musun?"

"İkinizden de gitmenizi istemek durumundayım," dedi Annabel.

"Oh, ben üçüncü bir şey daha düşündüm," diye lafa girdi Leydi Twombley, sanki Annabel onlardan gitmelerini istememiş gibi.

Bay Grimston kulak kesildi. "Gerçekten mi?"

"Kont başka birisini de seçebilir. Neticede Bayan Winslow, Londra'daki tek bekâr kız değil. Dün gece operada olanlardan sonra başka adaylarla ilgilendiği için kimse onu suçlamaz."

"Operada hiçbir şey olmadı," diye ısrar etti Annabel.

Leydi Twombley ona acıyarak baktı. "Bir şeylerin olup olmaması önemli değil. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

"Devam et Cressida," dedi Bay Grimston.

"Elbette," dedi kadın, sanki bir iyilik yapıyormuş gibi. "Eğer Lord Newbury başka birisini seçerse Bay Grey'in Bayan Winslow'un peşinde koşması için bir sebebi kalmaz."

"O zaman ne olacak?" dedi Annabel sormaması gerektiğini bilmesine rağmen.

İkisi de aynı boş ifadeyle ona baktılar. Leydi Twombley sanki daha aşikâr başka bir durum olamazmış gibi, "Şöyle olacak, sen dışlanacaksın," dedi.

Annabel'in nutku tutuldu. Kelimeleri bulmakta değil, konuşmakta sorun yaşıyordu. Bu insanlar evine gelmiş –gerçekte büyükannesi ve büyükbabasının evi olsa bile şu an için onun eviydi– ve onu mümkün olan her şekilde aşağılamışlardı. Onların tahminlerinin büyük ihtimalle doğru olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

"Kötü haberi getirenler olduğumuz için üzgünüz," diye mırıldandı Leydi Twombley.

"Sanırım gitmeniz gerekiyor," dedi Annabel ayağa kalkarak. Talebini oldukça farklı bir şekilde ifade etmeyi arzu ederdi, ancak itibarının pamuk ipliğine bağlı olduğunun fazlasıyla farkındaydı ve bu insanların –bu kötü, korkunç insanların– küçücük makaslarını çıkarıp o ipi kesme gücü vardı.

"Elbette," dedi Leydi Twombley ayağa kalkarken. "Altüst olduğuna eminim."

"Yüzün kızarmış gibi," diye ekledi Bay Grimston. "Gerçi sadece şarap rengindeki elbisenden kaynaklı da olabilir. Mavisi biraz daha az olan bir ton bulursan daha iyi görünürsün."

"Bunu değerlendireceğim," dedi Annabel gergince.

"Oh, değerlendirmelisiniz Bayan Winslow," dedi Leydi Twombley kapıya doğru süzülürken. "Söz konusu moda olduğunda Basil'in hünerli gözleri vardır. Cidden."

Ve böylece gittiler.

Hemen hemen.

Annabel büyükannesinin sesini duyduğunda onlar da tam hole varmışlardı. Saat –Tanrı aşkına– on buçuk olmuştu! Nasıl olur da Leydi Vickers bu saatte yataktan kalkardı?

Annabel bundan sonraki on dakikayı kapı ağzında, büyükannesinin Grimston ve Twombley'den olanları duymasını

dinleyerek geçirdi. Her şeyi yeniden duymak ne mutluluk, diye düşündü bıkkınlıkla. Hem de çok daha detaylıca. Sonunda ön kapı açılıp kapandı ve bir dakika sonra Leydi Vickers hışımla odaya girdi.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye duyurdu, "senin de."

Annabel itiraz etmedi.

"Sinir bozucu sinsi ikili," dedi büyükannesi brendisini bir yudumda içerken. Kendisine bir içki daha koydu bir yudum aldı, sonra bir tane de Annabel için doldurdu. "Ama haklılar, kahretsin. Kendini büyük bir karmaşaya soktun kızım."

Annabel dudaklarını brendiye dokundurdu. On buçukta içki içmek... Annesi görse ne derdi?

Büyükannesi başını iki yana salladı. "Sersem. Sersem kız. Aklından ne geçiyordu ki?"

Annabel bunun öylesine sorulmuş bir soru olduğunu ümit etti.

"Şey, sanırım düşünmeden yaptın." Leydi Vickers kadehini ağzına kadar doldurdu ve en sevdiği koltuğa oturdu. "Kont ve büyükbaban iyi arkadaş olduğu için şanslısın. Her şeyi düzeltebiliriz."

Annabel itaatkârca başını salladı, dileği...

Dileği...

Sadece öylesine diledi. Herhangi bir şey. İyi bir şey.

"Çok şükür Judkins mantıklı davranarak bana tüm ziyaretçilerinin bilgisini verdi," diyerek devam etti büyükannesi. "Annabel dinle beni, ne tür bir eş seçtiğin pek fark etmez ama iyi bir kâhya ağırlığınca altını hak eder."

Annabel ne cevap vereceğini düşünmeye başlayamadı bile.

Büyükannesi biraz daha içti. "Judkins daha öncesinde Rebecca ile Winifred'in burada olduğunu söyledi."

Annabel, Leydi Westfield ve Leydi Challis demek istediğini varsayarak başını onaylarcasına salladı.

"Ziyaretçi akınına uğrayacağız." Annabel'e doğru gözlerini kısarak baktı. "Umarım hazırlanmışsındır."

Annabel midesinde korkunç bir şeylerin burulduğunu hissetti. "Evde olmadığımızı söyleyemez miyiz?"

Leydi Vickers homurdandı. "Hayır, evde olmadığımızı söyleyemeyiz. Kendini bu işe sen bulaştırdın ve bir hanımefendi gibi ilgileneceksin, yani başını dik tutacaksın, her misafiri kabul edeceksin ve daha sonra analiz etmek için her cümleyi aklında tutacaksın."

Annabel oturdu, sonra Judkins yeni misafir dalgasını haber vermek için geldiğinde ayağa kalktı.

"O brendini bitirsen iyi edersin, çünkü ihtiyacın olacak," dedi büyükannesi.

ON İKİ

Üç gün sonra

"Eğer bu işi düzeltmek için bir şeyler yapmazsan seninle bir daha asla konuşmayacağım."

Sebastian yumurtasından başını kaldırıp kuzeninin eşinin muhteşem şekilde sinirlenmiş yüzüne baktı. Olivia genellikle sinirlenmezdi, bu gerçekten dikkate alınması gereken bir manzaraydı.

Yine de her şey düşünüldüğünde ilgisinin başka birisine yönelmiş olmasını tercih ederdi.

Seb kahvaltısının üstünden gazetesini okuyan Harry'ye doğru baktı. Harry sadece omuz silkti, bu hareketiyle olan biteni kendi sorunu gibi görmediğini belirtiyordu.

Sebastian çayından bir yudum aldı, yuttuktan sonra Olivia'ya dikkatlice boş bir ifadeyle baktı. "Affedersin, benimle mi konuşuyordun?" diye sordu neşeyle.

"Harry!" diye bağırdı Olivia kızgınlıkla burnundan solurken. Ancak kocası yukarı bile bakmadan sadece başını efendim dercesine salladı.

Olivia tehditkâr biçimde gözlerini kıstı ve Seb, bu gece onunla yüzleşmek zorunda kalacak olan Harry'nin yerinde olmadığı için hayli memnun hissetti.

Aslında şu âna kadar Harry'nin yüzleşecek bir durumunun kalmamış olması beklenirdi.

"Sebastian!" dedi Olivia sertçe. "Acaba beni dinliyor musun?"

Gözlerini kırpıştırarak ona odaklandı. "Kelimesi kelimesine dinliyorum sevgili kuzen. Bunu biliyorsun," dedi.

Olivia bir sandalye çekerek karşısına oturdu.

"Kahvaltı istemez misin?" diye sordu Sebastian.

"Daha sonra. Önce ben– "

"Sana bir tabak hazırlamaktan memnuniyet duyarım," diye teklif etti. "Bu durumda yeterli derecede beslenmen gerekiyor, biliyorsun."

Olivia ona doğru uzun, zarif parmağını kaldırdı. "Şu anki sorunumuz benim durumum değil," dedi. "Otur."

Seb alayla başını yana eğdi. "*Oturuyorum*," dedi.

"Kalkmayı düşünüyordun."

Sebastian, Harry'ye döndü. "Ona nasıl katlanıyorsun?"

Harry sabahtan beri ilk kez gazetesinden başını kaldırdı ve gülümsedi. "Bazı faydalı tarafları var," diye mırıldandı.

"Harry!" diye ciyakladı Olivia.

Sebastian onun kızardığını görmekten mutlu olmuştu. "Pekâlâ, şimdi ne yaptım?"

"Konu Bayan Winslow."

Bayan Winslow. Seb onu düşünürken somurtmamaya çalıştı. Bu çelişkili bir durumdu, zira son iki gününün çoğunu onu düşünmemeye çalışırken somurtarak geçirmişti. "Ne olmuş Bayan Winslow'a?" diye sordu.

"Amcanın onunla ilgilendiğinden bahsetmedin."

"Amcamın onunla ilgilendiğini bilmiyordum." Son sözleri biraz gergin mi çıkmıştı? Öyle olmamalıydı. Tavrını ve davranışlarını daha iyi kontrol etmesi gerekirdi.

Bir sessizlik oldu. Ve sonra: "O kıza çok kızmış olmalısın."

"Tam tersi," dedi Sebastian ilgisizce.

Olivia'nın güzel dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ona kızgın *değil* misin?"

Seb omuz silkti. "Sinirlenmek için çok fazla enerjiye ihtiyaç var." Yediklerinden başını kaldırdı, ona içten şekilde gülümsedi. "Zamanımı geçirecek daha iyi şeylere sahibim."

"Öyle mi? Yani tabii ki öyledir. Ama sen de o şekilde düşünmez misin– "

Sebastian kaburgalarının altından sıkıştıran gereksiz kaşıntı konusunda bir şeyler yapması gerektiğini düşündü. Gerçekten oldukça rahatsız ediciydi ama tüm o aşağılamaların akıp gitmesine izin vererek akıntıya kürek çekmeden ilerlemenin daha kolay olduğunu anlamıştı. Ama gerçekten Olivia bütün gün oturup şeker yediğini mi sanıyordu?

"Sebastian? Beni dinliyor musun?"

Gülümsedi ve yalan söyledi. "Elbette."

Olivia inleme ve homurdanma arası bir ses çıkardı. Ancak yavaşça devam etti. "Pekâlâ, ona kızgın değilsin ama bence her şeye rağmen, öyle olmaya hakkın. Yine de– "

"Eğer amcam tarafından kovalanıyor olsaydın," diyerek araya girdi Sebastian, "geri kalan vaktini biraz da olsa eğlenceli geçirmek istemez miydin? Bunu övünmek için söylemiyorum, gerçi söylemesi ayıp arkadaşlığım iyidir ama gerçekten bu konunun tartışmaya açık olduğunu sanmıyorum. Newbury'ye göre çok daha keyifli bir arkadaşımdır."

"Haklı," dedi Harry.

"Dinlemediğini sanıyordum," dedi Olivia kaşlarını çatarak.

"Dinlemiyorum," diye yanıtladı Harry. "Kulaklarım saldırıya uğrarken sadece oturuyorum."

"Buna nasıl katlanabiliyorsun?" diye mırıldandı Sebastian.

"Bazı faydalı tarafları var," dedi Olivia dişlerini sıkarak.

Yine de Sebastian Harry'nin bu geceyi sağ salim atlatacağını düşünmüyordu.

"İşte böyle," dedi Sebastian Olivia'ya. "Kızı affediyorum. Bir şeyler söylemeliydi ama neden söylemediğini anlayabiliyorum, ayrıca aslında hepimizin aynı şekilde davranabileceğini düşünüyorum."

Bir duraksama oldu ve sonra Olivia, "Bu çok olgun bir davranış," dedi.

Omuz silkti. "Kin tutmak bünyeye iyi gelmiyor. Newbury'ye bak. Benden bu kadar nefret etmeseydi bu kadar çok şişman ve kırmızı suratlı olmazdı." Olivia'nın bu küçük mantık fırtınasından ne çıkaracağını merak ederek kahvaltısına devam etti.

Olivia konuşmaya başlamadan önce yaklaşık on saniye bekledi. "Kıza karşı kötü niyet beslemediğini duymak içimi rahatlattı. Söylediğim gibi, onun senin yardımına ihtiyacı var. White's'ta yarattığın küçük rezaletten sonra– "

"Ne?" dedi Sebastian, elini masaya vurma isteğini güçlükle bastırarak. "Bir dakika dur. O kesinlikle *benim* sebep olduğum bir rezalet değildi. Eğer birisini suçlamak istersen, git amcamı suçla."

"Pekâlâ, özür dilerim," dedi Olivia rahatsız olmuş şekilde ve Sebastian onun samimiyetine inandı. "Bu kesinlikle tamamen amcanın suçuydu, bunun farkındayım ama sonuç değişmiyor. Bayan Winslow kötü bir durumda kaldı ve onu kurtarabilecek tek kişi sensin."

Sebastian yemeğinden bir lokma daha aldı ve dikkatle ağzını sildi. Eğer öfkeli kadınlar tarafından söylenenlere itiraz edecek türden bir beyefendi olsaydı, Olivia'nın cümlesinde itiraz edebileceği en az on şey bulabilirdi.

Bir: Bayan Winslow'un durumu o kadar da kötü değildi çünkü **İki**: görünüşe göre Newbury Kontesi olmaya çok yakındı, ki **Üç**: bununla birlikte servet ve saygınlık da gelecekti. Tabii Newbury Kontu'nun da yanında geldiği sayılmazsa ki muhtemelen kimse onu bir ödül olarak saymazdı.

Oldukça açık bir şekilde **Dört**: morarmış gözüyle eğlence haline gelen Sebastian olmuştu ve **Beş**: aynı zamanda yüzüne içki fırlatılan da oydu çünkü **Altı**: Annabel, amcasının kendisiyle flört ettiğini söylemeye gerek görmemişti, üstelik **Yedi**: aralarındaki bağlantıyı oldukça iyi bilmesine rağmen. Çün-

kü Sekiz: o gece fundalıkta ona ismini söylediğinde Annabel şoktan neredeyse bayılıyordu.

Ancak belki de Olivia'nın cümlesinin ikinci kısmına daha fazla odaklanmalıydı, onun Bayan Winslow'u kurtarabilecek tek kişi olduğu kısmına. Çünkü Dokuz: Sebastian durumun neden bu hale geldiğini bir türlü anlayamıyordu ve On: ayrıca neden umursaması gerektiğini de anlamıyordu.

"Peki?" diye ısrar etti Olivia. "Bu konuda bir şey düşünüyor musun?"

"Oldukça fazla şey düşünüyorum aslında," dedi Sebastian sakince. Yemeğine devam etti. Bir süre sonra tekrar yukarı baktı. Olivia masayı o kadar sıkı kavramıştı ki eklemleri bembeyazdı ve yüzündeki ifade...

"Dikkatli ol," diye mırıldandı Sebastian. "Sütü kestireceksin."

"Harry!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Olivia.

Harry gazeteyi indirdi. "Fikrime değer vermeni takdir etmeme rağmen, bu konuşmaya herhangi bir katkım olamayacağından oldukça eminim. Sokakta karşılaşsam dahi Bayan Winslow'u tanıyabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Olivia şüpheyle ona baktı. "Opera locasında tüm geceyi onunla birlikte geçirdin."

Harry bunu değerlendirdi. "Sanırım başının arkasını tanıyabilirim, zira bana sunduğu tek görüntü oydu," dedi.

Sebastian kendi kendine güldü ama sonra hemen ifadesini düzeltti. Olivia hiç *eğlenmiyordu*. Sebastian ellerini yalvarır biçimde ona doğru uzatarak, "Tamam, tüm bunların nasıl benim suçum olduğunu ve düzeltmek için ne yapabileceğimi bana anlatır mısın?" dedi.

"Sorduğuna sevindim," demeden önce Olivia ona uzunca bir süre dik dik baktı.

Harry masanın altında bir şeylerden boğuluyor gibiydi. Muhtemelen gülmekteydi. Sebastian içten içe dilinin onu boğmasını diledi.

"İnsanların Bayan Winslow hakkında neler söylediği konusunda fikrin var mı?" diye sordu Olivia.

Sebastian son iki gününü, hayali Bayan Spencer'ı hayali İskoçyalı'nın hayali yatağından çıkarmak üzerine çalışmak için odasına kapanmış olarak geçirdiği için aslında insanların Bayan Winslow hakkında ne söylediklerini bilmiyordu.

"Evet?" diye ısrar etti Olivia.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sebastian.

"Onlar diyorlar ki..." Bunu söylerken öne doğru eğildi ve ifadesi öyle bir hal aldı ki Sebastian geri çekilme isteğini güçlükle bastırabildi. "Senin onu baştan çıkarman sadece an meselesiymiş."

"Hakkında bunun söylendiği ilk hanımefendi olmayacaktır," diye belirtti Seb.

"Bu farklı," dedi Olivia dişlerinin arasından, "ve sen de öyle olduğunu biliyorsun. Bayan Winslow senin şen dullarından biri değil."

"İyi bir şen dula bayılırım," diye mırıldandı Sebastian, sırf onu kızdıracağını bildiği için.

"İnsanlar amcanın evliliğine engel olmak için onu kirleteceğini söylüyorlar," diye araya sıkıştırdı Olivia.

"Böyle bir planım olmadığından son derece eminim," dedi Sebastia, "ve toplumun geri kalanının da benim onunla flört dahi etmediğimi fark ettiklerinde bunu anlamalarını bekliyorum."

Ve öyle bir niyeti hiç olmamıştı. Evet, Bayan Wisnlow'u çok beğeniyordu ve evet, uyanık olduğu zamanların büyük bir kısmını onu yatağa bağlayabileceği farklı yolları düşünerek geçiriyordu, ancak bu fanteziyi hayata geçirmek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu. Onu affetmiş olabilirdi ama daha fazlası için herhangi bir planı yoktu. Eğer Newbury kızı istiyorsa onu alabilirdi.

Olivia'ya anlatmak istediği de buydu, gerçi belki biraz daha nazikçe söylemeye çalışmıştı. Bu kendisine sadece sinirli

bir bakış kazandırdı ve arkasından şu cümle geldi: "Newbury artık onu *istemiyor*. Sorun da bu."

"Kimin için?" diye sordu Seb şüpheyle. "Eğer ben Bayan Winslow olsaydım, bunu çözüme yakın bir durum olarak görürdüm."

"Sen Bayan Winslow değilsin ve üstelik bir kadın bile değilsin."

"Çok şükür," dedi Sebastian, hiç hassasiyet göstermeden. Yanında duran Harry masaya üç kere vurdu.

Olivia her ikisine de sert sert baktı. "Eğer bir leydi olsaydınız, bunun nasıl bir felaket olduğunu anlardınız. Lord Newbury senin kavgandan beri onu bir kere bile görmemiş."

Sebastian kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Onu kimin *ziyarete* gittiğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Sebastian, çünkü Olivia bu bilgiyi kendisine saklayacakmış gibi durmuyordu.

"Newbury dışında herkes. Herkes!"

"Oldukça işlek bir misafir odası olmalı," diye söylendi Sebastian.

"Sebastian! 'Herkesin' kimleri kapsadığını biliyor musun?" diye sordu Olivia.

Sebastian kısa bir süre için alaycı bir cevap vermeyi düşündü, sonra sadece kendini koruma güdüsüyle çenesini tutması gerektiğine karar verdi.

"Cressida Twombley," dedi Olivia doğruca. "Ve Basil Grimston. Oraya üç kez gitmişler."

"Üç- Bunu nereden *biliyorsun*?"

"Ben her şeyi bilirim," dedi Olivia hor gören bir ifadeyle.

İşte buna inanıyordu. Bayan Winslow'la parkta tanışmadan önce eğer Olivia şehirde olsaydı bunların hiçbiri yaşanmazdı. Annabel Winslow'un Leydi Louisa'nın kuzeni olduğunu bilirdi. Muhtemelen onun doğum gününü ve en sevdiği rengi de. Bayan Winslow'un bir Vickers torunu olduğunu ve böylece amcasının hedefindeki kişi olduğunu da kesinlikle bilirdi.

Ve Sebastian çok uzaklara dalıp gitti. Fundalıktaki o öpücük sadece silik (keyifli olmasına rağmen) bir hatıradan ibaret olurdu. Opera davetini kesinlikle kabul etmez, onun yanına oturmazdı ve gözlerinin rengini –alabildiğine berrak ve koyu gri– yeşil giydiğinde birazcık yeşile çalan gözlerini bilmezdi. Duygusallığının inanılmaz derecede kendisininkine benzediğini ya da bir şeye konsantre olduğu zaman altdudağının iç kısmını ısırdığını bilemezdi. Ya da hareketsiz oturma konusunda çok iyi olduğunu.

Veya onun belli belirsiz menekşe koktuğunu.

Sadece kim olduğunu bilebilseydi, bu sinir bozucu bilgi kırıntılarının hiçbiri beyninde dolaşmayacak ve daha önemli şeylerin yerini işgal etmeyecekti. Tıpkı kriketteki atış stillerinin detaylı analizi gibi. Ya da zihninde yaklaşık bir yıldır yanlış şekilde tekrarladığı Shakespeare'in sonesinin "Eyvah! İlham perim yok olacak"ın hatasız söylenişi gibi.

"Bayan Winslow alay konusu oldu ve bu adil değil. Çünkü o hiçbir şey yapmadı," dedi Olivia.

"Ben de yapmadım," diye belirtti Sebastian.

"Ama senin işleri düzeltecek gücün var. Onun yok."

"Maalesef benim de konumum pek iyi değil," diye mırıldandı.

"Ne?" dedi Olivia sabırsızca.

Seb bir önceki yorumunu geçiştirdi. Açıklamaya çalışmaya değmezdi. Onun yerine ona doğruca baktı ve "Ne yapmamı isterdin?" diye sordu.

"Onu ziyaret et," dedi Olivia.

Sebastian hâlâ gazeteyi okuyormuş gibi yapan Harry'ye dönüp, "Daha az evvel tüm Londra'nın onu baştan çıkarmayı planladığımı düşündüğünü söylemedi mi?" diye sordu.

"Söyledi," diye teyit etti Harry.

Olivia o kadar güçlü bir şekilde, "Tanrı aşkına," dedi ki her iki erkek de gözlerini kırpıştırdı. "İkiniz de o kadar kalın kafalısınız ki."

Her ikisi de gözlerini dikip ona baktılar ve sessizlikleri cümlenin doğruluğunu teyit eder gibiydi.

"Şu an her *ikiniz* de onu terk etmişsiniz gibi gözüküyorsunuz. Kontun onu istemediğini düşünüyorlar ve belli ki sen de onu istemiyorsun. Tanrı bilir, sosyete leydileri elleriyle ağızlarını kapatmış nasıl gülüyorlardır," dedi Olivia.

Sebastian bunu rahatlıkla hayal edebiliyordu. Çoğu Bayan Winslow'un boyunu aşan işler yaptığını söyleyecekti ve toplum tutkulu bir kadının aşağılanmasını seyretmeye bayılırdı.

"Şu anda insanlar onu ziyaret ediyorlar," dedi Olivia. "Ve *sırf*," dedi gözlerini anlamlı şekilde kısarak, "insafsızlıklarından. Ancak sen Sebastian, eğer sen *şu anda* doğru olanı yapmazsan tüm bu skandal geçtiğinde onu kimse istemeyecek."

"Lütfen bana doğru olanın evlenme teklifinde bulunmak olmadığını söyle," dedi Sebastian. Bayan Winslow gerçekten çok hoş olsa da bunu ima edecek şekilde davranmadığını düşünüyordu.

"Tabii ki hayır," dedi Olivia. "Sadece onu ziyaret etmen gerekiyor. Ve uygun şekilde davranmalısın. Eğer baştan çıkarmayı ima edecek bir şey bile yaparsan, o mahvolur."

Sebastian her zamanki küstah yorumlarını yapmaya hazırlandığında içindeki kızgınlık yumrusu açılmaya başlamıştı ve konuşmaya başladığında artık kendisine engel olması imkânsızdı. "Neden öyle acaba," diyerek bilmek istedi, "o insanlar, daha açık olmam gerekirse beni uzun yıllardır tanıyan, hatta bazıları onlarca yıldır tanıyan insanlar, nasıl intikam için benim masum genç bir hanımefendiyi baştan çıkaracak türden birisi olduğuma inanabiliyorlar?"

Biraz bekledi, ancak Olivia'nın herhangi bir cevabı yoktu. Ve görünüşe göre, gazete okuyormuş gibi davranmaktan tümüyle vazgeçmiş olan, Harry'nin de verecek cevabı yoktu.

"Bu öylesine bir soru değil," dedi Sebastian sinirle. "Böyle bir şeyi düşündürecek şekilde davrandım mı hiç? Söyleyin bana, kendimi bu şekilde ahlaksız bir çapkına dönüştürmek

için ben ne yaptım? İtiraf etmeliyim şaşkınlık içindeyim. Asla bir bakireyle yatmadığımı biliyor musunuz?" Şoke etmek ve rahatsızlık vermek havasında olduğundan, bu yorumunu Olivia'ya yönlendirdi. "Hatta kendim bakirken bile."

"Sebastian bu kadar yeter," dedi Harry sessizce.

"Hayır, öyle olduğunu düşünmüyorum. Onu baştan çıkardığım zaman insanlar Bayan Winslow'la ne yapmayı planladığımı düşünüyor merak ediyorum? Onu terk edeceğimi mi? Onu öldürüp cesedini Thames'e atacağımı mı?" diye devam etti Sebastian.

Bir süre odadakiler donup bakmak dışında hiçbir şey yapamadı. Bu Sebastian'ın sesini yükseltmeye en fazla yaklaştığı an olmuştu, şeyden beri...

Şeyden beri...

Aslında hiçbir zaman. Onu çocukluğundan beri tanıyan Harry bile, onunla okulda da orduda da birlikteydi ve sesini yükselttiğini hiç duymamıştı.

"Sebastian," dedi Olivia usulca. Masanın diğer tarafından elini onun elinin üstüne koymak için uzattı, ancak Sebastian elini çekti.

"Benim böyle birisi olduğumu mu düşünüyorsun?" diye ısrarla sordu.

"Hayır!" dedi Olivia gözleri korku dolu şekilde. "Tabii ki öyle olduğunu düşünmüyorum. Ama ben seni *tanıyorum*. Ve- Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Sebastian çoktan ayağa kalkmış, hızla kapıya doğru ilerliyordu. "Bayan Winslow'u ziyarete," diye çıkıştı.

"Şey, *bu* ruh halinde gitme," dedi Olivia sandalyesinden aceleyle kalkarken.

Sebastian durdu ve ona bir bakış attı.

"Ben... şey..." Ayağa kalkmış olan Harry'ye doğru baktı. Olivia'nın sessiz sorusunu sadece kafasını kapıya doğru eğerek cevapladı.

"Belki ben de seninle birlikte gelirim," dedi Olivia. Yutkundu sonra hızlıca elini Sebastian'ın koluna koydu. "Daha uygun olacaktır, sence de öyle değil mi?" diye sordu.

Sebastian başını onaylayarak sertçe salladı ama doğrusu artık ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Ya da belki de sadece umursamıyordu.

ON ÜÇ

"Brendi?" dedi Leydi Vickers bir kadehi uzatarak.

Annabel başını sağa solla salladı. İki gün boyunca büyükannesiyle (on ikiden önce herhangi bir şeye tahammül edebilmesi için içki içmesi gerekiyordu) sabah ziyaretçilerini karşıladıktan sonra, en iyisinin, akşam yemeği sonrasına kadar sadece limonata ve çayla idare etmek olduğunu öğrenmişti. "Midemi ağrıtıyor," dedi.

"Bu mu?" diye sordu Leydi Vickers kadehi merakla inceleyerek. "Ne tuhaf. Beni olumlu anlamda rahatlatıyor."

Annabel başıyla onayladı. Başka bir cevap vermeyecekti. Büyükannesiyle son birkaç gün içinde bir ayda geçirdiğinden daha fazla zaman geçirmişti. Leydi Vickers ona skandalı bir leydi gibi karşılaması gerektiğini söylediğinde, aynı zamanda kendinden de bahsediyordu ve açıkçası bunun anlamı bir dakika ayrılmadan torununun yanında durmaktı.

Annabel bunun büyükannesinin şu âna kadar kendisine sergilediği en gerçek sevgi gösterisi olduğunu fark etti.

"Pekâlâ, bir şey söyleyeceğim, bu bir skandal olmasına rağmen yıllardır gördüğümden daha fazla arkadaşımı gördüm," diye belirtti Leydi Vickers.

Arkadaş mı? Annabel cılız şekilde gülümsedi.

"Belki de etkisi geçiyor diye düşünüyorum," diye devam etti Leydi Vickers. "İlk gün otuz üç ziyaretçi geldi, ikinci gün otuz dokuz ve dün sadece yirmi altı."

Annabel'in ağzı açık kaldı. "Sayıyor muydun?" diye sordu.

"Elbette sayıyordum. *Sen* ne yapıyordun?"

"Şey... burada oturdum ve olanları leydi gibi karşılamaya çalıştım?"

Büyükannesi kahkaha attı. "Muhtemelen benim yirmiye kadar bile sayabildiğimi sanmıyordun."

Annabel'in dili dolaştı, kekeledi ve o brendiyi geri çevirdiği için pişman olmaya başladı.

"Poff." Leydi Vickers onun üzüntüsünü elini sertçe sallayarak savuşturdu. "Benim bir sürü gizli yeteneğim var."

Annabel başını onaylarcasına salladı, ama doğrusu büyükannesinin başka yeteneklerinin gün yüzüne çıkmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Aslında emindi.

"Bir leydinin kendine özel sırları ve güçleri olmalı," diye devam etti büyükannesi. "*Güven bana.*" İçkisinden bir yudum aldı, keyifle derin bir nefes verdi ve bir yudum daha aldı. "Evlendiğin zaman ne demek istediğimi anlayacaksın."

Toplamayı kafasında yaparak doksan sekiz ziyaretçi, diye düşündü Annabel. Doksan sekiz kişi Vickers'ların evini son skandalı öğrenme hevesiyle ziyaret etmişti. Ya da skandalı yaymak için. Ya da ona skandalın ne kadar yayılmış olduğunu söylemek için.

Korkunçtu.

Doksan sekiz kişi. Kendini bıraktı.

"Dik otur!" diye parladı Büyükannesi.

Annabel ona itaat etti. Belki de tam doksan sekiz değildi. Birkaç kişi bir kereden fazla gelmişti. Mesela Leydi Twombley her gün gelmişti.

Peki tüm bunlar olurken Bay Grey neredeydi? Hiç kimse bilmiyordu. Kulüpteki kavgadan sonra gören olmamıştı. An-

nabel bunun doğru olduğundan emindi, çünkü bu kendisine en az doksan sekiz kere söylenmişti.

Ancak Annabel ona kızgın olmadığını düşünüyordu. Bunların hiçbiri Bay Grey'in suçu değildi. Amcasının ilgisinden ona bahsetmesi gerekirdi. Skandalı bu önleyebilirdi. En kötüsü de buydu zaten. Bu üç günü tamamen utanç içinde, kızgınlıkla, küçük düşerek geçirmişti ve bunun için sadece kendisini suçlayabilirdi. Eğer ona gerçeği söylemiş olsaydı, ismini öğrendiği an olmasa da en azından daha sonra Hyde Park'ta karşılaştıklarında...

"Ziyaretçileriniz var leydim," diye belirtti kâhya.

"Günün ilk talihlileri," dedi Leydi Vickers umursamaz şekilde. Yoksa dalga mı geçiyordu? "Kim geldi Judkins?"

"Leydi Olivia Valentine ile Bay Grey."

"Lanet olası nihayet," diye homurdandı Leydi Vickers. Ve sonra Judkins misafirlerini içeri davet ettiğinde tekrar etti. "Lanet olası nihayet. Neden bu kadar geciktin?"

Annabel utançtan ölmek istedi.

"Rahatsızdım," dedi Bay Grey gözünü işaret eden yarı çarpık bir gülümsemeyle.

Gözü. Korkunç gözüküyordu. Etrafı berbat derecede kırmızı, biraz şiş ve gözünün altından dış köşesine kadar taşan mavi-siyah bir morluk vardı. Annabel kendin engel olamayarak yüksek sesle yutkundu.

"Görüntüm oldukça ürkütücü," diye mırıldandı adam, elini aldı ve öpmek için aşağı doğru eğildi.

"Bay Grey gözünüz için çok üzüldüm," dedi Annabel.

Adam doğruldu. "Ben aslında hoşlanıyorum. Sürekli göz kırpıyormuşum havası yaratıyor."

Annabel gülümsemeye başladı, sonra kendine engel olmaya çalıştı. "Dehşet verici bir göz kırpış," diyerek katıldığını belirtti.

"Oysa ben havalı olduğunu düşünüyordum," diye mırıldandı adam.

"Oturun," dedi Leydi Vickers koltuğu işaret ederek. Annabel gösterdiği yere yöneldiğinde büyükannesi, "Hayır. O. Sen o tarafa," dedi. Sonra kapıya doğru yürüdü ve dışarı, "Judkins evde yokuz, *kim olursa olsun*," diye seslendi ve kapıyı sıkıca kapattı.

Leydi Vickers herkesi kendi seçtiği oturma düzenine göre yerleştirdikten sonra vakit geçirmeden konuşmaya başladı. "Ne yapmayı planlıyorsunuz?" dedi ama sorusunu Bay Grey'e değil de şimdiye kadar tüm konuşmalar süresince sessiz kalabilmiş olan Olivia'ya yöneltmişti.

Ancak Leydi Olivia sakindi. Açık olarak o da iki failin kendi skandallarını yönetemeyeceğine karar vermişti. "Bu nedenle buradayız," dedi kendinden emin şekilde. "Seb torununuzun itibarına zarar verme ihtimalinden endişelendi ve skandala dair sorumlu olabileceği her durum için de affınızı diliyor."

"Öyle olmalı," dedi Leydi Vickers iğneleyici biçimde.

Annabel, Bay Grey'e kaçamak bir bakış attı. Onun memnun hali içini rahatlattı. Hatta biraz sıkılıyor gibi duruyordu.

"Elbette," dedi Leydi Olivia uysal bir şekilde, "hadiseye kendi isteğiyle karışmadı. Hepimiz ilk yumruğu Lord Newbury'nin attığını biliyoruz."

"*Tek* yumruğu," diyerek araya girdi Bay Grey.

"Evet," dedi Leydi Vickers bildiğini ifade etmek için elini azametle sallayarak. "Ama onu kim suçlayabilir ki? Şaşkına dönmüş olmalı. Kendimi bildim bileli Newbury'yi tanırım. Hassas, duyarlı bir adamdır."

Annabel bu yorum karşısında neredeyse yüksek sesle gülecekti. Aynı şekilde hissedip hissetmediğini görmek için tekrar Bay Grey'e doğru baktı. Ancak tam öyle yaptığı anda adamın gözleri telaşla büyüdü.

Bir dakika... *telaşla* mı?

Bay Grey rahatsız olmuş biçimde yutkundu.

"Evet," dedi Leydi Vickers sahte bir şekilde iç geçirerek, "ama artık tüm evlilik planı tehlikede. Annabel için bir kont çok istiyorduk."

"*Ahh!*"

Annabel ve Leydi Olivia aynı anda Bay Grey'e doğru baktı. Eğer Annabel'in kulakları onu yanıltmıyorsa Bay Grey az önce haykırmıştı. Gergin biçimde gülümsedi ve şu âna kadar hiç görmediği kadar endişeli görünüyordu. Annabel onu o kadar da sık görmemişti ama genelde tamamen kendiyle barışık türden bir beyefendiydi.

Adam oturduğu yerde kıpırdandı.

Annabel aşağı baktı.

Ve büyükannesinin elinin onun bacağının üstünde olduğunu gördü.

"Çay!" diye resmen çığlık atarak ayağa fırladı. "Çay içmeliyiz. Öyle düşünmüyor musunuz?"

"Ben isterim," dedi Bay Grey rahatlamış hissederek ve bu fırsatı kendini Leydi Vickers'tan kanepe izin verdiği kadar uzağa kaçmak için kullandı. Bu sadece birkaç santimdi ama yine de onu tutamayacağı kadar uzağa gidebilmişti.

"Çaya bayılırım," diye gevezelik etti Annabel zili çalmak için ilerlerken. "Siz de sevmez misiniz? Annem her zaman bir demlik çayın çözemeyeceği hiçbir şey olamayacağını söyler."

"Peki tersi de doğru mudur?" diye sordu Bay Grey. "*Çayın* her şeyi çözebileceği?"

"Yakında öğreneceğiz, değil mi?" dedi Annabel. Büyükannesinin ona doğru kanepede yaklaştığını görünce dehşete kapıldı. "Off!" dedi kesinlikle gereğinden fazla vurgu yaparak. "Sıkıştı. Bay Grey bana yardım edebilir misiniz?" Zilin ipini çalmasın diye dikkatle çekiyordu.

Adam fırlayarak ayağa kalktı. "Memnuniyetle. Beni biliyorsunuz, genç kızları sıkıntılarından kurtarmak için *yaşıyorum*," dedi diğer hanımefendilere.

"Bu nedenle buradayız," dedi Leydi Olivia.

"Dikkat et, çok sert çekme," dedi Annabel.

"Elbette," diye mırıldandı adam ipi elinden alırken, sonra sessizce teşekkür etti.

Bir an öylece durdular, sonra büyükannesinin ve Leydi Olivia'nın rahatça konuşmalarına devam ettiklerini görünce memnun olarak, "Gözün için üzüldüm," dedi.

"Ah, sorun değil," dedi Bay Grey umursamazca elini sallayarak.

Annabel yutkundu. "Gerçeği söylemediğim içinde üzgünüm. Bu uygun bir davranış olmadı benim için."

Adam tuhaf şekilde tek omzunu silkti. "Eğer amcam benimle ilgileniyor olsa böyle bir şeyi herkesin bilmesini isteyeceğimden pek emin değilim."

Annabel gülmesi gerektiği gibi bir hisse kapıldı ama tek hissedebildiği korkunç bir çaresizlikti. Gülümsemeye çalıştı –pek beceremedi– ve dedi ki...

Hiçbir şey diyemedi. Görünen o ki tek yapabildiği gülümsemekti.

"Onunla evlenecek misin?" diye sordu Bay Grey.

Annabel aşağıya ayaklarına doğru baktı. "Teklif etmedi."

"Edecektir."

Genç kadın cevap vermemeye çalıştı. Söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştı, bariz bir şekilde acı verici olmadan konuyu değiştirebileceği herhangi bir şey. Olduğu yerde hareket etti, sonra saate baktı ve sonra–

"Bir varis istiyor," dedi Bay Grey.

"Biliyorum," dedi usulca.

"Acilen bir varise ihtiyacı var."

"Biliyorum."

"Birçok genç hanımefendinin bu ilgiden gururu okşanırdı."

Annabel iç çekti. "Biliyorum." Böylece yukarı baktı ve gülümsedi. Oldukça gergin, tuhaf bir gülümsemeydi. "Ben de," dedi. Yutkundu. "Gurur duydum demek istiyorum."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı adam.

Annabel ayağını gergince yere vurmamaya çalışarak sabit durdu. Büyükannesinin şikâyet ettiği alışkanlıklarından biri de buydu. Ama tam kendin gibi hissedemediğin zamanlarda sabit durmak çok *zordu*. "Tartışmak mânâsız," dedi hemen. "Ziyarete gelmedi. Sanırım başka bir adayı değerlendiriyor."

"Umarım bunun için minnettarsındır," dedi Bay Grey usulca.

Annabel cevap vermedi. Veremedi. Çünkü minnettardı. Daha da önemlisi rahatlamıştı. Ve bu şekilde hissettiği için çok suçlu hissediyordu. Bir kontla evlenmek tüm ailesini kurtarabilirdi. Minnettar hissetmemeliydi. Evlilik bozulduğu için perişan olmalıydı.

"Bay Greeey!" diye seslendi büyükannesi odanın diğer tarafından.

"Leydi Vickers," dedi Bay Grey endişeyle oturduğu yere doğru yürürken. Ama oturmadı.

"Torunumla flört etmen gerektiğini düşünüyoruz," diye duyurdu Leydi Vickers.

Annabel kıpkırmızı olduğunu hissetti, şimdi bir sandalyenin altına saklanabilmeyi çok isterdi fakat panikledi ve aceleyle onların yanına giderek, "Büyükanne ciddi olamazsın," dedi. Ve sonra Bay Grey'e dönüp, "Ciddi değil," dedi.

"Ciddiyim," dedi büyükannesi kısa ve öz bir şekilde. "Tek yol bu."

"Hayır Bay Grey," dedi Annabel, onunla flört edilmesi için bir erkeğin zorlanmasından mahçup olarak. "Lütfen sanmayın ki– "

"Ben bu kadar kötü müyüm?" dedi adam kayıtsızca.

"Hayır! Hayır, Demek istediğim hayır, öyle olmadığınızı biliyorsunuz," dedi Annabel.

"Şey, öyle umuyorum..." diye mırıldandı adam.

Annabel yardım için diğer iki leydiye doğru baktı, ama onlar hiç umursamadılar.

"Bunların hiçbiri sizin suçunuz değil," dedi Annabel kendinden emin şekilde.

"Yine de," dedi adam azametle, "genç bir hanım sıkıntıdayken bir şey yapmadan duramam. Nasıl bir centilmen olurum o zaman?"

Annabel, Leydi Olivia'ya doğru baktı. Onu telaşlandıracak bir yoğunlukla gülümsüyordu.

"*Ciddi* bir şey değil elbette," dedi Leydi Vickers. "Göstermelik. Ay sonuna kadar ayrılmış olursunuz. Dostça, tabii ki." Sinsice gülümsedi. "Bay Grey'in Vickers'ların evinde istenmediğini düşünmesini istemeyiz."

Annabel söz konusu beyefendiye doğru bir bakış attı. Artık biraz keyifsiz görünüyordu.

"Lütfen tekrar oturun," dedi Leydi Vickers kanepede yanındaki boşluğa eliyle vurarak. "Kendimi yetersiz bir ev sahibesi gibi hissetmeme sebep oluyorsunuz."

"Hayır!" diye parladı Annabel, bu tek kelimenin nereye varacağını düşünmeden.

"Hayır mı?" diye tekrarladı büyükannesi.

"Yürüyüşe çıkmalıyız," dedi Annabel.

"Çıkmalı mıyız?" dedi Bay Grey. "Oh, çıkmalıyız."

"Kesinlikle çıkmalısınız," dedi Leydi Olivia.

"Hava güzel," dedi Annabel.

"Böylece bizi herkes görür ve flört ettiğimizi düşünürler," dedi Bay Grey. Heveslı şekilde Annabel'in kolunu tuttu ve "Ve gidelim!" diye duyurdu.

Odadan aceleyle çıkıp basamaklara varana kadar hiçbir şey konuşmadılar, sonra adam ona doğru döndü ve içten bir şekilde, "Teşekkür ederim," dedi.

"O zevk bana ait," dedi Annabel yavaşça kaldırıma doğru inerlerken. Geri dönerek gülümsedi. "Sıkıntı içindeki centilmenleri kurtarmak için *yaşıyorum*."

ON DÖRT

Sebastian yeterince etkili bir cümleyle cevap veremeden önce Vickers'ların evinin kapısı açıldı ve Olivia dışarı çıktı. Sebastian ona doğru tek kaşını kaldırarak baktı.

"Size refakat edeceğim," diye açıkladı.

Seb *buna* da etkili şekilde cevap veremeden, Olivia, "Bayan Winslow'un hizmetçisi öğleden sonra izinliymiş, bu nedenle ya ben gelecektim ya da Leydi Vickers," diye ekledi.

"Seninle birlikte olmaktan mutluluk duyacağız," dedi Sebastian düz bir sesle.

"Orada ne *oldu*?" diye sordu Olivia kaldırıma inerken.

Sebastian kararlı şekilde bir ağaca bakan Bayan Winslow'a doğru baktı. Tekrar Olivia'ya dönerek, "Anlatmam mümkün değil," dedi. "Çok yıpratıcı."

Sebastian, Bayan Winslow'un güldüğünü duyduğunu sandı. Espri anlayışını beğeniyordu.

"Hadi," dedi Olivia eliyle kovalar gibi yaparak. "İlerleyin. Refakatçilik yapıp arkadan geleceğim."

"Öyle bir kelime var mı?" Çünkü gerçekten sorması gerekiyordu. Yaşananlardan sonra Olivia'nın uygun olmayan tek bir kelime kullanmaya hakkı yoktu.

"Yoksa bile olmalı," dedi Olivia.

Sebastian'ın buna verecek bir sürü yerinde cevabı vardı ama hepsi bir şekilde gizli kimliğini açığa çıkarması anlamına geliyordu. Ancak bünyesi Olivia'ya iğneleyici bir yorum yapmadan bu olayın geçip gitmesine izin vermeyeceği için Bayan Winslow'a döndü ve "Bu ilk seferi," dedi.

"İlk seferi..?" diye sordu Bayan Winslow, kafası karışmış bir ifadeyle Olivia'ya doğru dönmüştü.

"Refakatçi olarak," dedi Sebastian kolunu tutarak. "Seni etkilemeye çalışacaktır."

"Duydum seni!" dedi Olivia.

"Tabii ki duydun," dedi tatlılıkla. Bayan Winslow'a doğru biraz daha eğildi ve kulağına fısıldadı: "Ondan kurtulmak için çok uğraşmamız gerekecek."

"Sebastian!"

"Geride kal, Olivia," diye bağırdı. "Geride kal."

"Bu pek münasipmiş gibi gelmedi," dedi Bayan Winslow. Dudakları hayranlık uyandırıcı bir şekilde kıvrıldı, somurtmuştu ve bu somurtmanın daha tahrik edici bir şekle dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etmekten kendini alamadı. Ya da baştan çıkarıcı.

"Hımm," diye mırıldandı Sebastian.

"Sonuçta teyzem değil," dedi genç kadın ve "Leydi Olivia lütfen bize katılın," diye devam etti.

"Sebastian'ın bunu istemediğinden çok eminim," dedi Olivia, yine de Seb onun yanlarına gelmek için adımlarını hızlandırdığını fark etti. "Endişelenme Seb, Leydi Vickers bana gazetesini verdi. Oturmak için düzgün küçük bir bank bulacağım ve siz ikiniz istediğiniz şekilde dolanıp gezebilirsiniz."

Olivia taşımasını istediğini açıkça belirtecek şekilde gazeteyi uzattı, o da mecburen gazeteyi aldı. Kesinlikle gerekmediği sürece kadınlarla asla tartışmazdı Seb.

Havadan sudan konuşarak parka doğru ilerlediler ve Olivia sözünü tutarak hemen bir bank bulup onları görmezden geldi. Ya da görmezden geliyormuş gibi yapmakta harika bir iş çıkardı.

"Parkın etrafında tur atalım mı?" diye sordu Bayan Winslow'a. "Bu yerin kocaman bir misafir odası olduğunu düşünebilir ve yürüyebiliriz."

"Bu harika olur." Genç kadın gazete okuyan Olivia'ya tekrar baktı.

"Oh, izliyor endişelenme," dedi Sebastian.

"Öyle mi? Kendisini oldukça kaptırmış gibi."

"Sevgili Olivia kesinlikle hem gazeteyi okur hem de aynı anda bizi takip edebilir. Hatta muhtemelen bir sulu boya resim yapıp bir orkestrayı da yönetebilir." Başını Bayan Winslow'a doğru çevirdi. "Tecrübelerime göre kadınlar nefes almadan aynı anda en az altı şey yapabilir."

"Ve erkekler?"

"Ah, biz fazlasıyla aptalız. Aynı anda hem yürüyüp hem de konuşmamız bile mucize."

Genç kadın güldü ve sonra onun ayaklarına doğru baktı. "Sen bunu hayranlık verici şekilde başarıyorsun gibi gözüküyor."

Adam şaşırmış taklidi yaptı. "Çok iyi, bu işte gittikçe iyileşiyor olmalıyım."

Genç kadın tekrar güldü, gırtlaktan gelen sevimli bir sesle. Sebastian da ona gülümsedi, zira yanında bir leydi güldüğünde böyle yapılmalıydı ve bir an için nerede olduğunu unuttu. Ağaçlar, çimenler, tüm dünya kayıp gitti ve tek görebildiği onun yüzü, gülümsemesi ve fazlasıyla dolgun ve pembe olan, kenarları hoşça kıvrılmış dudaklarıydı.

Vücudu kıpır kıpır olmaya başladı, sarhoş gibi hissediyordu. Şehvet değildi bu, hatta arzu bile değildi; onların tam olarak nasıl hissettirdiğini biliyordu. Belki heyecandı. Belki beklenti, aslında ne için beklenti duyduğundan da pek emin değildi. Sadece parkta yürüyorlardı. Yine de iyi bir şeyler bekleme hissinden bir türlü kurtulamıyordu.

Mükemmel bir histi bu.

"Kurtarılmaktan oldukça hoşlandığımı hissediyorum," dedi Sebastian, Stanhope Kapısı'na doğru sakince yürürler-

ken. Hava güzeldi, Bayan Winslow sevimliydi ve Olivia şu anda kulak misafiri olabileceği mesafenin dışındaydı.

Öğleden sonrası için bir erkek başka ne isteyebilirdi ki?

Öğleden sonrası kısmı dışında hepsi doğruydu. Gözlerini kısarak gökyüzüne baktı. Hâlâ sabahtı.

"Büyükannem adına özür dilerim," dedi Bayan Winslow. Tavrı oldukça içtendi.

"Konusunu bile açma, bu tür şeylerden bahsetmemen gerektiğini bilmiyor musun?"

Genç kadın iç çekti. "Gerçekten mi? Özür bile dileyemem mi?"

"Tabii ki hayır," dedikten sonra Sebastian ona gülümsedi. "Halının altına süpürmelisin ve benim fark etmemiş olmamı ümit etmelisin."

Genç kadın kaşlarını şüpheyle kaldırdı. "Onun elinin senin... şey..."

Sebastian eliyle bir geçiştirme hareketi yaptı, aslında onun kızarması oldukça hoşuna gidiyordu. "Hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bir an için genç kadının yüzü tamamen ifadesizleşti, ardından başını sağa sola salladı. "Londra sosyetesi beni şaşırtıyor."

"Mantık aramayacaksın, gerçekten," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belli etti Sebastian.

"Sadece *benim* durumuma bir bak."

"Biliyorum. Utanç verici. Ama işler böyle. Eğer ben seni istemezsem ve amcam da seni istemezse..." Bu kısımda bunun bir hayal kırıklığı yaratıp yaratmadığını anlamak için ona baktı. "Seni hiç kimse istemez."

"Hayır, bunu anlıyorum ama fazlasıyla adaletsiz buluyorum..."

"Katılıyorum," diyerek düşüncesini belirtti adam.

"Ama anlıyorum. Yine de hiç farkında bile olmadığım bir sürü ayrıntı olduğundan eminim," diyerek cümlesini tamamladı genç kadın.

"Oh, kesinlikle. Örneğin, şu anda parkta sergilediğimiz performans gibi, tam olarak doğru şekilde yapılması gereken bir sürü detay var."

"Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

Sebastian doğruca yüzüne bakabilecek şekilde duruşunu ayarladı. "Her şey şu anda sana nasıl baktığıma bağlı."

"Anlayamadım?"

Sebastian hayranlıkla onun yüzüne bakarken gülümsedi. "Tam olarak bu şekilde bakmalıyım," diye fısıldadı.

Genç kadının dudakları aralandı ve bir an için nefes alamadı.

Sebastian ona bunu yapabilmeyi çok seviyordu. Neredeyse nefesinin kesildiğini *bilmesine* rağmen seviyordu. Tanrı aşkına, kadınları okuyabilmeyi ne kadar çok seviyordu. "Hayır, hayır bana o şekilde bakarak *karşılık* veremezsin," diye azarladı.

Genç kadın şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Sebastian ona doğru biraz eğildi ve alaycı şekilde fısıldayarak, "İnsanlar bizi seyrediyor," dedi.

Bayan Winslow'un gözleri açıldı ve Sebastian onun tam olarak ne zaman tekrar kendine gelebildiğini fark edebildi. Genç kadın gizlilik içinde sol tarafa doğru baktı ve sonra sağa, sonra yavaşça ve oldukça şaşırmış halde tekrar Sebastian'a baktı. Ama gerçekten ne yaptığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"Bu konuda çok kötüsün," dedi Sebastian ona.

"Tamamen şaşkınım," diye itiraf etti.

"Neden böyle yaptığımızla ilgili bir fikrinin olmaması normal," dedi Sebastian yumuşacık bir sesle. "İzin ver öğreteyim: Parktayız."

Annabel bir kaşını şaşkınlıkla kaldırdı. "Farkındayım."

"Neredeyse tanıdığımız yüze yakın insanla birlikte."

Genç kadın tekrar başını çevirdi, bu sefer birkaç küçük grup halindeki hanımefendinin onları seyretmiyormuş gibi yaptığı Rotten Row'a doğru baktı.

"Bu kadar belli etme," dedi adam, kendilerine *sizin farkınızdayız ancak konuşmamamız daha uygun olur* şeklinde gülümseyen Bayan Brompton ile kızı Camilla'yla selamlaşmak için başını sallarken.

Annabel rahatsız oldu; kim başka birini bu şekilde izlerdi ki? Ancak sonra bu kadar karmaşık bir yüz ifadesini bu kadar başarılı biçimde yorumlamış olabilmesinden dolayı kendisini tebrik etti.

Ne kadar kaba olursa olsun.

"Rahatsız olmuş gibisin," dedi Bay Grey.

"Hayır." Şey, aslında evet.

"Ne yaptığımızı anlıyorsun," diyerek teyit etmek istedi adam.

"Anladığımı sanıyorum," diye mırıldandı.

"Dedikoduların hedefi olduğunu fark etmiş olabilirsin," dedi adam.

Annabel kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu. "Öyle de denebilir."

"Bak sen, Bayan Winslow, sesinizde biraz alay mı hissediyorum?"

"Sadece birazcık."

Adam kendi kendine gülmek üzereymiş gibi duruyordu. Annabel bunun onun doğal ifadesi olduğunu fark etti. Her şeyde eğlenceli bir yan görebiliyordu. Nadir bulunan bir yetenekti ve muhtemelen bu nedenle herkes onun etrafında bulunmaktan mutlu oluyordu. O mutluydu ve birisi mutlu bir insanla birlikte olursa bu belki kendisine de bulaşırdı. Mutluluk nezle gibi olabilirdi. Ya da kolera.

Bulaşıcı. Bunu sevdi. Bulaşıcı mutluluk.

Annabel gülümsedi. Buna engel olamamıştı. Kafasını kaldırıp ona baktı çünkü buna da engel olamıyordu ve adam da gözlerinde merakla baktı. Adam ona bir soru sormak üzereydi, muhtemelen neden bir anda deli gibi gülümsemeye başladığını soracaktı, şey olduğu zaman–

Annabel olduğu yerde sıçradı. "Birisi ateş mi etti?"

Bay Grey hiçbir şey söylemedi ve Annabel ona yakından baktığında korkunç derecede solgun göründüğünü fark etti.

"Bay Grey?" Elini onun koluna koydu. "Bay Grey? İyi misiniz?"

Adam hiçbir şey demedi. Annabel gözlerini kocaman açtığının farkındaydı ve vurulmuş olabileceğine ihtimal vermemesine rağmen, neredeyse kan görme beklentisiyle onu incelemekten kendini alamadı.

"Bay Grey?" dedi yeniden çünkü onu hiç böyle görmemişti. Aslında onu çok fazla tanıdığını iddia edemese de bir şeylerin kesinlikle yanlış olduğunu biliyordu. Adamın yüzü sabit ve gergindi, bakışlarıysa başka bir yerdeydi.

Aslında gözleri başında, tam da olmaları gereken yerdeydiler ve Annabel'in omzunun gerisindeki bir noktaya sabitlenmişlerdi ama yine de sanki başka bir yerdeydiler.

"Bay Grey?" dedi yeniden, bu defa onu kendine getirmek istermiş gibi kolunu sıkarak. Adam irkildi ve başını ona doğru çevirdi. Annabel'e birkaç saniye baktı ve sonra, "Özür dilerim," demeden önce gözlerini birkaç kere kırptı.

Ona nasıl bir cevap vereceğine karar veremedi. Görünüşte özür dilemesini gerektiren bir şey yoktu.

"Lanet olası turnuva," diye söylendi adam.

Elbette Annabel kaba konuşmasından dolayı ona huysuzluk yapmaması gerektiğini biliyordu. "Ne turnuvası?"

"Hyde Park'ın ortasında aptalca bir atış turnuvası," diye çıkıştı. "Bir sürü ahmak. Kim böyle bir şey yapar ki?"

Annabel bir şey söylemeye çalıştı. Dudaklarının hareket ettiğini hissetti ama bir şey diyemedi. Bu nedenle ağzını kapattı. Aptalca bir şey söylemektense sessiz kalmak daha iyiydi.

"Bunu geçen hafta da yaptılar," diye mırıldandı adam.

"Sanırım daha yeni başladılar," dedi Annabel arkasına doğru bakarken. Silah sesi aslında oldukça yakından gelmiş gibiydi. Onun rengini solduracak ya da sarsılmasına sebep

olacak bir şey değildi; bir genç kız taşrada neredeyse düzenli biçimde tüfek sesi duymaya alışık olarak büyürdü. Yine de aslında hayli gürültülüydü ve muhtemelen savaştan dönen birisi için de–

Savaş. Sebebi bu olmalıydı. Babasının babası kolonilerde savaşmıştı ve öldüğü güne kadar ne zaman yüksek bir ses duysa sıçrardı. Bu konuda kimse konuşmazdı. Muhabbet bir süre kesilirdi ama asla bundan fazlası olmazdı ve ardından hiçbir şey olmamış gibi her şey devam ederdi. Bu Winslow ailesinin yazılmamış bir kuralıydı. Ve hepsi buna uyum sağlardı.

Ya da öyle değil miydi?

Ailenin geri kalanı pek önemsemezdi ama peki ya büyükbabası için durum aynı mıydı? Gözlerindeki boş bakış hiçbir zaman geçmezdi. Ve karanlık çöktükten sonra bir yerlere gitmekten hiç hoşlanmazdı. Kimse sevmez, diye düşündü Annabel, ama gerektiğinde hepsi yapardı. Büyükbabası hariç. Gece vakti o evde olurdu. Herhangi bir evde. Birçok kez birilerinin misafiri olmak durumunda kalmıştı.

Ve Annabel acaba kimse ona bu konuyu sormuş mudur diye merak etti.

Bay Grey'e sanki bir anda onu birkaç dakika öncesine göre çok daha iyi tanıyormuş gibi baktı.

Ancak muhtemelen henüz bu konuda bir şeyler söyleyecek kadar iyi tanımıyordu.

Adam gözlerini diktiği yerden yeniden ona çevirdi ve bir şey demeye başlayacakken–

Bir silah sesi daha geldi.

"*Lanet olsun.*"

Annabel'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Kimsenin bunu duymadığını umarak etrafa bakındı. Kendisi için önemli değildi elbette, hiçbir zaman bu tür şeyler hakkında fazlaca kuralcı olmamıştı ancak–

"İzin verirsen," diye mırıldandı adam ve ardından aklında bir şey varmış gibi, silah seslerinin geldiği tarafa doğru uzun

adımlarla ilerlemeye başladı. Annabel tepki vermek için bir an bekledi, sonra dikkatini topladı ve hızla onu takip etmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

Adam cevap vermedi ya da eğer cevap verdiyse de arkaya doğru dönmediği için Annabel duyamadı. Aslında saçma bir soruydu çünkü nereye gittiği çok açıktı: Atış turnuvasının yapıldığı yere. Gerçi neden gittiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Onları azarlayacak mıydı? Durmalarını mı isteyecekti? Bunu yapabilir miydi? Eğer insanlar parkta ateş ediyorlarsa bunu yapabilmek için izin almış olmaları gerekiyordu. Öyle değil mi?

"Bay Grey!" diye seslendi, yetişmeye çalışarak. Ancak adamın bacakları uzundu ve onun adımlarına yetişebilmesi için kendisininkileri neredeyse iki kat hızla hareket ettirmesi gerekiyordu. Annabel turnuva alanına ulaştığında nefessiz kalmıştı ve korsesinin altında terliyordu.

Sadece birkaç adım gerisinde kalacak şekilde takibe devam etti. Bay Grey yarışmacıların toplandığı alana ayağını yere vura vura girdi. Eğer Annabel doğru değerlendirebiliyorsa, yirmi yaşından bir gün büyük olmayan yaklaşık yarım düzine genç adam toplanmıştı.

"Tanrı aşkına, siz ne yaptığınızı zannediyorsunuz?" diye hesap sordu Bay Grey. Ama sesini yükseltmemişti. Ne kadar sinirli olduğu düşünülürse bunu tuhaf buldu.

"Turnuva. Tüm hafta yaptık," dedi genç adamlardan biri ve Annabel'in gözlerini devirmesine sebep olarak gamsız şekilde gülümsedi.

"Demek öyle," diye yanıtladı Bay Grey.

"Arkamızdaki alanı boşalttırdık. Endişelenmeyin," dedi genç adam elini hedefe doğru sallayarak.

"Peki ne zaman bitireceksiniz?" diye sordu Bay Grey soğukkanlı biçimde.

"Birisi tam hedefi vurduğu zaman."

Annabel hedefe doğru baktı. Bir sürü atış turnuvası görmüştü ve hedefin olması gerekenden daha uzağa yerleştirildiğini

söyleyebilirdi. Ayrıca aralarından en az üçünün içkili olduğundan şüphelendi. Tüm öğleden sonrayı burada geçirebilirlerdi.

"Denemek ister misiniz?" diye sordu genç adamlardan bir diğeri ve Bay Grey'e doğru silahını uzattı.

Sebastian soğuk biçimde gülümsedi ve silaha uzandı. "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra Annabel'in kocaman açılmış gözlerinin önünde kolunu kaldırdı, tetiği çekti ve silahı sahibine geri verdi.

"Pekâlâ," dedi adam hızlıca, "turnuva bitti."

"Ama– "

"Bitti," dedi ve sonra tamamen sakin bir ifadeyle Annabel'e doğru döndü. "Gezintimize devam edelim mi?"

Annabel evet dedi ama bunun net olarak anlaşılıp anlaşılmadığından emin değildi, zira başı Bay Grey ve hedef arasında ileri geri hareket edip duruyordu. Genç adamlardan biri hedefi kontrol etmek için koşmuştu ve şimdi oldukça şaşırmış, bağırarak bir şeyler söylüyordu.

"Tam isabet!" dedi heyecanla onlara doğru koşarak. "On ikiden."

Annabel'in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bay Grey hedef bile almamıştı. Ya da en azından aldığını *belli etmemişti.*

"Nasıl yaptınız?" diye soruyorlardı diğerleri. Ve sonra biri, "Tekrar yapabilir misiniz?" dedi.

"Hayır," diye yanıtladı, "ve etrafı temizlemeyi de unutmayın."

"Ah, henüz bitirmedik," dedi genç adamlardan biri ki Annabel'e göre oldukça aptalca bir hareketti bu. Bay Grey'in ses tonu yumuşaktı ancak bakışlarındaki sert ışıltıyı sadece bir ahmak gözden kaçırabilirdi.

"Başka bir hedef daha koyarız," diye devam etti. "İki buçuğa kadar vaktimiz var. Oyuna dahil olmadığınız için sizinki sayılmaz."

"Affedersin," dedi Bay Grey yumuşak bir şekilde Annabel'e. Kolunu bıraktı ve diğer erkeklerin yanına geri döndü. "Silahını alabilir miyim?" diye sordu içlerinden birine.

Gençlerden biri sessizce verdi ve bir kez daha adam kolunu kaldırıp hiçbir şekilde nişan alıyormuş gibi gözükmeden tetiği çekti.

Hedefi destekleyen ahşap direklerden biri paramparça oldu –hayır, yok oldu– ve her şey yere devrildi.

"Şimdi bitirdiniz," dedi Bay Grey ve silahı tekrar sahibine verdi. "İyi günler."

Annabel'in yanma doğru yürüdü, kolunu tuttu ve o daha sormadan, "Nişancıydım. Savaşta," dedi.

Annabel, Fransızların nasıl yenildiğini en sonunda anlamışçasına başını salladı. Genç adamlar tarafından çevrelenmiş olan hedefe tekrar baktı, sonra da tamamen ilgisiz gözüken Bay Grey'e. Dönüp hedefe bakmaktan kendini alamadığı için çekiştirildiğinde kolundaki baskıyı zar zor hissedebildi. "Bu... bu..."

"Önemli değil," dedi adam. "Kesinlikle önemsiz bir şey."

"Önemsiz bir şey diyemem," dedi Annabel. Övülmek istemiyor gibi gözüküyordu ama yine de önemsiz bir şey olduğu söylenemezdi.

Adam omuz silkti. "Bu bir yetenek."

"Eh, faydalı bir yetenek diye düşünüyorum," dedi genç kadın. Bir kez daha arkaya bakmak istedi ancak artık bir şey göremezdi.

"Dondurma ister misin?" diye sordu Bay Grey.

"Anlayamadım?"

"Dondurma. Biraz sıcak bastı. Gunter's'a gidebiliriz."

Konuşmanın seyrinin ani değişiminden dolayı hâlâ kafası karışık olan Annabel, yanıt bile veremedi.

"Olivia'ı da götürmemiz gerekecek elbette ama uyumlu biridir." Adam düşünceli şekilde kaşlarını çattı. "Ve muhtemelen acıkmıştır. Bu sabah kahvaltı edip etmediğinden emin değilim."

"Peki, elbette..." dedi Annabel onun neden bahsettiği konusunda fikri olmasa da. Sonuçta adam beklenti içinde bakıyordu ve o da kesinlikle bir cevap vermeliydi.

"Mükemmel. Gunter's'a gidiyoruz o zaman," dedi. Gözleri artık tanıdık hale gelen o ifadeyle parlayarak gülümsedi ve Annabel onu omuzlarından tutup sarsmak istedi. Sanki az evvelki sahne hiç yaşanmamıştı.

"Portakal sever misin?" diye sordu adam. "Portakallı bilhassa iyidir ama hemen ardından limon gelir ama nedense her zaman bulunmaz."

"Portakal severim," dedi Annabel ama yine cevap vermesi uygun olacağı için.

"Çikolata da çok lezzetlidir."

"Çikolata da severim."

Ve konuşma bu şekilde devam etti, Gunter's'a kadar havadan sudan konuştular. Annabel söylemekten gurur duymasa da oraya vardıklarında parktaki olayı tamamen unutmuştu. Bay Grey her çeşitten bir tane sipariş etmeleri için ısrar etti ve Annabel hepsinin tadına bakmamanın kabalık olacağı konusunda ısrar etti (güllü hariç, tadına hiç tahammül edemiyordu; o bir *çiçekti* Tanrı aşkına, aroma değildi). Daha sonra Leydi Olivia bergamot kokusuna dayanamadığını söyledi, bunun sonucunda tabii ki Bay Grey bergamotlu dondurmayı burnunun dibine soktu. Annabel en son ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

Eğlence. Saf, basit eğlence. Kesinlikle çok iyi bir şeydi.

ON BEŞ

İki gün sonra

Annabel, Lord Rowton'la dans etmeyi bitirdiğinde, bunu Bay Berbrooke'la dansı takip etti, bunu Bay Albansdale'le dansı takip etti, bunu *farklı* bir Bay Berbrooke'la dansı takip etti, bunu Bay Cavender'la dansı takip etti, bunu –Tanrı aşkına!– bir Rus prensi takip etti, bunu Sör Harry Valentine'la dansı takip etti, bunu Bay St. Clair'le dansı takip etti, bunu (bu noktada düşünmek için bir nefes alması gerekti!) Bay Grey'le dansı takip etti...

Yalnız daha önce hiç anlayamamış olduğu Londra sosyetesinin değişken doğasını artık anladığını söyleyebilirdi. Bay Grey onlardan yapmalarını istediği için kaç centilmenin kendisini dansa kaldırdığını ve kaçının diğer centilmenler kaldırdığı için kendisini dansa kaldırdığını bilmiyordu ancak bir şey açıktı: O popülerdi. En azından bu hafta için.

Parktaki yürüyüşleri, aynı zamanda Gunter's'ta boy göstermeleri de gerekli etkiyi yaratmıştı. Annabel, Sebastian Grey'le birlikte kara sevdalı budalalar gibi davranarak (Sebastian Grey'in kendi tanımlamasıyla) *herkes* tarafından görülmüştü. Bay Grey tüm büyük dedikoducuların onun elini

öptüğünü, şakalarına güldüğünü ve yanlarına konuşmak için yaklaşanların da onun yüzüne hayran şekilde (ama şehvetli değil) baktığını gördüğünden emin olmuştu.

Ve evet, gerçekten "şehvetli" kelimesini kullanmıştı. Hep bir şeyleri bu kadar eğlenceli biçimde söylemese gerçekten şoke olabilirdi. Tek yapabildiği gülmek oldu ki Bay Grey de adil olanın bu olduğunu söyledi, çünkü o Annabel'in şakalarına gülüyordu ve başka türlüsünün olmasını kabul edemezdi.

Ki bu Annabel'i yeniden güldürdü.

Bu oyuna sonraki gün öğleden sonra devam ettiler ve ondan sonraki gün Sör Harry ile Leydi Olivia'yla birlikte pikniğe gittiler. Bay Grey onu büyükannesinin evine bırakırken bu geceki Hartside balosuna dokuz buçuktan önce gelmemesi yönünde katı bir talimat verdi. Vickers'ların arabası saat dokuz kırkta durdu ve beş dakika sonra balo salonuna girdiğinde Bay Grey tanımadığı bir centilmenle kapıya yakın bir yerde sohbet ediyordu. Genç kadını gördüğünde, her nasılsa, hemen arkadaşını bıraktı ve onun yanına geldi.

Annabel, bu sırada inanılmaz derecede üç güzel kadının yanından geçmesinin şans olmadığını düşündü.

İki dakika sonra dans ediyorlardı. Ve bundan beş dakika sonra da Bay Grey'in konuştuğu centilmenle dans ediyordu. Böylece Rus prensinden, Berbrook'ların her ikisine, oradan da Lord Rowton'a kadar devam etti. Annabel hayatını şehirdeki en popüler kız olarak yaşamak istediğinden emin değildi ancak itiraf etmeliydi ki en azından bir gece için oldukça eğlenceliydi.

Leydi Twombley tüm zehriyle yaklaştı ama o bile sevimsiz bir dedikodu çıkarmayı beceremedi. (Annabel'in bilgisi dahilinde) Üç yakın arkadaşına, son derece sıradan biçimde Bay Grey'in gerçekten körkütük âşık olabileceğini söyleyen Leydi Olivia Valentine'la yarışamazdı zaten.

"Hiçbir koşulda ağzında bakla ıslanmayan üçlü," diye mırıldandı Sör Harry.

Annabel dedikodu mekanizmasının işleyişini kavradığını fark etmeye başlamıştı. Leydi Olivia'nın seslendiğini duydu.

"Annabel!"

Annabel, Louisa'nın kendisine el salladığını gördü ve Lord Rowton'a selam verip içtenlikle ona dans için teşekkür ettikten sonra kuzeninin yanına doğru ilerlemeye başladı.

"Biz ikiziz," dedi Louisa, neredeyse aynı açık yeşil renkteki gece elbiselerini işaret ederek.

Annabel gülüşüne engel olmadı. Kesinlikle hiçbir kuzen bu kadar farklı yaratılmış olamazdı.

"Maalesef biliyorum," dedi Louisa. "Bu renk benim üzerimde korkunç duruyor."

"Tabii ki öyle değil," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı Annabel ama belki birazcık öyleydi.

"Yalan söyleme," dedi Louisa. "Kuzenim olarak kimse söylemese bile doğruyu söylemek senin görevin."

"Pekâlâ, seni *en iyi* açan renk değil..."

Louisa iç geçirdi. "Benim rengim yok."

"Hayır, tabii ki öyle değil," dedi Annabel, sadece bu gece açık yeşil onun üstünde çok korkunç duruyordu. Belki birazcık haklıydı. Louisa'nın cildi hep soluktu ama loş ışıklar ve elbise yüzünden sanki yanaklarındaki tüm pembelik uçup gitmiş gibiydi. "Operaya giderken giydiğin mavi tonunu çok beğenmiştim. Senin üstünde büyüleyici duruyordu."

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Louisa, neredeyse umutla. "O elbisenin içinde ben de büyülenmiş *hissettim*."

"Bazen savaşın yarısını kazandıran bu diye düşünüyorum," dedi Annabel ona.

"*Sen* de epey büyülenmiş olmalısın bu yeşil tonunda," dedi Louisa. "Balonun gözdesi sensin."

"Elbisemin rengiyle alakası yok," dedi Annabel, "senin de çok iyi bildiğin üzere."

"Bay Grey oldukça meşguldü," diye belirtti Louisa.

"Kesinlikle."

Bir süreliğine kalabalığı seyrederek durdular ve sonra Louisa, "Araya girmesi çok düşünceli bir davranıştı," dedi.

Annabel başını onaylarcasına salladı ve aynı fikirde olduğunu mırıldandı.

"Hayır, *oldukça* düşünceli bir davranıştı demek istiyorum."

Annabel ona bakmak için döndü.

"Yapmak zorunda değildi," dedi Louisa, sesi pek sert değildi ama... buna yakındı. "Çoğu centilmen yapmazdı," diye tamamladı sözünü.

Yüzünde gizli bir ima arayarak kuzenini yakından inceledi. Ancak Louisa ona bakmıyordu. Çenesi yukarıdaydı ve kalabalığı sanki birisini arıyormuş gibi başını çok yavaşça hareket ettirerek izliyordu.

Ya da belki de sadece bakıyordu.

"Amcasının yaptığı..." dedi Louisa yumuşak bir sesle, "bağışlanamazdı. Ona karşılık verseydi kimse onu suçlamazdı."

Annabel daha fazlası için bekledi. Bir açıklama. Talimat. Herhangi bir şey. Sonunda tuttuğu nefesini verdi. "Lütfen," dedi. "Sen de yapma."

Louisa döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Tam olarak bunu. *Lütfen* sadece ne demek istiyorsan onu söyle. İnsanların bana ne söylediğini anlamaya çalışmak, ağızlarından çıkan kelimelerin söylemek istedikleriyle hiç alakası olmadığı durumlarda çok yorucu hale geliyor."

"Ama ben söyledim," dedi Louisa. "Davranışının ne kadar önemli olduğunu anlamalısın. Amcasının ona toplum içinde yaptıklarından sonra hem de. Bu ilişkiden bütünüyle sıyrılmayı ve seni kendi skandalınla baş başa bırakmayı istemiş olsaydı kimse onu suçlayamazdı."

"Evet, sen *beni* anladın," diye haykırdı Annabel, kuzeni sonunda ne demek istediğini açıkladığı için rahatlamış olarak; gerçi açıkladığı şey pek hoş değildi. "Söylemek istediğim tam da *buydu*. Açıkça her şeyin söylenmesi. Duymak istediğim *buydu*."

"Ne duymak istedin?"

Annabel neredeyse tek ayağı üzerinde zıpladı. "Bay Grey!" diye bağırdı tiz bir sesle.

"Emrinize amadeyim," dedi adam gösterişli şekilde reverans yaparak. Morarmış gözüne bant takmıştı ve bu birçok erkekte komik durabilirdi ama o tek kelimeyle havalı ve tehlikeli gözüküyordu. Annabel, iki leydinin *bu* korsan tarafından yağmalanmaktan ne kadar hoşlanacakları hakkındaki yorumlarını duymamış olmayı diledi.

"Çok kararlı görünüyorsun," dedi Bay Grey. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Annabel her şeyi dürüst şekilde söylememek için bir sebep bulamadı. "Sadece Londra'da insanların ne dediğini anlamayı yorucu bulduğum hakkında konuşuyorduk."

"Ah," dedi adam, "doğru ya, Prens Alexei'yle dans ettin. Boş ver onu. Çok yoğun bir aksanı vardır."

Louisa kıkırdadı.

Annabel ona ters bir bakış atmamak için kendini zor tuttu. "Kimse gerçekten ne demek istediğini söylemiyor," dedi.

"Başka türlü olmasını mı bekliyordun?" dedi Bay Grey, ona dikkat çekici şekilde boş bir ifadeyle bakarak.

Louisa'dan başka bir kahkaha daha yükseldi. Tedbirli ve narin birkaç öksürük takip etti bunu, çünkü Louisa asla toplum içinde yüksek sesle gülecek kadar kaba değildi.

"Ben aslında bilmece gibi konuşmaktan keyif alırım," dedi Bay Grey.

Annabel göğsüne bir şeyin oturduğunu hissetti. Bu şaşkınlık olabilirdi. Ya da hayal kırıklığı. "Öyle mi?" dedi ifadesini gizleyemeden ona bakarak.

Gözleri onun gözlerini, nefesini kesmeye yetecek kadar uzun süre hapsetti ve neredeyse şaşırmış bir şekilde, "Hayır," dedi adam.

Annabel'in dudakları aralandı ama konuşamadı. Nefes alamadı. Aralarında şu anda normal olmayan bir şey vardı, fevkalade bir şey.

"Sanırım..." dedi By Grey yavaşça. "Sanırım seni dansa kaldırmalıyım."

Annabel başını aşağı yukarı salladı, âdeta serseme dönmüştü.

Adam elini uzattı ama sonra geri çekti, olduğu yerde beklemesi için Annabel'e işaret etti. "Kımıldama," dedi. "Hemen döneceğim."

Orkestraya yakın duruyorlardı, Annabel onun orkestra şefine doğru ilerleyişini izledi.

"Annabel!" diye tısladı Louisa.

Annabel korkuyla irkildi. Kuzeninin orada olduğunu unutmuştu. Herkesi unutmuştu. O mükemmel birkaç saniye için oda boştu. Kendisinden, ondan ve nefes alıp verişlerinin yumuşak sesinden başka hiçbir şey yoktu.

"Onunla zaten dans ettin," dedi Louisa.

Annabel başını aşağı yukarı salladı. "Biliyorum," dedi.

"İnsanlar konuşacak."

Döndü ve kuzeninin yüzüne odaklanabilmek için gözlerini kırpıştırdı. "İnsanlar zaten konuşuyorlar," dedi.

Louisa daha fazla itiraz etmeyi planlamış gibi ağzını açtı ama sonra sadece gülümsedi. "Annabel Winslow," dedi tatlılıkla, "sanırım sen âşık oluyorsun."

Bu Annabel'i içinde olduğu şaşkınlık halinden bir anda çıkardı. "Olmuyorum."

"Oh, oluyorsun."

"Onu neredeyse hiç tanımıyorum."

"Görünüşe göre yeterince tanıyorsun."

Annabel onun geri geldiğini gördü ve göğsünden yukarı doğru paniğe benzer bir şey yükseldi. "Louisa kapa çeneni. Bunların hepsi göstermelik. Bana iyilik yapıyor," diyebildi.

Louisa alışılmadık bir serbestlikle omuz silkti. "Öyle olsun."

"Louisa," diye tısladı Annabel, ancak kuzeni yanlarına dönen adama yer açmak için yana çekiliyordu.

"Vals çalıyor," dedi Bay Grey, sanki şefe kendisi çalmasını söylememiş gibi şaşırarak.

Elini uzattı.

Annabel neredeyse tutacaktı. "Louisa," dedi, "onunla dans etmelisin."

Bay Grey sorgulayıcı şekilde yüzüne baktı.

"Ve sonra benimle," dedi yumuşak bir şekilde. "Lütfen."

Adam başıyla selam verdi, sonra Louisa'ya döndü ama o başını hafifçe kuzeninin olduğu tarafa doğru eğerek kabul edemeyeceğini mırıldandı.

"Sizinle dans etmeliyim Bayan Winslow," dedi Bay Grey usulca.

Annabel başıyla onayladı ve elini tutmasına müsaade ederek ileri doğru bir adım attı. Etrafında fısıltılar duydu ve bakışları hissetti. Ne var ki kafasını kaldırıp onun berrak ve gri gözlerini görünce her şey yok oldu. Amcası... dedikodular... hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olmalarına izin veremezdi.

Balo salonunun ortasına kadar yürüdüler, Annabel ona doğru döndü ve sırtındaki elin vücudunda yarattığı ürpertiyi görmezden gelmeye çalıştı. Daha evvel valsin neden bu kadar çok dedikoduya sebep olduğunu anlayamazdı.

Artık biliyordu.

Sebastian onu münasip şekilde tutuyordu, aralarında tam otuz santim mesafe vardı. Davranışlarında kimse bir kusur bulamazdı. Ama buna rağmen Annabel etraflarındaki havanın ısındığını hissetti, sanki vücudu bir çeşit sihirle kaplanmış gibiydi. Aldığı her nefes ciğerlerini farklı şekilde dolduruyordu âdeta. Kendi vücudunu can kulağıyla dinliyordu, bunun nasıl hissettirdiğinin ve her kıvrımının müzikle nasıl hareket edip aktığının farkındaydı.

Annabel kendini büyüleyici hissediyordu. Bir tanrıça gibi. Ve yukarı doğru baktığında, adamın da ona doğru acemi ve aç bir ifadeyle baktığını gördü. Bay Grey hislerinin farkındaydı, Annabel bunu fark etti ve bu yüzden hem daha gergin hem de telaşlı hissetti.

Çok kısa bir an için Annabel gözlerini kapattı ve kendisine tüm bunların bir oyun olduğunu hatırlattı. Rol yapıyorlardı,

toplumun gözünde onun tekrar itibar kazanmasını sağlıyorlardı. Bay Grey sadece dans ederek onun arzu edilebilir olduğunu göstermeye çalışıyordu. Ancak eğer Annabel arzulandığını hissederse –onun tarafından– o zaman aklını toplaması gerekirdi. Saygı duyulan bir erkekti, bonkördü ama aynı zamanda sosyete sahnesinde dört dörtlük bir aktördü. Herkesin abayı yakmış olduğunu düşünmesini sağlayacak şekilde nasıl bakması gerektiğini, nasıl gülümsemesi gerektiğini biliyordu.

"Neden kuzeninle dans etmemi istedin?" diye sordu adam ama sesi tuhaf çıkmıştı. Neredeyse boğuk.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Annabel. Ve bilmiyordu da. Ya da kendisine sadece korkmuş olduğunu itiraf etmek istemiyordu. "Henüz vals yapmadığı için."

Bay Grey başını peki dercesine salladı.

"Bu oyunumuz için de iyi olmaz mıydı?" diyerek hazır cevap olmaya çalıştı Annabel. "Yani kuzenimle dans etmen? Tabii eğer niyetin sadece..."

"Sadece neyse?" diye sordu.

Annabel dudaklarını yaladı. Kurumuşlardı. "Beni baştan çıkarmaksa."

"Annabel," dedi ilk adını kullanıp onu şaşırtarak. "Sana bakan her erkeğin aklına *sadece* baştan çıkarmak gelir."

Annabel sözlerinin yarattığı derin acıdan şaşırmış olarak ona baktı. Lord Newbury onu kıvrımları, davetkâr memeleri ve doğurgan geniş kalçaları için istemişti. Tanrı biliyor ya, tüm o düzgün centilmenlerden aldığı şehvetli bakışlara hiç alışamamıştı. Ama Bay Grey... Bir şekilde onun farklı olduğunu düşünmüştü.

"Önemli olan," dedi adam usulca, "buna ilave olarak başka bir şey düşünüp düşünmedikleri."

"Sen düşünüyor musun?" diye fısıldadı.

Bay Grey hemen cevap vermedi. Ama sonra, sanki neredeyse kendisi de bunu çözmeye çalışıyormuş gibi, "Sanırım düşünebilirim," dedi.

Annabel'in nefesi kesildi ve cümlesini anlayabileceği şekilde tercüme etmeye çalışırken onun yüzünü inceledi. Aralarındaki bu tuhaf çekime Bay Grey de çok şaşırdığından belki de aralarında ne olduğunu bir türlü çözemiyordu.

Ya da belki de hiçbir şey demeye çalışmıyordu. Sadece kadınlarla nasıl arkadaş olacağını bilen, ender bulunan türde bir erkekti. Belki de demek istediğinin hepsi o kadardı. Belki de Annabel'in arkadaşlığını eğlenceli buluyor, ona gülüyor ve hatta yüzüne bir yumruk yemeyi bile göze alıyordu.

Belki de hepsi bu kadardı.

Ve sonra bir anda dans bitmişti. Birbirlerine reverans yaptılar, sonra limonata masasının olduğu yere, odanın köşesine doğru yürümeye başladıklarında Annabel buna şükretti. Çünkü susamıştı ama asıl ihtiyaç duyduğu elinde bir şeylerin olmasıydı, dikkatini dağıtacak bir şey, kıpırdanmasına engel olacak bir şey. Çünkü teni hâlâ sıcacıktı ve midesi hareketliydi, dahası eğer tutacak bir şey bulamazsa hareket etmeden durabileceğini sanmıyordu.

Bay Grey ona bir kadeh uzattı ve Annabel daha küçük bir yudum almıştı ki birisinin ona seslendiğini duydu. Döndü ve yaklaşık kırk yaşlarında bir kadının titrek bir sesle, "Oh, Bay Grey! Bay Grey!" diyerek el salladığını ve kendilerine doğru ilerlediğini gördü.

"Bayan Carruthers sizi görmek ne kadar güzel," dedi adam saygıyla başını eğerek.

"Oldukça şaşırtıcı bir haber duydum," dedi Bayan Carruthers.

Annabel muhtemelen kendisinin de dahil olduğu dehşet verici bir şeyler duymaya hazırlanıyordu ki Bayan Carruthers tüm dikkatini Bay Grey'e yöneltti. "Leydi Cosgrove bana elinizde Bayan Gorely tarafından imzalanmış kitaplar olduğunu söyledi,"dedi.

Hepsi bu kadar mı? Annabel neredeyse hayal kırıklığına uğramıştı.

"Var," diye doğruladı Bay Grey.

"Bana nereden aldığınızı *söylemelisiniz*. Ben yazarın sadık bir hayranıyım ve onun imzası olmadan kütüphanem eksik kalır."

"Şeyde, Oxford'da bir kitapçıdan sanırım."

"Oxford," dedi Bayan Carruthers belirgin şekilde hayal kırıklığına uğrayarak.

"Ellerinde başka kaldı mı diye bakmak için o kadar yola gitmeye değmez. Sadece imzalı bir set vardı ve satıcı bana başka hiç görmediğini söyledi," dedi.

Bayan Carruthers işaretparmağını ağzına götürdü ve düşünceli şekilde dudaklarını büzdü. "Çok ilginç," dedi. "Belki de Bayan Gorely Oxford'dandır. Bir profesörle evli olabilir."

"Orada Gorely isminde bir profesör var mı?" diye sordu Annabel.

Bayan Carruthers ona döndü ve gözlerini kırpıştırdı, sanki Bay Grey'in yanında durduğunu henüz fark etmişti.

"Çok üzgünüm," dedi adam ve onları tanıştırdı.

"Var mı?" diye sordu Annabel yeniden. "Bana göre bir profesörün eşinin olup olmadığını anlamanın en kolay yolu bu."

"Gorely'nin gerçek ismi olma ihtimali pek yok," diye açıkladı Bayan Carruthers bilmiş şekilde. "İsminin bir romana koyulmasına müsaade edecek bir hanımefendi düşünemiyorum."

"Eğer gerçek ismi bile değilse," dedi Annabel merakla, "o imzanın herhangi bir değeri olur mu?"

Bu soru sessizliğe sebep oldu.

"Ayrıca," diyerek devam etti Annabel, "onun imzası olduğunu nereden biliyorsunuz? Kitabın ilk sayfasına onun adına ben imzalamış bile olabilirim."

Bayan Carruthers ona dik dik baktı. Annabel sorularıyla şaşkınlık mı yaratmıştı yoksa sadece rahatsızlık mı vermişti, emin değildi. Bir süre sonra yaşlı kadın kararlı şekilde Bay Grey'e döndü. "Eğer imzalı başka bir set veya hatta tek bir kitap bile bulursanız lütfen onu benim için satın alın. Size ödemeyi yapacağımdan emin olabilirsiniz," dedi.

"Zevkle," diye mırıldandı.

Bayan Carruthers başını zarifçe eğdi ve uzaklaştı.

Annabel gidişini izledi ve sonra, "Kendimi ona sevdirmeyi başardığımı sanmıyorum," dedi.

"Evet," diyerek kabul etti adam.

"Oysa imzanın değerli olmasıyla ilgili sorumun yerinde olduğunu sanmıştım," dedi Annabel omuz silkerek.

Bay Grey gülümsedi. "İnsanların gerçekten demek istediklerini söylemesiyle ilgili takıntını anlamaya başlıyorum," dedi.

"Bu bir takıntı değil," diye itiraz etti.

Adam kaşıyla tuhaf bir hareket yaptı. Bu hareketi göz bandı nedeniyle anlaşılmadı ancak bu bir şekilde olayı daha da kışkırtıcı hale getirdi.

"Takıntı değil," diye ısrar etti Annabel. "Mantıklı olan bu. İnsanların, başka birisine söyleyerek iletmek yerine, sadece birbirleriyle konuşarak engel olabilecekleri tüm o yanlış anlaşılmaları bir düşün– "

"İki konuyu karıştırıyorsun," diye araya girdi adam. "Biri dolambaçlı konuşma, diğeri ise sadece dedikodu."

"Her ikisi de aynı derecede sinsi."

Bay Grey aşağıya, ona doğru hafifçe küçümseyerek baktı. "Arkadaşlık ettiğiniz erkeği çok zorluyorsunuz Bayan Winslow," dedi.

Annabel dikleşti. "İstediğimin çok da zor olduğunu sanmıyorum.

Adam yavaşça başıyla onayladı. "Yine de amcamın geçen çarşamba kastetmek istediği şeyi *söylememiş* olmasını tercih edeceğimi düşünüyorum," dedi.

Annabel biraz rahatsız hissederek yutkundu. Kesinlikle kendisini suçlu hissediyordu.

"Sanırım onun dürüstlüğünü takdir etmeliyim. Tamamen felsefi açıdan tabii," dedi adam. hafifçe gülümsedi ve "Doğruyu söylemek gerekirse, göz bandı olmadan daha yakışıklı olduğumu düşünüyorum," diye devam etti.

"Üzgünüm," dedi Annabel. Tam olarak söylenmesi doğru şey değildi ama düşünebildiğinin en iyisiydi. Ve en azından yanlış da değildi.

Bay Grey onun özrünü eliyle geçiştirdi. "Tüm yeni deneyimler ruh için iyidir. Artık yüzüne yumruk yemenin tam olarak ne anlama geldiğini biliyorum."

"Bu senin ruhun için iyi mi?" dedi Annabel şüpheyle.

Adam kalabalığa doğru bakarken omuz silkti. "Bir şeyi ne zaman betimleme ihtiyacı duyacağını asla bilemezsin," dedi.

Annabel bunun oldukça tuhaf bir cümle olduğunu düşündü ama bir şey demedi.

"Ayrıca yanlış anlaşılmalar olmasaydı, üzücü şekilde iyi edebiyattan mahrum kalırdık," dedi Bay Grey keyifle.

Annabel sorgulayıcı şekilde baktı.

"*Romeo ve Juliet* nerede olurdu?"

"Yaşıyor olurdu."

"Doğru, ancak bizlerin kaçıracağı saatler süren eğlenceyi düşün."

Annabel gülümsedi. Buna engel olamadı. "Ben kendi adıma komediyi tercih ederim," dedi.

"Öyle mi? Sanırım komediler daha eğlenceli. Ama sadece o olsaydı trajedilerin yaşattığı abartılı drama hissini asla deneyimleyemezdik." Adam Annabel'e yüzünde onun çok alışmaya başladığı bir ifadeyle döndü – sosyete için takındığı ama onu aynı zamanda *zevk düşkünü* gibi gösteren kibarlık maskesiyle. Alaycı bir iç çekişin ardından, "Kötü anlar olmasa hayatın anlamı olur muydu?" dedi.

"Oldukça güzel olurdu bence." Annabel en son yaşadığı, Lord Newbury'nin ellerindeki ya da tercihen pençelerindeki kötü anlarını zihninde değerlendirdi. Yaşanmasa gerçekten mutlu olurdu.

"Hımm," dışında bir şey demedi adam.

Annabel sessizliği doldurmak için tuhaf bir istek duydu. "Ben Aklındakini Söylemeyi En İyi Başaran Winslow seçildim," diyerek bir çıkış yaptı.

Bu Bay Grey'in dikkatini çekti. "Gerçekten mi?" Dudaklarını büzdü. "Peki oy kullananlar kimlerdi?"

"Şey, diğer Winslow'lar."

Adam kendi kendine güldü.

"Sekiz kardeşiz biz," diye açıkladı Annabel. "Annem ve babamla birlikte on... peki, dokuz. Babam vefat etti ama yine de düzgün bir oylama için hâlâ yeterli bir sayı."

"Baban için üzüldüm," dedi.

Annabel başını yavaşça aşağı yukarı salladı, boğazında hep hissettiği o tanıdık yumruyu bekledi ama olmadı. "İyi bir insandı," dedi.

Bay Grey anladığını belirtir biçimde başını salladı. "Başka hangi unvanlar kazandın?"

Annabel suçlu şekilde yüzünü buruşturdu. "Kilisede Uyuyakalma İhtimali En Yüksek Olan."

Adam buna yüksek sesle güldü.

"Herkes bakıyor," dedi Annabel aceleyle.

"Önemli değil. Neticede hepsi senin iyiliğin için."

Doğru. Annabel sarsakça gülümsedi. Her şey performansları içindi, değil mi?"

"Başka var mı?" diye sordu. "Hiçbir şey muhtemelen sonuncusundan daha iyi olamaz ama."

"Hindiden Daha Hızlı Koşabilen Winslow üçüncülüğüm var."

Bay Grey bu defa gülmedi ama bunun için çok çaba harcaması gerekti. "Sen bir taşra *kızısın*," dedi.

Annabel aynı fikirde olduğunu gösterecek şekilde başını onaylarcasına salladı.

"Hindiden hızlı koşmak çok zor mu?"

"Benim için değil."

"Devam et," diye teşvik etti. "Çok eğlenceli bence."

"Öyle," dedi Annabel. "Senin hiç kardeşin yok."

"Yokluğunu bu akşama kadar pek hissetmediğim bir eksiklik. Kazanabileceğim unvanları düşününce."

"Korsan Gemisine Katılma İhtimali En Yüksek Grey mi?" diye önerdi Annabel göz bandını işaret ederek.

"Denizci lütfen, teşekkürler. Eli kanlı bir korsan olmak için fazla kibarım."

Annabel hafifçe gözlerini devirdi ve sonra başka bir öneride bulundu: "Fundalıkta Kaybolma İhtimali En Yüksek Grey?"

"Çok acımasız bir kadınsın. Kaybolmamıştım nerede olduğumu biliyordum. Benim aklıma Dartta Servet Kazanma İhtimali En Yüksek Grey gelmişti."

"Ödünç Kitap Kütüphanesi Açma İhtimali En Yüksek Grey?" diyerek bir denemede daha bulundu Annabel.

Bay Grey güldü. "Operayı Katletme İhtimali En Yüksek Grey."

Genç kadının ağzı açık kaldı. "Şarkı söyler misin?"

"Bir kere denedim," dedi ve sonra bir sır verir gibi eğildi. "Bir daha asla tekrarlanmaması gereken bir deneyimdi."

"Oldukça akıllıca," diye mırıldandı Annabel, "arkadaşlarını kaçırmak istemeyeceğini düşünürsek."

"Ya da en azından arkadaşlarımın duyma becerilerini kaybetmemeleri için."

Annabel sersemlemiş hissetmeye başlayarak sırıttı. "Kitap Yazma İhtimali En Yüksek Grey!"

Bay Grey dondu. "Neden böyle dedin?"

"Ben- Ben bilmiyorum," dedi Annabel tepkisine şaşırarak. Adam sinirlenmemişti ama birden ciddileşmişti. "Sanırım kelimeleri çok iyi kullandığın için. Daha önce şair olabileceğini söylememiş miydim?"

"Söyledin mi?"

"Kim olduğunu bilmeden önce," diye açıklık getirdi Annabel. "Fundalıkta."

"Oh, doğru." Bay Grey düşünceli şekilde dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ve *Romeo ve Juliet*'le çok ilgiliydin. Oyunla, demek istedim karakterlerle değil. O konuda inanılmaz derecede umursamazdın."

"Birilerinin de umursamaması gerekiyor," dedi adam.

"Çok doğru," dedi genç kadın alaycı biçimde gülerek.

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

Annabel sonra hatırladı. "Oh ve tabii bir de Bayan Gorely var!"

"Var mı?"

"Evet, iyi bir hayranısın," dedi Annabel manidar bir şekilde. "Kitaplarından bir tanesini gerçekten okumalıyım."

"Belki de sana imzalı kopyalarımdan bir tane veririm."

"Oh, hayır buna gerek yok. Onları gerçek meraklıları için saklamalısın. Ben sevip sevmeyeceğimi bile bilmiyorum. Leydi Olivia sevmiyor gibi görünüyor."

"Kuzenin seviyor," diye belirtti Bay Grey.

"Doğru. Ama Louisa korkunç Bayan Radcliffe romanlarını da sever, doğruyu söylemek gerekirse ben dayanamıyorum."

"Bayan Gorely, Bayan Radcliffe'ten çok daha iyidir," dedi adam sertçe.

"Her ikisini de okudun mu?"

"Elbette. Karşılaştırılamaz bile."

"Hımm. Peki, ben de okuyup kendim karar vermeliyim."

"O zaman sana imzasız kopyalarımdan bir tane vermeliyim."

"Kaç kopyan var?" Annabel onun bu kadar büyük bir hayranı olduğunu fark etmemişti.

Bay Grey hafifçe omuz silkti. "İmzalı olanları bulmadan önce almıştım."

"Oh, anladım. Bunu düşünmemiştim. Peki, en sevdiğin hangisi? Onunla başlayayım."

Bay Grey bir süre düşünüp, "Seçmem mümkün değil. Her birinde sevdiğim farklı şeyler var," dedi.

Annabel gülümsedi. "Annem ve babam gibi konuştun, hangimizi daha çok sevdiklerini ne zaman sorsak böyle derlerdi."

"Sanırım oldukça benzer," diye mırıldandı.

"Eğer bir kitap doğurduysan," dedi Annabel ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

Ama adam öyle yapmadı. Yani gülmedi.

Annabel şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Ve sonra Bay Grey güldü. Daha çok kıkırdadı, diye düşündü Annabel ama tuhaftı çünkü şakanın beş saniye gerisinden geliyor gibiydi, ki hiç ona uygun bir davranış değildi bu.

"Açıkça söylememi ister misiniz Bayan Winslow?" diye sordu hafifçe gülümseyerek.

"Her zaman," dedi Annabel neşeyle.

"Sanırım siz– " Ama sonra durdu.

"Ne?" Annabel bunu söylerken gülümsüyordu, fakat sonra onun başının üstünden kapıya doğru baktığını gördü. Oldukça keyfi kaçmış gözüküyordu.

Annabel telaşlı şekilde dudaklarını yaladı ve yutkundu. Ve döndü. Lord Newbury odaya girmişti.

"Sinirli görünüyor," diye fısıldadı.

"Senin üstünde hiçbir hakkı yok," diye çıkıştı Bay Grey.

"Senin de," dedi Annabel yumuşak bir sesle. Leydi odasına doğru giden yan kapıya doğru baktı. Ama Bay Grey elini bileğine koymuş, sıkıca tutuyordu.

"Kaçamazsın," dedi adam. "Eğer öyle yaparsan herkes yanlış bir şey yaptığını düşünecektir."

"Ya da," dedi Annabel kendisini ele geçirmiş panik dalgasından *nefret* ederek, "onu gören aklı başında her genç hanımefendinin ondan köşe bucak kaçacağını düşüneceklerdir."

Ama öyle yapmazlardı. Ve Annabel bunu biliyordu. Şimdi Lord Newbury onlara doğru kararlılıkla yürüyordu ve kalabalık geçmesine izin vermek için hızla kenara çekiliyordu. Ayrılıyorlar ve sonra tekrar birleşiyorlardı, tabii ki Annabel'e

doğru bakarak. Eğer bir skandal olacaksa kimse kaçırmak istemiyordu.

"Ben yanındayım," dedi Bay Grey fısıltıyla.

Annabel başıyla onayladı. Bu cümlenin ona verdiği rahatlama hissi hem harika hem de dehşet vericiydi.

ON ALTI

"Amca," dedi Sebastian neşeyle, bunun kullanılabilecek en etkili ses tonu olduğunu öğreneli uzun zaman olmuştu, "seni tekrar görmek ne kadar mutluluk verici. Gerçi sadece tek bir gözle her şeyin biraz farklı gözüktüğünü söylemeliyim." Hafifçe gülümsedi. "Senin bile."

Newbury ona sert bir bakış attı, sonra Annabel'e döndü. "Bayan Winslow."

Annabel reverans yaptı. "Lordum."

"Bir sonraki dansı birlikte etmeliyiz."

Bu bir talimattı, soru değil. Sebastian, genç kadının sert bir cevap vermesini beklerken kaskatı kesildi. Ancak Annabel sadece yutkundu ve başını onaylarcasına salladı. Sebastian bunun anlaşılabilir olduğunu düşündü. Konta karşı pek gücü yoktu, ayrıca Newbury daima dayatmacı ve emretmeyi seven birisi olmuştu. Hem muhtemelen büyükannesi ve büyükbabasına da hesap vermesi gerekirdi. Newbury'yle arkadaştılar; bir dansı geri çevirerek onları utandıramazdı.

"Benim yanıma geri getirmeyi unutma," dedi Sebastian, tamamıyla samimiyetten uzak bir ifadeyle amcasına gülümserken.

Newbury bu ifadeye buz gibi bir bakışla karşılık verdi ve Sebastian o an korkunç bir hata yaptığını anladı. Annabel'in

itibarını geri kazandırmaya teşebbüs etmemeliydi. Toplumdan dışlanmış olsa çok daha iyi durumda olurdu. Taşra hayatına geri döner, kendisi kadar yalın konuşan bir toprak sahibi bulur ve sonsuza dek mutlu yaşardı.

Buradaki ironi neredeyse dayanılmazdı. Herkes Sebastian'ın onun peşinden amcası istediği için gittiğini düşünüyordu ama gerçekte tam tersi olmaya başlamıştı.

Newbury, Annabel'le ilişiğini kesmişti. Ta ki Sebastian'ın gerçekten ciddi olabileceğini düşünene dek. Ve şimdi amcası onu her zamankinden daha çok istiyordu.

Sebastian, amcasının duyduğu nefretin bir sınırı olabileceğini sanmıştı ama belli ki yoktu.

"Bayan Winslow beni anlayışla karşılar," dedi Newbury ona.

"Buna Bayan Winslow'un karar vermesi gerektiğini düşünmüyor musun?" dedi Sebastian keyifle.

Amcasının gözleri alev alevdi ve bir an için tekrar vurmayı deneyebileceğini sandı ama bu sefer Newbury hazırlıklı olduğu için öfkesini daha iyi kontrol altına alabildi ve sadece, "Münasebetsiz," demekle yetindi.

"Ben sadece onun toplumdaki itibarını tekrar kazanmasına yardım etmeye çalışıyorum," dedi Sebastian usulca. Sitemkârdı. Eğer Newbury de bunu düşünseydi daha en baştan onu kurtların önüne atmazdı.

Bunun üzerine Newbury'nin bakışları Annabel'in dekoltesine kaydı.

Sebastian midesinin bulandığını hissetti.

Newbury tekrar yukarı baktığında, gözleri sadece bir mülke sahip olmanın gururu olarak tanımlanabilecek bir şekilde parlıyordu.

"Onunla dans etmek zorunda değilsin," dedi usulca Annabel'e. Büyükannesini ve büyükbabasını boş vermeli, toplumun hiçbir beklentisini umursamamalıydı. Hiçbir leydi kendisine toplum içinde bu şekilde bakan bir erkekle dans etmek zorunda kalmamalıydı.

Ama Annabel ona üzgün gözlerle baktı. "Sanırım etmeliyim," dedi.

Newbury zafer kazanmış gibi gülümsedi, Annabel'i kolundan tuttu ve ondan uzaklaştırdı.

Sebastian içten içe yanarak onları seyretti, bu histen nefret etti ve ne yapacağını bekleyerek herkesin kendisine bakmasından nefret etti.

Kaybetmişti. Bir şekilde, kaybetmişti.

Aynı zamanda da kaybolmuştu.

⚜ ⚜ ⚜

Ertesi gün öğleden sonra

Ziyaretçiler. Annabel'i bıktırmışlardı.

Artık hem Lord Newbury hem de Bay Grey onunla ilgileniyormuş gibi gözüktüğü için tüm sosyete onu kendi gözleriyle görmeleri gerektiğini hissediyordu. Anlaşılan aynı insanların onu aynı hafta içinde acımak için *görmüş* olmalarının hiçbir önemi yoktu.

Öğleden sonra erken saatlerden itibaren başlamıştı ve Annabel çaresizce kaçmak istiyordu, bu nedenle yeni lavanta rengi elbisesiyle aynı renkte bir şapkaya ihtiyacı olduğu şeklinde saçma bir hikâye uydurdu. Büyükannesi ısrarlarına dayanamayıp sonunda elini sallayarak ona, "Hadi git artık! Saçmalıklarını bir saniye daha dinleyemeyeceğim," dedi.

Torununun daha önce dış görünüşü hakkında hiç bu kadar hevesli olmaması onu pek şüphelendirmemiş gibiydi. Hatta renk konusunda bu denli takıntılı olan birisinin şapkacıya giderken yanında elbisesini götürme gereği duymamasını da fark etmemişti.

Aslında Leydi Vickers kendisini tek kişilik kâğıt oyununa fazlasıyla kaptırmıştı ve hatta daha da fazla brendiye kaptırmıştı. Annabel kafasını kaşlarına kadar Hintliler gibi örtüyle sarsa yine de tek kelime etmezdi.

Annabel ve hizmetçisi Nettie, Bonds Caddesi'ne gitmek için çıktılar, hedeflerine varmak için daha az tercih edilen yolları kullandılar. Annabel yapabilse her zaman daha az kullanılan yolları seçerdi. Ancak kafasına takabileceği yeni bir şey bulmadan kesinlikle dönemeyeceği için temiz havanın düşüncelerinden kurtulmasına yardım edeceğini ümit ederek, ağır adımlarla yürüdü.

Yardımı olmadı. Ayrıca Bond Caddesi'ndeki kalabalık durumu daha da kötüleştirdi. Sanki herkes bugün sokağa çıkmıştı. Ona çarpıp durdular, konuşmaların uğultusundan ve caddedeki atların kişnemesinden dikkati dağıldı. Halihazırda sıcaktı ve bu da sanki yeterince hava yokmuş gibi hissettiriyordu.

Kapana kısılmıştı. Lord Newbury bir gece önce onunla hâlâ evlenmeyi planladığını açıkça belirtmişti. Niyetine resmiyet kazandırması an meselesiydi.

Annabel onunla evlenmek istemediğine karar verdiğinde çok rahatlamıştı. Ailesinin paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu ama Newbury evlenme teklifi etmezse, evet demek zorunda kalmayacaktı. Ya da hayır.

İtici bulduğu bir adama kendisini adamak zorunda kalmayacaktı. Ya da onu reddedip sonsuza dek kendi bencilliğiyle yaşamak zorunda kalacaktı.

İşleri daha da kötüleştirecek şekilde bu sabah kız kardeşinden bir mektup almıştı. Mary, Annabel'in bir küçüğüydü ve her zaman yakın olmuşlardı. Aslında Mary o bahar ciğerlerinden rahatsızlanmamış olsaydı Londra'ya birlikte geleceklerdi. Leydi Vickers kızları sosyeteye takdim etmeyi ilk teklif ettiğinde, "Bir taşla iki kuş," demişti. "Böylece masraflar azalmış olur."

Mary'nin mektubu neşeli ve mutluydu, evden ve kasabalarından, yerel meclisten ve sürekli kanat çırpıp duran ve sonunda papazın kafasına tüneyen, kilisede kapalı kalan siyah kuştan bahseden haberlerle doluydu.

Çok sevimliydi ve Annabel'in inanılmaz derecede evini özlemesine sebep olmuştu, zor dayanıyordu. Ne yazık ki Mary'nin mektubundakilerin hepsi bu kadar değildi. Masrafları kısma konusunda da küçük kısımlar vardı. Annelerinin işten çıkarmak zorunda kaldığı mürebbiye ve bölge baroneti ile eşi habersizce iki hafta erken uğradıklarında masada sadece tek çeşit et olması yüzünden yaşadıkları utanç verici akşam yemeğinden de bahsediyordu.

Paraları bitiyordu. Mary bunu söylemek için bir sürü kelime kullanmamıştı ama çok açıktı. Annabel kız kardeşini düşündüğünde derin ve acı dolu bir iç geçirdi. Muhtemelen Mary evde oturup Annabel'in yakışıklı ve inanılmaz derecede zengin bir asilin dikkatini çekmesini hayal ediyordu. Mutluluktan uçarak kocasını eve götürecek, o da sorunlar çözülene kadar herkesi paraya boğacaktı.

Bunun yerine Annabel son derece zengin, mümkün olamayacak derecede ürkütücü bir asille muhtemelen fakir, inanılmaz derecede yakışıklı bir çapkın bulmuştu. Onu şey gibi hissettiren...

Hayır. Bu şekilde düşünmemeliydi. Bay Grey'in kendisini nasıl hissettirdiği önemli değildi çünkü Bay Grey ona evlenme teklif etmeyi planlamıyordu ve kaldı ki yapsa bile ailesine destek olabilecek herhangi bir imkânı yoktu. Annabel genelde bu tür dedikodulara güvenmezdi ama bu sabah katlanmak zorunda kaldığı on sekiz ziyaretçiden en az on ikisi onun kıt kanaat geçindiğini söylemişti. Daha önce White's'taki münakaşadan sonra ziyarete gelenler de böyle söylemişti.

Görünüşe göre Bay Grey hakkında herkesin bir fikri vardı, ancak herkesin anlaştığı tek konu ciddi bir zenginliğinin olmadığıydı. Ya da aslında hiç zenginliğinin olmadığı.

Her neyse, zaten evlenme teklif etmemişti. Ne de öyle bir niyeti olduğunu göstermişti.

Annabel, Nettie'nin Bond Caddesi'ndeki vitrinlerde gördükleri bol tüylü şapkalar hakkında gevezelik etmesine göz

yumarak güçbela Brook Caddesi'ne giden köşeyi döndü. Diğer yönden büyük bir arabanın yaklaştığını gördüğünde evden neredeyse altı ev kadar uzaktaydılar.

"Bekle," dedi Nettie'yi durdurmak için elini kaldırarak.

Hizmetçisi ona kuşkuyla baktı ama durdu. Ve sessizleşti.

Annabel, Lord Newbury'nin kaldırıma çuval gibi inmesini ve basamaklardan yukarı çıkmasını seyretti. Orada neden bulunduğu oldukça açıktı.

"Oh! Bayan..."

Annabel zavallı kızın kolunu fazla sıkı tuttuğunu fark ederek Nettie'ye döndü. "Üzgünüm," dedi aceleyle ve hemen kolunu bıraktı, "ama ben eve gidemem. Henüz değil."

"Farklı bir şapka mı istiyorsunuz?" dedi Nettie ve elinde taşımakta olduğu yığına baktı. "O üzümlü olan hoştu ama bence rengi biraz koyuydu."

"Hayır, Ben sadece- Ben sadece- eve gidemem. Henüz olmaz." Tamamen paniğe kapılmış haldeki Annabel, Nettie'nin elini tuttu ve onu, nefeslenmek için bile duraksamadan, Vickers'ların evi görüş açısından çıkana dek tekrar geldiklere yöne doğru çekiştirdi.

"Ne oldu?" dedi Nettie nefes nefese.

"Lütfen," diye rica etti Annabel. "Lütfen sorma." Etrafına bakındı. Evlerle dolu bir sokaktaydı. Tüm öğleden sonra burada kalamazdı. "Şey, gidelim..."Yutkundu. Nereye gidebilirlerdi? Tekrar Bond Caddesi'ne dönmek istemiyordu. Daha yeni gelmişti, kesinlikle gördüğü birisi hâlâ orada olabilir ve tekrar oraya döndüğünü fark edebilirdi. "Tatlı yiyelim," dedi heyecanla. "İşte oldu. Aç değil misin? Ben çok açım. Sen değil misin?"

Nettie ona sanki çıldırdığını düşünüyormuş gibi baktı. Ve belki de çıldırmıştı. Annabel ne yapması gerektiğini biliyordu. Bir haftayı aşkın süredir biliyordu. Ama sadece bu öğleden sonra yapmak istemiyordu. Çok fazla şey mi istiyordu?

"Gel," dedi Annabel aceleyle. "Bir şekerci dükkânı var tam şurada..." Acaba nerede?

"Clifford Caddesi'nde mi?" diye sordu Nettie.

"Evet! Evet, sanırım orada var." Annabel nereye gittiğini pek fark etmeden, gözlerini yakmaya başlayan yaşlara engel olmaya çalışarak aceleyle ilerledi. Kendisini kontrol etmeliydi. Bir dükkâna giremezdi, bu halde mütevazı bir şekerciye bile giremezdi. Nefes almaya ve kendisini sakinleştirmeye ihtiyacı vardı ve–

"Oh, Bayan Winslow!"

Annabel dondu. Tanrı aşkına, kimseyle konuşmak istemiyordu. Lütfen şimdi olmazdı.

"Bayan Winslow!"

Annabel derin bir nefes aldı ve döndü. Leydi Olivia Valentine gülümseyerek kendi hizmetçisine bir şey uzattı ve ilerledi.

"Seni görmek ne kadar güzel," dedi Olivia heyecanla "Duydum ki- Oh, Bayan Winslow sorun ne?"

"Bir şey yok," diye yalan söyledi Annabel. "Ben sadece– "

"Hayır, kesinlikle bir şey var," dedi Olivia kesin bir dille. "Hadi gel benimle." Annabel'i kolundan tuttu ve birkaç adım geriye doğru götürdü. "Burası benim evim," diye bilgi verdi. "Burada dinlenebilirsin."

Annabel itiraz etmedi, hem gidecek bir yeri olduğu için hem de ne yapacağını söyleyecek birisini bulduğu için şükrediyordu.

"Senin bir çaya ihtiyacın var," dedi Olivia, onu misafir odasına buyur ederken. "Sana bakınca ben bile bir çaya ihtiyaç duydum." Hizmetçiyi çağırmak için zili kullandı ve çay servisi istedi. Sonra yanına oturarak Annabel'in elini elleri arasına aldı. "Annabel," dedi, "sana Annabel diyebilir miyim?"

Başını onaylayarak salladı.

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Annabel başını iki yana salladı. "Keşke."

Olivia gergin şekilde altdudağını ısırdı ve sonra dikkatle sordu: "Kuzenim mi? Sebastian bir şey mi yaptı?"

"Hayır!" diye haykırdı Annabel. "Hayır. Hayır. Hayır, lütfen o bir şey yapmadı. O sadece nazik ve sevgi dolu biçimde davranıyor. O olmasaydı..." Tekrar başını salladı ama bu sefer o kadar hızlı yaptı ki onu çok sarstı, elini alnına koymak zorunda kaldı. Dengeli şekilde konuşabilecek kadar kendine geldiğini hissettiğinde, "Eğer Bay Grey olmasaydı sosyeteden dışlanmış olurdum," dedi

Olivia başıyla onayladı. "O zaman sadece Lord Newbury'nin olabileceği aklıma geliyor."

Annabel başını yavaşça evet anlamında salladı. Aşağıya dizlerine, bir tanesi hâlâ Olivia'nın eline sıkıca kenetlenmiş ve diğeri yumruk olmuş ellerine doğru baktı. "Çok saçma ve bencilce davranıyorum." Derin bir nefes aldı ve boğazını temizlemeye çalıştı ama korkunç bir boğulma sesi çıkardı. Birisinin ağlamadan önce çıkardığı sese benziyordu. "Ben sadece... istemiyorum..."

Cümlesini tamamlayamadı. Tamamlaması gerekmedi. Olivia'nın gözlerindeki acıma dolu bakışı gördü. "Teklif etti demek," dedi Olivia hafifçe.

"Hayır. Henüz değil. Ama şu anda büyükannemlerin evinde. Arabasını gördüm. Eve girdiğini gördüm." Yukarı baktı. Olivia'nın yüzünde, gözlerinde görebileceklerini düşünmek istemedi ama sonsuza dek dizine bakarak konuşamayacağını da biliyordu. "Ben bir korkağım. Onu gördüm ve kaçtım. Sadece düşündüm ki, eğer eve gitmezsem o zaman bana evlenme teklif edemez ve ben de evet demek zorunda kalmam."

"Hayır diyemez misin?"

Annabel tamamen teslim olmuş şekilde başını iki yana salladı. "Hayır," dedi tükenmiş halde. "Ailem... Bizim ihtiyacımız var..." Yutkundu, bu acıya dayanmak için gözlerini kapattı. "Babam öldükten sonra her şey zor zorlaştı ve– "

"Sorun değil," dedi Olivia, onu durdurmak için hoşgörülü şekilde elini sıktı. "Anlıyorum."

Annabel gözyaşlarının arasından gülümsedi, nezaketi için müteşekkirdi ancak yine de *anlayamayacağım* düşünüyordu.

Olivia Valentine sevgi dolu kocası ve varlıklı, şan şöhret sahibi ailesiyle bunu anlayamazdı. Annabel'in omuzlarındaki baskıyı bilmesi mümkün değildi, ailesini kurtarabilmesi için tek yapması gerekenin kendinden vazgeçmek olduğunu anlayamazdı.

Olivia derin bir nefes verdi. "Peki," dedi yardımcı olmaya çalışarak, "en azından bir günlüğüne geciktirebiliriz. Öğleden sonra burada kalabilirsin. Arkadaşlığın beni memnun eder."

"Teşekkür ederim," dedi Annabel.

Olivia hafifçe eline dokundu, ayağa kalktı. Pencereye doğru ilerleyip dışarı baktı.

"Büyükannemlerin evini buradan göremezsin," dedi Annabel.

Olivia gülümseyerek döndü. "Biliyorum. Sadece düşünüyorum. Pencereden dışarıyı seyrederken daha iyi düşünebiliyorum. Belki de bir saat kadar sonra yürüyüşe çıkarım. Kontun arabasının hâlâ Vickers'ların evinin önünde olup olmadığını görmek için."

"Yapmamalısın," dedi Annabel. "Senin durumunda..."

Olivia bilmiş bir ifadeyle, "Yürümeme engel değil," diyerek tamamladı. "Aslında hava almak iyi gelir. İlk üç ay perişandım ve anneme göre son üç ay da perişan olacağım, bu nedenle arasındaki sürenin tadını çıkarsam iyi olur."

"Hamileliğin en iyi dönemi," diyerek teyit etti Annabel.

Olivia merakla kafasını yana doğru eğdi.

"Sekiz çocuğun en büyüğü benim. Tüm çocukluğum boyunca neredeyse annem hamileydi."

"Sekiz mi? Yüce Tanrı. Biz üç kardeştik."

"Lord Newbury'nin benimle evlenme nedeni bu," dedi Annabel sıkkın bir şekilde, "Annemler yedi kardeşmiş. Babamlar da on. Dedikodulara göre öyle doğurganım ki ben yaklaşınca kuşlar ötmeye başlıyor."

"Duydun yani," dedi Olivia çekinerek.

Annabel gözlerini devirdi. "Ben bile komik olduğunu düşündüm."

"Bu konuyu ciddiye almaman iyi."

"Öyle yapmak gerekiyor," dedi kabullenmiş şekilde omuz silkerek. "Eğer öyle yapmazsan o zaman..." İç çekti, cümlesini tamamlayamadı. Bu gerçekten çok moral bozucuydu.

Yakında duran sehpanın ayağının süslü kıvrımına dalarak gevşedi. Bulanık hale gelene kadar ona gözlerini dikti, sonra görüntü ikiye bölündü. Gözleri şaşılaşıyor olmalıydı. Ya da kör oluyordu. Belki kör olursa Lord Newbury onu istemeyebilirdi. Acaba birisi gözlerini günlerce şaşı yapsa kör olur muydu?

Belki. Denemeye değerdi.

Başını yana doğru eğdi.

"Annabel? Bayan Winslow? İyi misin?"

"İyiyim," dedi Annabel hâlâ bakışları sehpadayken.

"Oh, çay geldi," dedi Olivia, rahatız edici sessizliği bozduğu için açıkça rahatlamıştı. "İşte oldu." Oturdu ve bir fincanı eline aldı. "Çayını nasıl içersin?"

Annabel gönülsüzce bakışlarını sehpadan uzaklaştırdı ve gözlerini kırpıştırdı, görüşü düzeldi. "Sütlü lütfen. Şeker almıyorum."

Olivia havadan sudan konuşarak çayın demlenmesini bekledi. Annabel sadece oturup dinleyebildiği için mutluydu, hayır minnettardı. Olivia'nın şehre gelmekten pek hoşlanmayan görümcesi ve baş belası (haftanın tek günlerinde öyleydi) ikiz erkek kardeşi hakkında anlattıklarını dinledi. "*Sanırım* onu seviyorum," dedi Olivia yukarı doğru bakarak.

Annabel sıcak çayını yudumlarken Olivia ona kocasının işinden bahsetti. "*Can sıkıcı* belgeleri tercüme ederdi. Dayanılmaz derecede sıkıcı bir iş. Savaş Bakanlığı evraklarının entrikalarla dolu olacağını düşünürsün ama inan bana, durum öyle değildi."

Annabel çayından bir yudum aldı ve onaylarcasına başını salladı, sonra çayından bir yudum daha aldı ve onaylar şekilde başını salladı.

"Gorely kitapları hakkında sürekli şikâyet ediyor," diye devam etti Olivia. "Yazarın üslubu gerçekten *berbat*. Ama sanırım içten içe onları tercüme etmeyi seviyor." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi kafasını kaldırdı. "Aslında bu iş için Sebastian'a teşekkür etmeli," dedi.

"Gerçekten mi? Neden?"

Olivia ağzını açtı ama konuşmaya başlaması biraz zaman aldı. "Doğrusu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ama Sebastian kitaplardan birini Prens Alexei'ye okuması için vermiş. Sanırım dün akşam onunla tanışmıştın."

Annabel başıyla onayladı. Sonra kaşlarını çattı. "Okuması için mi vermiş?"

Olivia hâlâ buna tam olarak inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Anlaşılmaz bir şeydi." Başını iki yana salladı. "Hâlâ buna inanamıyorum. Hizmetkârları gözyaşlarına boğulmuş."

"Yüce Tanrı." Gerçekten Gorely kitaplarından birini okuması şarttı.

"Her neyse, Prens Alexei hikâyeye âşık oldu. *Bayan Butterworth ve Çılgın Baron*. Harry'den çevirmesini istedi, böylece ülkesindeki insanlar da okuyabilecekti."

"Etkileyici bir hikâye olmalı."

"Oh, öyle. Güvercinlerle gelen ölüm."

Annabel içtiği çay yüzünden neredeyse boğuluyordu. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, yemin ederim. Bayan Butterworth'ün annesi güvercinler tarafından neredeyse gagalanarak öldürülüyor. Ve bu zavallı kadın ailenin tek üyesi olarak –tabii ki Bayan Butterworth dışında– salgından kurtuluyor."

"Veba mı?" dedi Annabel gözleri kocaman açılmış halde.

"Ah hayır, çiçek. Veba olmasını *dilerdim*."

"O kitaplardan birisini okumam lazım," dedi Annabel.

"Sana verebilirim," dedi Olivia çayını bıraktı ve ayağa kalktı, odanın karşı tarafına doğru ilerledi. "Bizde bir sürü kopya var. Harry bazen sayfaları işaretliyor, bu nedenle birden

fazla almak zorunda kalıyoruz." Küçük bir dolabı açtı ve eğilip içine baktı. "Bazen ne kadar ağırlaştığımı unutuyorum."

Annabel ayağa kalkmaya hazırlandı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, hayır." Olivia doğrulmaya çalışırken hafifçe inledi. "İşte buldum. *Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay.* Sanırım Bayan Gorely'nin ilk kitabı."

Annabel kitabı aldı ve parmaklarını yaldızlı harfler üzerinde gezdirirken kapağı inceledi. İlk sayfayı açtı ve giriş cümlesini okudu.

Günün eğimli ilk ışıkları pencere camından çağlıyordu ve Bayan Sainsbury ince battaniyesinin altında kıvrılmış, sıklıkla yaptığı üzere, bir sonraki öğünü için nereden para bulacağını merak ediyordu. Yatağının yanında, halının üstünde sessizce yatan koli cinsi sadık köpeğine baktı ve önemli bir karar verme zamanının geldiğini hissetti. Kardeşlerinin hayatları buna bağlıydı.

Sertçe kapattı.

"Sorun mu var?" diye sordu Olivia.

"Hayır, sadece... bir şey yok." Annabel biraz daha çay içti. Şu anda önemli kararlar veren bir kız hakkında okumak istediğinden emin değildi. Özellikle de ona ihtiyacı olan kız ve erkek kardeşleri olan biri hakkında. "Sanırım daha sonra okuyacağım," dedi.

"Eğer şimdi okumak istersen seni seve seve yalnız bırakabilirim. Veya ben de sana katılabilirim. Bugünkü gazetenin henüz yarısını okuyabildim."

"Hayır, hayır. Bu gece başlarım." Annabel üzgünce gülümsedi. "Kafamı dağıtmama yardımcı olur."

Olivia bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ki o anda ön kapıdan birisinin girdiğini duydular.

"Harry?" diye seslendi Olivia.

"Korkarım sadece ben geldim."

Annabel donup kaldı. Bu Bay Grey'di.

"Sebastian!" diye bağırdı Olivia, Annabel'e doğru gergin bir bakış atarak. Annabel telaşla başını sağa sola salladı. Onu şu anda görmek istemiyordu. Şimdi bu kadar kırılgan hissediyorken olmazdı.

"Sebastian seni beklemiyordum," dedi Olivia misafir odası kapısına doğru ilerleyerek.

Adam içeri girdi, yanağından öpmek için eğildi. "Ne zamandan beri beni bekliyorsun veya beklemiyorsun."

Annabel oturduğu yerde sindi. Belki fark edilmezdi. Elbisesi neredeyse koltuğun mavisiyle aynı tondaydı. Belki araya karışırdı. Belki–

"Annabel? Bayan Winslow?"

Annabel bitkin biçimde gülümsedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu adam. Kaşları kaygıyla çatılmış halde odanın diğer tarafına doğru hızla yürüdü. "Bir sorun mu var?"

Annabel başını hayır anlamında salladı, konuşamıyordu. Kendini kontrol edebileceğini düşünmüştü. Tanrı aşkına, Olivia'yla beraberken gülüyordu. Ama Bay Grey'e bir kere bakınca bastırmak için çok uğraştığı her şey uyandı, gözlerinin arkasına baskı yaptı ve boğazı düğümlendi.

"Annabel?" dedi adam, önünde diz çökerek.

Annabel gözyaşlarına boğuldu.

ON YEDİ

Sebastian, Annabel'i önceki gece amcasıyla dans ettikten sonra sadece bir defa görmüştü. Gözleri yerdeydi ve sindirilmiş gibi görünüyordu ama *bunun* olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Şimdiyse sanki dünyanın yükü omuzlarına çökmüş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Seb midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti.

"Tanrı adına," dedi Olivia'ya dönerek. "Ona ne oldu?"

Olivia dudaklarını büzdü ve hiçbir şey demedi. Sadece başını Annabel'e doğru eğdi. Birden Seb azarlanmış gibi bir hisse kapıldı.

"Bir şey yok," diye hıçkırdı Annabel.

"Bir şey yok," dedi Sebastian. Tekrar Olivia'ya baktı. Israrcı ve rahatsız olmuş bir ifadeyle.

"Bir şey yok," diye teyit etti Olivia.

Seb dişlerinin arasından küfretti. "Newbury ne yaptı?"

"Hiçbir şey," dedi Annabel başını iki yana sallarken. "O hiçbir şey yapmadı... çünkü... çünkü..."

Sebastian midesinde yükselmeye başlayan tatsız histen rahatsız olarak yutkundu. Amcasının rezillik veya zalimlik konusunda bir şöhreti yoktu ama hiçbir kadının da onu nazik olarak tanımlamak için bir sebebi olmamıştı. Newbury'nin

umursamazlığı acı veren türdendi ya da daha açık konuşmak gerekirse bencilliği. Hak ettiğini düşündüğü için istediğini alırdı. İstekleri başkalarınınkiyle çakışsa bile hiç umursamazdı.

"Annabel," dedi, "bana ne olduğunu anlatmak zorundasın."

Ancak o hâlâ derin nefesler alarak ağlıyordu ve burnu...

Sebastian bir mendil uzattı.

"Teşekkür ederim," diyebildi genç kadın ve sonra mendili kullandı. İki kere.

"Olivia," dedi hemen Sebastian ve onu görmek için hızlıca döndü. "Bana ne haltlar döndüğünü söyler misin?"

Olivia onun yanına gitti ve ancak bir kadının bakabileceği kadar sertçe bakarak kollarını birleştirdi. "Bayan Winslow amcanın kendisine evlenme teklif etmek üzere olduğunu düşünüyor," dedi.

Sebastian derin bir nefes verdi. Şaşırmamıştı. Annabel amcasının bir gelinde istediği her şeye sahipti, daha da önemlisi amcası artık Sebastian'ın da onu istediğini düşünüyordu.

"Pekâlâ," dedi rahatlatmaya çalışarak. Annabel'in bir elini avucuna aldı ve sıktı. "Her şey yoluna girecek. Onunla evlenmemi isteseydi ben de ağlardım."

Annabel gülecekmiş gibi baktı ama sonra yine hıçkırıklara boğuldu.

"Hayır diyemez misin?" diye sordu Sebastian. Olivia'ya döndü. "Hayır diyemez mi?"

Olivia kollarını birleştirdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Eğer ben ne düşüneceğimi bilseydim sana sormak zorunda kalmazdım, değil mi?" dedi ayağa kalkarken.

"O sekiz kardeşin en büyüğü Sebastian. Sekiz."

"Tanrı aşkına," diye parladı adam, "bana sadece ne demek istediğini söyler misin?"

Annabel yukarı doğru baktı ve kısa bir sessizlik oldu.

"Artık hislerini tam olarak anlayabiliyorum," dedi Sebastian.

"Paramız bitti," dedi Annabel alçak sesle. "Kız kardeşlerimin artık öğretmenleri yok. Erkek kardeşlerim okuldan atılacaklar."

"Peki büyükannen ve büyükbaban?" Tabii ki Lord Vickers'ın birkaç çocuğun okul ücretini ödeyebilecek kadar parası vardı.

"Büyükbabam annemle yirmi yıldır konuşmuyor. Babamla evlendiği için onu asla affetmemiş." Genç kadın bir an durdu, titrek şekilde nefes aldı ve sonra mendili tekrar kullandı. "Beni de sadece büyükannem ısrar ettiği için yanma aldı. Ve o da sadece... şey için yaptı... peki, bilmiyorum neden yaptı. Sanırım eğlenceli olacağını düşündü."

Seb, Olivia'ya doğru baktı. Olivia hâlâ kollarını birleştirmiş, savaşçı bir anne tavuk gibi dimdik ayakta duruyordu. "Affedersin," dedi Annabel'e ve sonra Olivia'nın bileğini yakalayıp onu odanın diğer tarafına çekiştirdi. "Benden ne yapmamı bekliyorsun?" diye tısladı.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Oyun oynamayı bırak. Geldiğimden beri bana öfkeli şekilde bakıp duruyorsun."

"Kız üzgün!"

"Görebiliyorum," diye parladı.

"Tamam o zaman bir şeyler yap," dedi Olivia onun göğsüne yavaşça vurarak.

"Bu benim suçum değil!" Gerçekten de değildi. Sebastian bu olaya dahil olmadan çok önce amcası Annabel'i istemişti. Eğer Sebastian onunla hiç tanışmasaydı da tam olarak yine aynı durumda olacaktı.

"Onun evlenmesi gerekiyor Sebastian."

Oh, Tanrı aşkına. "Ona evlenme teklif etmemi mi öneriyorsun?" dedi Sebastian, gayet ne ima ettiğini bilmesine rağmen. "Onunla tanışalı bir hafta bile olmadı."

Olivia o sanki dev bir pislikmiş gibi ona gözlerini dikip baktı. Lanet olsun, kendisi de öyle hissediyordu. Annabel odanın diğer tarafında oturmuş, mendili elinde hıçkırarak ağlıyordu. Ona yardım etmeyi istememesi için bir erkeğin taş kalpli olması gerekirdi.

Ama evlilik? Ne tür bir erkek bu kadar kısa süredir tanıdığı bir kadınla evlenirdi. Ne kadar olmuştu? Sekiz gün mü? Sosyete onun budala ve çapkın olduğunu düşünebilirdi ama bunun nedeni sadece böyle olmasını istediği içindi. Bu imajı desteklemişti çünkü... çünkü... Pekâlâ, lanet olsun, neden yaptığından emin değildi. Belki de sadece eğlenceli olduğu içindi.

Ama Olivia'nın kendisini daha iyi tanıdığını sanıyordu.

"Bayan Winslow'dan hoşlanıyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten. Ayrıca böyle korkunç bir durumda olmasına üzülüyorum. Tanrı biliyor, Lord Newbury'yle yaşamanın ne kadar berbat bir şey olabileceğini anlayabiliyorum. Ama bunu düzeltmek bana düşmez. Ayrıca bu benim sorunum da değil."

Olivia tamamen hayal kırıklığına uğramış halde gözlerini onun gözlerine dikti.

"Sen aşk evliliği yaptın," diye hatırlattı ona Sebastian.

Olivia dişlerini sıktığında iyi bir noktaya değindiğini anladı. Ama neden bu kadar suçlu hissettiğinden hâlâ pek emin değildi. Yine de şu anda bir şey yapmadan duramazdı. "Beni böyle bir şeyden mahrum etmek mi istiyorsun?"

Fakat...

Annabel'e doğru baktı. Genç kadın perişan halde pencereden dışarıyı seyrediyordu. Koyu renk saçları tokalarından kurtulmaya başlamıştı ve gevşek bir bukle omzunun birkaç santim aşağısına, sırtına kadar düşmüştü.

Islandıklarında daha uzun olurlar, diye düşündü farkında olmadan.

Ama onu asla ıslak göremeyecekti.

Yutkundu.

"Haklısın," dedi Olivia bir anda.

"Ne?" Gözlerini kırpıştırarak ona tekrar baktı.

"Haklısın," dedi Olivia yeniden. "Onu kurtarmak için bir hamle yapmanı beklemem haksızlık. Kesinlikle Londra'da sevmediği birisiyle evlenmek zorunda kalan ilk kız olmayacak."

"Evet." Sebastian ona şüpheyle baktı. Bir şeyler mi çeviriyordu? Öyle olabilirdi. Ya da olmayabilirdi. Lanet olsun. Bir kadının aklındakileri okuyamadığı zamanlardan nefret ediyordu.

"Hepsini kurtaramazsın sonuçta."

Sebastian başını onaylarcasına salladı ama pek de ikna olmamıştı.

"Pekâlâ," dedi Olivia hızla. "Onu bu öğleden sonrası için kurtarabiliriz. Akşama kadar kalabileceğini söyledim. Eminim Newbury sabırsızlanacak ve evine gidecektir," dedi.

"Şu anda evlerinde mi?"

Olivia başıyla sertçe onayladı. "Bayan Winslow eve dönüyormuş... şey, nereden olduğunu bilmiyorum. Alışverişten sanırım. Onu arabasından inerken görmüş."

"Ve evlenme teklif etmek için orada olduğundan emin mi?"

"Öğrenecek kadar uzun kalmak istediğini sanmıyorum," dedi Olivia sertçe.

Sebastian yavaşça başıyla onayladı. Kendisini Annabel'in yerine koyması zordu ama aynı durumda olsa benzer şekilde davranacağını düşündü.

Olivia şöminenin üstündeki saate baktı. "Benim bir randevum var," dedi.

Sebastian buna bir an bile inanmadı ama yine de "Ben onunla kalırım," dedi.

Olivia derin bir nefes verdi. "Sanırım büyükannesine bir not göndermemiz gerekecek. Bir süre sonra onu merak edeceklerdir. Aslında büyükannesini tanıyorum, belki de etmez," dedi.

"Senin davet ettiğini söyle," diye önerdi.

"Bu arkadaşlığa itiraz edemezler." Olivia, Londra'nın en popüler genç leydilerinden biriydi; herkes kızının –veya torununun– onun kanatlarının altında olmasından memnun olurdu.

Olivia başıyla onayladı ve Annabel'in yanına gitti. Sebastian kendisine bir içki doldurdu ve sonra tek seferde içti,

bir tane daha doldurdu. Sonra bir tane de Annabel için. O içkiyi götürene kadar Olivia da veda etmiş, kapıya doğru ilerliyordu.

Kadehi uzattı.

"Randevusu var," dedi Annabel.

Başıyla onayladı. "İster misin?" diye sordu. "İstemeyebilirsin. Ama istemelisin."

Genç kadın kadehi aldı, küçük bir yudum içti ve bıraktı. "Büyükannem çok içiyor," dedi, sesi üzücü bir monotonluktaydı.

Sebastian hiçbir şey demedi, sadece kanepeye en yakın sandalyeye oturdu ve güven verici bir ses çıkardı. Üzgün kadınlarla arası pek iyi değildi. Ne diyeceğini bilmiyordu. Ya da ne yapacağını.

"Kötü bir sarhoş değildir. Sadece biraz aptallaşabiliyor."

"Biraz da flörte yatkın mı oluyor?" diye sordu Sebastian, esprili biçimde gülümseyerek. Oldukça uygunsuz bir yorumdu ama kızın gözlerindeki acıya tahammül edemiyordu. Eğer onu güldürecekse buna değerdi.

Ve Annabel gülümsedi! Sadece azıcık. Ama yine de bu bir zaferdi.

"Oh, öyle." Genç kadın ağzını eliyle kapattı ve başını evet anlamında salladı. "Üzgünüm," dedi içten biçimde. "Doğrusunu söylemek gerekirse hiç bu kadar mahcup olmamıştım. Bu şekilde davrandığını daha önce hiç görmemiştim."

"Benim cazibeli tavırlarım ve yakışıklı görüntümden kaynaklanmış olmalı."

Annabel ona baktı.

"Alçakgönüllülüğüm ve hoşgörüm hakkında bir şeyler söylemeyecek misin?" diye mırıldandı adam.

Annabel başını sağa solladı, gözlerinin parıltısı yerine gelmeye başlamıştı. "Hiçbir zaman iyi bir yalancı olamadım."

Sebastian bir kahkaha attı.

Genç kadın içkisinden bir yudum daha aldı, sonra da kadehi masaya koydu. Ama bırakmadı. Parmaklarıyla cama

hafifçe vurdu, kadehin ağzında daireler çizdi. Kıpır kıpırdı, onun Annabel'i.

Sebastian bunun neden kendisini mutlu ettiğini düşündü. O böyle biri değildi. Kendisini zorla da olsa her zaman sabit tutmayı becerebilmişti. Muhtemelen bu nedenle bu kadar iyi bir nişancıydı. Savaş sırasında, bazen tüfeğini saatlerce sabit tutarak tetiği çekmek için en uygun ânı beklerdi.

"Sadece bilmeni isterim ki..." diye başladı Annabel.

Sebastian bekledi. Söylemeye çalıştığı her neyse kolay olmamalıydı.

"Sadece bilmeni isterim ki," dedi sanki cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi yeniden, "bunun seninle hiçbir alakası olmadığını biliyorum. Ve senden beklemiyorum– "

Sebastian başını onaylarcasına sallayarak onu zor bir konuşma yapmaktan kurtarmaya çalıştı. "Şşş, şşş. Bir şey söylemek sorunda değilsin," dedi.

"Ama Leydi Olivia– "

"Biraz müdahaleci olabilir," diyerek araya girdi. "Sadece şu an için şöyle davranalım– " Cümlesini yarıda bıraktı. "O bir Gorely kitabı mı?"

Annabel gözlerini kırpıştırdı ve aşağı doğru baktı. Kucağında durduğunu unutmuştu. "Oh. Evet. Leydi Olivia bana ödünç verdi."

Elini uzattı. "Hangisini verdi?"

"Şey..." Annabel aşağı, kitaba doğru bir daha baktı. "*Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay.*" Kitabı ona uzattı. "Okuduğunu sanıyorum."

"Elbette." Sebastian kitabın ilk sayfasını açtı. Kendi kendine, *Günün eğimli ilk ışıkları pencere camından çağlıyordu,* dedi. Bu satırları yazdığı ânı çok net hatırlıyordu. Hayır, bu doğru değildi. Bunları *tasarlamasını* hatırlıyordu. Tüm giriş kısmını yazmadan önce düşünmüştü. Birçok kez üstünden geçmişti, tam istediği şekli alana kadar zihninde düzeltmişti.

Bu onun ânıydı. Kendi dönüm noktası. Herkesin hayatında bu şekilde dönüm noktalarının olup olmadığını düşündü. *Öncesi* ve *sonrasını* belirleyen o bariz an. Onunki o zamandı. O gece odasında. Önceki geceden ya da bir öncekinden farklı bir gece değildi. Uyuyamamıştı. Bu alışılmadık bir durum değildi.

Açıklanamayan, mucizevi bir nedenden dolayı kitaplar hakkında düşünmeye başlamıştı.

Ve sonra eline bir kalem almıştı.

Artık kendi hayatının *sonrasına* geçmişti. Annabel'e baktı.

Gözlerini ondan kaçırdı. Onun *sonraki* hayatını düşünmek istemiyordu.

"Sana okumamı ister misin?" diye sordu, sesi biraz yüksek çıkmıştı. Çünkü düşüncelerinin yönünü değiştirmek için bir şeyler yapmalıydı. Ayrıca bu genç kadını da neşelendirebilirdi.

"Tamam," dedi Annabel tereddüt içinde gülümserken. "Leydi Olivia harika bir okuyucu olduğunu söyledi."

Olivia'nın *bunu* söylemiş olması *mümkün* değildi. "Öyle mi dedi?"

"Peki, tam olarak değil. Ama hizmetkârları ağlattığınızı söyledi."

"İyi anlamda," diye onayladı.

Genç kadın içtenlikle güldü ve bunu görünce tuhaf bir mutluluk hissetti.

"Başlayalım," dedi Sebastian. "*Birinci Bölüm.*" Boğazını temizledi ve devam etti. "*Günün eğimli ilk ışıkları pencere camından çağlıyordu ve Bayan Sainsbury ince battaniyesinin altında kıvrılmış, sıklıkla yaptığı üzere, bir sonraki öğünü için nereden para bulacağını merak ediyordu.*"

"Bunu tam olarak hayal edebiliyorum," dedi Annabel.

Şaşırarak gözlerini ona çevirdi. Ve memnuniyet duydu. "Edebiliyor musun?"

Genç kadın başıyla onayladı. "Erken kalkardım. Londra'ya gelmeden önce. Işık sabahları farklı olur. Daha yatay

sanırım. Ve daha parlak sarıdır. Her zaman düşünmüşümdür..." Başını yana doğru eğerek konuşmasına ara verdi. Kaşlarını çattı ve somurttu. Çok sevimli bir ifadeydi bu. Sebastian eğer ona yeterince dikkatli bakarsa gerçekten ne düşündüğünü *görebileceğini* hissetti.

"Tam olarak ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi Annabel.

"Anlıyor muyum?"

"Evet." Genç kadın oturduğu yerde dikleşti ve gözleri hatıralarla canlandı. "Öyle demiştin. Trowbridge partisinde seninle tanıştığımızda."

"Fundalık," dedi Sebastian iç çekerek. Artık çok uzaklarda keyifli bir zamandı.

"Evet. Sabah ışığı hakkında bir şey söylemiştin. Sen demiştin ki– " Birden kızararak durdu. "Önemli değil."

"Artık ne söylediğimi *gerçekten* öğrenmek istediğimi söylemek zorundayım."

"Oh..." Genç kadın hızla başını iki yana salladı. "Hayır."

"*Annabel,*" dedi Sebastian isminin müzikal tınısından hoşlanarak.

"İçinde kaybolmayı istediğini söylemiştin," dedi Annabel, bir çırpıda utangaç bir hızla konuşarak.

"Öyle mi?" Tuhaf. Bunu söylediğini hatırlamıyordu. Bazen kendi düşüncelerinde kayboluyordu. Ama söyleyebileceği bir şeye benziyordu.

Annabel başıyla onayladı.

"Hımm. Pekâlâ. Sanırım söylemiş olabilirim." Esprili bir şey söyleyeceği zaman hep yaptığı şekilde başını ona doğru eğdi. "Aslında biraz yalnız kalmayı da arzu edebilirim."

"Tabii ki."

"Ya da belki *çok* fazla yalnız kalmamalı," diye mırıldandı.

"*Dur.*" Ama genç kadının sesi alınmış gibi değildi. Pek değildi.

Sebastian fark ettirmeden ona baktı. Annabel kendi kendine gülümsüyordu. Onun cesaretini, gücünü görebilmesine yetecek kadardı. Güçlüklerin ortasında dimdik durabilme yeteneğini.

Durdu. Lanet olsun, aklından ne geçiyordu ki? Annabel'in tek yaptığı onun uygunsuz yorumuna karşılık vermekti.

Dikkatli olmalıydı, yoksa onu olmadığı bir şeye dönüştürecekti. Neredeyse her gece yaptığı şey buydu, elinde kalem ve kâğıtla odasına kapanmak. Karakterler yaratıyordu. Eğer hayal gücünün kendisini ele geçirmesine izin verirse onu mükemmel bir kadına dönüştürebilirdi.

Bu ikisi için de adil olmazdı.

Boğazını temizledi ve kitaba döndü. "Devam edeyim mi?"

"Lütfen."

"*Yatağının yanında, halının üstünde sessizce yatan koli cinsi–* "

"Benim de bir köpeğim var," dedi genç kadın bir anda.

Sebastian şaşkınlıkla baktı. Köpeği olduğu için değil. Köpeği olabilecek birine benziyordu. Ancak bu kadar çabuk yeniden araya girmesini beklemiyordu. "Öyle mi?"

"Bir tazı."

"Yarışıyor mu?"

Annabel başını hayır anlamında salladı. "Adı Fare."

"Çok kalpsiz bir kadınsın Annabel Winslow."

"Korkarım çok uygun bir isim."

"Hindiden Daha Hızlı Koşabilen Winslow yarışmasının galibi olduğunu sanmıyorum."

Genç kadın kıkırdadı. "Hayır."

"Üçüncü olduğunu söylemiştin," diye hatırlattı.

"Genelde yarışmacıları insanlardan seçiyoruz," dedi Annabel ve ekledi: "Erkek kardeşlerimin ikisi oldukça hızlı koşucudur."

Sebastian kitabı tekrar kaldırdı. "Devam etmemi istiyor musun?"

"Köpeğimi özledim," dedi genç kadın içini çekerek.

Görünüşe göre istemiyordu. "Şey, büyükannenlerin köpeği yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Sadece Louisa'nın komik bir av köpeği var."

Parkta gördüğü şişko küçük sosisi hatırladı. "Oldukça şişmandı," dedi.

Annabel küçük bir kahkaha attı. "Kim köpeğine Frederick adını verir?"

"Ne?"

Annabel oturuşunu biraz dikleştirdi. "Louisa o köpeğe Frederick adını verdi. Komik değil mi?"

"Pek değil," diye belirtti.

"Benim *kardeşimin* adı Frederick."

Sebastian tüm bunları niye anlattığına bir anlam veremiyordu ama kafasını sorunlarından uzaklaştırıyormuş gibiydi, bu nedenle o da devam ettirdi. "Frederick hızlı koşanlardan biri mi?"

"Öyle. Aynı zamanda da Papaz Olma İhtimali En Düşük Olan Winslow." Bir eliyle kendini işaret ederek, "Onu kesinlikle *bu konuda* geçerdim, eğer kızlara dini konularda yarışma şansı verilmiş olsaydı," dedi.

"Tabii ki," diye mırıldandı Sebastian. "Kilisede Uyuyakalma İhtimali En Yüksek Olan ve tüm o diğerleri." Sonra aklına geldi. "Gerçekten bunu yaptın mı? Kilisede uyuyakaldın mı?"

Genç kadın bıkkın şekilde iç çekti. "Hem de... her... hafta."

Kıkırdadı. "İyi bir ikili olurduk."

"Sen de mi?"

"Oh, hayır. Ben asla uyuklamam. Ben uygunsuz davranıştan kovulmuştum."

Genç kadın gözleri parlayarak ileri doğru eğildi. "Ne yaptın?"

Sebastian şeytani bir gülümsemeyle eğildi. "Asla söylemem."

Annabel geri çekildi. "Haksızlık bu."

"Ben de gitmiyorum artık."

"Hiç mi?"

"Hiç. Aslında dürüst olmak gerekirse muhtemelen uyuyakalırdım." Kesinlikle. Dua saatleri geceleri uyuyamayanlar için çok kötü saatlerdi.

Annabel hüzünle gülümsedi ve ayağa kalktı. O da ayağa kalkmak için harekete geçti ama genç kadın elini kaldırdı. "Lütfen benim için rahatsız olma," dedi.

Sebastian onun pencereye doğru ilerleyişini izledi. Genç kadın başını cama dayayarak dışarı baktı. "Sence hâlâ orada mıdır?"

Neden bahsettiğini anlamıyormuş gibi davranmadı. "Muhtemelen. Oldukça ısrarcıdır. Eğer büyükannenler ona yakında döneceğini söyledilerse bekleyecektir."

"Leydi Olivia randevusundan dönerken Vickers'ların evinin oradan geçerek arabasının hâlâ orada olup olmadığına bakacağını söyledi." Hafifçe döndü, tam olarak ona bakmadan, "Randevusu yoktu değil mi?" diye sordu.

Sebastian ona yalan söylemeyi düşündü. Ama söylemedi. "Sanmıyorum," dedi.

Annabel yavaşça başını iki yana salladı ve sonra yüzü buruşturdu. Sebastian'ın tek düşünebildiği *Tanrı aşkına, daha fazla ağlamasın* oldu, çünkü gözyaşlarına dayanamıyordu. Özellikle de *onunkilere.* Ancak rahatlamasını sağlayacak uygun bir şeyler söylemeden önce fark etti ki–

"Sen gülüyor musun?"

Genç kadın başını sağa sola salladı. Bu sırada gülüyordu.

Ayağa kalktı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Kuzenin," dedi Annabel heyecanla. "Sanırım itibarını tehlikeye atmaya çalışıyor."

Duyduğu en saçma şeydi bu. Ama doğruydu.

"Oh Annabel," dedi avına doğru ilerleyen vahşi bir hayvanın zarafetiyle ona doğru yürürken, "itibarım uzun, uzun zaman önce tehlikeye atıldı."

"Üzgünüm." Genç kadın hâlâ gülüyordu. "Onu ima etmek istememiştim..."

Sebastian bekledi ama o ima etmek istemediği şey her neyse iç açıcı bir gülme krizi içinde kaybolmuştu.

"Oh!" Genç kadın karnını tutarak duvara yaslandı.

"O kadar komik değildi," dedi. Ama söylerken o da gülümsüyordu. Annabel gülerken gülümsememek imkânsızdı.

Sıradışı şekilde gülüyordu.

"Hayır, hayır," dedi genç kadın nefes nefese. "O değil. Aklıma başka bir şey geldi de."

Sebastian bekledi. Hiçbir şey demedi. En sonunda şöyle dedi: "Ne olduğunu bana da söyleme zahmetine girecek misin?"

Genç kadın gülerken burnundan nahoş bir ses çıkardı ve elleriyle ağzını, hayır, tüm yüzünü hızla örttü.

"Ağlıyor gibisin," dedi.

"Ağlamıyorum," diye yanıtladı Annabel örttüğü ağzından.

"Biliyorum. Ama sadece söylemek istedim, düşük bir ihtimal olsa da biri gelirse seni ağlattığımı düşünmelerini istemem."

Annabel parmaklarının arasından baktı. "Affedersin," dedi.

"Bu kadar komik olan ne?" Çünkü gerçekten artık çoktan öğrenmiş olması gerekiyordu.

"Oh, sadece... dün gece... sen amcanla konuşurken..."

Sebastian koltukta arkasına yaslandı, beklemeye başladı.

"Toplumun gözünde itibarımı tekrar kazanmamı istediğini söyledin."

"Çok da zarif bir tanımlama değil bu," diye belirtti.

"Ve benim tek düşünebildiğim... " Genç kadın sanki tekrar gülme krizine girecekmiş gibi duruyordu. "Toplumun gözünden pek hoşlandığımdan emin olmadığımdı."

"Benim de en sevdiğim göz değil," diyerek hemfikir olduğunu belirtirken onun gözlerine bakmamak için kendine güçlükle engel olmaya çalıştı.

Ve bu genç kadının göğsünü titreterek daha fazla gülmesine sebep oldu.

Bu Sebastian'ın *bazı* bölgelerini oldukça etkiledi. Kıpırdanmayı kesti.

Genç kadın utanarak gözlerini kapattı. "Bu şekilde konuştuğuma inanamıyorum."

Sebastian nefes almayı durdurdu. Sadece ona bakabiliyordu, dudaklarına bakıyordu, dolgun ve pembelerdi, hâlâ gülümsüyordu.

Onu öpmek istedi. Onu öpmeyi nefes almaktan daha çok istiyordu. Onu mantığının algılayabildiğinden çok daha fazla öpmek istiyordu çünkü eğer mantıklı düşünebiliyor olsaydı buradan uzaklaşırdı. Odadan çıkardı. Soğuk bir duş alırdı.

Bunun yerine Annabel'e doğru ilerledi. Ellerini onun gözlerinin üzerindeki ellerinin üzerine koydu ve yumuşak bir şekilde tuttu.

Genç kadının dudakları aralandı ve adam fısıltı gibi, aceleyle havanın hafifçe çıktığını duydu. O nefes mi aldı yoksa verdi mi, bilmiyordu. Umurunda değildi. Sadece onun nefesi kendisinin olsun istiyordu.

Sebastian ileri doğru eğildi. Yavaşça. Aceleye getiremezdi, bir saniyesini bile kaçırmayı göze alamazdı. Bunu hatırlamak istiyordu. Son yaşananların her saniyesinin hafızasına kazınmasını istiyordu. Beş santim uzağında olmanın nasıl hissettirdiğini bilmek istiyordu ve sonra iki santim ve sonra...

Dudaklarını onun dudaklarına dokundurdu. Geri çekilmeden önce küçük, kaçamak bir dokunuş. Onu görmek istedi, bir öpücükten sonra tam olarak nasıl göründüğünü bilmek istiyordu.

Bir sonraki öpücüğü beklerken tam olarak nasıl göründüğünü bilmek istiyordu.

Sebastian kendi parmaklarını onunkilere doladı ve yavaşça Annabel'in elini gözlerinden çekti. "Bana bak," diye fısıldadı.

Ancak genç kadın gözlerini kapalı tutarak başını iki yana salladı.

Ve sonra Sebastian artık bekleyemedi. Kollarıyla onu sarmaladı, kendine doğru çekti ve dudakları buluştu. Ama bu bir öpücükten çok daha fazlasıydı. Elleri onun vücudunda, kalçalarında dolaştı ve onları sıktı. Vücudunu kendisininkine bastırmak mı yoksa sadece onun dolgunluğundan mest mi olmak istiyordu, bilemiyordu.

O kollarında bir tanrıçaydı, yumuşak ve muhteşemdi. Sebastian onu hissetmek istiyordu, her bir hücresini. Dokunmak, okşamak ve yoğurmak istiyordu ve Tanrı aşkına, neredeyse unutuyordu onu öpmeyi de istiyordu. Ama vücudu... vücudu güzellik abidesiydi. Kollarındaki inanılmaz bir mucizeydi ve nefes almak için sonunda dudaklarını onunkinden ayırmak zorunda kaldı. İnledi ve çenesine, sonra boynuna doğru ilerledi. Sadece dudaklarını öpmek istemiyordu. Onun her yerini öpmek istiyordu.

"Annabel," diye inledi, parmakları çabucak elbisesinin arkasındaki düğmeleri bulurken. Bu konuda uzmandı. Bir kadının elbiselerini nasıl çıkaracağını çok iyi biliyordu. Genelde yavaş yapardı, her ânın tadını çıkarırdı ve teninin her noktasını ama onunla... bekleyemiyordu. Delirmiş gibiydi, sadece elbiseyi omzundan aşağıya kaydırmasına yetecek kadar düğmeyi açtı.

Genç kadının iç gömleği oldukça sadeydi, ne ipekti ne de dantel, sadece ince beyaz pamuklu. Ama bu onu çılgına çevirdi. Bu kadının süse ihtiyacı yoktu. Mükemmel olarak yaratılmıştı.

Titreyen parmaklarıyla omzundaki düğümlere uzandı ve çekti, ince kumaş şeritleri açılırken neredeyse nefes alamayacak hale geldi.

Sebastian onun ismini fısıldadı, sonra tekrarladı ve tekrarladı. Onun inlediğini duydu, yumuşak tiz ses derinleşti ve Sebastian'ın elleri omzundan aşağıya memelerinin çekici kıvrımlarına doğru kayarken boğuklaştı. Korsesi çok sıkı değildi

ancak memelerini inanılmaz derecede havada ve yuvarlak tutacak şekilde yukarı kaldırmıştı.

Artık neredeyse kontrolünü kaybetmeye başladığını hissediyordu.

Durmalıydı. Bu çılgınlıktı. O düzgün bir genç leydiydi ve ona sanki bir şeymiş gibi davranıyordu–

Teninin sıcak kokusunu içine çekerek son bir kez daha öptü ve sonra kendini sertçe uzaklaştırdı.

"Üzgünüm," dedi nefesini toplamaya çalışırken. Ama değildi. Olması gerektiğini biliyordu fakat ona bu kadar yakın olmaktan asla pişmanlık duyacağını sanmıyordu.

Sebastian arkasını dönmeye hazırlanırken –çünkü onu görürken kendine engel olamayacağını düşünüyordu– Annabel'in gözlerinin kapalı olduğunu gördü.

Kalbi parçalandı ve aceleyle yanına gitti. "Annabel?" Omzuna dokundu sonra yanaklarına. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye fısıldadı genç kadın.

Sebastian parmaklarını onun şakaklarında, gözlerinin tam kenarında gezdirdi. "Gözlerin neden kapalı?"

"Korkuyorum."

"Neden?"

Annabel yutkundu. "Kendimden." Ve sonra gözlerini açtı. "İsteyeceklerimden. Ve yapacaklarımdan."

"Beni arzulamıyor musun..." Tanrı aşkına, Annabel onu arzulamıyor muydu? Düşünmeye çalıştı. Öpüşüne karşılık vermiş miydi? Dokunuşuna karşılık vermiş miydi? Hatırlayamıyordu. Kendisini ona ve ihtiyaçlarına öyle çok kaptırmıştı ki Annabel'in ne yaptığını hatırlayamıyordu.

"Hayır," dedi genç kadın usulca. "Seni istiyorum. Sorun da bu." Tekrar gözlerini kapattı ama sadece bir an için. Sanki kendi kendine bir şeyleri hatırlamaya çalışıyor gibiydi ve sonra tekrar açtı. "Bana yardım edebilir misin?"

Sebastian evet dedi, ona yardım edecekti. Onu amcasından korumak, ailesini kurtarmak ve kardeşlerini okulda tutmak

için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı ancak Annabel o anda iç gömleğini bağlamaya çalışıyordu ve farkına vardı ki onun gerçekten istediği giyinmesine yardım edilmesiydi.

Böylece gerekeni yaptı. Fiyonklarını bağladı ve düğmelerini ilikledi, Annabel pencere kenarında bir yere otururken hiçbir şey söylemeden o da kapıya yakın bir yere oturdu.

Beklediler. Ve beklediler. Nihayet saatler geçtikten sonra Annabel ayağa kalktı. "Leydi Louisa döndü," dedi.

Sebastian ayağa kalktı, onu Olivia'nın arabasından inişini pencereden izlerken seyretti. Tam kendisine doğru döndüğü anda sordu:

"Benimle evlenir misin?"

ON SEKİZ

Annabel neredeyse yüzüstü yere düşüyordu. "Ne?"

"Tam olarak beklediğim cevap bu değildi," diye mırıldandı Sebastian.

Yine de tam olarak anlayamamıştı. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

Adam başını yana doğru eğdi. "Sanırım az önce onu sordum, evet," dedi.

"Evlenmek zorunda değilsin," diyerek onu ikna etmeye çalıştı Annabel çünkü... o bir aptaldı ve erkeklerden evlenme teklifi geldiğinde aptallar tam olarak böyle davranırdı. Onlara evlenmek zorunda olmadıklarını söylerdi.

"Hayır mı diyorsun?" adam.

"Hayır!"

Sebastian gülümsedi. "O zaman evet diyorsun."

"Hayır." Tanrı aşkına başı dönüyordu.

Ona doğru bir adım attı. "Anlaşılır konuşmuyorsun Annabel," dedi.

"Beni bilerek hazırlıksız yakalamaya çalıştın," diye onu suçladı Annabel.

"Kendimi hazırlıksız yakaladım," dedi Sebastian yumuşak bir şekilde.

Annabel oturduğu sandalyenin sırt kısmını sımsıkı tuttu. Korkunç derecede rahatsız bir mobilyaydı ama pencereye yakındı çünkü Leydi Olivia'yı takip etmek istiyordu ve Tanrı aşkına neden aptal bir sandalyeyi düşünüyordu ki? Sebastian Grey ona biraz önce *evlenme* teklifi etmişti. Pencereden dışarı baktı. Leydi Olivia hâlâ arabasındaydı. İki, en fazla üç dakikası vardı. "Neden?" diye sordu ona.

"Bana neden diye mi soruyorsun?"

Annabel başını onaylarcasına salladı. "Ben zor durumda bir genç kız değilim. Pekâlâ, *öyleyim* ama beni kurtarmak senin sorumluluğun değil."

"Evet," diyerek ona katıldı.

Annabel'in savunması çoktan hazırdı. Tutarlı değildi ama yine de bir savunmaydı. Bu cevapsa gerçekten kafasını tamamen karıştırdı. "Evet mi?"

"Haklısın. Bu benim sorumluluğum değil." Sebastian ona doğru yürüyerek baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaştı. "Ancak her şeye rağmen benim için zevk olacaktır."

"Tanrı aşkına."

Sebastian gülümsedi.

"Geldim!" Leydi Olivia koridordan sesleniyordu.

Annabel gözlerini ondan ayıramıyordu. Çok yakınında duruyordu.

"Seni öptüm," dedi adam yumuşacık bir şekilde.

Annabel konuşamadı. Zorlukla nefes alabiliyordu.

"Seni bir kocanın karısını öptüğü şekilde öptüm."

Sanki artık daha da yaklaşmıştı. Annabel kesinlikle nefes alamıyordu.

"Sanırım," diye mırıldandı adam, nefesi artık tenini ısıtacak kadar yakındı, "sen de bundan hoşlandın."

"Sebastian?" diye seslendi Leydi Olivia. "Oh!"

"Daha sonra Olivia," dedi adam, ona doğru dönmedi bile. "Ve kapıyı da kapatır mısın?"

Annabel kapının kapandığını duydu. "Bay Grey emin değilim– "

"Bana artık Sebastian demen gerektiğini düşünmüyor musun?"

Annabel yutkundu. "Sebastian, ben– "

"Affedersiniz." Leydi Olivia tekrar gelmiş, teklifsizce içeri girmişti. "Yapamam."

"*Yapabilirsin*," dedi Sebastian.

"Hayır, gerçekten yapamam. Burası benim evim, o bekâr bir leydi ve– "

"Ve ben ona evlenme *teklif ediyorum*."

"Oh!" Kapı tekrar kapandı.

Annabel kafasını toplamaya çalıştı ama zordu. Sebastian sanki onu bir hamlede yutmak istermiş gibi gülümseyerek bakıyordu ve bu da vücudunda varlığını bile unuttuğu yerlerinde tuhaf şeyler hissetmesine sebep oluyordu. Ancak Leydi Olivia'nın neredeyse kapının hemen dışında beklediğinden kesinlikle emindi ve ayrıca unutmamalıydı ki–

"Bir dakika bekler misin?" diye bağırdı, aralarına ellerini koyarak. Sebastian'ı hafifçe itti ve işe yaramadığını görünce bu sefer sertçe itti.

Adam geri çekildi ama hâlâ gülümsüyordu.

"Sen daha çok kısa zaman önce benimle evlenmek istemediğini söylemiştin," dedi Annabel.

"Hımm?"

"Sadece birkaç saat önce. Ben ağlarken. Beni neredeyse sadece bir haftadır tanıdığını söylemiştin."

Sebastian umursamaz bir şekilde "Oh, o."

"Benim duymadığımı mı sandın?"

"Seni neredeyse bir haftadır *tanıyorum*."

O cevap vermeyince Sebastian eğildi ve bir öpücük kaptı. "Fikrimi değiştirdim."

"Sadece– " Annabel çıldırmış halde bir saat bulabilmek için odanın içine baktı. "İki saat içinde mi?"

"Aslında iki buçuk saat," dedi adam şeytani bir gülümsemeyle. "Ancak oldukça önemli bir iki buçuk saatti, sen de aynı fikirde değil misin?"

Olivia bir hışımla kapıdan girdi. "Ona ne *yaptın*?"

Sebastian inledi. "Senden korkunç bir casus olur farkında mısın?"

Olivia neredeyse odanın diğer tarafına doğru uçtu. "Ondan benim misafir odamda mı faydalandın?"

"Hayır," dedi Annabel hızla. "Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır. Hayır."

Ne kadar çok hayır oldu, diye düşündü adam.

"Beni öptü," dedi Annabel Olivia'ya, "ama hepsi o kadar."

Sebastian kollarını birleştirdi. "Ne zamandan beri namus timsali oldun Olivia?"

"Benim *misafir odam*!"

Sebastian bunda bir sorun görmüyordu. "Sen burada yoktun."

"Bu kadar," dedi Olivia, öfkeyle onun yanından geçip Annabel'in kolunu tutarak. "Sen benimle geliyorsun."

Oh hayır, gitmiyordu. "Onu nereye götürdüğünü sanıyorsun?" diye sorguladı.

"Evine. Biraz önce oradan geçtim. Newbury gitmiş."

Seb kollarını birleştirdi. "Bana henüz cevap vermedi."

"Yarın verecek." Olivia, Annabel'e döndü. "Ona cevabını yarın verebilirsin," dedi.

"Hayır. Bir dakika bekle." Sebastian uzandı ama genç kadın Annabel'i hızla arkasına çekti. Olivia evlenme teklifini kontrol *edemeyecekti*. Sebastian, Annabel'i yanma geçerek tekrar Olivia'ya doğru döndü. "Ona evlenme teklif etmem için peşimdeydin, şimdi de onu uzaklaştırıyor musun?" dedi.

"Sen onu baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

"Eğer onu baştan çıkarmaya çalışıyor olsaydım," diye gürledi, "döndüğünde çok daha farklı bir sahneyle karşılaşırdın."

"Ben hâlâ buradayım," dedi Annabel.

"Londra'da sana âşık olmayan tek kadın ben olabilirim," dedi Olivia, Sebastian'a doğru parmağını sallayarak, "ama bu ne kadar büyüleyici olduğunu bilmediğim anlamına gelmez."

"Bunlar nasıl da tatlı iltifatlar Olivia," dedi Sebastian.

Annabel elini kaldırdı. "Hâlâ buradayım."

"Kararını kendi evinin mahremiyetinde verecek, sen ona bakarken değil, hem de o... o... *gözlerle*."

Sebastian yaklaşık iki saniye kadar sessiz kaldı. Sonra gülmekten iki büklüm oldu.

"Ne?" diye çıkıştı Olivia.

Seb dirseğiyle Annabel'i hafifçe dürttü, sonra başını Olivia'ya doğru sallayarak, "*Ona* genelde burnumla bakıyorum," dedi.

Annabel dudaklarını kenetledi, besbelli gülmemeye çalışıyordu. Mükemmel bir espri anlayışı vardı, onun Annabel'inin.

Olivia kollarını birleştirip Annabel'e döndü. "Lord Newbury'den daha iyidir," dedi eleştirel bir şekilde, "birazcık."

"Ne oluyor burada?" Harry gelmişti, sanki kendi eliyle saçlarını karıştırmış gibi biraz dağınık gözüküyordu. Yanağında mürekkep lekesi vardı. "Sebastian?" dedi kuzenini görünce şaşırarak.

Seb kuzenine baktı, sonra Olivia'ya ve birden o kadar şiddetle gülmeye başladı ki kendisini bir sandalyeye atmak zorunda kaldı.

Harry gözlerini kırpıştırdı ve omuz silkti, sonra da sanki bu sıradan bir durummuş gibi, "Oh iyi günler Bayan Winslow. Arkada kalmışsınız sizi göremedim," dedi.

"Sana Annabel'i bildiğini söylemiştim," diye homurdandı Olivia kocasına.

"Tüy kalem arıyorum," dedi Harry. Yazı masasına gitti ve çekmecelerini karıştırmaya başladı. "Bugün üç tane kırdım."

"Üç tane tüy kalem mi kırdın?" diye sordu Olivia.

Başka bir çekmeceyi açtı. "O Gorely denen kadın yüzünden. Bazı cümleleri... Tanrı aşkına bir türlü bitmiyor. Onları tercüme etme yeteneğine sahip olduğumdan emin değilim."

"Daha çok dene," dedi Sebastian, bir yandan hâlâ nefesini toplamaya çalışıyordu.

Harry ona doğru baktı. "Senin neyin var?"

Elini havada salladı. "Karına rağmen biraz iyi vakit geçirmeye çalışıyorum."

Harry sadece gözlerini devirip ayakta duran Olivia'ya doğru baktı. Annabel'e döndü ve "Bazen biraz abartabiliyorlar. Umarım size iyi ev sahipliği yapılmıştır," dedi.

Annabel'in teni tatlı bir pembe rengini aldı. "Şey, fazlasıyla," diye kekeledi.

Ne var ki Harry renk körüydü ve bu nedenle kadınların kızarmasından bihaberdi. "Ah, işte buldum." Elinde bir tüy kalem tutuyordu. "Beni dikkate almayın. Ne yapıyorsanız ona– " kuzenine doğru baktı ve başını salladı. "Şey... devam edin," dedi.

"Edeceğim," dedi Sebastian ciddiyetle. Bunu daha çok evlilik yeminini okurcasına ciddiyetle söylemişti. Bu hoşuna gitti.

"Ben eve gitmeliyim," dedi Annabel, Harry'nin gidişini izlerken.

Sebastian ayağa kalktı, kahkaha tufanını atlatmıştı. "Sana eşlik edeceğim," dedi.

"Hayır, etmeyeceksin," diyerek araya girdi Olivia.

"Evet, edeceğim," diyerek karşılık verdi. Çenesini havaya kaldırdı ve Annabel'e burnu yukarıda bakmaya devam etti.

"Ne yapıyorsun?" diye patladı Annabel.

"Sana *bakıyorum*," dedi Sebastian, sesi oldukça cansız çıkmıştı.

Annabel eliyle ağzını kapattı.

"Burnumla," diye ekledi Sebastian, Olivia'nın şakayı anlamamış olma ihtimaline karşı.

Olivia elleriyle yüzünü kapattı. Ve bunu güldüğü için yapmamıştı.

Sebastian yana, Annabel'e doğru eğildi ama burnunu Olivia'ya doğru tutmaya çalışırken bu hiç kolay olmadı. "En sevdiğim duruş," diye fısıldadı.

"Ne söylediğini bilmek istemiyorum," diye sızlandı Olivia, elleriyle yüzünü kapatmaya devam ederek.

"Haklısın," diyerek ona katıldı Seb, "muhtemelen istemezsin." Normal duruş şekline geri döndü ve sırıttı. "Annabel'e evine kadar eşlik edeceğim," dedi.

"Oh, tamam et," dedi Olivia iç çekerek.

Sebastian, Annabel'e doğru eğildi ve "Onu bezdirdim," diye mırıldandı.

"Beni de bezdirdin."

"Henüz değil."

Annabel tekrar kızardı. Sebastian kendisinin de renk körü olmadığı için hiç bu kadar mutlu olmadığına düşündü.

"Teklifini değerlendirmesi için ona en azından bir gün vermelisin," diye ısrar etti Olivia.

Sebastian ona doğru kaşını kaldırdı. "Sör Harry sana bir gün verdi mi?"

"Bunun konumuzla ilgisi yok," diye mırıldandı Olivia.

"Pekâlâ," dedi Sebastian tekrar Annabel'e dönerken, "sevgili kuzenimin muhteşem deneyimine şapka çıkarmam gerekir. Harry ona evlenme teklif eden neredeyse yirminci erkekti. Bense 'evlilik' kelimesini bir kadının huzurunda bugün ilk defa kullandım."

Annabel ona gülümsedi. Gülümsemesi etrafı aydınlattı ve güneş doğmuş gibi hissettirdi.

"Cevabını almak için yarın seni ziyarete geleceğim," dedi Sebastian gülümsediğini hissederek. "Şimdi artık..." Kolunu uzattı. "Çıkalım mı?"

Annabel ona doğru bir adım attı, sonra durdu. "Aslında eve tek başına yürümeyi tercih ederim."

"Öyle mi?"

Genç kadın başıyla onayladı. "Hizmetçim bana eşlik etmek için sanırım hâlâ burada. Uzak değil. Ve..." Dudağını ısırarak yere baktı.

Sebastian onun çenesine dokundu ve "Açık konuş Annabel," diye fısıldadı.

"Sen etraftayken düşünmem zor olabiliyor," dedi Annabel ona pek fazla bakmadan.

Adam bunu çok iyi bir işaret olarak değerlendirmeye karar verdi, ki kesinlikle öyleydi.

Annabel arkasından giriş kapısını dikkatli şekilde kapattı ve dinlemek için duraksadı. Ev sessizdi; belki büyükannesi ve büyükbabası dışarı çıkmıştı. Eldivenlerini çıkarırken kitabını girişteki masanın üzerine koydu, sonra odasına çıkma niyetiyle geri aldı. Ancak henüz üç basamak çıkmıştı ki büyükannesi misafir odasının kapısında belirdi.

"Sonunda geldin. Hangi cehennemdeydin?" dedi Leydi Vickers huysuz bir şekilde.

"Sadece alışverişteydim," diye yalan söyledi. "Bazı arkadaşları gördüm. Dondurma aldım."

Büyükannesi rahatsız olmuş biçimde iç çekti. "Vücut yapını mahvedeceksin."

Annabel gergince gülümsedi ve Leydi Olivia'nın kendisine ödünç verdiği kitabı göstererek, "Okumak için odama çıkıyorum," dedi.

Büyükannesi ayağını basamağa koyana kadar bekledi. "Kontu kaçırdın," dedi.

Annabel huzursuzca yutkundu ve döndü. "Burada mıydı?" diye sordu.

Büyükannesi gözlerini kıstı, ancak onun Lord Newbury'den kaçmaya çalıştığından şüphelendiyse bile bir şey söylemedi. Açıkça peşinden gelmesini bekleyerek başıyla misafir odasına doğru işaret etti. Annabel döndü ve öyle yaptı,

büyükannesi kendisine bir içki koymak için büfeye doğru yürürken kapıya yakın durarak bekledi.

"Burada olabilseydin çok uygun olacaktı ama yine de onu istediğimiz noktaya getirebilmiş olduğumuzu söyleyebildiğim için mutluyum. Yaklaşık bir saatini büyükbabanla geçirdi," dedi Leydi Vickers.

"Öyle mi?" Sesi yüksek ve yapmacık çıkmıştı.

"Evet ve tüm bu zaman boyunca kulağımın kapıda olduğunu bilmekten mutlu olacağını düşünüyorum." İçkisinden bir yudum aldı ve mutlulukla iç çekti. "Büyükbaban Gloucestershire'daki ailenden bahsetmeyi unuttu, bu nedenle araya girmek bana düştü."

"Araya girmek mi?"

"Elli üç yaşında olabilirim– "

Yetmiş bir.

"Ama hâlâ oldukça dikkatliyim." Leydi Vickers kadehini masaya vurdu ve kendisinden son derece memnun şekilde öne doğru eğildi. "Newbury dört erkek kardeşinin de üniversite bitene kadar okul ücretlerinin ödenmesini sağlayacak ve çalışmak isteyen olursa iş verecek. Kız kardeşlerine gelince sadece ufak bir miktar çeyiz ayarlayabildim ama yine de seninkinden daha fazla." İçkisinden büyük bir yudum aldıktan sonra kıkırdayarak, "Ve *sen* de bir konta kondun," dedi.

Annabel'in isteyebileceği her şey olmuştu. Tüm erkek ve kız kardeşlerinin güvencesi vardı artık. İhtiyaçları olan her şeye sahip olacaklardı.

"Kont uzun bir nişanlılık dönemi istemiyor. Biliyorsun bir erkek çocuk istiyor ve acele ediyor. Oh, bana öyle bakma. Bunun olacağını biliyordun," dedi Leydi Vickers.

Annabel başını salladı. "Ben- Ben sana bir şey için bakmıyordum. Ben sadece– "

"Tanrı aşkına," dedi inleyerek Leydi Vickers. "Seninle o *konuşmayı* yapmam mı gerekiyor?"

Genç kadın tüm kalbiyle olmamasını ümit etti.

"Öff. Annen ve teyzen Joan'le yaptım. Eğer seninle de yapmam gerekiyorsa daha fazla içkiye ihtiyacım olacak."

"Sorun yok," dedi Annabel aceleyle. "Benim konuşmaya ihtiyacım yok."

Bu büyükannesinin dikkatini çekti. "Gerçekten mi?" diye sordu bir anda meraklanarak.

"Pekâlâ, şu anda ihtiyacım yok," diyerek kaçamak bir yanıt verdi Annabel. "Ya da belki de... hiç. Yani senden," diye cılız bir sesle devam etti.

"Nasıl?"

"Ben taşralıyım," dedi sahte bir canlılıkla. "Bir sürü... hayvan... ve... şey..."

"Dinle," dedi Leydi Vickers. "Koyunlarla ilgili benim kesinlikle duymak istemeyeceğim şeyler bilebilirsin ama ben de fazla kilolu bir asille evlilik konusunda birkaç şey biliyorum."

Annabel bir sandalyeye çöktü. Büyükannesinin şu anda açıklayacağı bilgi her ne ise onu ayaktayken kaldırıp kaldıramayacağından pek emin değildi.

"Bir nokta çok önemli," dedi Leydi Vickers ona doğru parmağını sallayarak. "İşini bitirdiği zaman bacaklarını dümdüz havaya kaldır."

Annabel'in yüzünden kan çekildi.

"Hayır, yap," diye ısrar etti büyükannesi. "Güven bana. Tohumların içeride kalmasına yardımcı olacaktır ve ne kadar çabuk çocuğunu taşımaya başlarsan o kadar çabuk onunla yatmaktan kurtulabilirsin. İşte bu canım benim, başarılı bir evliliğin anahtarıdır."

Annabel kitabını alıp ayağa kalktı ve şaşkına dönmüş şekilde hareket etmeye başladı. "Ben gidip uzanacağım."

Leydi Vickers gülümsedi. "Tabii ki canım. Oh! Neredeyse unutuyordum. Bu akşam şehirden ayrılıyoruz."

"Ne? Nereye?" Ve Sebastian'a nasıl haber verecekti?

"Winifred kırsaldaki evinde bir son dakika partisi veriyor," dedi, "ve sen de gidiyorsun."

"Ben mi?"

"Ben de gitmek zorundayım, lanet olası, aptal..."

Annabel'in uzayıp giden hakaretleri dinlerken ağzı açık kaldı, bu kadarı büyükannesi için bile fazlaydı.

"Kırsaldan nefret ederim," diye homurdandı Leydi Vickers. "Mükemmel bir havanın ziyanı."

"Gitmek zorunda mıyız?"

"Tabii ki gitmek zorundayız, seni beyinsiz. Birisinin olayları kontrol altında tutması gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Annabel dikkatli bir şekilde.

Büyükannesi sertçe baktı. "Winifred entrikacı küçük bir inektir ama bana bir iyilik borcu vardı," dedi. "Bu nedenle Newbury'nin katılımını da sağladı. Ama diğerini de çağırmasına engel olamadım."

"Seb- Bay Grey mi?" diye sorarken kitabını düşürdü.

"Evet, evet," dedi Leydi Vickers üzgünce. Annabel masanın üzerine koymayı başaramadan önce kitabını tekrar düşürüp beceriksizce oyalanırken, Leydi Vickers yarım saniye kadar bekledi. "Sanırım onu suçlayamam," diye devam etti. "*Sezonun* hadisesi olacak."

"Gelmeyi kabul etti mi? Amcasının orada olacağını bilmesine rağmen."

"Kim bilir? Davetiyeleri henüz bugün öğleden sonra gönderdi." Leydi Vickers omuz silkti. "O *yakışıklı* bir adam," dedi.

"Bunun ne ilgisi var– "Annabel sustu. Cevabı bilmek istemiyordu.

"İki saat içinde hareket ediyoruz," dedi Leydi Vickers içkisini bitirirken.

"İki saat mi? O zamana kadar kesinlikle hazırlanamam."

"Tabii ki hazırlanırsın. Hizmetkârlar senin eşyalarını çoktan hazırladılar. Winifred şehirden çok uzakta yaşamıyor ve yılın bu zamanında güneş geç batıyor. İyi atlarla akşam vaktinden hemen sonra orada oluruz. Ve ben bu gece gitmeyi tercih ederim. Sabah seyahat etmekten nefret ediyorum."

"Oldukça meşgul bir gün geçirmişsin," dedi Annabel.

Leydi Vickers kendinden gurur duyarak omuzlarını dikleştirdi. "Evet. Bana benzemeye çalışsan iyi edersin. Bak, hâlâ sana o kontu alabileceğiz."

"Ama ben– " Annabel dondu, büyükannesinin yüzündeki bakış onu anında susturdu.

"Umarım," dedi Leydi Vickers gözlerini iki tane buza dönüşecek şekilde kısarken, "onu istemediğini söylemek üzere değildin."

Annabel hiçbir şey diyemedi. Büyükannesini hiç bu kadar tehditkâr bir tonda konuşurken duymamıştı. Yavaşça başını salladı.

"İyi. Çünkü erkek ve kız kardeşlerin için hayatı daha da zorlaştıracak bir şey yapmak istemeyeceğini biliyorum."

Annabel aslında bir adım geri gitti. Büyükannesi onu tehdit ediyor olabilir miydi?

"Oh, Tanrı aşkına," diye parladı Leydi Vickers. "Şu haline bak. Seni döveceğimi mi sandın?"

"Hayır! Sadece o– "

"Kontla evleneceksin ve yeğeniyle de kenarda devam edeceksin."

"Büyükanne!"

"Bana öyle çok tutucuymuş gibi bakma. Daha iyi bir durumu hayal bile edemezdin. Bebek kocandan olmasa bile en azından aile içinde kalacak."

Genç kadının nutku tutulmuştu.

"Oh, bu arada Louisa da geliyor. O sıska yaşlı halası üşütmüş ve ona bu hafta refakat edemeyecekmiş, bu nedenle ben de beraberimde götürürüm dedim. Odasında çürüyüp kalmasını istemeyiz değil mi?"

Annabel başını iki yana salladı.

"İyi. Hazırlan. Bir saat içinde çıkıyoruz.

"İki saat demiştin."

Leydi Vickers gözlerini kırpıştırdı ve omuz silkti. "Öyle mi dedim? Uydurmuş olmalıyım. Her koşulda unutmaktan iyidir."

Büyükannesi odadan çıkarken onu ağzı açık bir halde seyretti. Bu kesinlikle hayatındaki en tuhaf, en unutulmaz gündü.

Ama yarının daha tuhaf olabileceğiyle ilgili içinde bir his vardı...

ON DOKUZ

Ertesi gün sabah

Sebastian, Leydi Challis'in ev partisine neden davet edildiğini tam olarak biliyordu. Leydi Challis onu hiç sevmezdi ve daha önce kesinlikle hiçbir Challis organizasyonuna da davet edilmemişti. Ama Leydi tüm o kibirli yönleriyle oldukça rekabetçi bir ev sahibesiydi ve eğer yılın partisini Annabel, Sebastian *ve* Newbury Kontu'nu aynı çatı altında toplayarak organize edebilecekse, o zaman bunu kesinlikle kaçırmazdı.

Seb birilerinin kuklası olmaktan hiç hoşlanmazdı ama daveti reddederek Newbury'nin istediği şekilde Annabel'e erişmesine izin vermeyecekti.

Ayrıca teklifini değerlendirmesi için bir gün süre vereceğini söylemişti ve sözünü tutmaya niyetliydi. Eğer Annabel Berkshire'da, Lord ve Leydi Challis'in evinde olacaksa o zaman o da orada olacaktı.

Seb aptal değildi. Ayrıca Leydi Vickers, Challis ve başka hangi dostları orada olacaksa Annabel'e karşı verilecek savaşta Lord Newbury'yi destekleyeceklerini biliyordu. Başarılı hiçbir savaşta asla yalnız savaşılmamıştır. Bu nedenle Edward'ı yataktan sürükledi ve Berkshire'a giden arabaya

bindirdi. Edward davet edilmemişti ama gençti, bekârdı ve Sebastian'ın bildiği kadarıyla tüm dişleri sağlamdı. Yani bir kır evi partisinden asla geri çevrilmezdi. Asla.

"Harry ve Olivia arabalarını çaldığını biliyorlar mı?" diye sordu Edward gözlerini ovuştururken.

"Doğru tanımlama el koymak ve evet, biliyorlar." Bir anlamda öyle denebilirdi. Sebastian bir not yazmıştı.

"Kim orada olacak?" diye sordu Edward esnerken.

"Ağzını kapat."

Edward ona kötü kötü baktı.

Sebastian pencereden dışarı sabırsızca bakarken çenesini kaldırdı. Cadde kalabalıktı ve araba kağnı gibi ilerliyordu. "Bayan Winslow ve amcam dışında kim var hiçbir fikrim yok," dedi.

Edward iç çekerek, "Bayan Winslow," dedi.

"Yapma," diyerek parladı.

"Ne?"

"Onu düşünürken yüzünü o şekle sokma."

"Ne yüzü?"

"Şu şekle." Seb aptalca bir ifadeyle, dilini ağzının kenarından sallandırarak baktı.

"Pekâlâ, kabul etmelisin o çok– "

"Söyleme," diye uyardı Seb.

"Çekici," diyecektim diye bilgilendirdi Edward.

"Demeyecektin."

"Çok güzel– "

"*Edward!*"

"Gözleri var." Edward yapmacık şekilde gülümsedi.

Sebastian ona dik dik baktı, kollarını birleştirdi ve pencereden dışarıyı seyretti. Sonra kollarını çözdü, bir kez daha Edward'a dik dik baktı ve tekme attı.

"Bunu neden yaptın?"

"Yapmak üzere olduğun uygunsuz yorum her neyse onun için."

Edward kıkır kıkır gülmeye başladı. Ve bu defa Seb kendisini bu gülüşün bir *parçası* gibi hissetmiyordu. Bu da kesinlikle *kendisine* gülündüğünü gösteriyordu.

"Söylemem gerekiyor ki," diyerek düşüncelerini belirtmeye başladı Edward, "amcanın evlenmek istediği kadına âşık olman aslında oldukça eğlenceli."

Oturduğu yerde huzursuzca hareketlendi. "Ona âşık değilim."

"Hayır," dedi genç adam alaycı bir şekilde, "sadece onunla evlenmek istiyorsun."

"Olivia sana söyledi mi?" Lanet olsun, ondan hiçbir şey söylememesini istemişti.

"Olivia söylemedi," dedi Edward sırıtarak. "Ama sen söyledin."

"Lanet olsun," diye homurdandı Seb.

"Sence evet diyecek mi?"

"Neden evet demesin?" dedi savunmacı bir şekilde.

"Beni yanlış anlama, kadın olsaydım senden başka evlenmeyi tercih edeceğim başka hiç kimseyi düşünemiyorum– "

"Bunun gerçekleşmemiş olmasından dolayı rahatladığımı söylersem sanırım tüm dünyadaki erkekler adına konuşmuş olurum."

Edward hakaretten dolayı suratını astı ama hiç alınmadı. "Newbury onu kontes yapabilir," diye hatırlattı.

"Ben de yapabilirim," diye mırıldandı.

"Kontluğu umursamadığını sanıyordum."

"Umursamıyorum." Ve umursamıyordu da. Sadece belki artık umursuyordu. "Kendim için değil en azından."

Edward omuz silkti, başını oldukça hafif şekilde yana eğdi. Bu harekette tanıdık gelen bir şey vardı, Sebastian'ın tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

Sonra bunun biraz aynaya bakmaya benzediğini fark etti.

"Ondan nefret ediyor," dedi Sebastian bir anda.

Edward esnedi. "Nefret ettiği erkekle evlenen ilk kadın o olmayacak."

"Yaşı onun üç katı."

"Yine ilk değil."

Seb sonunda hayal kırıklığı içinde ellerini uzattı. "Bunları neden söylüyorsun?"

Edward'ın yüzü ciddileşti. "Ben sadece hazırlıklı olman gerektiğine inanıyorum," dedi.

"Yani hayır diyeceğini düşünüyorsun."

"Açıkçası, hiçbir fikrim yok. İkinizi birlikte hiç görmedim. Ama kalbinin kırılmasındansa hoş bir sürprizle karşılaşmanı tercih ederim."

"Kalbim kırılmayacak," diye homurdandı. Çünkü o hayır demeyecekti. Yanında net bir şekilde düşünemediğini söylemişti. Eğer bir kadın evlenme teklifine evet diyecekse bu kadın Annabeldi.

Ama evet demeyi istemek yeterli miydi? Büyükannesi ve büyükbabası, Newbury yerine onu seçerse mutlu olmayacaklardı. Ve onun ailesinin para sıkıntısı yüzünden endişeli olduğunu biliyordu. Ama ailesi için birkaç kuruş kazanmak adına kendi mutluluğundan vazgeçemezdi. Ne yani, yoksullar evine düşmenin sınırında değillerdi ya. Erkek kardeşleri hâlâ okula devam ederken o halde olamazlardı. Hem Sebastian'ın da parası vardı. Tamam, Newbury kadar yoktu –oh pekâlâ yanından bile geçemezdi– ama biraz vardı. Kesinlikle erkek kardeşlerinin eğitimini karşılamaya yetecek kadar vardı.

Gerçi Annabel büyük ihtimalle bunu bilmiyordu. Sosyetenin çoğu onun eğlence düşkünü, beleşçi biri olduğunu düşünüyordu. Hatta Harry bile durumu yüzünden her gün Valentine'larla kahvaltı ettiğini sanıyordu.

Sebastian toplumdaki yerini yakışıklılığına ve sevimli oluşuna borçluydu. Ve tabii ki amcasının yeni bir varise sahip olmadan önce ölme ihtimali de her zaman için geçerliydi. Ama kimse Sebastian'ın bir geliri olduğunu düşünmüyordu. Kesin-

likle kimse bir kadın ismiyle gotik romanlar yazarak oldukça büyük miktarda para kazanmış olabileceğini beklemiyordu.

Araba Londra'nın trafik karmaşasından kurtulduktan hemen sonra Edward uyumaya başladı ve araba, Challis'lerin kır evi olan Stonecross'taki büyük Tudor malikânesinin önünde durana kadarda uyumaya devam etti. Seb arabadan inince dikkatle etrafını inceledi.

Neredeyse sanki yeniden savaştaymış gibi hissetti, askerleri seyrederek bölgeyi keşfeder gibiydi. Öyle yapardı. İncelerdi. Hiçbir zaman ön saflardaki askerlerden biri olmamıştı. Hiçbir zaman birebir çarpışmamıştı, asla düşmanının gözünün içine bakmamıştı. Bundan daima kaçınmış ve atışlarını uzaktan yapmıştı.

Ve asla ıskalamamıştı.

Tüm büyük nişancılarda bulunan iki özelliğe de sahipti: mükemmel nişan alma ve sonsuz sabır. Mükemmel nişan almadığı sürece asla ateş etmezdi ve asla kontrolünü kaybetmezdi. Hatta Fransız bir yüzbaşı arkadan yaklaşıp Harry'yi neredeyse öldüreceği zaman bile inanılmaz derecede hareketsizdi. Seyretmiş ve beklemişti. Ateş etmek için doğru zaman gelene kadar. Harry ölüme ne kadar yaklaşmış olduğunu asla öğrenmemişti.

Sebastian çalılıklara kusmuştu.

Yine savaştaymış gibi hissediyor olması tuhaftı. Ya da belki de o kadar da tuhaf değildi. Sonuçta tüm yaşamı boyunca amcasıyla savaşmıştı.

O sabah kahvaltıda Leydi Challis, Annabel ve Louisa'ya, Lord Newbury'de dahil olmak üzere birçok misafirin öğleden sonra geç saatlerde geleceği bilgisini verdi. Sebastian'dan bahsetmedi, Annabel de sormadı. Bu tür sorular anında büyükannesine bildiriliyordu ve Annabel bir gece öncekine benzer bir konuşmayı kesinlikle tekrarlamak istemiyordu.

Çok güzel bir yaz sabahıydı. Böylece Annabel ve Louisa başka kimse istemediği için mutlu olarak gölete kadar yürümeye karar verdiler. Oraya vardıklarında Louisa hemen bir taş aldı ve gölün üstünde sektirmeye başladı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Annabel.

"Taş sektirmeyi mi? Sen yapamıyor musun?"

"Hayır. Kardeşlerim hep bir kızın yapamayacağını iddia ettiler."

"Ve sen de onlara inandın mı?"

"Tabii ki inanmadım. Ama yıllarca denememe rağmen onları asla haksız çıkarmayı da başaramadım." Bir taş aldı ve sektirmeyi denedi. Taş anında suya gömüldü.

Tıpkı bir taşın yapması gerektiği gibi.

Louisa ona tebessüm etti, başka bir taş aldı ve fırlattı. "Bir... iki... üç... dört... *beş*!" övünerek her sekişte saydı. "Rekorum altı."

"Altı mı?" diye sordu Annabel altta kalmış gibi hissederek. "Gerçekten mi?"

Louisa başka bir taş ararken omuz silkti. "Babam Londra'da olduğu kadar İskoçya'da da beni ihmal ederdi. Tek fark, beni meşgul edecek sosyal organizasyonlar yerine göllerim ve taşlarım vardı." Güzel düz bir taş buldu ve aldı. "Alıştırma yapmak için oldukça bol vaktim oldu."

"Gösterir misin nasıl– "

Ancak Louisa zaten suyun üstünde uçurmaya başlamıştı bile. "Bir... iki... üç... *dört*." Rahatsız olmuş halde burnundan soludu. "O taşın fazla ağır olduğunu biliyordum."

Annabel kuzenini gölün üstünde her biri beşer kere seken üç taş daha fırlatırken hayretler içinde izledi. "Sanırım kıskandım," diye itiraf etti sonunda.

Louisa'nın gözleri parladı. "Beni mi?"

"Bırak gölde sektirmeyi, o taşlardan birini *kaldırabilecek* kadar bile güçlü durmuyorsun."

"Bak sen, Annabel," diye azarladı Louisa gülümseyerek. "Acımasız olmayalım."

Annabel numaradan kaşlarını çattı.

"Ben hızlı koşamıyorum," dedi Louisa. "Tüm okçuluk turnuvalarından diğer yarışmacıların güvenliği yüzünden yasaklandım ve lanet olası bir kart oyunu bile oynayamıyorum."

"*Louisa!*"

Louisa lanet okumuştu, buna inanamıyordu.

"Ama," Louisa göle bir taş daha gönderdi, "bir usta gibi taş sektirebiliyorum."

"Kesinlikle öyle," dedi kuzeni etkilenmiş bir şekilde. "Nasıl yaptığını bana da gösterecek misin?"

"Hayır." Louisa ona gözlerini kısarak baktı. "Senden çok daha iyi olduğum bir şeye sahip olmak hoşuma gidiyor."

Annabel ona dil çıkardı. "Altı tane yapabildiğini *söylemiştin.*"

"Yapabilirim," diye ısrar etti.

"Ben görmedim." Annabel büyük bir taşa doğru yürüdü ve oturmadan önce hafifçe dokunarak kuru olup olmadığını kontrol etti. "Tüm sabahım boş. Ve düşününce öğleden sonram da."

Louisa kaşlarını çattı, homurdandı ve sonra ayaklarını yere vurarak daha fazla taş bulmaya gitti. Beş yapmıştı, sonra dört ve devamında iki beş daha.

"Bekliyorum," diye seslendi Annabel.

"İyi taşlarım bitiyor."

"Uygun bir bahane." Annabel birkaç taşı alırken, kirlenip kirlenmediklerini görmek için tırnaklarına baktı. Başını kaldırdığında suyun yüzeyinde bir taş uçuyordu. Bir... iki... üç... dört... beş... *altı!*

"Başardın," diye bağırdı Annabel ve zıplayarak ayağa kalktı. "Altı!"

"O ben değildim," dedi Louisa.

İkisi de arkaya döndü.

"Leydiler," dedi Sebastian nazikçe eğilerek. Sabah ışığında inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Annabel onun saçında ne kadar çok kızıl olduğunu daha evcel fark etmemişti. Ay ışığında ve öğleden sonra karşılaşmışlardı. Operada da onu yüzlerce mumun titrek ışığında görmüştü.

Sabah ışığı *farklıydı.*

"Bay Grey," diye mırıldandı, aniden garip şekilde utanmıştı.

"Bu harikaydı," diye bağırdı Louisa. "Rekorunuz kaç?"

"Yedi."

"Gerçekten mi?"

Annabel kuzenini hiç bu kadar canlı görmediğine emindi. Belki bir de sadece meşhur Gorely kitapları hakkında konuştuğu zamanlarda böyle oluyordu. Annabel'in hâlâ okuması gerekiyordu. Bir gece önce *Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay*'a başlamış ama sadece iki bölüm okuyabilmişti. Yine de sadece yirmi dört sayfada bile zavallı Bayan Sainsbury'nin üstesinden gelmeyi başardığı zorluklardan etkilenmemek mümkün değildi. Koleradan sağ çıkmıştı, fare istilasına uğramıştı ve iki kez de bileğini burkmuştu.

Annabel'in sorunları onunkinin yarısı kadar bile kötü değildi.

"Siz taş sektirir misiniz Bayan Winslow?" diye sordu Sebastian nazikçe.

"Büyük bir utanç duymama rağmen, hayır."

"Ben altı kez sektirebiliyorum," dedi Louisa.

"Ama bugün değil," dedi Annabel kendine engel olamayarak.

Louisa öfkeyle parmağını yukarı kaldırdı ve uygun başka bir taş bulabilmek için suyun kenarına kadar ayağını yere vura vura yürüdü. Sebastian ilerledi ve elleri arkasında kenetlenmiş halde Annabel'in yanında durdu.

"Biliyor mu?" dedi başıyla Louisa'yı işaret ederek.

Annabel başını iki yana salladı.

"Bilen birisi var mı?"

"Hayır."

"Anladım."

Annabel o anladım dediğinde ne demek istediğinden emin değildi, çünkü kendisi kesinlikle anlayamamıştı.

"Oldukça ani bir davet bu, sence de öyle değil mi?" diye mırıldandı Sebastian.

"Büyükannemin başının altından çıktığından şüpheleniyorum," dedi Annabel gözlerini devirerek.

"Ve beni de davet etti?"

"Hayır, aslında senin davet edilmene *engel* olamadığını söyledi diye hatırlıyorum."

Adam buna güldü. "O kadar çok seviliyorum ki," dedi.

Annabel'in kalbi birden tekledi.

"Ne oldu?" diye sordu Sebastian, onun aniden donup kalan ifadesini fark ederek.

"Bilmiyorum. Ben– "

"Bu!" diye bağırdı Louisa geri dönerek. Yuvarlak, düz bir taşı yukarı kaldırmıştı. "Bu mükemmel bir sektirme taşı."

"Görebilir miyim?" diye sordu Sebastian.

"Sadece atmayacağına söz verirsen."

"Söz veriyorum."

Louisa ona taşı verdi, Sebastian ağırlığını ölçmek için taşı elinde çevirdi. Hafifçe omzunu silkerek geri verdi.

"İyi olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Louisa biraz şaşırmış halde.

"Kötü *değil*."

"Güvenini kırmaya çalışıyor," dedi Annabel.

Louisa yutkundu. "Bu doğru mu?"

Sebastian hafifçe gülümsedi. "Beni çok iyi tanıyorsunuz Bayan Winslow," dedi.

Louisa yavaşça suyun kenarına kadar ilerledi. "Sizden hiç beklemeyeceğim bir davranıştı Bay Grey," dedi.

Sebastian kahkaha attı ve Annabel'in oturduğu taşa yaslandı. "Kuzenini seviyorum," dedi.

"Ben de seviyorum."

Louisa derin bir nefes aldı, tamamen konsantre oldu ve Annabel'e göre inanılmaz derecede hızlı ve keskin bir bilek hareketiyle taşı fırlattı.

Hepsi saymaya başladı. "Bir... iki... üç... dört... beş... *altı*!"

"Altı!" Louisa çığlık attı. "Başardım! Altı! Gördün mü?" Bunu Annabel'e söylemişti. "Altı yapabileceğimi sana söylemiştim."

"Şimdi yedi yapmalısın," dedi Sebastian.

Annabel keyifli bir kahkaha attı.

"Bugün değil," diye belirtti Louisa. "Bugün altının saltanatını süreceğim."

"Altının mı?"

"Evet," diye belirtti Louisa. "Ayrıca," diye devam etti başını Sebastian'a doğru eğerek, "senin yedi yaptığını görmedim."

Sebastian pes ederek ellerini kaldırdı. "Çok uzun yıllar oldu."

Louisa her ikisine de canlı bir şekilde gülümsedi. "Bu itirafla sanırım kendimi kutlamaya gidebilirim. Her ikinizle de daha sonra görüşmek üzere. Belki de *çok* sonra." Ve böylece onları yapayalnız bırakarak gitti.

"Kuzenini sevdiğimi söylemiş miydim?" dedi Sebastian düşünceli şekilde. "Sanırım onu çok seviyorum." Başını ona doğru eğdi. "Tamamen platonik tabii ki."

Annabel derin bir nefes aldı ama verirken keyifsiz ve gergin hissediyordu. Sebastian'ın bir cevap istediğini biliyordu ve bir cevap almayı da *hak ediyordu*. Ama cevabı yoktu. İçinde sadece korkunç bir boşluk hissediyordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Annabel. Çünkü öyle görünüyordu.

Adam omuz silkti. "Pek iyi uyuyamadım. Çok nadir iyi uyuyabiliyorum," dedi.

Sesi tuhaf gelmişti ve onu daha yakından inceledi. Sebastian'ın gözleri arka tarafa, rasgele bir şeye kilitlenmişti. Görünüşe bakılırsa bir ağaç köküne. İfadesinde tanıdık bir şey vardı ve sonra Annabel'in aklına geldi: Tıpkı o gün parkta hedefi parçalayan atışı yaptıktan sonraki haline bürünmüştü.

O gün daha sonra bu konuda konuşmak istememişti.

"Üzüldüm," dedi Annabel. "Uyuyamadığım zamanlardan nefret ederim."

Sebastian tekrar omuz silkti ama bu defa zorlukla yapmış gibi göründü. "Ben alışığım."

Annabel bir an için hiçbir şey söylemedi ama sonra en uygun soru aklına geldi: "Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı.

"Evet. Neden uyuma sorunun var? Biliyor musun?"

Sebastian onun yanına oturup suya gözlerini dikti, yüzeyde hâlâ taş sektirmelerinden kalan birkaç halka hareket ediyordu. Bir an düşündü, sonra bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı.

Ama söylemedi.

"Ben gözlerimi kapatmam gerektiğini öğrendim," dedi Annabel.

Bu Sebastian'ın dikkatini çekti.

"Uyumaya çalışırken," diyerek konuya açıklık getirdi, "gözlerimi kapatmam gerekiyor. Eğer gözlerim tavan dikilmiş halde orada öylece uzanırsam, yenilmiş olduğumu kabullenmiş oluyorum. Sonuçta gözlerim açık uykuya dalamayacağıma göre."

Sebastian gülümseyerek bir süre bunu düşündü. "Ben tavana bakarım," diye itiraf etti.

"Elbette, işte senin sorunun bu."

Döndü. Annabel ona bakıyordu, ifadesi açık ve gözleri berraktı. Ve Sebastian da orada oturmuş sorunun bu olmasını dileyerek düşünüyordu, bir anda aklına geldi: *Belki de öyleydi.* Belki bazı karmakarışık soruların basit cevapları vardı.

Belki *Annabel* onun aradığı basit cevaptı.

Sebastian onu öpmek istedi. Bu duygu bir anda inanılmaz şekilde onu ele geçirdi. Sadece kendi dudağını onunkine değdirmeyi istedi. Daha fazlası değil. Sadece basit bir teşekkür öpücüğü, arkadaşça ve hatta belki de sevgiyle.

Ama onu öpmeyecekti. Henüz değil. Annabel başını yana doğru eğmişti ve ona nasıl baktığını görünce Sebastian ne düşündüğünü bilmek istedi. Onu tanımak istiyordu. Düşüncelerini bilmek istiyordu, hayallerini ve korkularını. Uyuyamadığı gecelerde ne hakkında düşündüğünü bilmek istiyordu ve sonunda uykuya daldığında ne düşlediğini bilmek istiyordu.

"Savaşı düşünüyorum," dedi Sebastian yumuşak bir sesle. Bunu kimseye söylememişti.

Annabel başıyla onayladı. Güçlükle fark edebildiği yumuşak, küçük bir hareketti. "Korkunç olmalı."

"Tamamı değil. Ancak sanırım geceyle ilgili kısımlar..." Sebastian barut tozunun sert kokusunu, kanı ve en kötüsü de sesleri anımsayarak bir an için gözlerini kapattı.

Annabel elini onun elinin üzerine koydu. "Üzgünüm," dedi.

"Artık eskisi kadar kötü değil."

"Bu iyi." Genç kadın cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi. "Ne değişti sence?"

"Ben– " Sebastian devam edemedi. Söyleyemedi. Henüz değil. Duygularının karşılıklı olduğundan emin olmadan ona nasıl yazarım derdi ki? Harry ve Olivia'nın Gorely kitaplarını rezil bulmaları onu rahatsız etmiyordu –şey, pek fazla değil en azından– ama eğer Annabel nefret ederse...

Bu neredeyse tahammül edilemez bir durum olurdu.

"Sanırım sadece zaman," dedi. "Bütün yaraları iyileştirdiğini söylerler."

Genç kadın başıyla tekrar onayladı, Sebastian'ın sadece kendisinin fark edebildiğini düşünmek istediği o küçük hareketle. Annabel başı yana doğru eğilmiş halde ona merakla baktı.

"Ne oldu?" diye sordu onun çatılmış kaşlarına bakarak.

"Sanırım gözlerin benimkiyle tam olarak aynı renk olabilir," dedi Annabel şaşkınlıkla.

"Ne kadar güzel, bebeklerimizin gözleri gri olur," dedi boş bulunarak.

Genç kadının gözlerindeki neşe kayboldu ve uzaklara bakmaya başladı. Kahretsin. Sebastian onu zorlamak istemiyordu. Henüz değil, en azından. Şu anda çok *mutluydu*. Her şey mükemmel ve huzurluydu. Başka birine sırlarından birini söylemiş ve yer yerinden oynamamıştı. Bunun yarattığı his nefes kesiciydi.

Hayır, doğru kelime bu değildi. Bu sinir bozucuydu. Kelimeleri kullanmakla ilgili bir işi olsa da kendini nasıl ifade edeceğini bilemiyordu. Şey hissediyordu...

Hafiflemiş.

Ağırlıklarından kurtulmuş.

Dinlenmiş. Ve aynı zamanda gözlerini kapatıp başını yastığa, onunkinin yanına koymak ve uyumak istiyordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemişti.

Ve şimdi bunu mahvetmişti. Annabel yere bakıyordu, yanakları çökmüş ve yüzünün rengi solmuş gibi gözüküyordu. En azından kızarmamıştı ama yine de renksiz gözüküyordu.

Bu içten gelen bir şeydi. Onun için üzüldü.

Şimdi onun amcasının eşi olarak geçireceği hayatını görebiliyordu. Amcası onu parçalara ayırmayacaktı, yavaşça tüm her şeyini emerek kurutacaktı.

Bunun olmasına izin veremezdi. Kesinlikle izin veremezdi.

"Dün senden benimle evlenmeni istedim," dedi.

Annabel uzaklara baktı. Bu sefer ayaklarına değil, uzaklara baktı.

Bir cevabı yoktu. Bunun ne kadar acı verdiğine şaşırdı. Annabel onu reddetmiyordu bile, sadece biraz daha zaman vermesi için yalvarıyordu.

Sebastian içinden, sessizce yalvarıyor, şeklinde düzeltti. Belki de soruyu tamamıyla görmezden geldiğini söylemek daha doğru olurdu.

Yine de ona *evlenme teklif* etmişti. Bu tür teklifleri rasgele yaptığını mı sanıyordu? Sebastian hep bir gün evlenme teklif ettiğinde söz konusu kadının mutluluktan gözyaşlarına boğulacağını, ayrıca neşe ve mutluluk duyacağını hayal etmişti. Gökyüzünde bir gökkuşağı belirecek, etraflarında kelebekler dans edecek ve tüm dünya el ele tutuşup şarkı söyleyecekti.

Ya da en azından evet diyecekti. Kendisinin hayır diyecek bir kadına evlenme teklif edecek türden bir erkek olduğunu sanmıyordu.

Sebastian ayağa kalktı. Oturamayacak kadar gergindi. Tüm huzuru, o muhteşem hafiflik yok olmuştu.

Lanet olsun şimdi ne yapması gerekiyordu?

YİRMİ

Sebastian suya doğru yürürken Annabel onu izledi. Kıyıya yakın durdu, neredeyse ayakkabılarını ıslatacak kadar yakındı. Sonra karşı kıyıya doğru baktı, duruşu sert ve kararlıydı.

Hiç ona benzemiyordu. O kadar... farklıydı ki.

Sebastian esnek ve zarifti. Her hareketi gizli bir dans, her gülümsemesi sessiz bir şiirdi. Bu doğru değildi. Bu gördüğü o değildi.

Annabel onu ne zaman bu kadar iyi tanıyabilmişti de sırtının duruşundan kendi gibi davranmadığını söyleyebiliyordu? Ve bunu çok iyi bildiğini anlamak neden ona bu kadar acı veriyordu? Sebastian'ı tanıyor olması.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre sonra Sebastian döndü ve kalp kırıcı bir ciddiyetle, "Sessizliğinden bana verecek bir cevabın olmadığı sonucunu mu çıkarmam gerekiyor?" dedi.

Annabel başını evet demeye yetecek kadar hafifçe hareket ettirdi.

"Ağzından kerpetenle laf almak insanın kendine olan güvenini kesinlikle zedeliyor," dedi.

"Her şey o kadar karışık ki," dedi Annabel.

Sebastian kollarını birleştirdi ve kaşını tuhaf bir şekilde kaldırarak onu izledi. Ve böylece geri dönmüştü. Sertlik git-

miş, yerini basit bir kendine güven almış ve ona doğru kibirli bir nezaket içinde yürüdüğünde Annabel büyülenmişti.

"Karışık değil," dedi. "Daha kolay olamazdı. Benimle evlenmeni istedim ve sen de istiyorsun. Tek yapman gereken evet demek."

"Ben demedim ki– "

"İstiyorsun," dedi Sebastian inanılmaz derecede rahatsız edici bir kesinlikle. "İstediğini biliyorsun."

Haklıydı elbette ama Annabel onun ısrarına öfkelenmesine engel olamadı. "Kendinden oldukça eminsin," dedi.

Sebastian ona doğru adım attı, yavaşça gülümsedi. Baştan çıkarıcı bir şekilde. "Öyle olmamalı mıyım?"

"Ailem..." diye fısıldadı Annabel.

"Açlıktan ölmeyecekler." Sebastian onun çenesine dokundu, yüzünü nazik bir şekilde ona doğru eğdi. "Ben fakir değilim Annabel."

"Biz sekiz kardeşiz."

Sebastian bunu biraz düşündü. "Pekâlâ, hiç kimse açlıktan ölmez ama hepiniz biraz zayıflayabilirsiniz," dedi.

Annabel buna güldü. Böyle anlarda bile onu güldürebilmesinden nefret ediyordu. Hayır, çok seviyordu. Hayır, *ona* âşıktı.

Tanrı aşkına.

Geriye doğru sıçradı.

"Ne oldu?" diye sordu Sebastian.

Annabel başını iki yana salladı.

"Söyle bana," diye ısrar etti adam ve elini tutarak onu tekrar kendisine doğru çekti. "Şu anda bir şey oldu. Gözlerinde gördüm."

"Hayır, Bay– "

"Sebastian," dedi kendisine ismiyle hitap etmesini hatırlatmak için dudaklarıyla alnına dokunurken.

"Sebastian," dedi Annabel çatlak bir sesle. Ona bu kadar yakınken konuşmak çok zordu. Düşünmek zordu.

Adamın dudakları onun yanaklarına doğru indi, yavaşça ve yumuşak bir şekilde. "Seni konuşturabilecek yöntemlerim var," diye fısıldadı.

"N- Ne?"

Sebastian onun altdudağını ufak ufak ısırdı ve sonra kulağına doğru ilerledi. "Ne düşünüyordun?" diye fısıldadı.

Annabel sadece inleyebildi.

"Daha fazla ikna edici olmam gerekiyor." Sebastian ellerini onun sırtından aşağı, kalçalarını kavrayana kadar indirdi ve sonra kendi vücuduna doğru bastırdı. Annabel onun şehvetli saldırısından kaçmak için başının geri düştüğünü hissetti ama yine de güçlükle nefes alabiliyordu. Adamın vücudu hem çok sert hem de sıcaktı ve Annabel onun ateşinin giderek arttığını hissediyordu.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı Sebastian. "Ve biliyorum ki sen de beni istiyorsun."

"Burada mı?" dedi zorlukla nefes alarak.

"Bundan daha zarif bir şekilde düşünmüştüm. Ama," dedi Sebastian düşünceli şekilde ekleyerek, "aslında oldukça *yalnızız*."

Annabel onaylarcasına başını salladı.

"Misafirler henüz gelmediler." Kulağının çenesiyle birleştiği o yumuşak yeri öptü. "Ve sevimli kuzeninin bizi rahatsız etmeyeceğini de biliyoruz."

"Sebastian, ben– "

"Onu çocuklarımızın vaftiz annesi yapmalıyız."

"Ne?" Annabel bunu güçlükle söyleyebilmişti. Sebastian'ın eli eteğinin altındaydı ve hızla bacağından yukarı doğru ilerliyordu. Annabel'in tek istediği –Tanrı'm, bu çok ahlaksızcaydı–azıcık bacaklarını aralamak ve böylece onun yapmak istediği şeyi kolaylaştırmaktı.

"Onlara taş sektirmeyi öğretebilir," dedi Sebastian dizkapağının hemen üstündeki hassas noktaya ulaşırken.

Genç kadın titredi.

"Gıdıklandın mı?" dedi gülümseyerek. "Bir sürü çocuğumuz olmalı. Bir sürü, bir sürü, bir sürü."

Annabel'in onu durdurması gerekiyordu. Bir şey söylemeliydi, henüz karar vermediğini, söz veremeyeceğini, düşünmek için biraz daha zamanı olduğunu ki görünüşe göre bunu onun yanında yapamıyordu. Gelecekle ilgili konuşuyordu, çocukları hakkında ve sessizliğinin onaylamak gibi göründüğünü biliyordu.

Sebastian parmağını onun kalçası boyunca gezdirdi. "Bir sürü çocuk sahibi olamayacağımızı düşünüyor olamazsın," diye fısıldadı. Dudakları yine onun kulağındaydı. "Senin yatağımızdan çıkmana müsaade etmemeliyim."

Annabel'in dizleri büküldü.

Parmağı daha yukarı kaydı, bacağının kalçasıyla buluştuğu yumuşak kıvrıma ulaştı. "Orada ne yapmayı planladığımı söyleyeyim mi sana? Yatağımızda?"

Genç kadın başıyla onayladı.

Sebastian gülümsedi. Annabel dudaklarının hareketini ve kayışını kulağında hissetti, nefesinin mutlulukla dolduğunu duydu. "Ama önce," dedi adam usulca, "senin zevk aldığından emin olacağım."

Annabel'in dudaklarından küçük bir inilti kaçtı. Ya da belki de tiz bir çığlıktı.

"Öperek başlayacağım," dedi sıcak ve yakın bir şekilde. "Ama nereden bilemiyorum?"

"Nereden?" diye fısıldadı Annabel. Bu gerçek bir soru değildi, daha çok duyduklarına inanamamış gibi çıkan bir nidaydı.

Sebastian onun ağzına dokundu. "Dudaklarından mı? Belki." Parmağı tembelce köprücük kemiğine doğru ilerledi. "Burayı seviyorum. Ve bunları..." Memelerinden birini avuçladı ve sıktığında o inledi. "Tüm gün bunların içinde kendimi kaybedebilirim."

Annabel daha fazlasını sunmak için arkaya doğru eğildi. Vücudu kontrolü ele almıştı, onun için çıldırıyordu. Valentine'ların misafir odasında yaptıklarını düşünmekten kendisini alamıyordu. Onun memelerine nasıl dokunduğunu. Tüm hayatı boyunca memelerinden nefret etmişti, erkeklerin gözlerini dikip bakmalarından ve ıslık çalmalarından nefret etmişti.

Ancak bu adam güzel hissetmesini sağlamıştı. Sebastian vücudunu seviyordu ve bu da *onun* kendi vücudunu sevmesini sağlamıştı.

Sebastian elbisesinin korsesinden içeri elini soktu, parmaklarını iç etekliğinin altından kaydırdı, böylece meme uçlarının üzerinde gezdirmeye başladı. "Hiç tahmin edemezsin," dedi boğuk bir sesle, "buralarını ne kadar çok seveceğimi."

Annabel nefesini tuttu ve adam elini tekrar hareket ettirdiğinde nefessiz kalmış gibi hissetti. Sebastian için oldukça zor bir pozisyondu ve o her yerine dokunabilsin diye Annabel lanet olası şeyi komple aşağı indirmekten başka bir şey düşünemiyordu. Adam onları sıkabilir, yoğurabilir ve emebilirdi.

"Yüce Tanrı," diye inledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı Sebastian.

Annabel başını salladı. Kafasındaki ahlaksız düşünceleri dile getirmesi mümkün değildi.

"Başka nerelerini öpebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Tanrı aşkına, Annabel cevap vermesini beklemediğini ümit ediyordu.

"Seni tamamen başka bir yerinden öpebilirim," diyerek oyuna devam etti Sebastian. Annabel'in bacağında olan diğer eli kalçasının etrafını yumuşakça sardı ve sıktı. "Sana zevk vermek istiyorum," diye mırıldandı, "tamamıyla zevk almanı sağlamak için, sanırım seni buradan öpmem gerekiyor."

Sebastian parmaklarını onun bacaklarının arasına daldırdı.

Annabel neredeyse geriye doğru sıçradı. Eğer adamın kolları onu bu kadar sıkı sarmış olmasa sıçrardı.

Sebastian küçük daireler çizerek onun merkezine doğru yaklaşırken, "Bu hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadı.

Genç kadın onaylarcasına başını salladı. Ya da belki de öyle yaptığını düşündü. Ama kesinlikle hayır demedi.

İlk parmağın yanma ikincisi katıldı ve ıslanan kadınlığını yumuşak bir şekilde sancıyarak açtı. Annabel vücudunun titrediğini, ürperdiğini hissetti ve kendisini bırakırsa tamamen yere yığılabileceği korkusuyla sıkıca onun omzuna sarıldı.

"Sanırım cennetin tadına varacaksın," diye devam etti Sebastian, açık bir şekilde onu kollarında zirveye çıkarana kadar durmak istemiyordu. "Tam buranı yalayacağım." Bir parmağının ucunu hafifçe teninde dolaştırdı. "Ve sonra burayı." Diğer tarafı da aynı şekilde okşadı. "Ve sonra *buraya* gireceğim." Onun en hassas zevk noktasına ilerledi ve Annabel neredeyse çığlık attı.

Sebastian ağzını onun kulağına daha sertçe bastırdı. "Bunu da yalayacağım," dedi.

Annabel onu daha güçlü tutarak, kalçalarını onun eline bastırdı.

"Ama bu bile yetmeyebilir," diye fısıldadı adam. "Sen sezgileri kuvvetli bir kadınsın ve beni zevk almak için yönlendirebilirsin."

"Oh, Sebastian," diye inledi.

Sebastian tenine doğru alçak sesle güldü. "Biraz daha derinine dokunmam gerekebilir." Parmaklarından biri Annabel'in kadınlığında daireler çizmeye başladı, sonra yavaşça içeri kaydı. "Böyle. Bunu sevdin mi?"

"Evet," dedi nefesini tutarak. "Evet."

Sebastian içinde hareket etmeye başladı. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Evet."

Oh, Sebastian yaramazdı, Annabel de yaramazdı ve Sebastian ona yaramaz şeyler yapıyordu. Annabel'in tek düşü-

nebildiği dışarıda oldukları, birisiyle karşılaşabilecekleriydi ve bir şekilde bu olayı daha da karşı koyulmaz yapıyordu.

"Rahat ol, Annabel," diye fısıldadı kulağına.

"Yapamam," diye inledi Annabel bacaklarını onun vücuduna kenetleyerek. Bu adam her yerinin sancımasına sebep oluyordu ve bunu nasıl durdurabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Aslında durdurmak isteyip istemediğini bile bilmiyordu.

"Rahat ol," diye fısıldadı adam yeniden.

"Ben- Ben– "

Sebastian kendi kendine güldü. "Oldukça açık konuşacağım, Anna– "

"Oh!"

Annabel rahatlayıp rahatlamama konusunda emin değildi ama en basit tabirle içinde bir şeyler parçalandı. Annabel hayata tutunur gibi onun omzuna yapıştı, sonra güçsüz düşmeye başladığı anda Sebastian onu kollarına aldı ve bir metre kadar uzaklıktaki yeşilliğe taşıdı. Annabel oturdu ve güneşin yüzünü ısıtmasına izin verecek şekilde uzandı.

"Seni yeşiller içinde seviyorum," dedi adam.

"Pembe giydim," dedi gözlerini açmadan.

Sebastian burnuna bir öpücük kondurarak, "Çıkarsan daha iyi görünürdün, sadece sen ve yeşillikler," dedi.

"Biraz önce bana ne yapmış olduğunu bilmiyorum," dedi, rüyadaymış gibi konuşuyordu. Hayatında hiç bu kadar hayal âleminde gibi hissetmemişti.

Sebastian onu tekrar öptü. "Sana yapmak istediğim on şey daha bulabilirim."

"Sanırım o zaman ölürdüm."

Yüksek sesle güldü. "Açıkçası daha fazla pratik yapmamız gerekiyor. Dayanıklılığını artırmamız için."

Annabel sonunda gözlerini açtı ve ona baktı. Sebastian başı eline dayalı şekilde yan yatmıştı. Elinde bir yonca vardı.

Bununla onun burnunu gıdıkladı. "Çok güzelsin Annabel."

Annabel mutlulukla iç çekti. Güzel hissediyordu.

"Benimle evlenecek misin?"

Annabel gözlerini tekrar kapattı. O kadar gevşemiş hissediyordu ki.

"Annabel?"

"İstiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Neden bunun 'evet'le tam olarak aynı şey olmadığını düşünüyorum?"

Annabel bir kez daha hafifçe iç çekti. Güneşi yüzünde hissetmek çok güzeldi. Çilleri için endişelenmiyordu bile.

"Seninle ne yapacağım ben?" dedi adam yüksek sesle. Annabel onun hareket ettiğini duydu ve sonra sesi kulağına çok yaklaşmıştı. "Seni ikna etmeye zorlamak için sürekli olarak yeni yöntemler bulabilirim."

Annabel kıkır kıkır güldü.

"Bir düşüneyim. Onuncu madde..."

"Ben de yaparım," dedi Annabel, hâlâ mutlulukla gözleri kapalıydı. Ama karanlıkta değil, güneş ışığı yüzünden turuncu-kırmızı tonlarıyla sarılmıştı. O kadar güzel, sıcak bir renkti ki.

"Neyi yaparsın?"

"Ona kadar sayarım. Gayet güzel, yuvarlak bir sayı."

Sebastian kulakmemesini ısırdı. "Güzel yuvarlak şeyleri severim."

"Dur." Annabel bile söyleme şeklinin gerçekten bunu istiyormuş gibi çıktığını düşünmüyordu.

"Benimle evleneceğini nereden biliyorum sence?"

Bunu duyunca Annabel gözlerini açtı. "Nereden?"

"Haline bak. Çok mutlu ve hoşnutsun. Benimle evlenmeyecek olsan tavuk gibi, hayır, hindi gibi bağırıp dururdun; *ne yaptım* ve *ne yaptın* ve *biz ne yaptık?*"

"Bunların hepsini zaten düşünüyorum."

Adam kahkaha attı. "Eminim."

"Bana inanmıyor musun?"

Sebastian onu öptü. "Bir an bile. Ama gün henüz bitmedi ve ben sözümü tutarım, bu nedenle seni daha fazla sıkıştırmayacağım." Ayağa kalktı ve sonra elini ona doğru uzattı.

Annabel tuttu ve ayağa kalktı, şaşkın halde gülümsüyordu. "Bu sıkıştırmak değil miydi?"

"Sevgili Bayan Winslow, henüz sıkıştırmaya başlamadım bile." Ve sonra gözlerinde şeytani bir ışık belirdi. "Hımm."

"Ne?"

Sebastian onu tepedeki yola doğru yönlendirirken kendi kendine güldü. "Acaba hiç Sıkıştırma Yarışında Başarılı Olan bir Winslow var mıdır?"

Annabel buna Stonecross'a kadar güldü.

YİRMİ BİR

O gece daha sonra

"Onu öğleden sonra gördün mü?"

Annabel henüz odaya giren Louisa'ya başını kaldırıp bakardı ama Nettie oldukça sıkı bir şekilde saçını tutuyordu.

"Onu mu, kimi?" diye sordu. "Ah! Nettie!"

Nettie daha sert çekti, çevirdi ve tokayla yerine tutturdu. "Eğer sabit durursanız çabuk biter."

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi Louisa bir sandalye çekerken.

"Mavi giymişsin," dedi Annabel ona gülümseyerek. "Senin üzerinde en sevdiğim renk."

"Konuyu değiştirmeye çalışma."

"Onu görmemiş," dedi Nettie.

"Nettie!"

"Evet, görmedin," diye belirtti.

"Görmedim," diye teyit etti Annabel. "Öğle yemeğinden beri."

Öğle yemeği açık havada servis edilmişti ve oturma düzeni bulunmadığı için Annabel dört kişilik bir masada Sebastian, kuzeni Edward ve Louisa'yla oturmuştu. Harika zaman ge-

çirmişlerdi ama yemeğin ortasına geldiklerinde Leydi Vickers, Annabel'le özel görüşmek istemişti.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu bir köşeye gittiklerinde.

"Hiçbir şey," dedi Annabel ısrarla. "Louisa ve ben– "

"Bu kuzeninle ilgili bir durum değil," diye çıkıştı Leydi Vickers. Annabel'in kolunu sıkıca tuttu. "Bay Grey'den bahsediyorum, onun Newbury Kontu olmadığını belirtmeme gerek yok."

Annabel büyükannesinin yükselen sesinin dikkatleri çekebileceğini fark etti, bu nedenle onun da aynı şeyi yapacağını ümit ederek kendi sesini alçalttı. "Lord Newbury henüz burada bile değil," dedi. "Eğer burada olsaydı ben– "

"Onunla mı otururdun?" dedi Leydi Vickers merakla bir kaşını kaldırarak. "Onu ağzın açık dinler ve tüm dünya izlerken fahişe gibi mi davranırdın?"

Annabel yutkundu ve geri adım attı.

"Herkes sana bakıyor," diye tısladı Leydi Vickers. "Evlendikten sonra ne istersen yaparsın. Hatta sana nasıl yapacağını anlatabilirim bile. Ama şimdilik hem sen hem de lanet itibarın tertemiz kalmalı."

"Benim ne yaptığımı düşünüyorsun?" dedi Annabel usulca. Neyse ki büyükannesi göl kenarında ne olup bittiğini bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu.

"Sana hiçbir şey öğretemedim mi?" Leydi Vickers'ın gözleri daha önce hiç görmediği kadar net ve ciddi bir keskinlikle onun gözleriyle buluştu. "Ne yaptığının bir önemi yok, insanların ne yaptığını düşündüğü önemli. Ve sen o adama âşık olmuşsun gibi bakıyorsun."

Ama öyleydi.

"Daha iyi davranmaya çalışacağım," diyebildi sadece.

Yemeğini bitirdi çünkü herkesin önünde büyükannesinden fırça yedikten sonra odasına koşarak gitmesi söz konusu olamazdı. Ancak yemeğini bitirir bitirmez müsaade istedi ve

öğleden sonrası için odasına çekildi. Sebastian'a dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu doğruydu. Ve Newbury geldiğinde orada olmak istemiyordu.

Ki bu da doğruydu.

Böylece *Bayan Sainsbury*'yle yatağına yerleşti. Ve de onun gizemli albayıyla. Kendine yalnız başına bir öğleden sonra geçirmeye hakkı olduğunu söyledi. Düşünecek çok şeyi vardı.

Ne yapmak istediğini biliyordu ve ne yapması *gerektiğini* de biliyordu, ayrıca bu ikisinin kesinlikle aynı şeyler olmadığını da biliyordu.

Aynı zamanda tüm öğleden sonrasını bir kitaba gömülmüş olarak geçirirse tüm bu korkunç karışıklığı birkaç saatliğine görmezden gelebileceğini de biliyordu.

Oldukça cazip bir durumdu.

Belki de yeterince uzun beklerse bir şeyler olur ve tüm sorunları yok olabilirdi.

Annesi uzun zamadır aradığı pırlanta kolyeyi bulabilirdi.

Lord Newbury daha büyük kalçaları olan bir kız bulabilirdi.

Sel baskını olabilir. Bir salgın patlak verebilirdi. Gerçekten dünya felaketlerle doluydu. Sadece zavallı *Bayan Sainsbury*'ye bakmanız yeterliydi. Üçüncü bölümden sekizinci bölüme kadar zavallı kadın gemiden düştü, bir korsan tarafından esir alındı ve bir keçi tarafından neredeyse ezildi.

Benzer şeylerin onun başına gelmeyeceğini kim söyleyebilirdi?

Yine de hepsi değerlendirildiğinde pırlanta kolye biraz daha cazipti.

Ama bir kız ancak belli bir süre saklanabilirdi ve bu nedenle şu anda aynanın önünde oturmuş, Louisa kaçırdıkları hakkında onu bilgilendirirken saçının oraya buraya çekiştirilmesine göz yumuyordu.

"Lord Newbury'yi gördüm," dedi kuzeni.

Annabel inler gibi iç çekti.

"Lord Challis'le konuşuyordu. O... ah..." Louisa gergin bir şekilde yutkundu, elbisesinin dantel süsleriyle oynuyordu. "Özel izin hakkında bir şeyler söyledi."

"*Ne?* Ah!"

"O kadar ani hareket etmeyin," diye fırçaladı Nettie.

"Özel izin hakkında ne dedi?" diye telaşla fısıldadı Annabel. Aslında fısıldamasını gerektiren herhangi bir sebep yoktu. Nettie olan biten her şeyi biliyordu. Annabel ona sessiz kalması karşılığında çoktan iki şapka ve bir çift ayakkabı sözü vermişti bile.

"Sadece aldığını söyledi. Bu kadar geç kalmasının sebebi buymuş. Doğrudan Canterbury'den geliyormuş."

"Onunla konuştun mu?"

Louisa başını iki yana salladı. "Beni gördüğünü bile sanmıyorum. Ben çalışma odasında kitap okuyordum ve kapı açıktı. Onlar koridordaydı."

"Özel izin," diye tekrar etti Annabel donuk bir tonda. Bu evlenme ilanı olmadan çiftlerin hızlıca evlenebileceği anlamına geliyordu. Tam üç hafta kazanılabilirdi ve tören herhangi bir yerde her türlü dini mekânda yapılabilirdi. Hatta herhangi bir zaman diliminde, birçok çift hâlâ geleneksel cumartesi sabahına takıntılı olmasına rağmen.

Annabel aynada kendi bakışını yakaladı. Bugün perşembe gecesiydi.

Louisa uzandı, onun elini tuttu. "Sana yardım edebilirim," dedi.

Annabel kuzenine döndü, sesindeki bir şey onu huzursuz etmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben–" Louisa, kuzenine başka bir tane daha toka takan Nettie'ye doğru bakarak durdu. "Kuzenimle özel konuşmalıyım."

"Son bir kısım kaldı," dedi Nettie, olması gerekenden daha sertçe bir burgu yaparak. Tokayla yerine sabitledi ve odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz, "Benim param var," dedi Louisa. "Çok fazla değil ama yardım etmeye yeter."

"Louisa, hayır."

"Hiçbir zaman cep harçlığımın tamamını harcamıyorum. Babam bana ihtiyacım olandan çok fazlasını veriyor." Louisa üzüntülü şekilde hafifçe omuz silkti. "Hayatımın diğer alanlarındaki boşluğunu telafi etmek için böyle yaptığına eminim. Ama bunun önemi yok. Önemli olan şu, ben bu parayı ailene gönderebilirim. En azından bir dönem daha erkek kardeşlerinin okula devam edebilmesine yeter."

"Peki sonraki dönem ne olacak?" dedi Annabel. Çünkü sonra bir dönem daha *vardı*. Ve bir tane daha. Kuzeninin teklifi ne kadar cömertçe olursa olsun sonsuza kadar süremezdi.

"Onunla zamanı geldiğinde ilgileniriz. En azından sana biraz zaman kazandırmış oluruz. Başka birisiyle tanışabilirsin. Veya belki Bay Grey– "

"Louisa!"

"Hayır, beni dinle," diye araya girdi. "Belki kimsenin bilmediği bir serveti vardır."

"Sence eğer olsa bir şeyler söylemez miydi?"

"Söylemedi– "

"Hayır, söylemedi," Annabel sözünü kesti, sesinin çatlamasından nefret ediyordu. Ama *zor* bir durumdu. Sebastian hakkında düşünmek zordu. Ve onunla evlenmemesi için geçerli olan nedenleri de düşünmek zordu. "Fakir olmadığını söyledi ve açlıktan ölmeyeceğimizi de söyledi ama ona sekiz kardeş olduğumuzu hatırlattığımda zayıflamamız gerektiği konusunda bir şaka yaptı."

Louisa tedirgin oldu ama sonra düşünmemeye çalıştı. "Pekâlâ, kont kadar zengin olmadığını biliyorduk. Ama gerçekten, kim öyle ki? Hem senin de mücevherlere ve saraylara ihtiyacın yok, var mı?"

"Tabii ki yok. Eğer ailem söz konusu olmasaydı, ben– "

"Sen ne? *Ne* Annabel?"

Sebastian'la evlenirdim.

Ancak yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi.

"Kendi mutluluğunu düşünmek zorundasın," dedi Louisa.

Annabel kahkaha attı. "Benim ne *düşündüğümü* sanıyorsun? Eğer kendi mutluluğumu düşünmüyor olsaydım muhtemelen konta evlenme teklif etmiş *olurdum.*"

"Lord Newbury'yle *evlenemezsin.*"

Annabel şaşkınlıkla gözlerini kuzenine dikti. Louisa'nın ilk kez sesini böyle yükselttiğini duyuyordu.

"Yapmana izin vermeyeceğim," dedi Louisa aceleyle.

"Benim onunla evlenmeyi *istediğimi* mi düşünüyorsun?"

"O zaman yapma."

Annabel sinirle dişlerini sıktı. Louisa'ya değil, hayata kızmıştı. "Ben senin haklarına sahip değilim," dedi sesini sakin ve serinkanlı tutmaya çalışarak. "Fenniwick Dükü'nün kızı değilim ve Alpler'de küçük bir krallık almaya yetecek büyüklükte bir çeyizim de yok ve bir şatoda yetiştirilmedim ve– "

Annabel durdu, kuzeninin yüzündeki ifade ona yetmişti. "Öyle demek istemedim," diye mırıldandı.

Louisa bir şey söylemeden önce biraz bekledi. "Biliyorum. Ama ben de *senin* haklarına sahip değilim. Erkekler benim için hiçbir zaman White's'ta kavga etmedi. Kimse benimle operada flört etmedi ve kesinlikle hiçbir zaman doğurganlık tanrıçasıyla karşılaştırılmadım."

Annabel hafifçe inledi. "Onu da duydun demek?"

Louisa başıyla onayladı. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedi başını iki yana sallayarak. "Aslında biraz komik bile denebilir."

"Hayır değil," derken Louisa gülmemeye çalışıyordu. Kuzenine kaçamak bir bakış attı, onun da gülmemek için kendini tuttuğunu gördü ve pes etti. "Evet, öyle."

Ve böylece güldüler.

Kahkahası hüzünlü bir gülümsemeye dönüşürken, "Louisa seni gerçekten seviyorum," dedi.

Louisa uzandı ve kuzeninin eline hafifçe dokundu. "Ben de seni seviyorum." Sonra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Aşağı inme zamanı."

Annabel ayağa kalktı ve onu kapıya kadar takip etti.

Louisa koridora doğru yürüdü. "Leydi Challis yemekten sonra sessiz sinema oynanacağını söyledi," dedi.

"Sessiz sinema," diye tekrar etti Annabel. Nedense komik şekilde uygun gelmişti.

Leydi Challis misafirlerine yemekten önce misafir odasında toplanmaları talimatını vermişti. Annabel aşağıya inmek için, elinden geldiğince, son âna kadar bekledi. Lord Newbury aptal değildi, Annabel birkaç gündür ondan uzak durmaya çalışıyordu ve adamın da bunu bildiğini düşünüyordu. Beklediği gibi misafir odasına girdiğinde onu kapıda bekliyordu.

Ama birden Sebastian'ı da fark etti

Kont onu hemen durdurarak, "Bayan Winslow konuşmalıyız," dedi.

"Akşam yemeği," diye yanıtladı Annabel, aynı zamanda reverans yapmayı da becererek. "Şey sanırım neredeyse içeri girme zamanı."

"Vaktimiz var," dedi Newbury ters bir şekilde.

Annabel göz ucuyla Sebastian'ın kendisine doğru yavaşça hareket ettiğini görebiliyordu.

"Büyükbabanızla konuştum," dedi Newbury. "Her şey ayarlandı."

Her şey *ayarlanmış* mıydı? *Kendisine* sormayı acaba hiç düşünüp düşünmediğini sormak dilinin ucuna kadar geldi. Ama kendisini tuttu. Leydi Challis'in misafir odasında olay çıkarmak isteyeceği son şeydi. Lord Newbury'nin bunu kendisine hemen burada evlenme teklif etmesi için bir davet olarak algılama olasılığı da cabasıydı.

Ki *bu* istediği en son şeydi.

"Kuşkusuz şu an pek uygun değil lordum," diyerek kaçamak bir yanıt verdi.

Ancak Newbury'nin yüzü gerildi. Ve Sebastian oldukça yaklaşmıştı.

"Yemekten sonra bir duyuru yapacağım," dedi Lord Newbury.

Annabel yutkundu. "Bunu yapamazsınız!"

Lord eğlenmiş gözüküyordu. "Gerçekten mi?"dedi imalı bir şekilde.

"Bana evlenme teklif etmediniz bile," diye itiraz etti. Gerginlikten neredeyse dilini ısırıyordu.

Newbury pis pis güldü. "Sorun bu mu? Sevimli küçük gururunuz incindi demek. Tamam o zaman, yemekten sonra size istediğiniz duygusallığı yaşatacağım." Altçenesini titreterek şehvetle gülümsedi. "Ve belki de siz de bana karşılığında bir şey vermelisiniz."

Lord Newbury elini onun koluna koydu, sonra da oradan poposuna doğru kaydırdı.

"Lord Newbury!"

Adam onu çimdikledi.

Annabel ondan uzağa doğru sıçradı ama Newbury çoktan kendi kendine gülerek yemek odasına doğru ilerliyordu. Ve gidişini izlerken Annabel oldukça tuhaf bir rahatlama hissetti.

Özgürlük.

Çünkü uzak durma ve ertelemeye çalışma arasında gidip gelirken, evlenme teklifiyle ailesinin tüm sorunlarını çözecek adama evet –veya hayır– demek zorunda kalmamak için bir şeyler olmasını ümit etmesine rağmen, birden bu evliliği asla yapamayacağını fark etti.

Belki geçen hafta, belki Sebastian'dan önce...

Hayır, diye düşündü. Sebastian ne kadar sevimli ve muhteşem olursa olsun, onu ne kadar severse sevsin ve onun da kendisini sevdiğini ümit etse de Lord Newbury'yle evlenmeyecek olmasının tek sebebi o değildi. Öte yandan harika bir alternatifti.

"Kahretsin, biraz önce ne oldu?" dedi Sebastian bir anda yanında belirerek.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı onu ve gülümsemeye çalıştı.

"Annabel– "

"Hayır, gerçekten. Hiçbir şey olmadı. *Nihayetinde* hiçbir şey."

"Ne demek istiyorsun?"

Annabel başını salladı. Herkes yemeğe geçmeye başlamıştı. "Daha sonra söylerim."

Annabel düşünceleriyle onları paylaşamayacak kadar çok eğleniyordu, hatta Sebastian'la paylaşamayacak kadar bile. Poposuna aldığı bir çimdiğin sonunda her şeyin netleşmesine sebep olabileceği kimin aklına gelirdi ki? Aslında çimdik bile sayılmazdı ama Newbury'nin gözlerindeki bakış her şeyi söylüyordu.

Sanki Annabel ona aitti.

O adamla asla ve asla evlenmemesi için en az on sebep sıralayabileceğinin o an farkına vardı.

On sebep ama muhtemelen yüz sebebe bedeldi.

YİRMİ İKİ

Bir diye düşündü mutlulukla Annabel masada yerine otururken, Lord Newbury çok yaşlıydı. **İki:** bir varis için o kadar çaresiz bir durumdaydı ki, sahip olmaya çalışırken muhtemelen Annabel'e hasar verecekti ve kalçası kırılmış hiçbir kadın dokuz ay boyunca kesinlikle bir bebeği taşıyamazdı. Ve tabii bir de–

"Neden gülümsüyorsun?" diye fısıldadı Sebastian.

Arkasında duruyordu ama Annabel'in çaprazındaki masanın başına, iki sandalye mesafedeki kendi yerine gitmeliydi. Sebastian'ın yerine oturmak için onun yanından geçmesini kimin ayarladığını kimin düşündüğünü merak etti. Bu nedenle üçüncü maddeyi revize etmek durumunda kaldı. **Üç:** İngiltere'deki en çekici,'en sevimli adamın ilgisini çekmiş gibi görünüyordu ve böyle bir hazineyi geri çevirmek haddine miydi?

"Sadece masanın ucunda diğer kölelerle birlikte olmaktan mutluluk duyuyorum," diye fısıldadı Annabel. Leydi Challis görgü kuralları konusunda kesinlikle titiz biriydi ve bu nedenle oturma düzeni söz konusu olduğunda bunun saygınlık sıralamasına uygun şekilde yapılmaması mümkün değildi. Böyle olunca, Annabel ve masanın başında oturan Lord Newbury arasındaki yaklaşık kırk misafir kilometrelerce mesafe demekti.

Daha da güzeli, öğle yemeğinde arkadaşlığından keyif aldığı Sebastian'ın kuzeni Edward'ın hemen yanma oturtulmuş olmasıydı. Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş halde oturması kabalık olacağından, dördüncü maddeden ona kadar kız ve erkek kardeşlerini hızlıca yeniden isimlendirmeye karar verdi.

Sevinçle Bay Valentine'a döndü. O kadar içten gülümsüyordu ki adam hayli şaşırdı.

"Harika bir akşam değil mi?" dedi Annabel, çünkü *öyleydi.*

"Şey, evet." Genç adam birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra onay almak için hızlıca Sebastian'a baktı.

"Burada olduğunuz için çok mutluyum," diye devam etti Annabel mutlulukla çorbasına bakarken. Acıkmıştı. Mutluluk onu daima acıktırırdı. Mutluluğunun çorbadan kaynaklı olduğunu düşünmemesi için yukarı, Bay Valentine'a doğru baktı ve ekledi: "Burada olacağınızı düşünmemiştim." Büyükannesi, Leydi Challis'ten davetli listesini almıştı ve Annabel listede hiç Valentine olmadığından kesinlikle emindi.

"Ben son anda eklendim."

"Eminim Bayan Challis geldiğiniz için çok mutlu olmuştur." Tekrar gülümsedi, kendisine engel olamıyordu. "Bu nedenle Bay Valentine çok daha önemli konulardan bahsetmeliyiz. Eminim kuzeniniz Bay Grey hakkındaki korkunç derecede utanç verici hikâyelerden haberdarsınızdır."

Annabel gözleri parlayarak öne doğru eğildi. "Ben *hepsini* dinlemek istiyorum," dedi.

Sebastian'ın kafası mı karışmıştı yoksa öfkelenmiş miydi karar veremiyordu.

Hayır, karar verebiliyordu. Kısa bir süre öfke üzerine düşündü, sonra hiç sinirlenmediğini hatırladı ve kafa karışıklığını tercih etti.

Newbury, Annabel'i misafir odasında köşeye sıkıştırdığında neredeyse araya girecekti ve aslında amcası Annabel'in poposunu çimdikledikten sonra amcasının gözkapağını çimdiklemek için inanılmaz bir istek duymuştu. Ama tam ileri doğru atılmıştı ki Annabel inanılmaz bir değişim göstermişti. Birkaç saniyeliğine sanki orada değildi, sanki aklı yerinden çıkmış ve mutluluk içinde uzak bir yerlere gitmişti.

Annabel ferahlamış görünüyordu. Hafiflemişti.

Sebastian, amcasının onu bu kadar mutlu edecek ne söylemiş olabileceğini anlayamamıştı ve herkes yemeğe geçerken onu sorgulamaya çalışmak da sonuç vermemişti.

Bu nedenle eğer Annabel çimdiklemesine öfkelenmeyecekse o da öfkelenmeyecekti.

Yemekte Annabel kesinlikle göz kamaştırıyordu, bu iki sandalye mesafede karşı karşıya oturtulmuş oldukları düşünüldüğünde biraz sinir bozucuydu. Sebastian onun bu ışıltısının ne tadına varabiliyor ne de kendine pay çıkarabiliyordu. Edward'la konuşmasından son derece keyif alıyor gibiydi ve Sebastian sanki sol tarafına doğru azıcık eğilse neredeyse konuştuklarının yarısını duyabileceğini fark etti.

Daha fazlasını da duyabilirdi fakat sol tarafında yaşlı Leydi Milicent Farnsworth oturuyordu. Kendisi neredeyse sağırdı.

Yemek bittiğinde Sebastian da kesinlikle öyle olacaktı.

"BU ÖRDEK Mİ?" diye bağırdı yaşlı kadın gerçekten de bir dilim ördek etini işaret ederek.

Bu hareket kulağından sesini bir şekilde silebilecekmiş gibi Sebastian yutkundu ve ördeğin lezzetli olması hakkında bir şeyler söyledi (ki henüz tadına bakmamıştı bile).

Leydi Millicent başını salladı. "ÖRDEK SEVMEM." Ve ardından huzurlu bir şekilde fısıldayarak, "Beni kaşındırıyor," diye ekledi.

Sebastian o an torun sahibi olacak yaşa gelene kadar, yetmiş yaşını geçmiş herhangi bir kadın hakkında bu kadar çok şey bilmesinin fazlasıyla yeterli olacağına karar verdi.

Leydi Millicent etiyle meşguldü, bunun üzerine Annabel ve Edward'ın konuştuklarını duymaya çalışmak için boynunu hafifçe, fark edilmeyecek kadar uzattı.

"Ben son anda eklendim," dedi Edward.

Sebastian davetli listesi hakkında konuştuklarını tahmin etti.

Annabel yeniden göz alıcı şekilde gülümsedi: Edward'a, ona değil.

Sebastian kendi kendine homurdandı.

"NE?"

Bu sesle ürktü. Doğal bir tepkiydi bu. Sol kulağını severdi.

"Et harika değil mi?" dedi Leydi Millicent'e anlayabilmesi için işaret ederek.

Leydi Millicent başıyla onayladı, Parlamento hakkında bir şeyler söyledi ve çatalını bir patatese sapladı.

Sebastian heyecanla Edward'la sohbet eden Annabel'e tekrar baktı.

Bana bak, diye içinden diledi.

Annabel bakmadı.

Bana bak.

Hiçbir şey olmadı.

Bak–

"NEYE BAKIYORSUN?"

"Sadece hayranlıkla sizin güzel teninize bakıyorum," dedi Seb tatlılıkla. Hazırcevaplılık konusunda oldukça iyiydi. "Güneşten uzak durma konusunda oldukça dikkatli olmalısınız."

Leydi Millicent başıyla onayladı. "Parama dikkat ederim."

Sebastian şaşırdı. Ne hakkında konuştuklarını sanıyordu acaba?

"ETİ YE." Leydi Millicent bir lokma daha aldı. "MASADAKİ EN İYİ ŞEY."

Sebastian bir lokma aldı. Ama tuza ihtiyacı vardı. Ya da aslında tam olarak Annabel'in önünde duran tuzluğa ihtiyacı vardı.

"Edward," dedi, "Bayan Winslow'dan tuzu isteyebilir misin lütfen?"

Edward, Annabel'e döndü ve talebi tekrarladı ama Sebastian yine de onun gözlerinin Annabel'in yüzünden daha aşağı bir yerlere kaymasına gerek olmadığını düşünüyordu.

"Elbette," diye mırıldandı Annabel ve tuzluğa uzandı.

Bana bak.

Annabel tuzluğu Edward'a verdi.

Bana bak.

Ve sonra... *nihayet*. Sebastian gizemli heyecanlar ve zevkler vadeden türden bir gülümsemeyle ona en iç eriten şekilde karşılık verdi.

Annabel kızardı. Yanaklarından, kulaklarına oradan da korsesinin dantel kenarının üzerinde oldukça hoş bir şekilde sergilenen dekoltesine kadar. Sebastian memnuniyet duyarak iç çekti.

"Bayan Winslow? İyi misiniz?" diye soru Edward.

"Çok iyiyim," dedi Annabel kendini yelpazelerken. "Sıcak mı burası?"

"Belki biraz," dedi Edward açıkça yalan söyleyerek. Üstünde gömlek, kravat, yelek ve ceket vardı ama buna rağmen bir buz parçası kadar serin ve rahat görünüyordu. Cömert dekolteli elbisesiyle orada oturan Annabel şarabından kocaman bir yudum aldı.

"Sanırım benim çorbam çok sıcak," dedi Annabel, Sebastian'a hızlı bir bakış atarak. Sebastian hislerine dudaklarını hafiften yalayarak karşılık verdi.

"Bayan Winslow?" dedi Edward yeniden, oldukça endişelenmişti.

"İyiyim," dedi genç kadın hızla.

Sebastian kıkır kıkır güldü.

"BALIĞI DENE."

"Sanırım deneyeceğim," dedi Sebastian, Leydi Millicent'e gülümseyerek. Somondan bir lokma aldı ki gerçekten mü-

kemmeldi, görünüşe göre Leydi Millicent balıktan anlıyordu. Sonra bir içim su gibi görünen Annabel'e kaçamak bir bakış attı. Diğer taraftan Edward'ın gözlerinde hâlâ o donuk bakış vardı ve sebebi de sadece tek bir şey düşünüyor olmasıydı: Annabel'in–

Sebastian ona bir tekme attı.

Edward ona bakmak için aniden döndü.

"Bir sorun mu var Bay Valentine?" diye sordu Annabel.

"Kuzenimin alışılmadık şekilde uzun bacakları var," diye çıkıştı.

"Size tekme mi attı?" Annabel hızlıca Sebastian'a döndü. Dudakları sessizce, "*Ona tekme mi attın?*" dedi.

Seb balığından bir lokma daha aldı.

Genç kadın yeniden Edward'a döndü. "Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Edward kulaklarına kadar kızardı. Sebastian, genç kadının bunu kendi başına çözmesine izin vermeye karar verdi. Annabel döndü ve ona kaşlarını çattı. "Bayan Winslow sorun nedir acaba?" diye karşılık verdi Sebastian.

"BANA BİR ŞEY Mİ DEDİNİZ?"

"Bayan Winslow ne tür bir balık yediğimizi merak ediyordu," diye yalan söyledi Sebastian.

Leydi Millicent, Annabel'e sanki bir aptala bakarmış gibi baktı, başını salladı ve tam olarak anlaşılmayan bir şeyler mırıldandı. Sebastian onun somon dediğini sandı. Belki et de. Ve köpekle ilgili bir şeyler söylediğine de yemin edebilirdi.

Bu onu endişelendirdi.

Ete benzer parçayı tanımlayabildiğinden emin olmak için tabağına göz attı ve sonra her şeyin olması gerektiği gibi olduğuna kanaat getirerek etinden bir lokma aldı.

"Et iyi," dedi Leydi Millicent dirseğiyle hafifçe dürterek.

Sebastian daha alçak sesle konuşuyor olmasından rahatlamış halde gülümsedi ve başıyla onayladı.

"Biraz daha alalım. Masadaki en iyi şey bu."

Sebastian bundan pek emin değildi ama–

"ET HANGİSİ?"

Ve kulağı yine mahvoldu.

Leydi Millicent boynunu uzatmış bir o tarafa, bir bu tarafa bakıyordu. Tekrar bağırmak için ağzını açtı ama Sebastian sessiz olmasını sağlayacağını umut ederek elini kaldırdı ve bir uşağa işaret etti.

"Hanımefendi için biraz daha et," dedi.

Uşak üzgün bir ifadeyle etin tükenmiş olduğunu açıkladı.

"Et gibi *gözüken* bir şey getirebilir misiniz?"

"Aynı sosla ördeğimiz var."

"Tanrı aşkına, hayır." Leydi Millicent'ın ne kadar kaşınacağı ya da ne kadar sürede o aşamaya geleceği hakkında fikri yoktu ve öğrenmeyi de kesinlikle istemiyordu.

Sebastian masanın diğer ucuna doğru abartılı bir hareket yaparak ona bir köpekle ilgili bir şeyler anlattı ve Leydi Millicent o tarafa bakarken hızlıca kendi tabağındaki eti onun tabağına aktarıverdi.

Masanın altına yakın bir yerlerde bir köpek (veya benzeri başka bir şey) bulamayan Leydi Millicent biraz kızgın bir ifadeyle geri döndü.

"Son bir porsiyon buldular," diyerek geçiştirdi Sebastian.

Leydi Millicent memnuniyetle homurdandı ve yemeye devam etti. Sebastian tüm olan biteni izleyen Annabel'e bakma cesareti gösterdi.

Genç kadın ağzı kulaklarında gülümsüyordu.

Seb, böyle bir duruma tanıklık edince dehşet içinde veya iğrenerek bakacak ya da eğer biraz espri anlayışları varsa gülmemek için dudaklarını ısıracak veya elinin arkasına saklanmaya çalışacak Londra'da tanışmış olduğu tüm leydileri düşündü.

Ama Annabel öyle değildi. Gülümsemesi bile muhteşem ve kocamandı. Gece ışığında kurşuni bir renge dönüşen gri yeşil gözleri, suç ortaklılığı yaptığı yaramazlıkla parlıyordu.

Ve tam o anda, Leydi Challis'in abartılı şekilde donatılmış masasında otururken, Sebastian onsuz asla yaşayamayacağını fark etti. O kadar güzeldi, o kadar mükemmel bir kadınsılığı vardı ki kelimenin tam anlamıyla nefesini kesiyordu. Kalp şeklindeki yüzü ve her zaman gülmeye hazır dudaklarıyla, teni modacıların tercih ettiği kadar soluk olmasa da onun için mükemmeldi. Öyle sağlıklı görünüyordu ki.

Bir erkeğin eve gelmek isteyeceği türden bir kadındı. Hayır, o *Sebastian*'ın eve gelince bulmak istediği kadındı. Ona evlenme teklif etmişti... ama neden? Pek hatırlamıyordu. Onu beğeniyordu, onu arzuluyordu ve Tanrı biliyor, her zaman yardıma ihtiyacı olan kadınlara yardım etmeyi sevmesine rağmen hiçbirisine bugüne kadar evlenme teklif etmemişti.

Kalbi aklının tam olarak anlamadığı bir şey biliyor olabilir miydi?

Onu seviyordu.

Ona *tapıyordu.*

Gece onunla yatağa girip hiç yarın olmayacakmış gibi sevişmek istiyordu, sonra ertesi sabah dinlenmiş ve tatmin olmuş olarak kendini sadece onu güldürmeye adamak için kollarında uyanmak istiyordu.

Kadehini dudaklarına götürdü, içerken gülümsedi. Mumların titrek ışığı masa boyunca dans ediyordu ve Sebastian Grey mutluydu.

⚜ ⚜ ⚜

Yemeğin sonunda centilmenler şaraplarını keyifle içsinler diye leydiler yanlarından ayrıldı. Annabel, Louisa'yı (ne yazık ki masanın başında, Lord Newbury'ye yakın bir yerde sıkışıp kalmıştı) buldu ve ikisi kol kola misafir odasına doğru yürüdüler.

"Leydi Challis centilmenler tekrar bize katılana kadar okuyabileceğimizi, yazabileceğimizi ve nakış işleyebileceğimizi söyledi," dedi Louisa.

"Nakış getirdin mi?"

Louisa yüzünü buruşturdu. "Temin edebileceğiyle ilgili bir şeyler söyledi," dedi.

"Ev partisinin gerçek amacı belli oldu," dedi Annabel umursamaz şekilde. "Biz Londra'ya dönene kadar Leydi Challis tamamen yeni bir nevresim takımına sahip olacak."

Louisa kuzeninin söylediklerine kıkır kıkır güldükten sonra, "Birisinden kitabımı getirmesini isteyeceğim. Seninkini de isteyeyim mi?" diye sordu.

Annabel başıyla onaylayıp Louisa bir hizmetçiyle konuşurken onu bekledi. Konuşması bitince misafir odasına girdiler ve mümkün olduğunca kapıya yakın bir yere oturdular. Birkaç dakika sonra hizmetçi iki kitapla birlikte geldi. *Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay*'ı uzatınca ikisi birden almak istedi.

"Ne komik ikimiz de aynı kitabı okuyoruz!" dedi Louisa heyecanla iki kitabın da aynı olduğunu görünce.

Annabel kuzenine şaşkınlık içinde baktı. "Sen zaten okumamış mıydın?"

Louisa omuz silkti. "*Bayan Truesdale ve Gizemli Centilmen*'den o kadar keyif aldım ki diğer üçünü tekrar okumaya karar verdim." Sonra Annabel'in kitabına bakarak, "Sen hangi bölümdesin?" diye sordu.

"Şey..." Annabel kitabı açtı ve yerini buldu. "Sanırım Bayan Sainsbury kendini çitten attı. Yoksa çite mi atmıştı?"

"Ah, keçi," dedi Louisa heyecanla. "O bölüme bayıldım." Kendi kitabını kaldırdı. "Ben daha başındayım."

Kitaplarıyla birlikte oturdular ama her ikisi de bir sayfa bile çeviremeden Leydi Challis yanlarında belirdi ve "Ne okuyorsunuz?" diye sordu.

"*Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay,*" diye cevapladı Louisa nazikçe.

"Ya siz Bayan Winslow?"

"Ah, aynısı aslında."

"Aynı kitabı mı okuyorsunuz? Ne kadar sevimli!"

Leydi Challis odanın diğer tarafındaki arkadaşına işaret etti. "Rebecca, gel şuna bir bak. İkisi de aynı kitabı okuyor."

Annabel bunun neden bu kadar ilginç olduğunu anlayamadı ama sessizce oturdu ve Leydi Westfield'ın yanlarına gelmesini bekledi.

"Kuzenler ve aynı kitabı okuyorlar," dedi Leydi Challis.

"Aslında ben daha önce okudum," diye belirtti Louisa.

"Hangi kitap?" diye sordu Leydi Westfield.

"*Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay,*" dedi Annabel yeniden.

"Ah evet. Bayan Gorely'den. Ben o kitabı çok beğenmiştim. Özellikle de korsanın kim olduğu anlaşılınca– "

"Söylemeyin!" dedi Louisa heyecanla. "Annabel henüz bitirmedi."

"Ah, evet tabii ki."

Annabel sayfaları çevirirken suratını astı. "Ben de onun korsan olduğunu düşünmüştüm."

"Benim de favorilerimden bir tanesidir," dedi Louisa.

Leydi Westfield ilgisini Annabel'e yöneltti. "Ya siz Bayan Winslow keyif alıyor musunuz?"

Annabel boğazını temizledi. Tam olarak kitaptan keyif alıp almadığından emin değildi ama sevmediğini de söyleyemezdi. Ve rahatlatıcı bir yanı da vardı. Aslında ona Sebastian'ı hatırlatıyordu. Bayan Gorely onun en sevdiği yazarlardan biriydi ve neden öyle olduğunu anlayabiliyordu. Kitabın bazı bölümlerinde sanki o konuşuyor gibiydi.

"Bayan Winslow? Kitaptan keyif alıyor musunuz?" diye tekrarladı Leydi Westfield.

Annabel sıçradı, sonra fark etti ki sorusuna cevap vermemişti. "Sanırım. Hikâye biraz inanılmaz olsa da oldukça eğlendirici."

"Biraz mı?" dedi Louisa gülerek. "Tamamen inanılması güç. Ama kitabı böyle harika yapan da bu zaten."

"Sanırım," diye yanıtladı Annabel. "Sadece biraz daha az süslü yazılmış olmasını tercih ederdim. Bazen sıfatlara fazlasıyla boğulmuş gibi hissediyorum."

"Ah, aklıma harika bir fikir geldi," diye çığlık attı Leydi Challis ellerini çırparak. "Sessiz sinemayı başka bir akşama erteleyelim."

Annabel rahatlamış şekilde iç çekti. Sessiz sinema oynamaktan hep nefret etmişti.

"Onun yerine okuma yapalım!"

Annabel sertçe baktı. "Ne?"

"Okuma. Zaten halihazırda iki kopyamız var. Eminim kütüphanede bir tane daha vardır. Üç kitap fazlasıyla yeterli olur."

"*Bayan Sainsbury*'yi mi okumayı planlıyorsunuz?" diye sordu Louisa.

"Oh, ben değil," dedi Leydi Challis kalbinin üstüne bir elini koyarak. "Ev sahibi böyle şeylerde rol almaz."

Annabel bunun doğru olmadığından son derece emindi ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu.

"Oyuncularımızdan bir tanesi olur musunuz Bayan Winslow?" diye sordu Leydi Challis. "Sizin tiyatroya çok uygun bir görünüşünüz var."

Annabel bildiği her şeye dayanarak bunun bir iltifat olmadığına emindi. Yine de kabul etti çünkü yapabileceği bir şey yoktu.

"Bay Grey'den de bir rol üstlenmesini istemelisiniz," diye önerdi Louisa.

Annabel şu anda ulaşamadığı için kuzenine daha sonra tekme atmaya karar verdi.

"Kendisi Bayan Gorely'nin büyük bir hayranıdır," diye devam etti Louisa.

"Öyle mi?" diye mırıldandı Leydi Challis.

"Öyle," diyerek onayladı Louisa. "Yakın zaman önce yazara olan ortak hayranlığımız hakkında sohbet etmiştik."

"Tamam o zaman," diyerek kararını açıkladı Leydi Challis. "Bay Grey olsun. Ve sanırım siz de olmalısınız Leydi Louisa."

"Oh, hayır." Louisa çılgınca kızardı ki bu onun ten renginde gerçekten oldukça belirgindi. "Yapamam. Ben- Ben bu tür şeylerde hiç iyi değilimdir."

"Pratik yapmak için şu andan daha iyi bir zaman olamaz, sence de öyle değil mi?"

Annabel kuzeninden birazcık intikam alma peşinde olsa da bunun çok acımasız olacağını düşündü. "Leydi Challis, eminim katılmak isteyen başka birisini bulabiliriz. Ya da belki de Louisa yönetmen olabilir!"

"Yönetmene ihtiyacınız olacak mı?"

"Şey, evet. Yani tabii ki var. Bütün tiyatroların yönetmene ihtiyacı olmaz mı? Okumanın tiyatrodan ne farkı var?"

"Tamam o zaman. Kendi aranızda çözebilirsiniz," dedi Leydi Challis önemsemez bir tavırla elini sallayarak. "Şimdi izninizle centilmenleri neyin bu kadar meşgul ettiğine bakacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Louisa, Leydi Challis gider gitmez. "Herkesin önünde mümkün değil okuyamazdım."

"Biliyorum," dedi Annabel. O da tüm davetlilerin önünde *Bayan Sainsbury*'yi okumak için pek hevesli değildi ama yine de bu tür şeylerde biraz da olsa pratiği vardı. Kendisi ve kardeşleri evde sıkça tiyatro sahnelemiş ve okuma yapmışlardı.

"Hangi bölümü yapalım?" diye sordu Louisa kitabın sayfalarını karıştırırken.

"Bilmiyorum. Daha yarısına bile gelmedim. Ama beni keçi yapma," dedi Annabel hızla.

Louisa buna keyifle güldü. "Hayır, hayır tabii ki sen Bayan Sainsbury olacaksın. Bay Grey de albay olacak. Tanrı aşkına, bir anlatıcıya ihtiyacımız olacak. Belki Bay Grey'in kuzeni olabilir?"

"Bence Bay Grey Bayan Sainsbury'yi canlandırsa çok daha komik olurdu," dedi Annabel tamamen umursamaz şekilde.

Louisa iç çekti. "Annabel sen bir şeytansın," dedi.

Annabel omuz silkti. "Ben anlatıcı olabilirim."

"Oh, hayır. Eğer Bay Grey'i Bayan Sainsbury yapacaksan o zaman sen de albay olursun. Anlatıcı Bay Valentine olacak." Louisa kaşlarını çattı. "Ya da belki de bir rol vermeden önce Bay Valentine'a katılmak isteyip istemediğini sormalıyız."

"Benim seçme şansım olmadı," diye hatırlattı Annabel.

Louisa bunu düşündü. "Doğru. Tamam, o zaman uygun bir bölüm bulayım. Sence okuma ne kadar sürmeli?"

"Olabildiğince kısa sürsün," dedi Annabel sertçe.

Louisa kitabını açtı ve birkaç sayfa çevirdi. "Keçiden uzak durmaya çalışıyorsak bu zor olacak."

"Louisa..." diye uyardı Annabel.

"Acaba yasakların koyunları da içeriyor mu?"

"Tüm dört ayaklı yaratıkları kapsıyor."

Louisa başını salladı. "İşimi çok zorlaştırıyorsun. Güvertede geçen tüm sahneleri çıkarmam gerekiyor."

Ben henüz o bölüme gelmedim," diye mırıldandı Annabel omzunun üstünden eğilerek ".

"Keçilerin sütlerinin sağıldığı bölüm," diye teyit etti Louisa.

"Leydiler siz neye bakıyorsunuz böyle?"

Annabel başını kaldırdı ve içinin azıcık eridiğini hissetti.

Kitabı inceledikleri için aşağı doğru eğilmiş olan kafalarından başka bir şeyi göremeyen Sebastian tepelerinde duruyordu.

"Bir sahne sergileyeceğiz," dedi Annabel mahcup bir gülümsemeyle. "*Bayan Sainsbury ve Gizemli Albay*'dan."

"Gerçekten mi?" Hemen yanlarına oturdu. "Hangi sahne?"

"Karar vermeye çalışıyorum," dedi Louisa. Başını kaldırıp ona baktı. "Oh, bu arada Bayan Sainsbury sensin."

Sebastian gözlerini kırpıştırdı. "Demek öyle."

Louisa başıyla Annabel'e doğru ufak bir hareket yaptı. "Albay da Annabel."

"Birazcık ters olmuş, sence de öyle değil mi?"

"Bu şekilde daha eğlenceli olacakmış," dedi Louisa. "Annabel'in fikriydi."

Sebastian bakışlarını Annabel'e çevirdi. "Neden şaşırmadım acaba?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

Sebastian onun oldukça yakınına oturdu. Birbirlerine değmiyorlardı ki bu kadar kalabalık bir ortamda bu düşüncesizce olurdu. Ama Annabel sanki birbirlerine değiyorlarmış gibi *hissetti*. İkisinin arasındaki hava ısınmaya başladı, Annabel'in tüyleri diken diken oldu ve ürperdi.

Elleri teninde, dudakları tüm vücudunda; anında göl kenarına geri dönmüştü. Kalbi hızla atmaya başladı ve Annabel gerçekten, *gerçekten* keşke bir yelpaze getirmiş olsaydım, diye düşündü. Ya da bir bardak meyve suyu olsaydı.

"Kuzeniniz de anlatan kişi olacak," dedi Louisa kuzeninin aşırı hararetli durumundan tamamen habersizce.

"Edward mı?" dedi Sebastian sanki önemsizmiş gibi arkasına yaslanarak. "Hoşuna gidecektir."

"Gerçekten mi?" Louisa gülümsedi ve sonra bakışlarını kaldırdı. "Sadece doğru sahneyi bulmam gerekiyor."

"Dramatik bir şeyler umarım?"

Louisa başını sallayarak onayladı. "Ama Annabel keçi olmaması konusunda ısrarcı."

Annabel mantıklı bir yorum yapmak istedi ama henüz nefesini pek kontrol altına alabilmiş değildi.

"Leydi Challis'in misafir odasında canlı hayvan bulunmasından mutlu olacağını düşünmüyorum," diyerek katıldı Sebastian.

Annabel sonunda nefesini düzenlemeyi başardı ama vücudunun geri kalanı tuhaf hissettiriyordu. Kolları ile bacaklarını çaresizce hareket ettirmeye çalışıyordu ve içi sıkıntıdan düğümlenmeye başlamıştı.

"Canlı bir keçi hayal etmemiştim zaten," dedi Louisa gülerek.

"Canlı keçi yerine Bay Hammond-Betts'i düşünebilirsin," diye önerdi Sebastian. "Saçlarının kabarıklığı oldukça uygun."

Annabel gözleriyle tam önündeki bir noktaya odaklanmaya çalıştı. Tanrı aşkına, kendisi her an alev alacakmış gibi hissederken onlar tepesinde durmuş keçiler hakkında konuşuyorlardı. Onun durumunu nasıl fark etmiyorlardı?

"Bu talebimizi nezaketle karşılayacağını sanmıyorum," dedi Louisa hafifçe gülerek.

"Çok acı," diye mırıldandı Sebastian. "Role çok uygun olurdu."

Annabel kesik bir nefes daha aldı. Sebastian sesini yumuşak ve boğuk tuttuğunda içi gerçekten kıpır kıpır oluyordu.

"Oh buldum işte," dedi Louisa heyecanla. "Bu sahneye ne dersiniz?" Sebastian'a kitabı uzatmak için Annabel'in üstünden uzandı. Böylece Sebastian'ın da Annabel'in üstünden uzanması gerekti.

Eli Annabel'in elbisesinin koluna hafifçe değdi ve kalçası onun kalçasına dayandı.

Annabel ayağa fırladı, kitap hangisinin elindeyse (farkında değildi ve umursamıyordu da) düşürmesine sebep oldu. "Affedersiniz," dedi tiz bir sesle.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Louisa.

"Bir şey yok, ben, şey, sadece..." Boğazını temizledi. "Hemen döneceğim." Ve sonra, "Affedersiniz," dedi. Ve sonra, "Bir saniye," dedi. Ve sonra, "Ben– "

"*Git* hemen," dedi Louisa.

Öyle de yaptı. Ya da aslında yapmaya çalıştı. Annabel o kadar acele ediyordu ki nereye gittiğine hiç dikkat etmiyordu ve kapıya vardığında odaya girmeye çalışan centilmenlere neredeyse çarpıyordu.

Newbury Kontu.

Annabel'in içinde yükselen heyecan o an öldü. "Lord Newbury," diye mırıldandı ve saygılı şekilde reverans yaptı.

Şu anda gazabına uğramak istemiyordu ve onunla evlenmeyi kesinlikle arzu *etmiyordu*.

"Bayan Winslow." Adam tekrar ona bakmadan önce gözleriyle odayı taradı. Sebastian'ı uzaktan gördüğü zaman çenesini sıktığını fark etti ama bunun dışında gözlerindeki tek ifade memnuniyetti.

Bu durum Annabel'i doğal olarak gerdi.

"Duyuruyu şimdi yapacağım," dedi Newbury.

"Ne?" Annabel sesinin çığlık atar gibi çıkmamasını bir şekilde becerebildi. "Lordum, şu an sanırım uygun bir zaman değil," dedi vazgeçirmeye çalışır bir ses tonuyla ya da eğer başaramazsa en azından mantıklı olmasını sağlayabilmek amacıyla.

"Saçmalık," dedi adam ukalaca. "Herkesin burada olduğunu düşünüyorum."

"Ben evet demedim," dedi Annabel zorlanarak.

Newbury ona içini donduracak bir şekilde baktı. Sonra ise hiçbir şey söylemeye gerek yokmuş gibi davrandı ve konuşmadan bekledi.

Adam onu cevap vermeye değer bile bulmuyordu. Annabel bir elini onun koluna koyarak sertçe, "Lord Newbury, sizin bu duyuruyu yapmanıza engel olmak istiyorum," dedi.

Newbury'nin zaten kızarmış olan yüzü neredeyse morardı ve boynundaki damar şişmeye başladı. Annabel elini onun kolundan çekti ve dikkatli şekilde bir adım geriledi. Bu kadar insanın olduğu bir yerde saldıracağını düşünmüyordu ama Sebastian'a kulüpte, herkesin önünde yumruk atmıştı. Biraz uzak durmak akıllıca geldi.

Cevap alamadığı için, "Evet demedim," dedi bir kez daha Annabel. Yaşlı adam ona sadece şiddet dolu bir ifadeyle bakıyordu ve Annabel bir an için onun gerçekten felç geçirdiğinden korktu. Hayatı boyunca kimsenin bu kadar sinirlendiğine şahit olmamıştı. Dişlerini sıkmış ve gözleri büyümüş-

tü, kurbağaya benziyordu. Dehşet vericiydi. Lord korkunç gözüküyordu.

"Sana evet deme hakkı verilmez," dedi adam sonunda tiksintiyle. Ama sesi sert bir fısıltı şeklindeydi. "Veya hayır. Sen getirildin ve satıldın. Önümüzdeki hafta bacaklarını açacak ve benim için lanet olası görevini yerine getireceksin. Ve bunu sağlıklı bir erkek çocuk doğurana kadar da yapmaya devam edeceksin. Tamam mı?"

Annabel en azından sesinin mükemmel şekilde açık olmasını sağlayarak, "Hayır, değil," dedi.

YİRMİ ÜÇ

"Bakalım hangi sahneyi seçtiniz Leydi Louisa." Sebastian gülümseyerek Annabel'in eline çarpmasıyla halının üstüne düşürdüğü *Bayan Sainsbury*'ye uzandı. Kendi kitabından ezberden okuma yapması çok eğlenceli olacaktı. Bayan Sainsbury'yi canlandıracak olması biraz tuhaftı ama erkekliğine o kadar güveniyordu ki soğukkanlılıkla yapabileceğini düşünüyordu.

Ayrıca bu tür şeylerde oldukça başarılıydı, en azından öyle düşünüyordu. İzleyicilerine son kez bir okuma yaptığında masadan düşüp omzunun çıkmasına sebep olduğunu saymazsa. Hiç pişmanlık duymamıştı. Hizmetkârlar gözyaşlarına boğulmuştu. Gözyaşlarına!

Harika bir andı.

Kitabı aldı düzeltti ve tekrar yerine koyması için Louisa'ya uzattı ama onun endişeli ifadesini görünce duraksadı. Sonra onun bakışlarını takip ederek döndü.

Annabel kapı aralığına yakın duruyordu. Amcası da.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldadı Louisa öfkeyle.

"Benim de pek meraklısı olduğum söylenemez."

Louisa kolunu öyle bir kavradı ki Sebastian onun bu kadar güçlü olabileceğini hayal dahi edemezdi ve bakmak için döndüğünde gözlerindeki saldırganlık onu korkuttu.

"Annabel'in onunla evlenmesine izin veremezsin," dedi Louisa.

Gözlerini kısarak kapıya doğru döndü. "Öyle bir niyetim yok," dedi.

Sebastian durdu, yine de durumun kendi kendine düzelmesini bekliyordu. Annabel'in menfaati için olay çıkarmak istemiyordu. Leydi Challis'in partiyi, Grey-Winslow-Newbury aşk üçgenini göz önüne alacak şekilde planladığının son derece farkındaydı. Bir skandalı ima edecek herhangi bir şey günlerce Londra dedikoducularının dilinden düşmezdi. Beklendiği üzere odadaki tüm bakışlar Annabel ve Lord Newbury'ye sabitlenmişti.

Sebastian da arada kaçamak bakışlar alıyordu.

Açıkçası Sebastian hiç harekete geçmemek niyetindeydi. Ama Annabel'e bir şeyler fısıldarken amcasının öfkeden titremeye başladığını ve cildinin sinirden parça parça kızardığını görünce kendisine engel olamadı.

"Bir sorun mu var?" dedi yanlarına gidip Annabel'in arkasında durarak sakin ve yumuşak bir sesle.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi amcası tükürükler saçarak.

"Ben öyle düşünmüyorum. Zor durumdaki bir leydi beni her zaman ilgilendirir," dedi Sebastian alçak sesle.

"Leydi benim evlenmek üzere olduğum nişanlım, bu nedenle seni kesinlikle ilgilendirmez," diye çıkıştı Newbury.

"Bu doğru mu?" diye sordu Sebastian, Annabel'e. Soruyu bunun doğru olduğunu düşündüğünden değil, daha ziyade ona toplum içinde reddetme fırsatı verebilmek için sormuştu.

Annabel başını hayır dercesine salladı.

Sebastian amcasına döndü. "Bayan Winslow senin evlenmek üzere olduğun nişanlın *olmadığını* düşünüyor gibi gözüküyor," dedi.

"Bayan Winslow bir aptal."

Sebastian'ın midesi buruldu ve parmaklarında elini yumruk yapmaya zorlayacak tuhaf bir acı hissetti. Yine de umursamaz şekilde yorumunu yaparken sadece bir kaşını kaldırarak soğukkanlı tutumunu korudu. "Ve sen yine de onunla evlenmek istiyorsun."

"Bu konuya karışma," diye uyardı amcası.

"Karışmayabilirim ama öyle yaparsam sabah uyandığımda mükemmel derecede sevimli bir leydinin bu şekilde kötü bir sonla karşılaşmasına izin verdiğim için kendimi suçlu hissederim."

Newbury'nin gözleri kısıldı. "Asla değişmeyeceksin değil mi?"

Sebastian yüzünü dikkat çekici derecede ifadesiz tuttu. "Eğer bitip tükenmeyen cazibemden bahsediyorsan..."

Amcası çenesini öyle bir sıktı ki neredeyse titriyordu.

"Hatta bazıları çekici olduğumu bile söyler." Sebastian çok ileri gittiğinin farkındaydı ancak lanet olsun, kendisine engel olamıyordu. Bu tartışmada o kadar fazla önceden yaşanmışlık duygusu vardı ki. Her şey aynıydı. Amcası insanlık için bir utanç olduğu konusunda devam edip durdu ve Sebastian sadece durup sıkılmış şekilde bitirmesini bekledi. Newbury iyice yüksekten atıp tutmaya başladığında ise sadece kollarını birleştirdi, bacaklarını açtı ve o bitirene kadar bekledi.

"Tüm hayatın boyunca beceriksizdin," diye öfkeyle devam etti Newbury, "başıboş dolaştın, sağda solda sürttün, okulda başarısız oldun– "

"Pekâlâ, şimdi bu o kadar da doğru değil," diye araya girdi Seb, bu kadar büyük bir izleyici kitlesinin önünde kendisini savunma ihtiyacı hissederek. Hiçbir zaman sınıfın en başarılı öğrencisi olmamıştı ama kesinlikle en kötüsü de olmamıştı.

Ne var ki amcasının tiradını bitirme gibi bir niyeti yoktu. "Lanet olası eğitim masraflarını kim ödedi zannediyorsun? Baban mı?" Küçümseyerek güldü. "Asla birbirine sürtebi-

leceği iki kuruşu olmadı. Tüm hayatı boyunca masraflarını ben ödedim."

Bir an için Sebastian geçmişe gitti. "Pekâlâ, o zaman sanırım sana teşekkür etmeliyim," dedi usulca. "Öyle olduğunu bilmiyordum."

"Tabii ki bilmiyordun," diyerek onu susturdu amcası. "Hiçbir şeyi önemsemiyorsun. Hiç önemsemedin. Sadece ortalıkta dolanıp başka adamların eşleriyle yatıyorsun, sonra da kaçıp ülkeyi terk ediyorsun ve tüm saçmalıklarının sorumluluğunu geride kalan bizler üstlenmek zorunda kalıyoruz."

Şimdi *bu* kadarı da çok fazlaydı. Ancak sinirlendiği zaman Sebastian küstahlaşıyor ve çıldırıyordu. Aslında oldukça komik oluyordu. Annabel'e döndü ve ellerini *pes artık* der gibi açtı. "Şu işe bak, ben de orduya katıldığımı düşünüyordum. Kral ve ülkem için falan."

Etraflarında küçük bir grup toplanmıştı. Görünüşe göre Leydi Challis ve misafirleri saygılı görünüyor gibi davranmaktan vazgeçmişlerdi.

"Umarım yanlış bilmiyorumdur," diye ilave etti Sebastian, özenli bir şekilde takındığı şüpheci ifadesiyle seyircilerine dönerek. "Fransa'da epey bir insan öldürdüm."

Birisi kıs kıs güldü. Başka birisi eliyle gülüşünü gizledi. Ancak Sebastian fark etti ki hiç kimse araya girmek için herhangi bir harekette bulunmuyordu. Eğer kendisi böyle bir olaya seyirci kalsaydı bu şekilde mi davranırdı, diye merak etti.

Muhtemelen hayır. Ortam çok daha eğlenceli olurdu. Öfkeden saçmalayan bir kont; dalga geçen bir yeğen. Sebastian kendisinden beklenenin bu olduğunu düşündü. Keskin bir zekâya, dillere destan bir cazibeye sahipti ve asla sinirlenmiyordu.

Newbury'nin yüzü şaşırtıcı bir kırmızı-mor tonuna büründü. Lord biliyordu ki Sebastian'ın eğlenebildiğine göre kalabalığı da kontrol edebilirdi. Sonunda çoğunluk mevki ve varlık sahibi olanın tarafını tutacaktı ama şimdilik kont bir

soytarıya dönüşmüş durumdaydı. Ve Sebastian onun bundan nefret ettiğini biliyordu.

"Burnunu üstüne vazife olmayan konulara sokma," dedi amcası hırlar gibi. Sebastian'a kalın dolma gibi parmağını salladı. "Benim onunla evlenmeyi planladığımı öğrenmeden önce Bayan Winslow'la ilgilenmiyordun bile."

"Aslında bu doğru değil," dedi Sebastian neredeyse dostane bir şekilde. "Ve buna cevap olarak, benim ilgilenebileceğimi düşündüğün için bir an önce onunla işini bitirmeye karar verdiğini söyleyebilirim."

"İsteyeceğim son şey senin sürtüklerinden birisi olacaktır. Gördüğüm kadarıyla bunun da..." Olan biteni ağzı dehşetle açılmış şekilde izleyen Annable'e doğru kafasını salladı. "Oldukça hızlı bir şekilde buna dönüşme ihtimali var."

Sebastian'ın midesindeki gerginlik biraz daha arttı. "Dikkat et," diye uyardı ve sesi korkutucu şekilde yumuşaktı. "Bir leydiye hakaret ediyorsun."

Lord Newbury kan çanağına dönüşmüş gözlerini devirdi. "Bir fahişeye hakaret ediyorum," dedi.

Ve bu bardağı taşırdı. Sebastian Grey, çatışmalardan uzak duran, savaş boyunca hareketin olduğu yerden uzakta düşmanı tek tek etkisiz hale getiren ve öfkeyi oldukça yorucu bir duygu olarak gören adam...

Öfkeden çılgına döndü.

Düşünemiyordu, zorlukla hissedebiliyordu ve etrafındakilerin ne dediği veya ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Tüm benliği karmakarışık şekilde yok oldu ve korkunç, ilkel bir çığlık attı – artık hiçbir şeyi kontrol edemiyordu, böylece tüm vücuduyla ileri atıldı ve neredeyse havada uçarak amcasını yere devirdi.

Masaya çarptıklarında masa Lord Newbury'nin ağırlığıyla parçalara ayrıldı ve mumları yanan iki büyük şamdan yere yuvarlandı.

Bir çığlık duyuldu ve Sebastian belli belirsiz birisinin alevleri söndürmeye çalıştığını fark etti ama tüm evin yanıyor olması bile onu bu tek amacından vazgeçiremezdi.

Elleriyle amcasının boğazına sarıldı. Diziyle en çok acıyacağını düşündüğü yere bastırarak "Leydiden özür dile," diye gürledi.

Newbury bu gurur kırıcı düşme sahnesinin ardından bağırdı.

Sebastian büyük bir istekle başparmağıyla amcasının gırtlağına bastırdı. "Bu özür gibi gelmedi bana."

Amcası düşmanca baktı ve tükürdü.

Sebastian hiç hareket etmedi. "Özür dile," dedi her heceyi vurgulayarak.

Etrafındakiler bağırıyordu ve içlerinden biri amcasını öldürmeden önce onu üstünden çekmek için Sebastian'ın bir kolunu tuttu. Ama Sebastian onların söylediği hiçbir şeyi yapamazdı. Hiçbir şey beyninde dolaşan öfke patlamasının önüne geçemezdi. Orduda görev yapmıştı. Pusuda bekleyerek düzinelerce Fransız askerini vurmuştu, buna rağmen bir daha *asla* hiçbir insanın öldüğünü görmek istemediğini düşünmüştü.

Ama Tanrı adına, şimdi istiyordu.

"Özür dile yoksa yemin ederim seni öldürürüm," dedi öfkeyle. Amcasının gözleri yerinden fırlayıp yüzü morardığında, neredeyse keyif aldığını hissederek ellerini sıktı ve–

Ve sonra amcasının üstünden çekilerek uzaklaştırıldı. Edward'ın harcadığı çabadan nefes nefes kalarak homurdanması arasında, "Kendine gel," diye tısladığını duydu.

"Bayan Winslow'dan özür dile," dedi Sebastian kurtulmak için çırpınırken. Ancak hem Edward hem de Lord Challis onu sıkıca tutuyorlardı.

İki centilmen Lord Newbury'nin kırdıkları masanın parçaları arasında yerde doğrulmasına yardım etti. Nefesini toplamak için hızla soluk alıp veriyordu ve yüzü hâlâ korkunç bir pembe tonuydu ama içinde hâlâ Annabel'e kulakları tırmalayarak, "Sürtük!" diye bağıracak kadar nefret taşıyordu.

Sebastian bir kez daha kükredi ve Edward ile Lord Challis'i beraberinde sürükleyerek amcasının üzerine atladı. Hepsi ileri doğru birkaç adım savruldu ama amcasına ulaşamadan Sebastian'ı dizginleyebildiler.

"Leydiden özür dile," diye çıkıştı.

"Hayır."

"*Özür dile!*" diye kükredi.

"Sorun değil," dedi Annabel. Belki de dememişti. Annabel bile zihnindeki öfke sisini delip geçemiyordu.

Sebastian amcasına ulaşma çabasıyla bir kez daha ileri atıldı. Damarları zonkluyordu, nabzı âdeta yarışıyordu ve tüm vücudu kavga etmek için yanıp tutuşuyordu. Can yakmak istiyordu. Zarar vermek istiyordu. Ancak Edward ile Lord Challis engel oluyordu, bu nedenle nefesini topladı. "Bayan Winslow'dan özür dile yoksa emin ol ki elimden geleni ardıma koymayacağım."

Birkaç kişi yüzüne bakmak için ona doğru döndü. Düello mu teklif etmişti? Kendisi bile emin değildi.

İki kişinin geri çekmeye çalışmasına rağmen Sebastian yerinden hareket etmiyordu. Newbury'nin gömleğinin kollarını düzeltmesini izledi ve tek düşünebildiği, bunun yanlış olduğuydu. Amcası, bu hadiseden kolayca sıyrılıp giderek kurtulamazdı. Ne adildi ne de doğru ve Annabel daha iyisini hak ediyordu.

Ve böylece söyleyiverdi. Bu sefer oldukça açık bir şekilde konuştu: "Şahidini seç."

"Hayır," diye çığlık attı Annabel.

Edward onu kenara doğru itti. "Lanet olsun sen ne yapıyorsun?"

Lord Newbury yavaşça döndü ve şok içinde gözlerini dikip Sebastian'a baktı.

"Delirdin mi sen?" diye fısıldadı Edward aceleyle.

Sebastian sonunda silkelenip Edward'ın elinden kurtuldu. "Annabel'e hakaret etti ve ben de bunun bedelini ödemesini istiyorum."

"O senin *amcan*."

"Bu benim seçimim değil."

"Ya onu öldürürsen– " dedi Edward başını çılgınca sallayarak. Lord Newbury'ye baktı, sonra Annabel'e, tekrar Lord Newbury'ye ve sonunda tamamen paniklemiş bir ifadeyle Sebastian'a döndü. "Sen onun varisisin. Herkes onu unvan için öldürdüğünü düşünecek. Hapse atılırsın."

Sebastian daha zalimce davranılacağını, asılabileceğini düşündü. Ama tek söyleyebildiği, "Annabel'e hakaret etti," oldu.

"Benim için önemli değil," dedi Annabel hızlıca Edward'ın yanına sıkışarak. "Gerçekten değil."

"Benim için önemli."

"Sebastian *lütfen*," diye yalvardı Annabel. "Her şey sadece daha kötü olacak."

"Düşün," diye ısrar etti Edward. "Kazanabileceğin hiçbir şey yok. Hiçbir şey."

Sebastian haklı olduklarını biliyordu ama kendisini bir türlü durumu kabullenebilecek kadar sakinleştiremiyordu. Amcası hayatı boyunca onu hor görmüştü. İsimler takmıştı; kimini hak ediyordu ama çoğunu etmiyordu. Sebastian umursamamıştı çünkü tarzı böyleydi. Ama Newbury Annabel'e hakaret edince...

Bu katlanılabilir bir şey değildi.

"Ben söylediği şey olmadığımı biliyorum," dedi Annabel elini onun koluna koyarak. "Ve senin de bildiğini biliyorum. Benim için önemli olan tek şey bu."

Ama Sebastian intikam peşindeydi. Engel olamıyordu. Çocukçaydı ama amcasının *canının yanmasını* istiyordu. Onun küçük düşmesini istiyordu. Ve görünüşe göre bu hedefi, Annabel Winslow'u eş olarak alma isteğiyle tamamen uyumluydu.

"Düello davetimi geri çekiyorum," dedi yüksek sesle.

Herkes aynı anda topluca nefesini verdi. Odadaki tüm omuzlar kulaklara kadar kaldırılmış, tüm gözler endişeyle kocaman açılmıştı, herkes çok gergindi.

Lord Newbury hâlâ koridora açılan kapının eşiğinde gözlerini kısmış bekliyordu.

Sebastian vakit kaybetmeden Annabel'in elini tuttu ve tek dizinin üstünde yere çöktü.

"Yüce Tanrı," dedi yüksek sesle nefesini vererek. Başka birisi belki de çıkmasına engel olmak amacıyla Newbury'nin adını söyledi.

"Annabel Winslow," derken Sebastian yukarı Annabel'e doğru gözlerini dikmiş bakıyordu. Ancak bu sefer yediden yetmişe tüm kadınların kalbini teklettiğini bildiği, o iç titreten gülümsemesiyle bakmıyordu. Gizli şeyler bildiğini ima eden sade, umursamaz gülümsemesi de değildi bu.

O sadece sevdiği kadının kendisini onun sevdiği şekilde sevmesi için ümit ve dua eden bir erkek gibi bakıyordu.

Sebastian onun elini dudaklarına götürdü. "Benim eşim olma şerefini bana lütfeder misin?"

Annabel'in dudakları titriyordu ve fısıldayarak,"Evet," dedi. Ve sonra da daha yüksek sesle, "Evet!" dedi.

Sebastian ayağa kalktı ve Annabel'i kollarıyla sardı. Etraflarındaki herkes tezahürat yapmaya başlamıştı. Tam olarak herkes olmasa da bu ânı anlamlı kılmaya yeterdi. Sebastian biraz geç olsa da aslında böyle olmasını istemediğini fark etti. Amcasını böyle bir kalabalığın önünde alt etmenin verdiği mutluluk dalgasını inkâr edemezdi (asla bunu inkâr edecek kadar temiz kalpli olamazdı) ama Annabel'i saçlarını koklayarak kollarında tutarken, birkaç kişi "Öp! Öp!" diye tezahürat yapmaya başladığında, bunu seyircilerin önünde yapmak istemediğini fark etti.

Bu kutsal bir andı. Özel olmalıydı, sadece onlara ait olmalıydı ve kimseyle paylaşmak istemedi.

Bu ânı sonra kendileri için tekrar yaşatacağına yemin ederken, Annabel'i serbest bıraktı. Bu sırada Edward, Louisa ve Leydi Challis'in diğer misafirlerine mutlulukla gülümsedi.

Daha sonra. Özel anlarını daha sonra yaşayacaklardı. Yalnız olduklarında.

Sebastian eğer bir hikâye yazıyor olsaydı bu şekilde yapacağına karar verdi.

YİRMİ DÖRT

Odasında birisi vardı.

Annabel yatağında donup kaldı, battaniyesinin altında güçlükle nefes alabiliyordu. Güçbela uyuyabilmişti; zihni çok meşguldü, her şeyi kontrol altında tutmaktan vazgeçip Sebastian'la evlenmeye karar verdiği için fazlasıyla heyecanlı ve sersemlemiş durumdaydı. Ancak bu konuda kesin kararlı olmasının, yani gözünü sürekli kapalı tutma hilesinin mükâfatını almış ve uykuya dalabilmişti.

Ama anlaşılan çok derin dalmamıştı ya da uykuya geçeli sadece birkaç dakika olmuştu. Zira bir şey onu uyandırmıştı. Bir ses belki. Belki de odasındaki herhangi bir hareket. Ama içeride kesinlikle birisi vardı.

Belki hırsızdı. Eğer öyleyse tamamen hareketsiz kalması en iyisiydi. Değerli hiçbir şeyi yoktu, tüm küpeleri sahteydi ve hatta *Bayan Sainsbury ve Giziemli Albay* bile üçüncü baskıydı.

Eğer hırsızsa durumu anlayınca çekip giderdi.

Ya hırsız değilse? Lanet olsun, o zaman başı büyük beladaydı. Silaha ihtiyacı vardı ve ulaşabileceği mesafede sadece bir yastık, bir battaniye ve bir kitap vardı.

Yine *Bayan Sainsbury*. Her nedense onun pek yardımcı olamayacağını düşünüyordu.

Hırsız olmama ihtimaline karşı yataktan gizlice çıkmayı mı deneseydi? Yoksa saklanmalı mıydı? Kapıya ulaşmayı denemeli miydi? Herhangi bir şey yapmalı mıydı? Yapmalı mıydı? Yapmalı mıydı? Peki eğer– ? Ama belki de–

Kendisini sakinleştirebilmek için gözlerini birkaç saniye sıkı sıkı kapattı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Sessizce ve kontrollü şekilde nefes alabilmek için tüm gücünü kullanıyordu. Düşünmeliydi. Kafasını toplamalıydı. Oda çok karanlıktı. Perdeler kalındı ve pencereleri tamamen kapatıyordu. Tam dolunay olan gecelerde bile –ki bu gece öyle değildi– kenarlardan sadece hafif bir ışık zorlukla sızabiliyordu. İçerdeki davetsiz misafirin gölgesini bile göremiyordu. Nerede olduğu konusundaki tek ipucu, yürürken çıkardığı yumuşak sesler arasında ara sıra halının altından gelen küçük çıtırtılardı.

Yavaş hareket ediyordu. Odadaki her kimse yavaş hareket ediyordu. Yavaş ama...

Yakındaydı.

Annabel'in kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki yatağın sallanacağından korkmaya başladı. Davetsiz misafir yaklaşıyordu. Kesinlikle yatağa yaklaşıyordu. Bu hırsız değildi, bu zarar vermek isteyen ya da kötülük yapmak isteyen ya da canını yakmak isteyen birisiydi ve ne yapmak istediğinin önemi yoktu – Annabel buradan çıkmalıydı.

Karanlıkta davetsiz misafirin de en az kendisi kadar kör olması ve hareket ettiğini duymaması için dua ederek yavaşça yataktan kaydı. Bu kişi her kimse sağ taraftan yaklaşıyordu, bu nedenle dikkatli şekilde sol tarafa doğru hareket ederek ayaklarını aşağı doğru salladı ve–

Annabel çığlık attı. Ama ses çıkmadı. Ağzını bir el kapatmıştı, bir kol boynuna dolanmıştı ve çıkarabildiği her türlü ses korku içindeki hıçkırıkları arasında boğuluyordu.

"Kendi iyiliğin için sessiz ol."

Annabel'in gözleri korkudan kocaman açıldı. Bu Lord Newbury'ydi. Sesini tanıyordu, hatta brendi ve balıkla ağırlaşmış korkunç ter kokusunu bile tanıyordu.

"Eğer çığlık atarsan," dedi sesi eğleniyor gibiydi, "birileri koşarak buraya gelir. Büyükannen, belki de kuzenin. İkisinden birisi hemen yan odada değil mi?"

Annabel başını salladı, çenesini yukarı aşağı hareket ettirirken onun etli bileğine değiyordu. Adam gömlek giyiyordu ama yine de yapış yapıştı. Ve bu Annabel'in midesini bulandırdı.

"Saygıdeğer ve saf Louisa'nın içeri girdiğini düşün. O da çığlık atacaktır. Bir kadının bacaklarının arasında duran bir adam... Kesinlikle şoke olur," dedi pis bir şekilde gülerek.

Annabel hiçbir şey söylemedi. Bir el ağzını kapatırken zaten söyleyemezdi.

"Sonra tüm ev halkı koşarak gelir. Ne büyük bir skandal olur. Mahvolursun. O zaman küçük aptal nişanlın seni istemez, değil mi?"

Bu doğru değildi. Sebastian onu terk etmezdi. Annabel terk etmeyeceğini biliyordu.

"Sen de bir fahişe olursun," diye devam etti Newbury hikâyesinin tadını çıkararak. Kolunu memesini avuçlayıp sıkabilecek kadar aşağıya uzattı. "Şüphesiz bu role uygun birisisin."

Annabel acıyla inledi.

"Hoşuna gitti değil mi?" dedi daha sert sıkarken.

"Hayır," demeye çalıştı Annabel ama Newbury'nin eli engel oluyordu.

"Bazıları benimle evlenmen gerektiğini söyleyecek," diye devam etti Newbury, memesine yavaşça dokunurken, "ama merak ediyorum, acaba kimse benim *seninle* evlenmem gerektiğini düşünecek mi? Basitçe bakire olmadığını, amca yeğen bizi birbirimize düşürmeye çalıştığını söyleyebilirim. Kimbilir ne kadar şeytani bir kadınsın."

Daha fazla dayanamayan Annabel, başını önce bir tarafa sonra diğer tarafa doğru sallayarak elinden kurtulmaya çalıştı. Sonunda küçük bir kahkaha atarak Newbury elini çekti. Unutma, çok ses çıkarmak yok," dedi sarkmış dudaklarını kulağına yaklaştırarak.

"Doğru olmadığını biliyorsun," dedi Annabel sertçe.

"Hangi kısmının? Bekâretinle ilgili olan mı? Bakire olmadığını mı söylüyorsun?" Örtüleri kenara atarak Ananbel'i sırtüstü yatırdı ve sertçe ata biner gibi üstüne oturdu. Ellerini onun omzuna koyup aşağı doğru bastırdı. "Bak sen, bu her şeyi değiştirir," dedi.

"Hayır," diye alçak sesle isyan etti Annabel. "Birbirinize düşürmeye çalışmamın– " Ne anlamı vardı? Bu adamla mantıklı bir noktada buluşmak imkânsızdı. İntikam almak istiyordu. Ondan, Sebastian'dan, muhtemelen tüm dünyadan. O gece yirmiden fazla arkadaşının önünde küçük düşürülmüştü.

Bunu kolay kolay atlatabilecek türden bir adam değildi.

"Sen aptalsın, aptal bir kızsın," dedi başını iki yana sallayarak. "Bir kontes olabilirdin. Aklını mı kaçırdın yoksa?"

Annabel enerjisini boşa harcamamaya çalışarak hareketsiz duruyordu. Adam tüm ağırlığıyla üstündeyken kurtulması mümkün değildi. Hareket edene kadar bekleyip dengesini kaybettiği ânı yakalaması gerekiyordu. O zaman bile tüm gücüne ihtiyacı olacaktı.

"Tam da doğru kadını bulduğumdan emindim." Annabel gözlerini dikmiş ona şüpheyle bakıyordu. Neredeyse pişmanlık duyuyor gibi konuşuyordu.

"Tek istediğim bir varisti. Sadece sıradan küçük bir erkek evlat, böylece mirasım ahmak yeğenime kalmayacaktı."

Ona itiraz edip Sebastian'ın kesinlikle mükemmel olduğunu söylemeyi düşündü. Harika bir hayal gücüne sahipti ve sohbet ederken fevkalade zekiydi. Hiç kimse onun zekâsını alt edemezdi. Hiç kimse. Ve komikti. Tanrı aşkına, onu dünyada kimsenin güldüremediği kadar güldürebiliyordu.

Aynı zamanda anlayışlıydı da. Ve gözlemci. Her şeyi görebiliyor, herkesi fark edebiliyordu. İnsanları anlıyordu, sadece beklentilerini ve rüyalarını değil bunu *nasıl* yaptıklarını da anlayabiliyordu.

Eğer bu mükemmellik değilse başka ne olabilirdi, bilmiyordu.

"Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye fısıldadı Annabel.

"Çünkü o bir pislik," dedi Lord Newbury kibirle.

Bu bir cevap değil demek istedi Annabel.

"Önemi yok zaten," diye devam etti. "Sadece onun arzularını bozguna uğratmak için bir eş aradığımı zannederse gururu okşanır. Bir adamın unvanının ve evinin oğluna kalmasını istemesi yanlış mı?"

"Hayır," dedi Annabel anlayışla. Çünkü belki arkadaşıymış gibi davranırsa zarar görmezdi. Ve ayrıca bu istediği o kadar da yanlış *olmadığı* için. Yanlışlık davranış şeklinden kaynaklanıyordu. "O nasıl öldü?"

Lord Newbury donup kaldı.

"Oğlun," diyerek konuya açıklık getirdi Annabel.

"Humma," dedi adam ters bir şekilde. "Bacağını kestiler."

Annabel başıyla onayladı. Bu şekilde hastalanmış birkaç kişi biliyordu. Derin yaralar her zaman tedbirli olmayı gerektirirdi. İltihaplandı mı? Kızardı mı? Ateşlendi mi? Düzgün bir şekilde iyileşmeyen yara genellikle ateşe sebep olurdu ve ateş de oldukça sıklıkla ölüme. Annabel her zaman bazı yaraların kolayca ve hızlıca iyileşirken, bazılarının neden iyileşmediğini merak etmişti. Bunda bir düzen veya neden yok gibiydi, sadece kaderin adaletsiz, öngörülemez cilvesiydi.

"Üzgünüm," dedi Annabel.

Annabel bir an için adamın inandığını sandı. Omzunda hissettiği sert ve sıkı elleri azıcık gevşedi. Ve gözleri... loş ışığın bir yanıltması da olabilirdi ama Annabel yumuşamış olduklarını hissetti. Ama sonra adam burnundan soluyarak, "Hayır değilsin," dedi.

Ama tuhaf olan, öyleydi ya da en azından öyle hissetmişti. Ona ufak bir sempati duymuştu ama ellerini boğazına doğru hareket ettirince bu his yok oldu.

Kelimeler dişlerinin arasından öfkeyle çıkıyordu. "Bana bunu yaptı. Hem de herkesin önünde," dedi.

Tanrı aşkına, onu boğacak mıydı? Annabel'in nefes alışı hızlandı, vücudundaki her sinir harekete geçmeye hazır haldeydi artık. Ancak Lord Newbury onun iki katı ağırlığındaydı ve panik halinde yaptığı hiçbir hareket onu devirmesini sağlamazdı.

Tam da Lord Newbury'nin parmakları nefes borusunu sıkmaya başladığında, "Seninle evleneceğim!" dedi Annabel.

"Ne?"

Annabel'in soluğu kesilmişti ve nefesini toplamaya çalıştığı için konuşamıyordu. Lord Newbury parmaklarını gevşetti.

"Seninle evleneceğim," diye açıklamaya çalıştı Annabel. "Onunla evlenmekten vazgeçeceğim. Ve seninle evleneceğim. Lütfen beni öldürme."

Lord Newbury yüksek sesle güldü. Annabel panik olmuş halde kapıya baktı. Onu uyarmış olmasına rağmen herkesi uyandıracaktı.

"Seni gerçekten öldüreceğimi mi zannettin?" diye sordu adam, ellerinden birini gözündeki yaşı silmek için boğazından çekerken. "Bu komik işte."

Lord çıldırmıştı. Aslında böyle *olmadığını* bilmesine rağmen Annabel'in düşünebildiği tek şey buydu.

"Seni öldürmeyeceğim," dedi hâlâ eğlendiğini belirten bir tonda. "Şüphelenecekleri ilk kişi ben olurum. Aslında ceza alacağımı düşünmemekle birlikte, bunun pek de gerekli olduğunu düşünmüyorum."

Gereksiz. Cinayet. Belki de adam gerçekten çıldırmıştı.

"Ayrıca diğer genç leydiler arasında da şüphe yaratabilir. Göz koyduğum tek kişi sen değilsin. Stinton'ların en küçüğünün üst tarafı biraz düz olsa da kalçaları çocuk doğurabilecek kadar sağlıklı gözüküyor. Dahası onunla konuşulmadıkça konuşmuyor."

Çünkü daha *on beş* yaşında, diye düşündü Annabel hiddetle.

"Oynaşmak seninle olduğu kadar eğlenceli olmayabilir ama bunun için evlenmek şart değil zaten." Gözleri loş ışıkta

sapıkça parlayarak aşağı doğru eğildi. "Belki *sana* da sahip olurum."

"Hayır," dedi Annabel ağlamaklı bir şekilde. Ve elbette onun böyle sıkıntılı olmasından büyük bir mutluluk duyan Lord gülümsedi. Annabel adamın nefret dolu olduğunu fark etti. Ondan da Sebastian'dan nefret ettiği gibi nefret ediyordu. Körü körüne ve mantıksız şekilde.

Tehlikeli şekilde.

Adam ona doğru eğildiği zaman, yüzü yüzüne yaklaşırken vücudunu üstünden kaldırdı. Üstündeki baskı azalınca Annabel derin ve hızlı bir nefes aldı, sonra içgüdüsel olarak bunun tek şansı olabileceğini fark etti ve bacaklarından birini aniden yukarı çekerek dizini kırdı. Bacaklarının arasında onu sertçe yakalamıştı, adam acı içinde inledi. Tamamen etkisiz hale getirmek için bu kadarı yeterli değildi, bu nedenle hareketi bir kez daha sert bir şekilde tekrarladı ve sonra kollarını yukarı kaldırıp onu itti. Lord Newbury korkunç bir çığlık attı, Annabel dizini tekrar yukarı çekebildi ama bu sefer bacaklarını onu itmek için kullandı ve nihayet adamı üstünden atarak yatağından kalktı.

Lord gürültüyle halının üstüne düştü. Annabel kapıya doğru koştu ama adam onu bileğinden yakalamıştı.

"Bırak... beni," diye çıkıştı Annabel.

"Seni küçük orospu," dedi Newbury.

Annabel kendisini gayretle çekmeye çalıştı ama adam diğer eliyle baldırını sıkıca tuttu ve hantal bedenini dik duruma getirebilmek için onu kuvvetle çekti.

"Bırak!" diye bağırdı Annabel. Bir kurtulabilse güvende olacağını biliyordu. Eğer bir hindiden hızlı koşabiliyorsa, fazla kilolu bir asil adamdan da hızlı koşabilirdi.

Bacağını kuvvetle çekti ve neredeyse kurtuluyordu. İkisi birlikte ileri doğru atıldı ama Lord Newbury sahile vurmuş korkunç bir canavar gibi halının üstünde kaydı. Annabel ise az kalsın tepe taklak devriliyordu; şansına duvara kollarıyla

tutundu ve düşmekten kurtuldu. Tam o anda, şömineye yakın olduğunu fark etti. Boştaki eliyle körlemesine uzandığında ve şömine çubuğunun sert demir tutacağına dokunduğu zaman neredeyse zafer çığlığı atacaktı.

Hızlıca iki eliyle tutarak etrafında döndü, böylece tekrar adamın yüzüne bakabiliyordu. Lord ayağa kalkmaya çalışıyordu ama iki eli de Annabel'in sol ayak bileğini tutarken bu zor oluyordu.

"Bırak beni," diye haykırdı Annabel şömine çubuğunu yukarı kaldırarak. "Beni bırak yoksa yemin ederim ben– "

Lord ellerini gevşetti.

Annabel geriye doğru sıçradı kapının yanındaki duvara dayandı ama Lord Newbury hareket etmiyordu.

Hem de hiç.

"Yüce Tanrı," dedi Annabel güçlükle nefes alırken. "Yüce Tanrı."

Ve sonra yine tekrarladı, çünkü başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu. Ya da ne yapabileceğini.

"Yüce Tanrı."

Sebastian, Annabel'in ikinci katta yer alan odasına ulaşmak için evin içinde sessizce hareket ediyordu. Gece buluşmalarına artık mutlulukla ihtiyaç duymayacağını düşünüyor olsa da kendisi bu konuda bir uzmandı.

Bu konunun teknik kadar yaratıcılıkta gerektirdiğini düşünüyordu. Araştırmaların önceden tamamlanması gerekiyordu – odanın yeri tespit edilmeli, komşu odalarda kalanların kimliği belirlenmeli ve tabii ki rota üzerindeki gıcırtı ve engelleri tespit etmek için öncesinde bir kontrol gezisi yapılmalıydı.

O, hazırlıklı olmayı severdi.

Sebastian her zamanki güzergâh kontrolünü yapamamıştı; Annabel'e evlenme teklif ettikten sonra uygun bir zaman olmamıştı. Ama onun hangi odada kaldığını biliyordu ve

ayrıca büyükannesinin Annanel'in kuzey tarafındaki odada, kuzeninin de güney tarafındaki odada uyuduğunu biliyordu.

Koridorun karşı tarafında iyi şansın bir göstergesi olarak Leydi Millicent kalıyordu. Odasının kapısının önünde top patlatmadığı sürece duymazdı.

Sadece üçlü yatak odalarının arasında bağlantı kapısının olup olmadığını bilmiyordu. Ancak bu durum onu endişelendirmiyordu. Önemli bir detaydı fakat önceden bilmesi gereken bir durum değildi. İçeri girdiğinde rahatlıkla kontrol edebilirdi.

Stonecross'un zemini çok bakımlıydı, bu nedenle Annabel'in odasına giderken hiç gürültü yapmadı. Elini kapı koluna koydu. Hafif bir ıslaklık hissetti. Meraklandı. Başını salladı. Leydi Challis hizmetçilerine hangi saatlerde kapı kollarını parlattırıyordu acaba?

Kapı kolunu dikkatle çevirdi. Evin içindeki diğer her şey gibi mükemmel şekilde herhangi bir ses çıkarmadan saat yönünde hareket etti. Kapıyı iterek açtı, azıcık aralıktan içeri süzülüp arkasından hafifçe iterek kapatmaya hazırlandı.

Ancak içeri adım attığında bir şeylerin yolunda olmadığını anlaması bir saniye bile sürmedi. Nefes alıp verişler sakin bir uykuya ait değildi. Sert ve zorluydu–

İçeri daha fazla ışık girmesi için kapıyı daha fazla açtı.

"Annabel?"

Şöminenin yakınında maşayı havaya kaldırmış halde duruyordu. Lord Newbury tamamen hareketsiz şekilde yerdeydi.

"Annabel?" dedi yeniden. Genç kadın şoka girmiş gibi gözüküyordu, ne ona doğru döndü ne de geldiğinin farkına vardı.

Seb aceleyle yanına gitti ve dikkatli şekilde şömine maşasını elinden aldı.

"Ona vurmadım," dedi Annabel gözlerini bir an bile Lord Newbury'nin yerde yatan bedeninden ayırmadan. "Ona vurmadım bile."

"Ne oldu?" dedi ve şömine maşasına baktı. Üzerinde kan yoktu, onunla vurulduğuna dair herhangi bir belirti yoktu.

"Sanırım öldü," dedi Annabel tuhaf ve tekdüze bir tonda fısıldayarak. "Ayak bileğimi tutuyordu. Bırakmasaydı ona vuracaktım ama sonra bıraktı ve– "

"Kalbi," dedi Sebastian başka bir şey söylemesine gerek kalmasın diye araya girerek. "Büyük ihtimalle kalbidir." Maşayı dikkatlice yerine bıraktı. Metaller birbirine çarparak ses çıkardı.

Tekrar Annabel'e doğru ilerledi elini tuttu ve yüzüne dokundu. "Sen iyi misin?" diye sordu temkinle. "Sana zarar verdi mi?" Alacağı cevap onu dehşete düşürüyordu ama sormak zorundaydı. Ona yardım edecekse neler olup bittiğini bilmesi gerekiyordu.

"O... odaya girdi ve– " Ancak kelimeler boğazına diziliyordu ve Sebastian onu kollarına aldığında Annabel anında tüm gücünü yitirerek yığılıp kaldı.

Sebastian onu sevgiyle kucaklayarak sakinleştirmeye çalıştı. "Şşş... Tamam. Ben yanındayım. Ben yanındayım artık," dedi.

Annabel başını onun göğsünde onaylarcasına salladı ama ağlamıyordu. Titriyor ve güçlükle nefes alıyor, yine de ağlamıyordu. "Yapmadı- Yapamadı- bir şey yapamadan önce kaçtım– "

Şükürler olsun, diye dua etti Sebastian sessizce. Eğer amcası ona tecavüz etmiş olsaydı... Tanrı biliyor ya, onu tekrar öldürmek için diriltirdi. Sebastian savaş sırasında tecavüze tanık olmuştu, gözleriyle görmemişti ama merhametsizce muamele görmüş kadınların gözlerini görmüştü. İçleri ölmüş gibi duruyorlardı ve Sebastian tıpkı savaşmaya gidip öldürülen erkekler gibi onların da bir şekilde ölmüş olduklarını fark etmişti. Kadınlar için durum daha kötüydü. Vücutları yaşıyordu fakat içlerindeki ruh artık ölüydü.

"Ne yapacağız?" diye sordu Annabel.

"Bilmiyorum," dedi açıkça. "Bir şeyler düşünürüm." Ama ne? Hemen hemen her durumu nasıl yönetmesi gerektiğini bilirdi ama bu... nişanlısının yatak odasında amcasının ölü bedeni...

Bu onu bile aşan bir durumdu.

Düşün. Düşünmeliydi. Eğer böyle bir şey yazıyor olsaydı...

Ne yaptığını biliyor gibi gözükmek için, "Önce kapıyı kapatalım," dedi sertçe. Annabel'in kendi başına ayakta durabileceğinden emin olmak için yavaşça kollarını ondan uzaklaştırdı ve hızla kapıya doğru ilerledi. Sıkıca kapattı, sonra odanın diğer tarafına geçerek bir mum yaktı.

Annabel bıraktığı yerde kollarıyla kendini sarmalamış halde duruyordu. Donuyor gibi gözüküyordu.

"Battaniye ister misin?" diye sordu ama mevcut durum düşünüldüğünde saçma bir soruydu. Ancak Annabel üşüyordu, Sebastian bir centilmendi ve bazı şeyler o kadar derinlerine yerleşmişti ki engel olamıyordu.

Annabel başını salladı.

Seb ellerini beline koydu ve halının üstünde yüzüstü yatan amcasına gözlerini dikip baktı. Aralarındaki çekişmenin nasıl biteceğini tahmin edememekle birlikte, *bu* şekilde olacağını kesinlikle hiç düşünmemişti. Lanet olsun. Şimdi ne yapacaktı? Zihninin genellikle kitap karakterleri için ayırdığı yaratıcı bölümlerini bir araya getirmeye çalışarak, "Eğer yazıyor olsaydım..." diye mırıldandı. "Eğer bunu yazıyor olsaydım..."

"Ne dedin?"

Annabel'e doğru döndü. Düşüncelerine kendisini o kadar çok kaptırmıştı ki onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. "Hiçbir şey," dedi başını sallayarak. Annabel muhtemelen saçma sapan şeyler mırıldandığını düşünmüştü.

"Artık daha iyiyim," diye belirtti Annabel.

"Ne?"

Annabel eliyle bir hareket yaptı; bileğini biraz çevirmiş, biraz sallamıştı. "Kafam çalışıyor. Ne yapmamız gerekiyorsa yapabilirim."

Sebastian bu kadar hızlı kendine gelebilmiş olmasına şaşırarak gözlerini kırpıştırdı. "Emin misin? Ben– "

"Bitirdiğimiz zaman ağlayacağım," dedi Annabel sertçe.

"Seni seviyorum," dedi Sebastian, bu ânın bunu söylemek için hayal bile edilemeyecek kadar uygunsuz olduğunu düşünmesine rağmen. Zira sade pamuklu geceliği içinde bir tanrıça kadar soğukkanlı ve becerikli duruşunda bir şeyler vardı. Onu nasıl sevmeyebilirdi ki?

"Sana söylemiş miydim?" diye ekledi Sebastian.

Dudakları titreyerek bir gülümsemeye dönüşürken Annabel başını salladı. "Ben de seni seviyorum," dedi.

"İyi," diyebildi sadece, çünkü kalpler ve çiçekler için uygun bir zaman değildi. "Eğer sevmeseydin benim için oldukça rahatsız edici olurdu," diye eklemekten de kendini alamadı.

"Sanırım onu odasına geri götürmemiz gerekiyor," dedi Annabel, Newbury'ye midesi bulanıyormuş gibi bir ifadeyle bakarak.

Sebastian başıyla onaylarken canı sıkılmış halde amcasının ağırlığını tahmin etmeye çalışıyordu. İki kişi için bile kolay olmayacaktı. "Odası nerede biliyor musun?"

Annabel başını iki yana salladı. "Sen biliyor musun?"

"Hayır." Kahretsin.

"Salona götürebiliriz," diye önerdi Annabel. "Ya da içki olan herhangi bir yere. Sarhoş olup sonra da yere düşmüş olabilir." Yutkundu. "Kafasını vurmuş olabilir mi?"

Sebastian nefesini sesli bir şekilde verirken elleri belinde amcasını inceledi. Ölüyken hayatta olduğundan daha iğrenç görünüyordu. Kocaman, şişmiş bir şekilde... En azından özellikle bugün yaşanan heyecan sonrasında hiç kimse kalbinin teklemiş olmasından şüphe duymayacaktı. "Kafası, kalbi," diye mırıldandı. "Fark etmez. Ona bakarken bile sağlıksız hissediyorum."

Kaçınılmaz durumu biraz daha ertelemek için bir süre daha hareketsiz kalarak bekledi ve sonra harekete geçti. "Ben

kollarının altından tutacağım. Sen de ayaklarından tut. Önce sırtüstü yuvarlamamız gerekecek," dedi.

Onu sırtüstü çevirdiler, sonra birlikte kaldırmaya çalıştılar. "Tanrı aşkına," diye homurdandı Sebastian hayretle.

"Bu işe yaramayacak," dedi Annabel.

"Yaramak zorunda."

Çaba sarf ederek cesedi kaldırdılar ve sürüklediler ama her defasında vücudunu sadece birkaç saniye için yerden kaldırabiliyorlardı. Kimseyi uyandırmadan sessizce onu salona kadar taşımaları mümkün değildi.

"Edward'ı çağırmak zorundayız," dedi Sebastian sonunda.

Annabel sorgularcasına baktı.

"Ona güvenim sonsuzdur."

Annabel başıyla onayladı. "Belki Louisa..."

"O bir tüyü bile kaldıramaz."

"Göründüğünden daha kuvvetli olduğunu düşünüyorum." Ancak cümlesini tamamladığında Annabel bunun iyi niyetli bir dilekten daha fazlası olmadığını fark etti. Dudağını ısırıp tekrar başını eğerek Newbury'ye baktı. "Sanırım alabileceğimiz tüm yardımdan faydalanmamız gerekiyor," dedi.

Sebastian evet dercesine başını salladı, çünkü *gerçekten* buna ihtiyaçları vardı. Ne var ki ihtiyaçları olan yardım çok şaşırtıcı bir şekilde geldi...

YİRMİ BEŞ

"Ne haltlar dönüyor burada?"

Annabel donup kaldı. Korkudan değil. Korkudan çok daha kötü bir şey yüzünden.

"Annabel?" diye çıkışan büyükannesi odalarının arasındaki bağlantı kapısından çıkıverdi. "Bir fil sürüsü kadar gürültülüsünüz. Bu şekilde bir kadının uykusunu nasıl almasını bekleyebilirsin– Oh!" Sebastian'ı fark ettiğinde durakladı. Sonra aşağı doğru bakınca cesedi gördü. "Kahretsin."

Annabel'in tam olarak nasıl yorumlayacağını bilmediği bir ses çıkardı. Bir iç çekme değildi, aslında daha çok homurdanmaydı. Fazlasıyla sinirlendiğini gösteren bir sesti.

"Hanginiz öldürdünüz?" diye sordu.

"İkimiz de yapmadık," dedi Annabel aceleyle. "Sadece... ölüverdi."

"Senin odanda mı?"

"Onu *odaya* ben almadım," diye itiraz etti Annabel.

"Hayır, tabii ki almadın." Büyükannesinin sesi sanki biraz pişmanlık içeriyordu. Annabel şok içinde gözlerini dikip baktı. Veya belki de merakla.

Leydi Vickers buz gibi bakışlarını Sebastian'a çevirdi. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Tam olarak düşündüğünüz şeyi leydim. Ancak ne yazık ki zamanlamam yanlıştı." Amcasına baktı. "Ben geldiğimde bu durumdaydı."

"Böylesi daha iyi," diye homurdandı Leydi Vickers. "Eğer seni Annabel'in üstünde yakalamış olsaydı... çıkacak kargaşayı hayal dahi edemiyorum."

Annabel kızarması gerektiği düşündü. Gerçekten kızarmalıydı. Ancak bunu yapacak iradeyi toplayamıyordu. Şu anda onu herhangi bir şeyin utandırabileceğini sanmıyordu.

"Pekâlâ, bundan kurtulmamız gerekiyor," dedi büyükannesi, sanki eski bir kanepeden kurtulmak istiyormuş gibi konuşarak. Başını Annabel'e doğru eğdi. "İtiraf etmeliyim ki olaylar *senin* menfaatine gelişti."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Annabel dehşete düşmüş biçimde.

"O artık kont," dedi Leydi Vickers parmağıyla Sebastian'ı işaret ederek. "Ve lanet olsun, şurada yatan Robert'tan kesinlikle çok daha hoş görünüyor."

Annabel, Lord Newbury'ye bakarak Robert diye düşündü. İlk ismini bilmiyordu bile. Bir şekilde tuhaf geldi. Adam onunla evlenmek istemiş, saldırmış ve ayaklarının ucunda ölmüştü. Ve o ismini bile bilmiyordu.

Bir an için üçü de gözlerini dikip yaşlı adama baktılar. "Lanet olsun, adam çok şişman," dedi Leydi Vickers sonunda.

Annabel gülmemek için ağzını hemen eliyle kapattı. Çünkü komik değildi. Gerçekten komik *değildi.*

Yine de Annabel *gerçekten* gülmek istiyordu.

"Evin yarısını uyandırmadan onu aşağıya indirebileceğimizi düşünmüyorum," dedi Sebastian. Leydi Vickers'a baktı. "Odasının yerini bildiğinizi sanmam," dedi.

"En az salon kadar uzakta. Challis'lerin odasının hemen yanında. Onları uyandırmadan asla oraya götüremezsiniz."

"Kuzenimi uyandıracaktım," dedi Seb ona. "Bir kişi daha olursa belki yapabiliriz."

"Beş kişi daha olsa onu hareket ettiremeyiz," dedi Leydi Vickers sertçe. "En azından ses çıkarmadan yapamayız."

Annabel ileri atıldı. "Belki eğer biz..."

Ama büyükannesi Covent Garden sahnesine yaraşır bir çekişle onu susturarak aradaki bağlantı kapısını işaret etti. "Hadi, benim yatağıma koyun."

"Ne?" dedi Annabel nefesini tutarak.

"Herkesin benimle beraberken öldüğünü düşünmesini sağlamamız gerekiyor."

"Ama- Ama– " Annabel şaşkınlık içinde büyükannesine baktı, sonra Lord Newbury'ye ve sonra da nutku tutulmuş haldeki Sebastian'a.

Sebastian. Dili tutulmuştu. Anlaşılan işler böyle yürüyordu.

"Tanrı aşkına, daha önce de yaptık," dedi Leydi Vickers onların hiçbir şey yapmıyor olmasından açıkça rahatsız olmuş bir şekilde.

Annabel nefesini o kadar çok tuttu ki neredeyse boğuluyordu. "Sen... *ne*?" dedi.

"Yıllar önceydi ama herkes biliyor," dedi büyükannesi sanki bir sineği kovalıyormuş gibi elini havada sallayarak.

"Ve sen benim onunla *evlenmemi* istiyordun?"

Leydi Vickers ellerini beline koydu ve Annabel'e gözlerini dikip baktı. "Şu anda gerçekten söylenmek için uygun bir zaman olduğunu mu düşünüyorsun? Ayrıca o kadar da kötü değil, bilmem anlatabildim mi? Ve amcan Percival da oldukça iyiydi."

"Yüce Tanrı, Percy amca mı?" dedi Annabel hayretle.

"Sanırım *benim* Percy amcam," dedi Sebastian başını sallayarak.

"Kuzenin olmalı," dedi Leydi Vickers hızlı bir şekilde. "Tamam artık, onu taşıyor muyuz taşımıyor muyuz? Ayrıca hâlâ ikinizden biri, eğer deyim yerindeyse, olayı göğüslediğim için henüz bana teşekkür etmediniz bile."

Haklıydı. En baştan Lord Newbury'yle evlenmesi için ısrar ederek büyükannesi onu bu kötü durumun içine sokmuş

olsa da onları kurtarmak için kesinlikle elinden gelen her şeyi yapıyordu. Korkunç bir skandal olurdu. Annabel dedikodu köşelerinde çıkacak çizimleri ve karikatürleri düşünmek bile istemiyordu. Yine de bir şekilde bu yaşında bile büyükannesinin azıcık kötü şöhretten memnun olacağını düşünüyordu.

"Teşekkür ederiz," dedi Sebastian kendini hızlı toparlayarak. "Kesinlikle fazlasıyla makbule geçti."

"Hadi, hadi, kendi başına benim yatağıma gitmeyecek," dedi Leydi Vickers elleriyle onları kışkışlayarak.

Sebastian, amcasını tekrar kollarından tuttu ve Annabel de ayaklarından. Ancak onu kaldırmaya başladıklarında tuhaf bir ses geldi. Bunun ne olduğunu anlamak için aşağıya baktığında gözleri dehşetle açıldı...

Newbury gözlerini açtı.

Annabel çığlık atarak adamı bıraktı.

"Ulu tanrım," diye bağırdı. "Ölüp ölmediğini kontrol bile etmediniz mi?"

"Sadece öyle olduğunu düşündüm," diye itiraz etti Annabel. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Nefesini bir türlü toparlayamıyordu. Yatağın kenarına yaslandı. Tıpkı erkek kardeşlerinin üstlerine çarşaflar geçirip Azizler Günü arifesinde hayalet taklidi yaparak önüne atladıkları zaman gibiydi, sadece binlerce kez daha kötüsüydü. Binlerce kez.

Leydi Vickers başını Sebastian'a çevirdi.

"Annabel'e inandım," dedi Sebastian, Lord Newbury'yi yavaşça halının üzerine bırakırken. Üçü de dikkatle yaşlı adama baktı. Gözlerini tekrar kapatmıştı.

"Tekrar mı öldü?" diye sordu Annabel.

"Şansın varsa evet," dedi büyükannesi terslenerek.

Annabel korkuyla Sebastian'a baktı. Sebastian da ona çoktan gözlerini dikmiş "*Kontrol etmedin mi?*" diyen bir ifadeyle bakıyordu.

Annabel kocaman açılmış gözleri ve el işaretleriyle cevap vermeye çalıştı ama anlaşılan o ki pek beceremiyordu, çünkü

Sebastian sonunda, "Ne *diyorsun?*" diye sormak zorunda kaldı.

"Bilmiyorum," diye inledi Annabel.

"İkiniz de işe yaramazsınız," diye söylendi Leydi Vickers. Lord'un yanına, yere çömeldi. "Newbury!" diye bağırdı. "Uyan."

Annabel dudaklarını ısırarak heyecanla kapıya doğru baktı. Epeydir sessiz olmaya dikkat etmiyorlardı.

"Uyan!"

Lord Newbury iniltyile mırıldanma arası sesler çıkarmaya başladı.

"Robert uyan," diye çıkıştı Leydi Vickers. Yüzüne sert bir tokat attı.

Annabel, Sebastian'a baktı. O da en az kendisi kadar şaşkın olduğu için büyükannesinin olayı ele almış olmasından hayli memnundu.

Lord Newbury gözlerini tekrar açtı. Kanatları olan bir denizanası gibi, hastalıklı şekilde çırpınıyordu. Boğularak nefesini toplamaya çalıştı ve dirseklerinden destek almayı denedi. Leydi Vickers'a olanları anlayamadığını gösterir şekilde kırpıştırarak baktıktan sonra, "Margaret?" dedi.

Leydi Vickers bir tokat daha attı. "Aptal!"

Geriye doğru düştü. "Ne oldu?"

"O benim torunum Robert," diye tısladı Leydi Vickers. "Torunum! Nasıl cesaret edersin!"

Annabel nadiren de olsa büyükannesinin kendisi için hissettiği sevgiyi dışa vurduğunu hissetti. Genellikle oldukça tuhaf şekilde olsa da.

"Benimle evlenecekti," dedi Lord Newbury tükürükler saçarak.

"Ama artık evlenmiyor. Bu sana ona *saldırma* hakkı vermez."

Annabel elinde, Sebastian'ın sıcak ve rahatlatan elini hissetti. Hafifçe sıktı.

"Beni öldürmeye çalıştı," dedi Newbury.

"Öyle bir şey yapmadım!" diyerek ileri atıldı Annabel ama Sebastian elini daha sıkı tutarak hareket etmesine engel oldu.

"Büyükannenin ilgilenmesine izin ver," diye mırıldandı.

Ancak Annabel bu sözün cevapsız kalmasına izin veremezdi. "Kendimi savunmaya çalışıyordum," dedi öfkeyle.

"Şömine maşasıyla mı?" diye karşılık verdi Newbury.

Annabel şaşkınlıkla büyükannesine döndü. "Kendimi başka nasıl koruma mı bekliyordunuz?"

"Gerçekten, Robert," dedi Leydi Vickers alaycı bir tavırla.

Lord Newbury homurdanıp inleyerek sonunda kendini toparladı ve oturur pozisyona geçmeyi becerdi. "Tanrı aşkına," diye çıkıştı. "Birisi gelip bana yardım edebilir mi?"

Kimse hareket etmedi.

"Ben yeterince kuvvetli değilim," dedi Leydi Vickers omuz silkerek.

"Bu ne yapıyor burada?" dedi Lord Newbury başını Sebastian'a doğru sallayarak.

Sebastian kollarını birleştirdi ve ters ters baktı. "Senin pek de soru sorabilecek pozisyonda olduğunu sanıyorum," dedi.

"Görünüşe göre kontrolü ben ele almalıyım," dedi Leydi Vickers, sanki zaten öyle değilmiş gibi. "Newbury," diye bağırdı, "sen odana dönüyorsun ve sabah ilk iş buradan gidiyorsun."

"Gitmeyeceğim," dedi adam öfkeyle.

"Herkesin kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp gizlice gittiğini düşüneceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu Leydi Vickers zekice. "Pekâlâ, o zaman alternatif durumu değerlendir. Eğer uyandığımda seni hâlâ burada görürsem herkese geceyi *benimle* geçirdiğini söylerim."

Lord Newbury kireç gibi oldu.

"Büyükannem genelde geç uyanır," dedi Annabel yardımcı olmaya çalışarak. Keyfi yerine gelmeye başlamıştı ve Lord Newbury'nin yaptığı o kadar şeyden sonra onunla azıcık alay etmekten kendini alıkoyamadı. Yanında duran Sebasti-

an kıkırdamaya başladı ve bunun üzerine, "Ama ben erken uyanırım," diye ekledi Annabel.

Leydi Vickers araya girme cüreti gösterdiği için bir bakış atarak, "Ayrıca bu saçma gelin arayışını da bitireceksin. Torunum yeğeninle evleniyor ve onun varisin olmasına müsaade edeceksin," diye devam etti.

"Oh, hayır," dedi Lord Newbury köpürmeye başlayarak.

"Sessiz ol," diye çıkıştı Leydi Vickers. "Robert sen benden bile büyüksün. Bu durum yakışık almaz."

"Ama sen onunla evlenmeme izin verecektin," dedi Lord Newbury.

"Çünkü *öleceğini* düşünmüştüm."

Lord Newbury buna bir hayli şaşırmış görünüyordu.

"Konuyu saygınlıkla kapatalım, Tanrı aşkına kendine bir bak," dedi Leydi Vickers. "Kendine bir eş bulsan bile zavallı şeyi becerirken muhtemelen yaralarsın. Ya da üstünde ölürsün. Ve siz ikinize gelince..." Gülmemek için kendilerini zor tutan Sebastian ve Annabel'e döndü. "Hiç komik değil."

"Şey, aslında birazcık komik," diye mırıldandı Sebastian.

Leydi Vickers tek istediği hepsini bir an önce başından atmakmış gibi bakarak başını salladı. "Defol git buradan," dedi Lord Newbury'ye.

Lord Newbury kızgınlığını belirten bir ses çıkararak söyleneni yaptı. Ancak üçü de sabah gitmiş olacağını biliyorlardı. Muhtemelen kendisine bir gelin bulma arayışına devam edecekti; Leydi Vickers tarafından *bu kadar kolay* sindirilmeyecekti.

"Ve *siz*," dedi Leydi Vickers abartılı bir tavırla. Hem Annabel hem de Sebastian'a aynı anda baktığı için hangisini kastettiğini anlamak zordu. "*Siz*."

"Ben de mi?" diye sordu Annabel.

"Her ikiniz de," dedi Leydi Vickers dramatik iç çekişlerinden birini daha yaptı ve sonra Sebastian'a döndü. "Onunla evleneceksin değil mi?"

"Evleneceğim," dedi Sebastian ciddiyetle.

"İyi," diye homurdandı. "Başka bir felaketi daha kaldırabilir miyim, bilemiyorum," derken eliyle hafifçe göğsüne vurdu. "Kalbimi biliyorsunuz."

Annabel aslında büyükannesinin kalbinin çok sağlam olduğunu düşünüyordu.

"Yatağa gidiyorum ve rahatsız edilmek istemiyorum," diye duyurdu Leydi Vickers.

"Elbette," diye mırıldandı Sebastian. Annabel ise bir toruna yakışır şekilde onunla ilgilenmesi gerektiğini hissederek, "Bir şey ister misiniz?" diye ekledi.

"Sessizlik. Sessizlik istiyorum," dedi Leydi Vickers ve tekrar Sebastian'a baktı ama bu sefer gözlerini kıstı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

Sebastian gülümseyerek başını onaylar biçimde salladı.

"Odama gidiyorum," dedi Leydi Vickers. "Siz ikiniz istediğin her şeyi yapabilirsiniz ama beni *uyandırmayın*."

Ve böylece bağlantı kapısını arkasından kapatarak odadan ayrıldı.

Annabel kapıya gözlerini dikti, sonra da şaşkınlık içinde Sebastian'a doğru döndü. "Sanırım büyükannem az önce bana itibarımı mahvetmem için izin verdi," dedi.

"Mahvetme işini bu gece yapacağım," dedi Sebastian sırıtarak. "Eğer senin için bir sakıncası yoksa."

Annabel ağzı açık halde tekrar kapıya baktı ve tekrar Sebastian'a döndü. "Onun delirmiş olabileceğini düşünüyorum," diyerek en sonunda düşüncesini açıkladı.

"*Aksine*," dedi Sebastian ona arkadan yaklaşarak. "Aramızdaki en aklı başında kişi olduğunu kesinlikle ispat etti." Eğilerek onun boynunu öptü. "Sanırım artık yalnızız."

Annabel kollarında dönerek yüzüne baktı. "Yalnız hissetmiyorum," dedi başıyla büyükannesinin odasının kapısını işaret ederek.

Sebastian onu kollarıyla sardı ve dudaklarını köprücük kemiğinin üstündeki boşluğa götürdü. Bir an için Annabel

onun kaygılarını görmezden gelerek yakınlaşmaya çalıştığını düşündü ama sonra onun güldüğünü fark etti. Aslında gülmemeye çalıştığının demek daha doğruydu. "Ne oldu?"

"Kapıyı dinlediğini hayal etmekten kendimi alamıyorum," dedi Sebastian boğuk bir sesle.

"Bu komik mi?"

"Evet," dedi ama sesi neden komik olduğunu bilmiyormuş gibi çıkmıştı.

"Amcanla ilişkisi olmuş," dedi Annabel.

Sebastian tamamen hissizleşti. "Heyecanımı tamamen yok etmeye çalışıyorsan eğer bundan daha iyisi olamazdı," dedi.

"Thomas ve Arthur dayımın büyükbabamdan olmadığını biliyordum ama Percy..." Annabel hâlâ bu gece yaşananlara inanamayarak başını salladı. "Hiçbir fikrim yoktu." Tam kollarında rahat bir nefes verip sırtını Sebastian'a yaslayacakken, bir anda dimdik oldu.

"Ne oldu?"

"Annem. Hiçbir fikrim yok..."

"O bir Vickers," dedi Seb kendinden oldukça emin bir şekilde. "Gözlerin tıpkı büyükbabanın gözleri."

"Öyle mi?"

"Rengi değil, şekli." Sebastian ellerini onun omzuna koydu, yüzünü görene kadar hafifçe kendine doğru çevirdi. Parmağıyla yumuşak bir şekilde gözünün dış köşesine dokundu. "Tam şurada onunkiyle aynı kıvrıma sahipsin." Başını yana doğru eğerek onun yüzünü şefkatli bir titizlikle inceledi. "Elmacık kemiklerin de benziyor," diye mırıldandı.

"Anneme çok benzerim," dedi gözlerini ondan alamayarak.

"Sen bir Vickers'sın," dedi uysal bir gülümsemeyle.

Annabel gülümseyişini bastırmaya çalıştı. "Ne işe yarayacaksa."

"Bence çok işe yarar," dedi ağzının kenarını öpmek için eğilerek. "Sence uyumuş mudur?"

Annabel başını iki yana salladı.

Sebastian ağzının diğer tarafını öptü. "Peki şimdi?"

Annabel yeniden başını iki yana salladı.

Sebastian geri çekildi ve gözlerini tavana çevirip sessizce dudaklarını hareket ettirerek ona kadar sayarken Annabel kıkırdadı.

Adamı eğlenerek izledi. İçinde yükselen kahkahalar henüz tam olarak dışarı çıkamıyordu. Sebastian saymayı bitirdiğinde tekrar aşağıya, ona doğru gözlerinde Noel tatilini bekleyen bir çocuğun pırıltısıyla baktı. "Peki şimdi?"

Annabel'in dudakları aralandı, onu azarlamak ve sabırlı olmasını söylemek istiyordu ama bir türlü yapamıyordu. Bu adama âşıktı, onunla evlenecekti ve bugün o kadar çok şey olmuştu ki Annabel hayatın yaşanması gerektiğini ve insanlara değer verilmesi gerektiğini fark etmişti. Ve eğer mutlu olma şansı varsa, iki eliyle onu tutup kayıp gitmesine asla izin vermeyecekti.

"Evet," dedi kollarını Sebastian'ın boynuna sarmak için uzanırken. "Sanırım artık uyumuştur."

YİRMİ ALTI

Sebastian Annabel'i kollarının arasına aldığında, eğer bir hikâye yazıyor olsaydı bunun bölümün sonu olacağını düşündü. Hayır, bölüm en az üç sayfa önce Annabel ellerini boynuna koyduğunda ve yüzünü ona doğru yukarı kaldırdığında, kesinlikle akıllara zarar verecek şekilde havada dalgalanan şehvet, yakınlaşma veya baştan çıkarmaya dair hiçbir ipucu vermeden son bulurdu.

Nihayetinde böyle şeylerin kâğıda dökülmesine müsaade edilmemeliydi.

Ama hikâye yazmıyordu, onu yaşıyordu ve Annabel'i kollarında yatağa taşırken böylesinin daha iyi olduğuna karar verdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Sebastian onu yatağa yatırırken. Koyu renk saçları dalgalı bir yığın halinde serbest kalmıştı. Sebastian her bukleyi takip etmek, her birini parmaklarına dolamak istedi. Teninde hissetmek istedi, omuzlarını gıdıklamasını, göğsünün üzerinde dolaşmasını istedi. Onun her yerini hissetmek istiyordu ve bunu hayatının geri kalanında her gün yapmak istiyordu.

Bu ânın tadını çıkarmak, keyif almak ve şükretmek için kendisini zorlayarak Annabel'in biraz yanına, biraz üstüne

doğru yatağa yerleşti. Annabel dünyanın tüm sevgisi gözlerine yerleşmiş halde bakıyordu ve bu bakış ona söyleyecek bir şey bırakmamıştı. Muazzam bir saygı ve sorumluluk hissi dışında kendini çaresiz hissediyordu.

Artık birisiyle birlikteydi. Birisine *aitti*. Davranışları... artık sadece kendisini bağlamıyordu. Yaptıklarının, söylediklerinin... artık birisi için bir anlamı vardı. Ya ona zarar verirse, ya hayal kırıklığına uğratırsa...

"Çok ciddi duruyorsun," dedi Annabel yanağına dokunmak için elini uzatırken. Eli soğuktu. Sebastian dönerek avucunun içini öptü.

"Ellerim hep soğuktur," dedi genç kadın.

Sebastian gülümsedi. "Sanki çok gizli bir şey paylaşıyormuş gibi söylüyorsun," dedi.

"Ayaklarım da soğuktur."

Sebastian minik bir öpücük kondurdu. "Hayatımın geri kalanını senin ellerini ve ayaklarını sıcak tutmak için harcayacağıma yemin ederim," dedi.

Annabel kocaman, göz kamaştırıcı, muhteşem bir kahkahaya dönüşebilen kocaman, göz kamaştırıcı, muhteşem gülümseyişiyle ona baktı. "Ben de yemin ederim ki..."

"Saçlarım döküldüğünde bile beni sevmeye mi?" dedi Sebastian.

"Kesinlikle."

"Hep kazanacak olmama rağmen benimle dart oynamaya mı?"

"Bundan pek emin değilim..."

"Şey..." Sebastian bir an için durdu. "Aslında hepsi bu kadar."

"Gerçekten mi? Sonsuza kadar bağlılık konusunda bir şey yok mu?"

"O saçlarımın dökülmesiyle ilgili bölüme dahildi."

"Bir ömür arkadaşlık?"

"İşte o da dart oynamayla ilgili kısımdı."

Annabel güldü. "Sen sevmesi kolay bir adamsın Sebastian Grey."

Sebastian alçakgönüllü şekilde gülümsedi. "Elimden geleni yapıyorum."

"Ama bir sırrım var."

"Gerçekten mi?" Sebastian dudaklarını yaladı. "Sırlara bayılırım."

"Aşağı doğru eğil," dedi Annabel.

Onun istediğini yaptı.

"Daha yakma." Ve sonra, "Daha yakına," dedi.

Sebastian kulaklarını onun dudaklarına iyice yaklaştırdı. "Sana koşulsuz itaat edeceğim."

"Dartta *çok* iyiyimdir."

Sebastian gülmeye başladı. Sessizce, karnından ayak parmaklarına ulaşan ve geri gelen büyük titremeler şeklinde. Sonra ağzını onun kulağına daha da yaklaştırdı. Dokunacak ve nefesinin ısısıyla onu yıkayacak kadar yakındı. Ve fısıldadı. "Ben daha iyiyim," dedi.

Annabel uzandı ve başını ellerinin arasına alıp ağzı *Sebastian*'ın kulağına gelecek şekilde çevirdi.

"Hükmetmeyi çok seviyorsun," dedi Sebastian.

"Dartta Kazanma İhtimali En Yüksek Winslow," dedi kulağına Annabel.

"Ah ama önümüzdeki aydan itibaren Grey olacaksın."

Annabel mutlulukla dolu, harika bir şekilde iç çekti. Sebastian tüm hayatını böyle sesler çıkarmasını dinleyerek geçirmeyi istiyordu. "Bekle!" dedi bir anda kenara doğru çekilerek. Neredeyse unutmuştu. Bu gece Annabel'in odasına gelmesinin bir amacı vardı. "Yine yapmak istiyorum," dedi.

Annabel kafasının karışmış şekilde başını yana eğdi.

"Sana evlenme teklif ettiğimde gerektiği şekilde yapmamıştım,"dedi.

Annabel itiraz etmek için ağzını açsa da Sebastian dudaklarına parmağını koydu. "Şşş!" diye azarladı. "Biliyorum, en

büyük çocuk olarak senin doğal dürtülerinle uyumlu olmayabilir ama sessizce beni dinleyeceksin."

Genç kadın itaatkâr şekilde, gözleri neşe içinde parlayarak başını onaylarcasına sallayarak.

"Sana yeniden sormalıyım," dedi. "Ne de olsa bir kez yapıyorum, şey, aslında birkaç kez ama sadece tek kadına ve doğru biçimde yapmam gerekiyor."

Sonra ne söyleyeceğini bilmediğini fark etti. Kafasında provasını yaparken son derece emindi ama şu anda onun yüzüne bakarken, meraklı bakışlarını ve dudaklarının konuşmadığında bile son derece hafif bir şekilde hareket edişini izlerken...

Tüm bildiklerini unutmuştu.

O konuşmayı becerebilen bir erkekti. Roman yazıyordu, hiç zorlanmadan sohbet edebiliyordu ve şu anda, en çok ihtiyaç duyduğu anda bildiği her şey uçup gitmişti.

Sebastian kelimelerin olmadığını fark etti. Ona söylemek istediklerini anlatmaya yetecek kadar iyi bir kelime yoktu. Söyleyebileceği her şey kalbinden geçenlerin sadece soluk bir kopyası olabilirdi. Yağlıboyayla rengârenk boyanmış bir tuval yerine sıradan bir çizim gibi. Ve Annabel –*onun* Annabel'i– harika bir biçimde bir araya gelmiş muhteşem bir renk cümbüşüydü.

Ama deneyecekti. Daha önce hiç âşık olmamıştı ve bir daha da olmayı planlamıyordu. Tam şu anda, mum ışığında onu kollarında tutarken olması gerektiği şekilde yapacaktı.

"Benimle evlenmeni istiyorum," dedi Sebastian, "çünkü seni seviyorum. Nasıl bu kadar hızlı olduğunu bilmiyorum ama gerçek olduğunu biliyorum. Sana baktığım zaman..."

Durmalıydı. Sesi kısılmaya başlamıştı, sonra boğulur gibi oldu, ve boğazında oluşan duygusal yumrunun acısından kurtulmasını sağlamak için yutkundu. "Sana baktığım zaman," diye fısıldadı, "sadece *biliyorum.*"

Ve böylece bazen basit kelimelerin de yettiğini fark etti. Annabel'i seviyordu, bunu biliyordu ve önemli olan tek şey buydu.

"Seni seviyorum," dedi Sebastian. "Seni seviyorum." Yumuşak bir şekilde öptü onu. "Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını, seni mutlu ederek geçirme ayrıcalığını bana bahşedersen onur duyarım."

Annabel gözlerinden yaşlar düşerken başını onaylarcasına salladı. "Sadece benim de aynısını yapmama izin verirsen," diye fısıldadı.

Sebastian onu bir daha ama daha içten bir şekilde öptü. "Şeref duyarım."

Kelimelerin zamanı geçmişti. Gömleğini pantalonunun içinden çıkarıp akıcı bir hareketle üstünden attı, dizlerinin üstüne çöktü. Çıplak tenini görünce Annabel'in gözleri büyüdü ve yavaşça kendisine dokunmak için uzanmasını izlerken şehvetle ürperdi.

Annabel'in eli onun kalp atışıyla buluştu ve o dokunduğu an Sebastian inledi. Bu kadar hafif bir dokunuşun kendisini ateşe vermesine inanamamıştı.

Sebastian onu istiyordu. Tanrı adına, onu daha önce bilmediği, hayal bile edemediği şekilde istiyordu. "Seni seviyorum," dedi, bunu hissediyordu ve söylemesi şarttı. Onun geceliğini ve kendi kıyafetlerini çıkarırken de söyledi. Tekrar. Ve tekrar. Nihayet üstlerinde kesinlikle hiçbir şey kalmayıp onu kendi vücüduna yapıştırarak tuttuğunda da söyledi ve içine girip sonsuza kadar birleşmelerini sağlamak için bacaklarının arasına yerleştiğinde de söyledi.

Annabel o kadar sıcak, o kadar ıslak ve o kadar hazırdı ki ama yine de Sebastian şiddetli arzusuna karşı güçlü durmaya çalışarak kendisini tuttu.

"Annabel," dedi. Ona hayır diyebilmek için son bir fırsat veriyordu. Hazır olmadığını söylemesi için veya önce kilisede yemin etmeye ihtiyacı olduğunu söylemesi için ona bu son

fırsatı veriyordu. Bu, Sebastian'ı öldürürdü ama yine de dururdu. Ve söylemek istediklerini anlamış olması için Tanrı'ya dua etti çünkü cümle kurmak şöyle dursun bir kelime edecek hali kalmamıştı.

Annabel'in tutkuyla kızarmış yüzüne baktı. Genç kadın zorlukla nefes alıyordu ve Sebastian her nefeste göğsünün yükselip alçalmasını hissedebiliyordu. Annabel'in her iki elini de tutarak başının üstüne çaprazlamak ve sonsuza kadar onu bu pozisyonda tutmak istiyordu.

Ve her yerini yumuşak bir şekilde öpmek istiyordu.

Hayal edilebilecek en ilkel şekilde, sadece kendisine ait olduğunu göstermek için hızla içine girmek istiyordu.

Ve önünde diz çökerek sonsuza kadar birlikte olmak için yalvarmak istiyordu.

Onunla her şeyi istiyordu.

Onunla ne olursa istiyordu.

Onun söylediğini duymak istiyordu–

"Seni seviyorum."

Annabel bu kelimeleri ruhunun derinliklerinden çıkararak fısıldadı ve bu, Sebastian'ı yapmak istediklerini yapması için özgür bırakmaya yetti.

Sebastian ileri atıldı, onun sıkı kavrayışını hissettiğinde inleyerek içine girdi. "O kadar... o kadar..." Düşüncelerini toplayamıyordu. Sadece hissetti ve dokundu, vücudunun kontrolü ele almasına izin verdi.

Bunun için yaratılmıştı. Bu an için. Onun için.

"Yüce Tanrı," diye inledi. "Oh, Annabel."

Her itişiyle Annabel inledi, kalçalarını ayırdı ve erkeğine daha da yaklaştı. Sebastian ağırdan almaya çalışıyordu. Ona kendisiyle uyumlu olması için zaman vermeye çalışıyordu ama her inleyişi sanki kanını ateşleyen bir kıvılcım gibiydi. Ve Annabel hareket ettiğinde daha da derinden buluşuyorlardı.

Sebastian memelerinden birini avuçladığında neredeyse sırf bu yüzden kontrolünü kaybediyordu. Mükemmeldi,

yumuşaktı, dolgundu ve olağanüstü şekilde parmaklarından taşıyordu. "Tadına varmak istiyorum," dedi nefes nefese ve yaklaşıp dilini hassaslaşmış meme ucunda gezdirdi. Annabel yatağın üstünden yükselerek küçük bir çığlık attığı zaman bir anlığına saf bir erkeksi zafer hissiyle doldu.

Tabii ki böylece Annabel ona daha derinlerini açtı.

Sebastian onu emerken yaratılmış en olağanüstü en kadınsı varlık olduğunu düşünüyordu. İçine gömülmüş halde, onu severek, sonsuza kadar onunla kalmak istiyordu.

Sonsuza kadar.

"Annabel," diye fısıldadı Sebastian, kendi sesini güçlükle tanıyarak. "Şey... Sen...?" Aklını toplamaya çalışarak yutkundu. "Canın acıyor mu?"

Bu yaşadıklarının Annabel için de iyi olmasını istiyordu. Hayır, sadece iyi değil muhteşem olmasını istiyordu. Ama bu onun için ilkti ve ilk seferin çok nadiren bir kadın için iyi olabileceğini duymuştu. Ve onun doyuma ulaşmasını sağlayamadan kontrolünü kaybedip kendi nefsine yenik düşebileceği için çok endişeleniyordu. En son ne zaman bir kadınla sevişirken endişelendiğini hatırlamıyordu. Aslında daha önce yaptıkları... sevişmek değildi. Bunu daha önce anlamamıştı. Fark vardı ve o fark, şu anda kollarının arasındaydı.

Annabel başını salladı. "Sadece bir an. Şimdiyse..."

Sebastian nefesini tuttu.

"Garip," diye tamamladı Annabel. "Muhteşem."

"Daha iyi olacak," diyerek onu rahatlattı Sebastian. Onun içinde hareket etmeye başladı. Artık onu rahatlatmak için çekingen değildi. Evine dönen bir erkek gibi hareket ediyordu.

Sebastian hâlâ içinde gidip gelirken bir eliyle aşağıya, ona dokunmak için uzandı. Dokunuşuyla Annabel kalçasını yataktan kaldırdı ve nefesinin sıklaşmasının kışkırtmasıyla Sebastian onu muzipçe okşadı. Annabel sıkı ve gergin parmaklarıyla Sebastian'ı sertçe omuzlarından kavradı ve yalvarırcasına ismini haykırdı.

Annabel onu istiyordu.

Annabel azat edilmek için yalvarıyordu.

Ve Sebastian ona bu zevki yaşatacağına yemin etti.

Sebastian başını tekrar memelerine gömdü, ısırıp yalamaya başladı. Eğer yapabilse aynı anda her yerini okşayabilmek isterdi. Sebastian artık daha fazla kendini tutamayacağını düşünürken Annabel'in altında titreyip gerginleştiğini hissetti. Annabel parmaklarını tenine geçirmişti, titreyerek ve sıkarak onu sıkıca sarmalamıştı. Annabel o kadar dardı ve kasları o kadar güçlüydü ki neredeyse Sebastian'ı dışarı itecekti. Ancak Sebastian daha da derinlerine erişti ve tam o anda Annabel kendi orgazmının rahatlamasını yaşamaya başladığında, içine boşalarak doruğa ulaştı.

"Seni seviyorum," dedi Sebastian ve yanına kıvrıldı. Annabel'i kendisine doğru çekti, çekmecede duran iki kaşık gibi birbirlerine uygunlardı. Gözlerini kapattı ve uykuya daldı.

YİRMİ YEDİ

Yılın bu zamanında güneş erken doğuyordu ve Annabel gözlerini açıp yatağının yanındaki masanın üstünde duran saate baktığında saatin henüz beş buçuğa geldiğini gördü. Oda hâlâ loştu, bu nedenle perdeleri açmak için yataktan çıktı, sabahlığını giydi ve pencereye doğru yürüdü. Büyükannesi dün gece Sebastian'ın odasında kalması için üstü kapalı şekilde izin vermiş olsa da evin geri kalanı uyandığında burada olamazdı.

Odası doğuya bakıyordu, bu sayede birkaç dakikasını ayırıp güneşin doğuşunun tadını çıkardı. Gökyüzünün büyük bölümünde hâlâ gecenin mor rengi hâkimdi ama güneş ufku muhteşem turuncu ve pembe şeritlerle boyuyordu.

Ve sarı. Orada en altta sarı yavaş yavaş görünmeye başlamıştı.

Günün eğimli ilk ışıkları yan yatmış olarak, diye düşündü Annabel. Gorely'nin kitabını hâlâ bitirmemişti ama ilk satır bir şekilde aklına takılmıştı. Sevmişti. Anlayabiliyordu. Böyle şeyleri zihninde pek canlandırabilen biri değildi ama bu tanımdaki bir şey ona tanıdık geliyordu.

Arka Sebastian'ın yatakta döndüğünü duydu ve baktı. Adam gözlerini kırpıştırarak uyanmaya çalışıyordu.

"Sabah oldu," dedi Annabel gülümseyerek.

Sebastian esnedi. "Neredeyse."

"Neredeyse," diyerek onunla aynı fikirde olduğunu belirtip tekrar pencereye doğru döndü.

Onun tekrar esnediğini ve sonra da yataktan kalktığını duydu. Arkasından yaklaşarak Annabel'i kollarıyla sardı ve çenesini başının üstüne koydu. "Güneş çok güzel doğuyor," diye mırıldandı.

"Seyrettiğim son birkaç dakikada bile o kadar çok değişti ki."

Annabel onun başını salladığını hissetti.

"Yılın bu zamanında güneşin doğuşunu neredeyse hiç göremem," dedi yaklaşan esnemesini hissederek. "Her zaman çok erken doğar."

"Erkenci olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Ama genellikle bu kadar erken değil." Annabel onun kollarında döndü ve yüzüne bakmak için başını kaldırdı. "Sen öyle misin? Bana bu sanki birisinin gelecekteki kocası hakkında bilmesi gereken bir şeymiş gibi geldi de sormak istedim."

"Hayır," dedi Sebastian usulca, "güneşin doğuşunu görüyorsam genelde bu uzun zamandır uyanık olduğum içindir."

Annabel neredeyse geç saatlere kadar dışarıda kalmak ve bir sürü partiye katılmak konusunda bir şaka yapacaktı ki gözlerindeki boyun eğişi görünce durdu. "Çünkü uyuyamıyorsun," dedi.

Başını onaylarcasına salladı adam.

"Dün gece uyudun," dedi, yavaş ve âhenkli nefes alışını hatırlayarak. "Mışıl mışıl uyudun."

Sebastian gözlerini kırpıştırdı ve yüz ifadesi şaşkınlık doluydu. Ve belki de biraz merak. "Uyudum, değil mi?"

Annabel hiç düşünmeden parmakları üzerinde yükseldi, onu yanağından öptü. "Belki bu senin için de yeni bir gün doğuşudur," dedi.

Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi birkaç dakika öylece baktı. "Seni seviyorum," dedi sonunda, dudaklarından yu-

muşak ve sevgi dolu bir şekilde öptü. Sonra aniden, "Hadi dışarı çıkalım," dedi.

"Ne?"

Annabel'i serbest bıraktı ve tekrar yatağa doğru gidip yerde duran kıyafet yığınına yöneldi. "Hadi, giyin," dedi.

Annabel bir süre çıplak sırtını hayranlıkla izledi ve sonra dikkatini toplayabildi. "Neden dışarı çıkmak istiyorsun?" diye sorduğunda giymek için bir şeyler aramaya başlamıştı bile.

"Burada bulunmamalıyım," diye açıklamaya başladı, "ama seni bırakıp gitme fikrinden de nefret ediyorum. Herkese erken bir sabah yürüyüşü için buluştuğumuzu söyleriz."

"Kimse bize inanmaz."

"Tabii ki inanmaz ama yalan söylediğimizi ispatlayamazlar." Adam gözleri parlayarak sırıttı. Hevesi bulaşıcıydı ve Annabel kendisini kıyafetlerini aceleyle giyerken buldu. Ceketini giymeden önce Sebastian elini tuttu ve yol boyunca gülmekten tıkanır halde evden koşarak çıktılar. Hizmetkârların birkaçı uyanmış, misafir odalarına sürahiyle su götürüyorlardı. Annabel ile Sebastian yanlarından koşarak geçtiler ve ön kapıya, taze sabah havasına ulaşana kadar ilerlediler.

Annabel derin bir nefes aldı. Hava harikaydı, taze ve temizdi. Kendini tazelenmiş ve yenilenmiş hissetmesini sağlayacak kadar serin ve nemliydi.

"Göle gidelim mi?" diye sordu Sebastian. Sonra eğildi ve kulağına bir öpücük kondurdu. "Göle ait harika hatıralarım var."

Annabel artık kızarma noktasını çoktan geçmiş olması gerektiğini düşünse de yanaklarının yandığını hissetti.

"Sana taş sektirmeyi öğretirim," dedi Sebastian.

"Oh, onu başarabileceğini sanmıyorum. *Yıllardır* deniyorum. Erkek kardeşlerim benden neredeyse artık ümitlerini kesti," dedi.

Adam ona kurnaz bir bakış attı. "Birazcık da olsa kasıtlı olarak seni sabote etmediklerinden emin misin?"

Annabel'in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"Eğer senin kardeşin olsaydım, eminim ki olmadığım için ikimizde müteşekkiriz, sana yanlış talimat vermek eğlenceli *gelebilirdi.*"

"Yapmazlar."

Sebastian omuz silkti. "Onlarla tanışmadığım için kesin olarak bir şey söyleyemem ama *seni* tanıdığım için *yapabilirdim* diyorum."

Annabel onun omzuna vurdu.

"Gerçekten," diye devam etti, "Dartta Kazanma İhtimali En Yüksek Olan Winslow, Hindiden Daha Hızlı Koşabilen Winslow... "

"Onda sadece üçüncü oldum."

"Sen sinir bozucu bir şekilde yeteneklisin," diye tamamladı Sebastian.

"Siniz bozucu mu?"

"Bir erkek kontrolün kendisinde olduğunu hissetmek ister," diye mırıldandı.

"*Sinir bozucu* mu?"

Sebastian burnunu öptü. "Sinir bozucu şekilde sevimlisin."

Neredeyse gölün kıyısına varmak üzereyken Annabel eline çekti ve küçük kumluk alanda yürüdü. "Bir taş bulacağım," diye duyurdu, "ve eğer günün sonuna kadar bana nasıl taş sektireceğimi öğretmezsen o zaman ben de..." Durdu. "Pekâlâ, ne yapacağımı bilmiyorum ama hoş bir şey olmayacağını söyleyebilirim."

Sebastian güldü ve yavaşça onun yanına ilerledi. "Öncelikle doğru taşı bulmalısın."

"Onu biliyorum," dedi Annabel anında.

"Düz olmalı, fazla ağır olmamalı– "

"Onu da biliyorum."

"Kardeşlerinin sana neden öğretmek istemediğini anlamaya başlıyorum."

Annabel ona pis pis baktı.

Adam sadece gülmekle yetindi. "İşte," dedi küçük bir taşı almak için uzanırken. "Bu iyi bir taş. Şu şekilde tutmalısın," diye gösterdi. Sonra Annabel'in avucuna koyarak parmaklarını taşın etrafında kıvırdı. "Bileğin şu şekilde bükülmüş olmalı ve..."

Annabel yukarı doğru baktı. "Ve ne?" Sebastian susmuş, göle gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Hiçbir şey," dedi başını hafifçe sallayarak. "Tıpkı güneşin suya vuruşu gibi olmalı."

Annabel göle döndü, sonra yeniden ona baktı. Güneşin sudaki yansıması çok güzeldi ama Annabel onu seyretmeyi tercih ederdi. Sebastian göle o kadar dikkatle ve düşünceli bakıyordu ki sanki ışığın her hareketini ezberliyor gibiydi. Onun umursamaz cazibesi hakkındaki ününden haberdardı. Herkes onun oldukça komik ve eğlenceli olduğunu söylüyordu ama şu anda bu kadar düşünceliyken...

Annabel acaba herhangi birisinin –hatta ailesinin bile– onu gerçekten tanıyıp tanımadığını düşündü.

"Günün eğimli ilk ışıkları," dedi Annabel.

Sebastian aniden döndü. "Ne?"

"Şey sanırım artık şafak vaktini geçmiştir ama çok da geçmiş olamaz."

"Neden böyle söyledin?"

Annabel gözlerini kırpıştırdı. Sebastian tuhaf davranıyordu. "Bilmiyorum," dedi. Tekrar suya baktı. Güneş ışınları hâlâ oldukça düz ve neredeyse kırmızıydı. Göl, ağaçlar ve hafif tepeciklerle iç içe geçmiş bir şekilde neredeyse sihirli bir görüntü sunuyordu. "Sanırım sadece manzara hoşuma gitti. Çok iyi bir tanım olduğunu düşündüm. Bilirsin Bayan *Sainsbury*'den."

"Biliyorum."

Ananbel omuz silkti. "Hâlâ kitabı bitirmedim."

"Sevdin mi?"

Annabel yeniden ona döndü. Sebastian oldukça gergin gözüküyordu. Alışılmadık bir durumdu. "Sanırım," dedi çekimser şekilde.

Sebastian bir süre ona baktı. Gözleri sabırsızlıkla büyüdü. "Ya seversin ya sevmezsin," dedi.

"Bu doğru değil. Bazı yerlerini çok sevdim ve bazı bölümlerini o kadar da beğenmedim. Herhangi bir fikir beyan etmeden önce bitirmem gerektiğini düşünüyorum."

"Ne kadar ilerledin?

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"İlgilenmiyorum işte," diye itiraz etti Sebastian. Ama şu anda köyde yaşayan Jenny Pitt'ten hoşlandığını söylediği zaman erkek kardeşi Frederick nasıl görünüyorsa tam olarak öyle görünüyordu. Frederick ellerini beline koymuş ve "Hoşlanmıyorum," diye belirtmişti ama *kesinlikle* hoşlanıyordu.

"Sadece kitaplarını çok severim hepsi bu," dedi Sebastian.

"Ben de pudingi severim ama başkaları sevmezse rahatsız olmam."

Sebastian'ın buna söyleyebilecek hiçbir şeyi yoktu. Sonra Annabel sadece omuz silkti ve onun daha önce göstermiş olduğu tutuş şeklini taklit etmeye çalışarak elindeki taşla ilgilenmeye başladı.

"Neyi beğenmedin?" diye sordu adam.

Annabel gözlerini kırpıştırarak yukarı doğru baktı. Bu konuyu kapattıklarını sanmıştı.

"Kurgusunu mu?"

Annabel ona meraklı bir bakış attı ve "Hayır," dedi. "Kurguyu beğendim. Biraz imkânsız ama eğlenceli yapan da bu zaten."

"Peki ne o zaman?"

"Oh, bilmiyorum." Annabel bu soruya vereceği cevabı bulmaya çalışırken kaşlarını çattı ve iç geçirdi. "Bazen dili biraz ağırlaşıyor."

"Ağır," diye tekrar etti adam.

"Çok fazla sıfat kullanımı var. Ama," dedi Annabel neşeyle, "tasvirler çok güzel. Günün eğimli ilk ışığını anlatışını çok beğendim," diye devam etti.

"Sıfat kullanmadan bir şeyleri anlatmak zor olur."

"Doğru," diyerek kabul etti.

"Deneyebilirim, ama– " Sebastian ağzını kapattı. Hem de hemen.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Ama kesinlikle bir şey söylemişti. "Dedin ki..." Ve sonra Annabel nefesini tuttu. "O *sensin*!"

Sebastian hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını birleştirdi ve *neden bahsettiğini bilmiyorum* ifadesiyle baktı.

Annabel'in zihninde düşünceler uçuşuyordu. Nasıl anlayamamıştı? Bir sürü ipucu vardı. Amcası gözünü moranttıktan sonra bir şeyi ne zaman betimleme ihtiyacı duyabileceğini bilmediğini söylemişti. İmzalı kitaplar. Ve opera! Kahramanın ilk sayfada bayılmayacağı hakkında bir şeyler demişti. İlk sahne değil, ilk sayfa demişti!

"Sarah Gorely sensin!" diye bağırdı. "*Sensin.* İsimlerinizin baş harfleri bile aynı."

"Gerçekten Annabel, ben– "

"Bana yalan söyleme. Karın olacağım. Bana yalan söyleyemezsin. Sen olduğunu biliyorum. Hatta kitabı okurken biraz senin konuşmalarına benzediğini düşünmüştüm." Utangaç şekilde gülümsedi. "Aslında kitabın en çok sevdiğim yanı da buydu."

"Gerçekten mi?" Gözleri parladı ve Annabel, acaba şu anda itiraf etmiş olduğunun farkında mı, diye merak etti.

Annabel onu başıyla onayladı. "Nasıl bu kadar uzun süre gizli tutmayı başarabildin? Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Eminim Leydi Olivia bilseydi kitapların kötü olduğunu söylemezdi– " Sonra bir anda irkildi. "Oh, bu çok kötü."

"Bu nedenle bilmiyor zaten," dedi. "Çok kötü hissederdi."

"Sen iyi kalpli bir adamsın," dedi Annabel. Sonra heyecanla, "Peki Sör Harry?" diye sordu.

"O da bilmiyor," diye onayladı.

"Ama o senin çevirmenin!" Duraksadı. "Yani kitaplarını tercüme ediyor demek istedim."

Sebastian sadece omuz silkerek baktı.

"Oh, çok kötü hissederdi," dedi Annabel gözünde canlandırmaya çalışarak. Sör Harry'yi o kadar iyi tanımıyordu... ama yine de onlar kuzendi! "Peki hiç şüphelenmediler mi?"

"Sanmam."

"Yüce Tanrı." Annabel büyük, düz bir taşın üzerine oturdu. "Yüce Tanrı."

Sebastian yanına oturdu. "Bazıları bunun aslında saçma, onursuz bir uğraş olduğunu düşünebilir," dedi dikkatle.

O konuşmasını tamamlar tamamlamaz, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi Annabel başını sallayarak. Yüce Tanrı adına, Sebastian ile Sarah Gorely aynı kişiydi. Annabel, Sarah Gorely'yle evleniyordu.

Duraksadı. Belki de tam olarak bu şekilde düşünmemeliydi.

"Bence harika bir şey," dedi Annabel yüzünü onun yüzüne değdirerek.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sebastian gözlerinde gerçeği bulma çabası içindeydi ve Annabel birden aslında görüşünün onun için ne kadar önemli olduğunu fark etti. Sebastian kendi olduğu zamanlarda ne kadar kendinden emin, rahat ve doğaldı. Onun hakkında fark ettiği ilk şeylerden biri bu olmuştu, hatta ismini bile bilmezken.

"Evet," derken Annabel, onun gözlerindeki bu savunmasız bakışı seviyor olmasının kötü bir şey olup olmadığını düşünmekten kendini alamadı. Kendisine engel olamıyordu. Onun gözünde böyle önemli olmak hoşuna gidiyordu. "Bizim sırrımız olarak kalacak." Ve sonra güldü.

"Ne oldu?"

"Seni ilk gördüğümde henüz ismini bile bilmiyorken sanki bir sırrın varmış gibi gülümsediğini düşündüğümü hatırlıyorum ve ayrıca o sırra ortak olmayı istediğimi de."

"Her zaman olabilirsin," dedi Sebastian ciddiyetle.

"Belki yardımcı olabilirim," diye önerdi Annabel muzipçe gülümseyerek. "*Bayan Winslow ve Gizemli Yazar.*"

Sebastian'ın espriyi yakalaması birkaç saniye sürdü ama eğlendiği gözlerinin parlayışından belliydi. "Gizemliyi tekrar kullanamam. Zaten gizemli bir albayım var."

Annabel bunun kendisini eğlendirdiğini belli ederek keyifle güldü. "Bu yazma işi çok zor."

"*Bayan Winslow ve Muhteşem Sevgilisi?*" diye önerdi Sebastian.

"Çok korkunç bir fikir," dedi Annabel onun omzuna vurarak. "Okurlarını kaybedersen ne duruma düşeriz? Bakmamız gereken gri gözlü bebeklerimiz olacak, biliyorsun."

Sebastian'ın gözleri duygularını yansıtacak şekilde parladı ama yine de oyuna devam etti. "*Bayan Winslow ve Şüpheli Varis.*"

"Oh, bilmiyorum. Aslında mirasa konmayacağın doğru, yine de şükürler olsun ki benimle alakalı bir durum değil ama her şeye rağmen şüpheli biraz..."

"Şüpheli mi?"

"Evet," dedi Annabel alayını görmezden gelerek. "Peki Bayan Grey'e ne dersin?" dedi usulca.

"Bayan Grey," diye tekrar etti adam.

"Kulağa oldukça hoş geliyor," dedi.

Sebastian başıyla onayladı. "*Bayan Grey ve İtaatkâr Kocası.*"

"*Bayan Grey ve Sevgi Dolu Eş.* Hayır, hayır *Bayan Grey ve Sevgili Eşi*," dedi Annabel, "eşi" kelimesine vurgu yapmaya özen göstererek.

"Peki devam eden bir hikâye mi olacak?"

"Oh, sanırım evet." Annabel uzanıp ona bir öpücük verdi,

sonra da burunları birbirine değerek durmaya devam ettiler. "Her gün yeni bir mutlu son yaşamaktan sıkılmadığın sürece öyle olacak."

"Sanki çok çalışma gerektirecek bir iş gibi gözüküyor..." diye mırıldandı.

Annabel biraz geri çekilerek ona sert bir bakış attı. "Değer ama."

Sebastian kendi kendine güldü. "Kulağa soru gibi gelmedi pek."

"Açık konuşuyorum Bay Grey, açık konuşuyorum."

"Senin bu özelliğini seviyorum Yakında Bayan Grey?"

"Sence 'Yakında Grey Olacak Bayan' demek daha doğru değil mi?"

"Artık beni mi *düzeltiyorsun*?"

"Öneride bulunuyorum."

"Böyle durumlarda," dedi Sebastian, ona doğru bakarak, ben haklıyımdır. 'Yakında' kelimesi 'Bayan'dan önce gelmeli, yani 'Yakında Bayan Grey' denmeli."

Annabel bunu bir düşünmeye başladı.

Sebastian ona çapkınca baktı.

"Pekâlâ," diyerek teslim oldu, "ama diğer her şey hakkında ben haklıyım."

"Her şey mi?"

Annabel baştan çıkarıcı şekilde gülümsedi. "*Seni* seçtim," dedi.

"*Bay Grey ve Sevgili Eşi.*" Sebastian onu öptü ve sonra tekrar öptü. "Sanırım bundan hoşlandım."

"Ben *çok sevdim.*"

Ve sevdi de.

SONSÖZ

Dört yıl sonra

"Başarılı bir evliliğin sırrı," dedi Sebastian Grey masasında otururken, "muhteşem bir eşle evlenmekten geçer."

Bunu birlikte geçirdikleri bir saatlik samimi sessizliğin ardından, belirgin herhangi bir sebep olmaksızın söylediği için Annabel Grey'in normalde bu cümleyi biraz şüpheyle karşılaması gerekirdi. Sebastian, onun onayını almak istediğinde veya en azından itiraz etmemesini sağlamaya çalıştığında konuşmaya abartılı iltifatlarla başlamaya hiç tenezzül etmezdi.

Ancak bu yorumu Annabel'in içini eritti. Ve aklından hemen on şey geçti.

Bir: Seb dağınık saçları ve sıcak bakışlarıyla, özellikle de böyle konuştuğu zamanlarda inanılmaz yakışıklı görünüyordu ve **İki:** bahsi geçen eş *Annabel*'di. **Üç:** Bu sabah sevimli eş görevlerinin hepsini yerine getirmişti ve beraberliklerinin seyrine bakıldığı zaman, bunun sonucu olarak **Dört:** halihazırda çocuk odasında gürültü yapan üçlüye, dokuz ay sonra gri gözlü bir bebek daha eklenecek demekti.

Küçük olsa bile yine de önemli bir mutluluk nedeni de

Beş: üç Grey bebeğinin hiçbirinin en ufak şekilde bile Lord Newbury'ye benzememesiydi ki kendisi dört yıl önce Annabel'in odasındaki baygınlığından aklını yitirecek derecede korkmuş ve rejim yapıp zayıflamıştı. Sonra çocuk doğurma becerisi kesin olan bir dulla evlenmişti, ama Altı: erkek veya kız başka bir çocuğa babalık yapamamıştı.

Bunun anlamı, Yedi: Sebastian'ın hâlâ kontluğun muhtemel varisi olduğuydu. Ancak bunun pek bir önemi yoktu, çünkü Sekiz: özellikle de *Bayan Spencer ve Asi İskoçyalı*'nın çıkışından sonra muazzam miktarda kitap satıyordu. Dokuz: Kral bile yeni kitabını "hoş" olarak nitelendirmişti. Bu durum Sarah Gorely'nin Rusya'daki en popüler yazar olma özelliğiyle birleşince On: Annabel'in erkek ve kız kardeşleri iyi birer hayat kurabilmişlerdi. Böylece On bir: Annabel asla kendi mutluluğunun peşinden gitmeyi seçtiği için onların mutluluğuna engel olduğu endişesi duymamıştı.

On bir.

Annabel gülümsedi. Bazı şeyler o kadar harikaydı ki onu geçip akıp gidiyordu.

"Niçin gülümsüyorsun?"

Hâlâ masasında oturup çalışıyormuş gibi yapan Sebastian'a baktı. "Oh, birçok şey için," dedi keyifle.

"Ne kadar ilginç. Ben de birçok şey hakkında düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Tam olarak belirtmek gerekirse on şey hakkında."

"Ben on bir."

"Çok rekabetçisin."

"Hindiden Daha Hızlı Koşabilen Grey'im ben," diye hatırlattı Annabel. "Taş sektirme konusuna hiç girmiyorum bile."

Altıya kadar sektirebilmişti. *Mükemmel* bir andı. Özellikle de kimse kocasının yedi kez sektirdiğini *görmediği* için.

Sebastian bir kaşını kaldırdı ve en tepeden bakan tavrını ta-

kınarak şöyle dedi. "Her zaman dediğim gibi, nitelik nicelikten daha önemlidir. Ben, sende sevdiğim on şeyi düşünüyordum."

Annabel nefesini tuttu.

"Bir," diye saymaya başladı Sebastian, "gülümsemen ki bunu sadece İki: gülüşün geçebilir. Her ikisini de Üç: kalbinin saf samimiyeti ve cömertliğiyle besliyorsun."

Annabel yutkundu. Gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı ve yakında yanaklarından akacaklarını hissedebiliyordu.

"Dört," diye devam etti adam, "sır saklama konusunda müthişsin ve Beş: yazarlık kariyerimi ilgilendiren hususlarda tavsiyelerde bulunmamayı sonunda öğrendin."

"*Hayır*," diye itiraz etti Annabel gözyaşları arasından. "*Bayan Forsby ve Uşak* kesinlikle *harika* olurdu."

"Bir çukurda mahvolmama neden olurdu."

"Ama– "

"Listeye benim konuşmamı bölmemenle ilgili bir şey koymadığımı göreceksin." Sebastian boğazını temizledi. "Altı: bana üç tane son derece harika çocuk verdin ve Yedi: sen kesinlikle harika bir annesin. Diğer taraftan, ben son derece bencil biriyim, bu nedenle bir sonraki madde Sekiz: tamamen beni ne kadar muhteşem sevdiğinle alakalı." Öne doğru eğildi ve kaşlarını oynattı. "Olabilecek her türlü şekilde."

"Sebastian!"

"Sanırım buna Dokuz diyeceğim." Eşine içtenlikle sıcacık gülümsedi. "Bence kendisine ait bir maddeyi hak ediyor."

Annabel kızardı. Dört yıllık evlilikten sonra hâlâ bu şekilde yanaklarının kızarmasına sebep olduğuna inanamıyordu.

"On," dedi Sebastian ayağa kalkıp ona doğru yürürken. Diz çöktü ellerini avucuna aldı ve sırayla öptü. "Sen, sadece sen. Tanıdığım en zeki, en iyi kalpli ve en gülünç derecede rekabetçi kadınsın. Ve bir hindiden daha hızlı koşabiliyorsun."

Annabel ona baktı, ne gözyaşlarını ne de gözlerinin kan çanağı olmuş halini önemsiyordu. Ah, bir mendile ihtiyacı

vardı ama bunu da önemsemedi. Onu seviyordu. Önemli olan tek şey buydu. "Sanırım onu geçti," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Sebastian gözyaşlarını öptü. "Ben saymayı bıraktım.

Bridgerton

JULIA
QUINN
Yüreğe
Söz
Geçmiyor

JULIA
QUINN
En Çok
Beni Sev

JULIA
QUINN
Sonsuz
Sevgilerimle

JULIA
QUINN
Sana
Muhtacım

Serisi

rakı
NETF
Dizi

